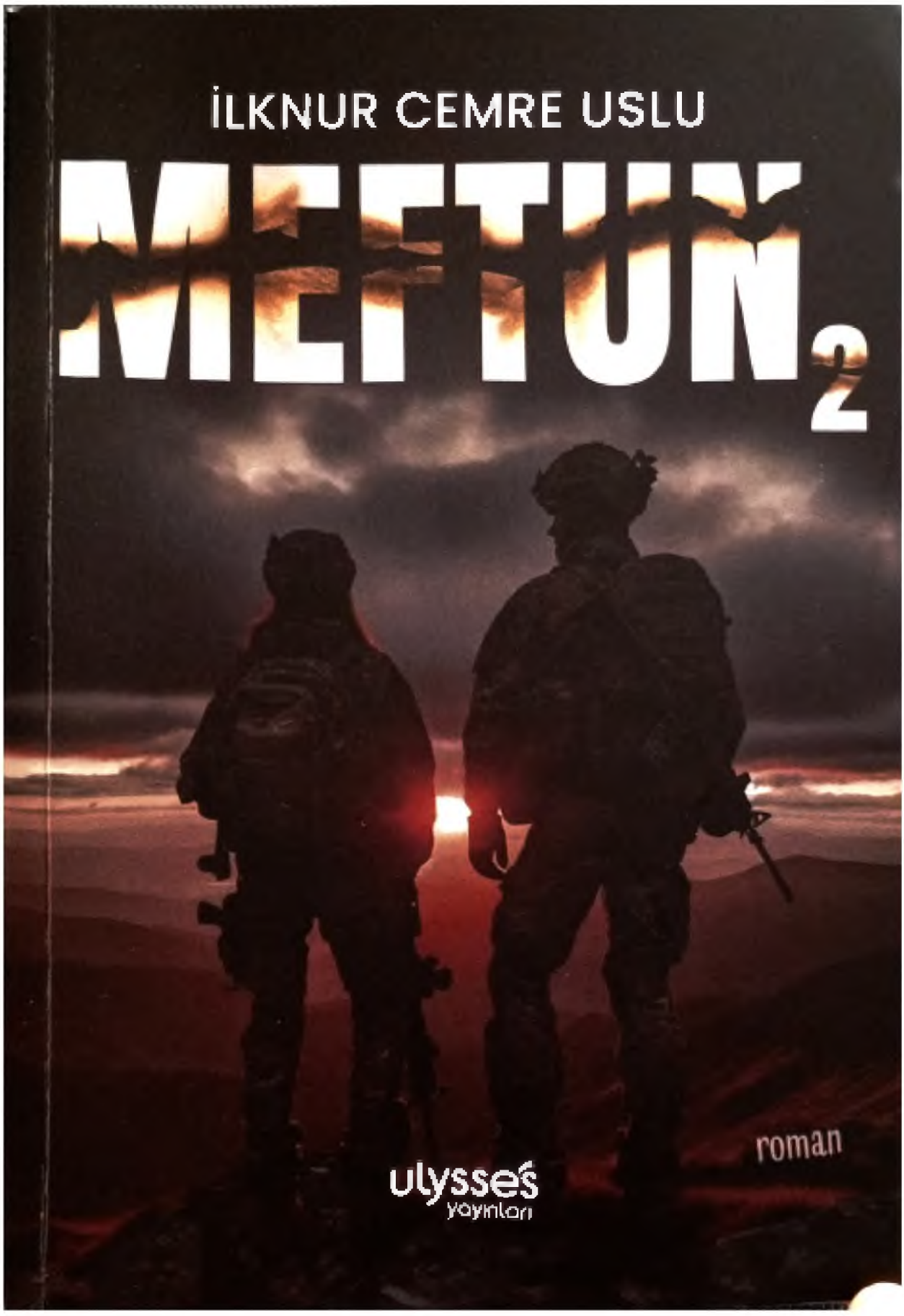
İLKNUR CEMRE USLU

MEFTUN 2

roman

ulysses yayınları

İLKNUR CEMRE USLU

MEFTUN -2-

ulysses
yayınları

Ulysses Yayınları
Sertifika No: 53587

Roman
MEFTUN 2
İLKNUR CEMRE USLU

1. Baskı
Mayıs 2025

ISBN
978-625-96951-3-6

Baskıya Hazırlık
Ulysses Yayınları

Editör
Hande Yalçınkaya

Baskı: Göktuğ Matbaa
Sertifika No: 47538

ulyssesyayinlari@gmail.com
ulyssesyayinlari
www.ulyssesyayinlari.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz. Yazar'ının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz: oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez: fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

İLKNUR CEMRE USLU

MEFTUN -2-

ulysses
yayınları

Bu kitapta yaşanan askeri eylemlerin çoğunda gerçek olaylardan esinlenilmiştir. Lütfen dikkate alarak okuyunuz.

Vatan yolunda kendi hayatlarını, hayallerini, sevdalarını, sevdiklerini geride bırakıp mertçe savaşan, şehit düşen, gazi olan, yıllarını bir al sancak uğruna cefakâr şekilde veren ve bundan asla gocunmayanlara; evlerinde yürekleri her an ağızlarında yaşamaya çalışan annelere, babalara; her şeylerini vatan toprağına defnedenlere; bir avuç toprak için savaş veren, kan, ter ve gözyaşı dökenlere ithafen...

Cemre Laçin'in Defterinden

Amansızca geçip giden yıllar,
Sorgulanmamış günahlar,
Karşılıksız iyilikler,
Ezilmiş fikirler çürüdü bu dünyada.
Cesetler sağlam kalacak değildi ya.

Yanmış çiçek açmaz bir daha.
Sulasan ne fayda, şu saatten sonra?
Bir gün yük olmuş insanoğlu sırtında,
40 yıl taşımışın kimin umurunda?

Sevilmeyeceğini bilmeden sevmişsin,
Yazık sana..
Yıllarını vermişsin, değmeyecek biri adına.
Gecenin bir saati,
Akbabalar üşüşmüş başına.
Çırpınma o bataklıkta.
Sen bir kere düşmüşsün bu yalnızlık çukuruna.

Patlamadan 2 Saat Sonra

"Patlamanın etkisiyle büyük bir sarsıntı yaşamış. Vücudunun belirli bölgelerinde yaralar meydana gelmiş. Bir süre istirahat etse iyi olur."

Başındaki konuşma sesleriyle gözlerini aralamaya çalıştı Pars.

"Uyanıyor..."

Duyduğu ses, Fethi'ye aitti. Aklına gelen en son senaryoyla gözlerini birden açtı. Sedyede doğrulduğunda etrafına bakındı. "Laçin nerede?" Uzun süre susuz kaldığından boğazları kurumuştu. Yine de ilk sorduğu, Cemre'nin nerede olduğuydu. Yanındaki time baktı. Sedyeden inmek için hareket ettiğinde serum onu engelledi. Fakat önünde hiçbir engelin bulunmasına izin vermeye niyetli değildi. Tek eliyle serumu kolundan çıkardı.

"Komutanım, dinlenmeniz lazı..."

Ekin konuşmasını bitirmeden, Pars yüksek sesiyle onu böldü. "LAÇİN NEREDE DEDİM!" Askeriyenin reviri, Pars'ın gür sesiyle dolup taşmıştı.

"Esir alınd..."

Duymak istediği son şey bile değildi bu. İki eliyle Ekin'in yakasına yapıştı. "Siz de izin verdiniz, öyle mi? Teğmen Ekin Hacı! Laçin'den sonra emir komuta kimde?"

Ekin'in arkasındaki tim biraz daha yaklaştı. "Bende, komutanım," dedi Ekin, sakin olmayan bir tavırla. Yine de rütbede oldukları için saygısını bozmuyordu.

"Nasıl izin verirsiniz lan! NASIL?" Tuttuğu yakayı hızla bıraktı. Revirin kapısına geldiğinde time döndü. "Derhâl eğitim sahasında toplanıyorsunuz!" Kastettiği, şadırvanın önüydü.

Kapıyı bir hışım açtı, aynı hızla vurarak kapattı. Yara bere olan vücudu umurunda bile değildi. Aksine içten içe kendine kızıyordu. Cemre gözlerinin önünde alınmıştı ve kalkıp hiçbir şey yapamamıştı. Albay'ın odasına geldiğinde burnundan alev üflüyordu. Askeri nizama uygun bir şekilde içeri girdi. "Uyanmışsın, **Kurt**." Bu da bir gerçekti.

Yüzbaşı Emir Pars Boran
Lakabı: KURT

"Üsteğmen Cemre Laçin esir düşürüldü. Acilen yeri tespit edilip bulunduğu noktadan alınmalı."

Albay'ın haberi vardı tabii ki. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Farkındayım, Kurt. Otur şöyle, yaralısın."

Hiç oturacak hâlde değildi. Lakin Albay oturmasını söylüyorsa oturmalıydı. Otursa da bacakları sürekli aşağı yukarı hareket ediyordu. Siniri, öfkesi çok fazlaydı. Üstüne farklı bir telaşı vardı.

"Tim 7 peşlerinde. Kaos bölgedeki teröristleri temizlerken, yaralı olduğun için bölgeyi terk etmedi. Tim 7 ise hemen peşinden gitti. Son durum ile ilgili haber bekliyoruz."

Hızla ayağa kalktı. "İzninizle." Baş selamı verip çıktı. Koridorda attığı her adımda etrafa ateş saçıyordu. Aradığı tek ateş ise Cemre'ydi...

Cemre Laçin

Yüzüme vurulan suyla derin bir nefes aldım. Gözlerimi açmaya çalışırken başımı iki yana salladım. Kendime gelirken bileklerimi oynatmaya çalışsam da demir kelepçenin sesini duydum.

"Demek Avcı sensin. Kesinlikle düşündüğümden daha fazlasısın."

Doktor'un sesi kelepçelerden daha kötüydü. Başım oldukça acıyor, ağrıyordu. Yüzümdeki kanımın sıcaklığını hissedebiliyordum. Vücudumda dolaşan acı, yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ellerim demir kelepçeyle tavana asılıydı. Kaç saattir bu şekilde olduğumu bilmesem de bileklerimin kesilmeye başladığından emindim.

"Seni böyle ağırlamak istemezdim ama idare edersin, değil mi?"

Elini çeneme koymasıyla yüzüne baktım. "Senin izzeti ikramını sikeyim!" Suratına tükürdüm. Sinirlenmişe benziyor olacak ki gözlerini yumup geri çekildi.

"İsmini bilmediğimden lakabınla seslenmek zorundayım, Avcı."

Üsteğmen Cemre Laçin
Lakabı: AVCI

Evet, lakabım Avcı'ydı. Sebebi ise avlarımla aramda olan güzel ilişkiydi. Ve o avlardan biri karşımdaydı.

"Açıkçası bu kadar güzel olman bana acı veriyor. Seni öldürmek istemiyorum. Bu çok tuhaf."

Şimdi şuraya kusacaktım. "Götün yemez kafama iki kurşun sıkmaya, kevaşe!" Kollarımdaki ağrı artmaya son hız devam ediyordu. Belli eder miydim? Asla!

"Anlamıyorsun..." Ardı ardına cıkladı. "Sana olan hislerim çok farklı. Fakat bilirsin bu işlerin nasıl yürüdüğünü." Yüzüme bakarken ellerini önünde bağladı. "Sana sormam gereken bazı sorular var. Gönlüm ister ki kılına zarar vermemek." İğrenç şekilde iç çekti. "Güzelliğini bozmamak." Baştan aşağı süzdü o boktan gözleriyle. "Ama benim de öğrenmem gereken şeyler var. Senden ricam, bana istemediğim şeyleri -işkence gibi- yaptırmadan cevap vermen. Eğer güzelce cevap verirsen canını yakmayacağım. Aksine seni koruyup kollarım."

Gülmeye başladım. Beton duvarlarla kaplı depo gibi bir yerdeydik. Kahkaham yankılanıyordu.

"Dalyarağa bak. Beni koruyup kollayacakmış." Daha da komiğime gittiğinde gülmeye devam ettim. Lakin o, buna sinirleniyor gibiydi. Bir anda sırt ve bel bölgeme inen acıyla dişlerimi sıktım. "Ananın amına sok o sopayı!" Arkamdaki iti gavura vurur gibi vurmuştu. Dişlerimi sıkmayı bıraktığımda gözlerimi geri açtım.

"Sen çok terbiyesizsin, Avcı. Olmuyor böyle. Anam baş tacıdır." Kendi kendine gülmesiyle konuşmaya devam ettim. "Haklısın. Pezevengi zengin olanın, orospusu iyi olur." Gülüşü yavaşça soldu. Arkadaki itine baktığında aynı bölgeye bir daha vurdu. Vurmanın verdiği şiddetle hafif sallanıyordum. Yanması ve acısından bahsetmeye gerek yoktu. Kollarımın eklem yerleri fazlasıyla ağrıyordu. Acıyla dişlerimi sıkarken bu sefer gözlerimi yummadım. "Sık lan kafama! Avcı'nın avı olmak istemiyorsan, Avcı'yı bitir şimdi!"

Başını iki yana salladı. "Olmaz. Seni öldürmem, sana kıyamam..."

Lafını gülerek böldüm. "Sik kırığına bak. 'Seni öldüremeyecek kadar acizim,' demiyor da, 'Kıyamam,' diyor. Amına koyduğumun hoşafı!" Gülmeye devam ettim. Başka bir sopa darbesiyle dişlerimi yine sıksam da gülümsemekten vazgeçmedim. Vücudum şiddete alışkındı. Kolay kolay canım yanmazdı. İki üç vuruşa alışırdım. Zaten orası da vura vura yanmaktan, bir diğer darbeyi hissettirmezdi. Yani dayanmam gereken bir iki vuruş daha vardı. Onun dışında farklı bir işkence uygulamadıkları sürece sorun yoktu.

"Seni kameraya alacağız. Senden istediklerimizi söyleyene kadar da durmayacağım." Omuz silkmeyi pek beceremesem de denedim. "Çok da sikimde." Duraksadım. "Ki bende o bile yok. O kadar umurumda değil. Hani biraz da olsa *şu kadar umurumdasın* diyeceğim ama hiç yok. Yani umurumda değil, yolunu yordamını siktiğim! Anlatabildim mi o aptal kafana?" Sonuna doğru gereksiz sinirlenmiştim.

"Biraz sakin ol. Ellerinde olduğun adama karşı böyle davranmamalısın." Salak salak rollenip ellerini falan kaldırdı. Ben bu kadar embesilini görmemiştim. "Seni asla öldürmeyeceğim. Sen benimsin.." Dibime kadar girdiğinde iğrenç kokusu ciğerlerimi çürüttü. Yüzünü suratıma yaklaştırdığında tüm gücümle kafa attım. Burnunu tutup gerilerken benim aklıma farklı bir konu gelmişti. Pars'ın kokusu hiç böyle değildi.

Sahi, Cemre. Neden özellikle onun kokusu bu kadar rahatlamış hissettiriyor? Sanki yeni doğmuş bir bebek gibi. Sanki yaşanan onca yılların yorgunluğu bir anda yok olmuş gibi?

Ne bileyim. Sence şu an bunu mu düşünmeliyim? Neden özellikle o? Hiçbir fikrim yok.

"Acıdı mı?" dedim dalga geçerek. İçimdeki gülme tufanı biraz olsun dinmiyordu. Burnundaki kanı temizleyip bana baktı. Bu suratsızı gördükçe enişteminin *maymundan gelme* teorisine inanasım geliyordu. *Allah'ım, yarattığın hiçbir şeye laf etmek istemem lakin*

bu hiç olmamış. Yüzüme inen yumrukla başım diğer tarafa düştü. "Acıdı mı?" Bağırmak konuştu.

Başımı nereye vurduysam fazlasıyla sarsılmıştı. Etraf dönerken bile başımı kaldırdım. "Senin yedi cedlini ipe dizer, atlata atlata sikerim!" Canım acıdıkça hırsım, öfkem, sinirim artıyordu. İsminin de bana katmış olduğu içimdeki alev harlanır hâldeydi. Kolumu hissetmesem de kendimi bir güç yukarı çektim. Doktor henüz ne olduğunu anlamadan, arkasından bacaklarını gırtlağına dolayıp kilit altına aldım. Arkamdaki lavuğu unutmamıştım. Doktor'la beraber arkaya döndüğümde, ibne lavuk sopayı bana vurmak yerine Doktor'a vurmuştu. Doktor'un bayıldığını anladığımda bacaklarımı açtım ve karşımdaki maskeli lavuğun göğsüne hızla botumla tekme attım. Attığım tekmenin şiddetiyle sırtını duvara vurdu.

Cemre, başka çaren yok. Yap şunu!

Bir askerin en son çarelerinden birini yapacaktım. Bu metal, klasik kelepçelerden kurtulmanın tek yolu buydu. Ve hızlı olmam lazımdı...

"Yüzbaşım." Abbas, öfkeli gözlerle Pars'ın karşısında durdu.

Pars askeriyenin koridorunda duraksayarak, "Abbas, sen izindesin," dedi. "Umurumda değil, komutanım. Laçin..." dediğinde düzeltti sabırla. Fakat hiç sabırlı değil gibiydi. "Komutanım, Laçin esir düşmüş. Ben evde yatamam. Ne yapılması gerekiyorsa bir an önce en iyi şekilde yapmaya hazırım."

Pars etrafa baktı ve Abbas'ın omzuna hafifçe vurdu. "Timin yanına geçelim, astsubayım."

Abbas, haberi alır almaz evden apar topar çıkmıştı. Karısına önemli bir görev olduğunu söylemişti. Daha fazla endişelenmesini istemediği için Cemre'nin esir düştüğünü henüz söylememişti. "Orospu çocuklarının kemiklerini kıracağım. Sarı torba da yok bu şerefsizlere. Çöp poşetiyle." Şadırvanın olduğu yere çıkana kadar ağzından tonla küfür kaçmıştı. Pars sesini çıkarmıyordu çünkü duygularına tercüman oluyordu.

Endişeyle ne yapacağını tartışan tim, Abbas'la Pars'ın gelmesiyle sessizliğe büründü. "Hizaya geç. Laçin'den bir haber yok. Tim 7 peşlerine düşmüş. En yakın zamanda yer ve konum bilgisi gelir. O zamana kadar boş durmak yok. Her saniye oldukça değerli. Hata yapan olursa son hatası olur." Buz gibi sesi, sessizliği yarıp geçiyordu. "Araziye yayılacağız. Olabileceği her köşeyi kontrol edeceğiz. Aranızda Üsteğmen Cemre Laçin'i umursamayan var mı?" Öfkeyle parlayan gözleri hepsinin yüzünde gezindi. "Güzel. O zaman aptalca bir hareket istemiyorum!" Herkes hazır ola geçti. "Hazırlanın, yarım saate çıkıyoruz."

Tim, ciddiyetle hep bir ağızdan bağırdı. "Emredersiniz!" Askeri nizama uygun, koşar adım ayrıldılar. Helikopterle uzun bir yolculuk olacaktı. Zira henüz nereyi arayacaklarını bile bilmiyorlardı...

Cemre Laçin

"Siktir, sikeyim!" Acıyla gözlerimi yumdum. Son hızla baş parmağımı yerine oturtup acı dolu haykırışımın çıkmasına izin vermedim. Eminim ki binanın dışında teröristler cirit atıyordu. Ayağa kalktığımda dengede duramadığım için, destek almak adına elimi duvara yasladım. "Gördün mü şimdi ananın amını tersten?" Doktor'un üzerindeki tabancayı aldım ve şarjörünü kontrol ettim. Mermi harcamamak adına bayıltığım maskeli lavuğu boynunu kırarak hallettim. Doktor canlı lazım olduğu için odanın köşesine sürüklemek daha mantıklı geliyordu. Baş parmağım hâlâ acıyordu. Kelepçeden kurtulabilmek için baş parmağımı yerinden çıkarmıştım. Çıkıklar her zaman çok acırdı. Tek elim kurtulduğunda, diğer elimi kurtarmak çok zor olmamıştı. Doktor'u güzelce bağladıktan sonra kendimi yere bıraktım. Sırtımı duvara yasladığımda derin nefesler almaya çalıştım. Her yanım acıyla doluydu. Bu beni gaza getirip hırslandırsa da bitik durumdaydım. Ne kadar sürdüğünü tam olarak bilmesem de saatlerdir bileklerimden tavana asılıydım. Başımdaki yarık yüksek ihtimalle 4-5 cm vardı. Bacaklarımda ve vücudumda gram derman yokken ayak sesleri duymamla başımı kaldırdım.

Hızla ilerleyip sessiz adımlarla kapının yanına geçtim. Ne demiştik? Şov devam etmeli. Kapı ardına kadar açıldığında, elinde silahla fistanlı bir kadın girdi. Hızlı davranıp silahını elinden aldım.

Dirseğimle yüzüne vurduğumda, keleşin kabzasıyla da suratına indirdim. Sinirim biraz ağır basacak ki birkaç defa vurdum. AK-47 olsa da orijinal adı benim için hep *keleş* olarak kalacaktı. Silahını elinden aldım ve bedenini kenara yuvarladım.

Sık kafalarına. Dövüşecek takatimiz yok. Tek darbeye yığılırız.

Halledeceğiz, gülüm. Sen bir sus.

Senin zihninim ben, kendine gel.

Farkındayım, geri zekâlı, o yüzden sus diyorum.

Kısa koridorda adımlarımı sessizce atarken kahkaha sesleri gelmesiyle duraksadım. Duvara yaslandım ve göz ucuyla baktım. Kare bir masanın dört yanında da tavuklar oturuyordu. Silahlarına baktığımda, oturdukları sandalyelerin yanlarında olduğunu fark ettim. Tek şarjörle hepsini hızlıca indirmem gerekiyordu. Sakince nefes aldım. Gözlerimi yumup odaklanmaya çalıştım. Üçten geriye saydığımda hemen çıkıp tetiğe bastım ardı ardına. Onlar ne olduğunu kavrayamadan leş olurken, silah sesini duyan birkaç terörist içeri girdi. Kurşunlar üzerime yağarken kendimi ileriye attım ve az önceki kare masayı yatırdım. Siper olarak kullandığım masaya aynı anda sıkarlarken mermilerini saydım. Bittiğini anladığımda hemen kafamı çıkarıp ateş ettim. İkisi de yere yığıldığında yaptığım ufak siperden zorlukla ayağa kalktım. Ayağa kalkmak için bacaklarıma verdiğim güç bile beni oldukça zorluyordu. Doğrulduğumda dahi belim ve sırtım acıyor, hafifçe kan sızıyordu. Kendi kanımın sıcaklığına alışmıştım.

Kapıya doğru ilerlediğim sırada adım sesleri arttı. Işığı gören sivri sinekler geliyordu. Kapı ardına kadar hızla çarptığında tam önüme düştüler. Tetiğe bassam da içindeki mermi bitmişti. Elimdeki keleşi kenara attım ve önümde duran ilk itin silahını yakaladım. Namlunun önünden bir adım kenara kaçtım ve tek elimle namlunun altından tutup silahı yukarı doğru kaldırdım. Boşta kalan sol elimle, az önceki tabancayı belimden çıkardım ve çenesinin altından tetiğe

bastım. Kafasından çıkan kanlar yüzüme bulaşırken leş olmuş cesedi bırakmadım.

Sol elimle tabancayı tutarken, sağ elimle cesedi kendime kalkan ederek içeriden çıktım. Üzerime yağan kurşunlar siper ettiğim cesede saplanırken ikisinin de kafasına sırayla tek mermi attım. Neredeydim ben amına koyayım? Sahra çöllerine mi getirdiniz beni? Arkamdan gelen sesle ana geri döndüm. Önümde tutmuş olduğum cesetle beraber arkama döndüm ve evin köşesinden çıkan teröristin kafasına direkt sıktım. Daha beni görmeden yere yığılmıştı. Etten siperimi bıraktığımda o da yığıldı. Betondan bir harabenin dibindeydim. Sersem adımlarla az önce leş olanların yanlarına gittim. Vücudumun gücü tükeniyordu. "Hayır, hayır, kendine gel." Duraksadım. Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum.

"Kadın kaçmış! Yakalayın şunu!"

Sağ tarafımdan gelen bağırışla bakışlarım oraya döndü. Yerdeki leşlerin birinden keleşi aldım. Ateş yakmak için kullandıkları demir varili devirip onlara doğru yuvarladım. Daha büyük olan beton harabenin içinden üç kişi çıktığında, üstlerine gelen varile odaklandıkları için kafalarına sıkma fırsatım oldu. Kurşunu idareli kullanmalıydım, kıt kanaat terörist avlamak da zordu. Ama bir Avcı için değildi. Varildeki alevler yayılırken kapıdan çıkan diğer teröristler ateşin etkisiyle geriledi. Açıktaydım. Kendime siper edinmem lazımdı. Keleşle ateş etmeye devam ederek biraz yaklaştım. Beton yığınının duvarına geldiğimde sırtımı yasladım. Bunun da mermisi bitmişti. Tabancamın içinde kaç kurşun vardı? Dört el ateş etmiştim. Geriye kalan dört olmalıydı. Yaklaşmalarını beklemekten başka çarem yok gibiydi. Adım seslerinden kaç kişi olduklarını çıkarmaya çalıştım. Hızlı hareket ediyorlardı.

İlkinin namlusunu görmemle çıkıp kafasına sıktım. Hemen arkasındakine de ateş ettiğimde iki mermim kalmıştı. Bacağıma yediğim kurşunla geriye doğru yere düştüm.

"Hassiktir!" Bacaklarımı iki yana açıp, sırtüstü uzandığım zeminden iki el ateş ettim. Sıktığım kurşunlarla ölü bedeni sendeledi ve varile takılıp geriye doğru takla atarak düştü. Alnımdan akan terler kanımla karışmıştı. Yüzümde sadece kendi kanım yoktu. Aynı zamanda çenesinden sıktığım ucubenin kanı da suratımdaydı. Görüş açımı engellemesin diye göz çevremi dikkatle temizledim. Sanırım kandan yüzüm görünmüyordu.

Yerden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama iki dizimin üstüne geri çöktüm. Baldır bölgeme yediğim kurşun, işi çok daha fazla zorlaştırıyordu. Akşam saatiydi. Güneş batıyordu. Toprak zeminde emekleyerek ilk leşe ilerledim. Üstündeki kıyafeti elimle yırttım ve hafif kalın bir ip hâline getirdim. Bacağımı oynattığımda acıyla başım arkaya düştü. Hazırladığım kumaş ipi baldırımın altından geçirip yaraya bağladım. En azından kan kaybını engellerdi. 17 leş + Doktor'u elde etmiştim. Başım oldukça dönüyordu. Bu son yediğim kurşun, acı eşiğimin sınırını geçmişti. Zihnim bulanıklaşıyordu. Ayağa kalkmam gerekiyordu acilen. Diğer teröristler gelmeden buradan ayrılmam lazımdı. İlk çıktığım beton harabeye geri ilerledim. Ayağa kalkabilmek için derin bir nefes aldım ve birden doğruldum. Dudaklarımdan acı dolu bir haykırış kaçsa da acele etmem lazımdı. Sol ayağımın üstüne basamıyordum. Topallayarak esir düştüğüm odaya geri girdim.

Küçük, tahta masayı fark ettiğimde ilk oraya uğradım. Çekmeceyi açıp karıştırdığımda ekstra bir şarjör ve birkaç tane belge buldum. Vücut ısımın arttığını fark ediyordum, gözlerim arada kayıyordu. "Seni pişman edeceğim!" Doktor'un sesini kesik kesik duyuyordum. Belgeleri katlayıp belime sıkıştırdım. Tabancanın boş şarjörünü çıkarıp dolusuyla yeniledim. Ağır adımlarla masanın arkasından çıkıp Doktor'un önünde durdum. Bağladığım ipin bir kısmını bileğime dolayıp, çekiştirerek onu ayağa kaldırdım. "Sana dedim ki, 'Avım olmak istemiyorsan, öldür beni.' Sen ise beni dinlemedin."

Silahın namlusunu ensesine yasladım. "Şimdi yürü! Avımla oynamak istiyorum," deyip namluyla ittirdim. Adımlarını hızlandırıp bu beton yığınından çıkmamızı sağladı. Uzaklaşmam gerekiyordu, evet. Fakat Doktor'u bir kez daha elimden kaçırmayacaktım.

Bağladığım yerden kan sızmaya devam ederken daha tırmanmaya başladım. Kurşunun sol bacağıma isabet etmesi iyiydi. Ben sağlaktım. Sol elimle de silahı kullanabilirdim, sol tarafımı da geliştirmiştim. Yine de sağ tarafımı tercih ederdim. Bir elimde kollarını bağladığım Doktor'un ipi, diğer elimde ise tabancam vardı. İtime tasmayı bağlamıştım. Ayakta durmak her adımda zorlaştıkça, görüntümün silikleşmesiyle duraksıyordum. Bayılmamam lazımdı. Her bir adımım fazlasıyla uzun sürüyordu. Sol bacağıma yüklenemiyordum bile.

"Seni hafife almışım, Avcı." Doktor her konuştuğunda sesi boğuklaşıp netleşiyordu. Beynim gidip gitmemek arasında olsa da dayanmak konusunda oldukça kararlıydım. "Kes sesini!" Konuşmak bile tonlarca yükü kaldırıyormuş gibi hissettiriyordu. Bir de üstüne üstlük hava kararmak üzereydi...

4 Saat Sonra

"Kaos, sesim geliyor mu? Tim 7 Komutanı Üsteğmen Eşref Baran."

Pars, telsizine gelen sesle dikkat kesildi. "Kaos dinlemede. Yüzbaşı Emir Pars Boran. Konuş, Eşref."

Helikopterle hava uçuşu yapıyorlardı. "Komutanım, araçları takip ettik. Koordinatları size yönlendiriyorum. Bir sıkıntı var gibi."

Pars, kaşları çatılmış bir şekilde koordinatları dinledi. "Sıkıntı nedir, Eşref?" Helikopter, koordinatların olduğu yere doğru yol almaya başlamıştı bile.

"Burada savaş çıkmış gibi. Üsteğmen Cemre Laçin burada yok. Fakat daha önce burada tutulmuş."

İçine dolan sıkıntı büyüyordu Pars'ın. Telsizi kapattı. Sabırla oraya varmayı beklemekten başka çaresi yoktu...

3 Saat Önce

Cemre, dur artık. Yolun sonu...

Adımlarım yavaşladı. Görüşüm iyice kararıyordu. Yaklaşık bir saattir yürüyordum. Ne hâlim ne takatim kalmıştı. Bacağımın ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Beynim bir şeyleri algılamakta zorluk çekmeye başlamıştı. Hatta buna yarım saat önce başladı diyebilirdim. Gördüğüm büyük kayanın yanına ilerledim. "Yürü..." Sesim bile kısık çıkmıştı. İpi çekiştirdim. Doktor da benimle beraber bir saattir yürüyordu.

"Ne yapacaksın? Hâlin berbat. Yaşaman bile mucize. Üstüne 4 kilometre yürüdün." Söylediklerini algılayamıyordum. Kayaya çöktüğümde ellerim önüme düştü.

Bu sefer durum ciddi. Sona yaklaştık mı dersin?

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sağ çıkacağım. Sağ çıkmam emredildi."

Doktor'un sırtını kayaya iyice yasladım ve kollarımı zorlukla kaldırıp ipi sıkıca sabitledim. Gemici düğümü atarken karşı kayada oturan kızı gördüm. "Ne yapıyorsun burada?" Gözlerim kızı seçemiyordu. Etraf zaten karanlıktı. Üstüne gözlerim kapanıp geri açılıyordu. Doktor'u kayaya sabitlediğimde kendimi iki kayanın arasına bıraktım. Nefes almaya çalışırken elim yana düştü. "Sana diyorum." Elimdeki silahı refleksle doğrulttum. Parmaklarım silahı tutamıyordu. "Benim, biziz." Karşımdaki kız bendim. Küçük Laçin'di. Küçüklük hâlimdi. Silahı tutamayan parmaklarımı serbest bıraktım. Kolum daha fazla havada kalamadı. "Senin ne işin var burada?" Nefes almak zorlaşırken ona baktım. Gözlerinin içi parlıyordu. "Seni merak ettim." Yanıma yaklaştı ve dizlerinin üstüne oturup bana bakmaya devam etti. "Sen iyi misin?"

Zorlukla gülümsedim. Mimiklerimi dahi oynatamıyordum. Sanırım kaburgalarımdan biri çatlamıştı. Ya da birkaçı. "İyiyim... Sen iyi ol diye iyiyim." Gülümsedi. Çenesinde ve yanağının ufak bir kısmında gamzesi vardı. Kimse fark etmezdi gamzemi. Ama vardı. "Asker mi olduk? Başardık mı?" Masum soruşunu görünce gülümsemem büyüdü. "Başardık." Gökyüzüne baktım. Yıldızlar çoktu. "Mutluyuz, değil mi? Annemiz de babamız da hâlâ bizi seviyor? Belki de daha çok seviyorlardır. Asker olmuşuz." Ellerini iki yana açarak *daha çok* kısmını göstermeye çalıştı. Cevap vermedim. Bana hep yalan söylerlerdi. Yalandan da nefret ederdim. Yalan söylemek zorunda kalmıştım hep. Lakin kendime asla yalan söylemedim. Söyleyemezdim. O küçük kızı bir de ben kıramazdım. Bu yüzden sadece sustum ve güldüm.

Artık ağlamak sizi rahatlatmıyorsa, mutsuzluğu gülerek yaşarsınız.

"Yoruldun mu? Sarılmak ister misin? Ben sarılmayı çok severim." Silikleşiyordu. Ama başımı onaylar şekilde yavaşça salladım. Cevap vermeye gücüm yetmiyordu. Kollarını iki yana açtı ve başını göğsüme koydu. Sıkı sıkı sarılmıştı. Küçük bedene ellerimi doladım. Saçlarını köpeğin başını sever gibi değil de bir kız çocuğunun narin saçlarını sever gibi sevdim. "Kalbinin sesini duyuyorum." Kıkırdadı göğsümde. Ben de güldüm. "Hmm yavaşlıyor..." Yıldızlar da gitmişti. Göz kapaklarım kapanmıştı. Açmak istesem de çok ağırlardı...

3 Saat Sonra

"Yüzbaşım." Pars, elini uzatan pos bıyıklı Eşref'e baktı. Elini kısaca sıktı. "Araçlar burada durmuş. 17 leş var. Kalabalıklarmış. Üsteğmen Laçin bu binada tutulmuş. Tam olarak bu odada. Tahminen bileklerinden tavana asmışlar. Metal kelepçe kullanıp işlerini garantiye almak istemişler."

Pars, Cemre'nin esir tutulduğu odadaydı. "İlk leş burada. Boynu kırılmış. Daha sonra şahıs kapıdan çıkıp elinde silahla bu koridoru geçmiş." Eşref'le Pars yan yana koridorda adımladı. "4 leş burada. Hepsi olduğu yerde ölmüş. Karşılık bile verememişler. Beklemiyorlarmış," deyip devrilen masaya baktı. "Sesi duyan diğerleri içeriye dalmış. Şahsın çevik bir hareketle masayı devirip kendisine siper olarak kullandığı çok açık. Kurşun izlerine bakılırsa mermilerinin

bitmesini bekleyip öyle çıkmış." Eliyle yerdeki leşleri işaret etti. "İlk ikisi girmiş. Uzunca ateş edenler bunlarmış. Sonra ise..."

Kapıdan çıktıklarında ilk evden çıkmış oldular. Ortada delik deşik olan cesede yaklaşıp tepesinde dikildiler. "Kapıda bu herifle karşılaşmış olmalı. Çenesinin altından sıkmış. Sonra da kendisine etten bir siper örmüş. Yalan yok, şahıs profesyonel." Önce sağdaki iki cesedi, daha sonra soldaki tek cesedi işaret etti. "İlk bunlara sıkmış. Soldan çıkanın sesini duymuş olmalı. Arkasına dönüp, daha köşeden çıkmasını beklemeden kafasına tek el ateş etmiş." Sadece bu kısım 11 leş ediyordu. Ve bunu dakikalar içerisinde, yaralı, işkence görmüş şekilde yapmıştı. "Bu evden birilerinin çıkmasını beklemiyormuş anlaşılan. Yine de zekice davranıp varili yuvarlamış. Kendisini kurtaracak kadar dikkatlerini dağıtmaya yetmiş."

Taze korlara baktılar. "Bu kısımda ise tam 6 kişiyi daha indirmiş. 17 leş yapar. Şahsın yaralı olduğunu düşünüyorum. Şu kısımda oldukça kan akmış ama herhangi bir sürüklenme veya ceset yok." Eşref sıkıntıyla nefes verdiğinde Pars'a baktı. "Doktor ve Avcı yok. Buraya kim, nasıl geldiyse her şeyi tek başına yapmış. Profesyonel, zeki, çevik ve dayanıklı olduğu kesin. Tahminimce o şahıs tarafından basıldığını anlayan Doktor, Avcı'yı da alıp kaçmış. Onu daha güvenli bir yere kaçırmış olmalı. Anlayacağınız, Avcı hâlâ esir. Lakin nerede olduğunu bilmiyoruz."

Eşref anlatırken, Pars'ın bakışları yerdeki kandaydı. Birkaç metre ilerideki cesede baktı. Kumaşı yırtılmıştı. "Komutanım?" dedi Eşref çözmeye çalışarak. Pars eğilip kan damlalarına baktı. "Yaralı. Yarasını kumaş parçasıyla sıkmış. Fazla uzaklaşmış olamaz." Hızla ayağa kalkıp Eşref'e ilerledi. "Timine söyle, 5 kilometreye kadar her yeri didik didik etsinler. Bakılmadık taşın altı kalmasın. Fazla uzaklaşmış olamaz!"

Eşref ciddiyetle selam verdi ve kendi timine döndü. Bağırarak, "Eşref! Helikopteri alın! Araç bizde kalsın!" diye seslendi. Eşref

emri almıştı. "Kaos! Toplan!" Etrafı koruyan Kaos, hızla komutanlarının dibinde bitti. "Gözünüzü iyi açın. Yakınlarda her an birini görebilirsiniz." Aklına gelen şeyle arkasını döndü. Cesedin yanına tekrar gitti. Kan damlaları vardı. Yarasını sıksa da kurşun yemiş olmalıydı. Kan damlalarına baktığında dağa doğru tırmandığını fark etti. Helikopter havalanırken Abbas araçla yanlarına geldi. "Atlayın, komutanım."

Tam teçhizatlı Kaos Timi araca bindi. Pars, az önce gördüğü kan izlerini işaret ederek "Sür, Abbas," diye emir verdi. Abbas ise hiç vakit kaybetmeden gaza bastı...

30 Dakika Sonra

"Komutanım, bulduk!"

Telsize gelen çağrıyla Pars'ın kalbi yavaşladı. Abbas anında arabayı durdurdu. Tepelerinde sabit duran helikopter, ışığını kayalıklara tutuyordu. Pars araçtan atlayarak koşmaya başladı. Yaklaştıkça helikopterin çıkardığı rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Fark ettiği ilk şey, kayaya bağlı olan Doktor oldu. Kendisini daha fazla tutamadı ve Doktor'un yüzüne tüm gücüyle yumruk attı. Aldığı darbeyle başı yana düşen Doktor, hemen bayıldı.

"Baygın, komutanım. Sağlık ekiplerine haber veriyorum." Telsizden gelen sesle bir adım daha attı. İki kayanın arasında hareketsiz yatan Cemre'yi gördü. Yüzü kandan seçilmiyordu; üstü başı da yüzünden farksızdı. Pars hemen Cemre'nin yanına gitti. Bir elinde

kandan görünmeyen tabanca varken, diğer eli kendi göğsünün üstündeydi. İlk yaptığı şey nabzını kontrol etmek oldu. Parmaklarının ucunda hissettiği zayıf nabızla rahat bir nefes aldı.

Pars, o an anlamıştı. O 17 leşi Cemre tek başına halletmişti. Doktor'u da yanında canlı bir şekilde sürüklemiş, kaçmasına izin vermemişti. Pars, karşısındaki kadına bir daha baktı. Bacağında bağlı kumaşı gördüğünde, kurşunu bacağının üst bölgesine yediğini anlamıştı. İstemsizce kendi canı yandı. Ama bir kez daha hayran kalmıştı. Bu hâldeyken yaklaşık 4 kilometre yürümüş, üstüne Doktor'un kaçmasına da izin vermemişti. Yanında el bombası patlamasıyla hasar almış, saatlerce işkence görmüştü. Fakat bunların hiçbiri ona işlememiş gibi kendini kurtarmıştı. ***17 iti öldürerek...***

Helikopterin çıkardığı tozdan dolayı elini gözlerine siper eden Eşref, "Onu helikoptere alalım. Biz sonraki takviyeyle geliriz," dedi.

Pars, yüz ifadesini bozmadan eğildi. Cemre'yi kucağına almak için hassas bir şekilde kollarını Cemre'nin bedenine doladı. Cemre'yi kucağına aldığında, helikopterin feneri sayesinde aydınlık olan yüzüne baktı. Kan revan içindeydi. İniş yapan helikopteri fark ettiğinde arkasını döndü. Karşısında Kaos Timi ve Tim 7 vardı. Hepsinin gözleri şaşkınlıkla, endişeyle Cemre'deydi.

Cemre'nin elindeki tabanca yere düştü...

Cemre Laçin

Hastanenin kapısından çıktım ve etrafa baktım. Üzerimde hasta önlüğü vardı. Tuhaf kısmı, kendimi gayet iyi hissediyordum. Hatta oldukça hafiflemiştim. Zihnim konuşmuyordu. Yaşadığım hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Sanki yeni doğmuş gibiydim. Hastanenin koridorunda ilerlerken seslendim. "Kimse yok mu?" Fakat hiçbir ses gelmiyordu. Merdivenlere geldiğimde bir ses beni oraya çağırdı. Çıplak ayaklarımla ilerledim. Çatıya çıkana kadar durmamıştım. Sanki bir şey beni buraya ittiriyordu.

Kapıyı ittirdiğimde beyaz bir ışık yüzüme vurdu. Güneş ışığı oldukça fazlaydı. Çatının en ucunda oturan kadını gördüm. Saçları uzun ve dümdüzdü. Bembeyaz üstü kar gibiydi. Yavaşça ona doğru adımladım. Bir anda omzunun üstünden dönüp bana baktı. Saçları koyu kahverengiydi, tıpkı benim gibi. "Hoş geldin, yavrum. Gel, otur," diyerek eliyle yanına hafifçe vurdu. "Sen kimsin?" diye sordum. Koyu gözleri, güzel yüz hatları vardı. Benim aksime açık tenliydi. Hastanenin çatısı yüksek olacak ki manzarası da güzeldi. "Sen kimsin ve neden etrafta kimse yok?" Birazcık mesafe koyarak yanına oturdum. Beni aşağı itmemesi için kol mesafesindeydim. "Anneannen," demesine karşılık şaşıracak baktım. Çok güzel gülümsüyordu. *Yüzünde nur var* deyimi tam uyuyordu.

"Öz..." dedim şaşırdığımı belli ederek. Üvey annecannemi biliyordum. Lakin annemin öz annesi doğumda vefat etmişti. "Evet. Gel yanıma." Hemen biraz kayarak yanına yaklaştım. "Rüyada mıyım?" diye sorduğumda güldü. Gülüşü sade ve nazikti. Kısaydı. "Onun gibi. Nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve havayı içime çektim. "Rahatlamış... Huzurlu, güvende. Sanki şu çatıdan kaysam ya da atlasam biri beni tutacak gibi. Ruhum özgürce yaşıyor, dolaşıyor gibi. Galiba hiçbir derdim yok; gördüğüm, bildiğim, yaşadığım her şey yalan gibi. O kadar mutluyum. Huzurluyum." Tarif etmeye çalışsam da az kalıyordu.

"Hep böyle kalmak ister misin?"

Kaşlarım havalandı. "Ölüyor muyum?" diye sordum.

Başını nazikçe bana çevirdi. Zarif bir kadındı. "Bu seferlik karar senin."

Bana şans mı tanınıyordu? Sağ sola baktım. Cidden yaşanıyordu bu olay. "Bundan birkaç sene önce sorulsaydı gözümü kırpmadan *evet* derdim." Ellerimi arkaya yasladım ve bu anın tadını çıkarmaya odaklandım.

Sakin ses tonuyla, "Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Hayır. Sanırımı şaşırtıcı şekilde yaşamayı seçiyorum." Gülümsediğinde demek istediğini fark ettim. "Yani şimdilik. Tabii ki önünde sonunda öleceğim ama şu anlık yaşamak istiyorum." Güldüm. Onun da güldüğünü duyunca ben de devam ettim.

Keyifle, "Neden? Kararını ne değiştirdi, güzel yavrum?" diye sordu. Pamuk gibi elini kaldırdı ve yanağıma koydu. Ellerinde sıcaklık vardı. Beni ikna etmeye mi çalışıyordu?

"Kara Harp Okuluna girmeden önce rezalet bir hayatım vardı. Her gün ya ölmeyi ya da kazanmayı dilerdim. Ölmedim. Kazandım. O saatten sonra amacım, yaşayıp yaşatmak oldu. Bu arada, hep

bunu yapmak istemişimdir: Kızın berbat bir anne." Annemi annesine şikâyet etmiştim, evet.

Bembeyaz dişleri göründü. Lakin elini yanağımdan çekmedi. Başım yavaşça eline düştü. Uykum geliyordu. "Biliyorum. Peki ya mutlu musun?"

Gülüşüm düştü. Uyku son hız bastırmaya devam ediyordu. Bir anda elini yanağımdan çekip omzuma koydu ve beni dizine yatırdı. Kahretsin... Çok güzeldi bu his. Uykumu fazlasıyla getiriyordu. Sanki uyusam dünyanın en rahat uykusunu çekecektim. "Değilim. Asker olduğum için, vatanımın yolunda ilerleyebildiğim için elbette mutluyum. Ama bu kadar huzurlu değilim. Şu an özgür olan ruhum, orada can çekişiyor. Alevlerin içinde yanıyor." Ninni gibi elleri saçlarımı sevmeye başladı.

Hem de bir kız çocuğunun narin saçlarını sever gibi seviyordu.

Dürüstçe, "Yaşadıklarımın altında çocukluğum eziliyor," diye cevap verdim.

"Öyleyse kal benimle." Gözlerim kapanır gibiydi. Çok fazla ağırlık vardı. Göz kapaklarımı yumsam uykuya anında dalacak gibiydim. "Önceden öyleydi. Sanırım bu hissi artık yaşarken de tadabiliyorum."

Anneannemin elleri duraksadı. "Anlatmak ister misin, kızım?" Tuhaf karşılaması normaldi. "Nasıl hissediyorsun?" Bu seferki soru aynı cümle olsa da farklı anlam taşıyordu.

"Biri var, anneanne. Kokusu tıpkı burada olduğum gibi hissettiriyor. Sanki şu an uyusam, onun yanında gözlerimi açacak gibiyim." Anneanneme baktığımda sırıttığını gördüm.

"Kim?" diye sordu.

"Kim olduğu önemli değil. Ö..." Lafımı kesti hemen. Merakla tekrar sordu. "Önemli. Kim o?"

"Bir adam..." Sessiz kalıp devam etmemi bekledi, zeki kadın. "Anlamıyorum. Kokusunun bana böyle hissettirmesi hoşuma gitse

de tuhaf. Neden özellikle onda hissediyorum? Bu hissi sonsuza kadar yaşamak istesem de bir adamda ya da bir insanda olması beni tedirgin ediyor." Dizinden kalkmaya çalışsam da eliyle engelledi. "Madde bağımlıları gibiyim. Kokusunun hissettirdikleri çok güzel. Hoşuma gitse de ondan uzak durmam gerekiyor. Sonuçta kendisi öylesine biri. Kendi hayatı olan bir insan. Hatta komutanım!"

Ellerimle yüzümü kapattım. Eli hâlâ saçımdaydı. Güzelce seviyordu. Saçlarının değer görmesi güzel bir şeymiş. "Sakin ol, güzel torunum. Bazı şeyleri düşünmek yerine sadece akışına bırak. Kaderinde olan bulmuş seni." Ellerimi yüzümden çektim. Anneannemi ilk defa görsem de bana en yakın olanın hep o olduğunu hissederdim. "Çok da akışına bırakma. Erkek milletine belli olmaz. Sen yine de şu adamı bir getir bana." Bir anda içinden yaşlı bir anneanne çıktı. Çatık kaşlarını sakinlikle düzeltti. "Boyunu posunu görelim anlamında." Tekrar şirin şirin gülümsedi. Ben de hayatımın en rahat tebessümümü ettim. "Zaman daralıyor. Uyuyacak mısın, yoksa uyanacak mısın?" Ellerini bir an olsun saçımdan çekmedi.

Fısıldayarak, "Sanırım her zaman seninle olacağım, anneanne," dedim. Sakince gülümsedi. Gözlerimi yumdum. Hemen ardından hızla açtım. Hastane odasındaydım. Fakat hâlâ saçlarımda bir el vardı.

Tanıdığım kokuyla hiç uyanmamış gibi hissettim. Gözlerimi kapattım. "Cemre?"

Sert kadifemsi sesini duysam da sadece cevap verdim. Gözlerimi açmadım. "Uyumak istiyorum biraz."

Saçımdan yavaşça elini çekti. "Cidden mi?"

Gözlerimi geri araladım. "Uykum var ama madem uyanmamı istiyorsun..." diyerek hafifçe doğruldum. Siktir! Lan ne oldu bana? Bu kadar acımıyordu.

"İyi misin?" Telaşla ayağa kalkıp sırtımdan nazik bir dokunuşla destek verdi.

"Hastaneye yatınca daha kötü oldu gibi. Bu kadar acımıyordu." Yastığımı da düzelttiğinde yaslandım.

"3 kaburgan çatlamış. Başına 8, bacağına 6 dikiş atıldı. Sırt ve bel bölgen hasar görmüş. Vücudunun birçok yeri ezilmiş, elmacık kemiğinde de ufak bir çatlak var. Bileklerin de hasar görmüş."

Tüm yaralarımı ezberlemiş miydi cidden? Kaşlarım havalandı. "Ve yaşıyorum, öyle mi?" Kendi kendime güldüm. Şaka yapsam da o hâlâ bana çok dikkatli bakıyordu. "Ne zamandır yatıyorum ben?" Komaya girmediğim kesindi.

"1 buçuk haftadır."

Gözlerim açıldı. Ağzımdan küfür yuvarlanırken ben neler olup bittiğini hatırlamaya çalışıyordum. "Doktor? Belgeler? Öğrendiniz mi bir şeyler?"

Başını onaylar şekilde salladı. "Ele geçirdiğin belgeler sayesinde 2 tane terör kampı çökertildi. Doktor en sonunda ötmeye karar verip fazlasıyla bilgi verdi."

Açıkçası şaşırmıştım. "Ya kız nasıl?" Sorumla bakışları tuhaflaştı. "Hangi kız?"

Ne demek hangi kız? Hayal mi görmüştüm ben?

Ooo sıyırmışız, Cemre. Aferin bize.

"Doktor neden konuşmaya ikna oldu?" diye sordum. O şerefsizin ciğerini bilirdim.

"Senin deli olduğunu düşündüğü için bize de deli muamelesi çekti. Elimizden hemen kurtulmak için de ötü."

Kaşlarım çatıldı. "Deli falan değilim ben," diye itirazda bulundum. Onun ise hiç umurunda değildi. "Peki ya diğerleri? Onlar nasıl?" diye sordum. Lakin soruma beklemediğim bir yanıt aldım.

"Siktir et her şeyi. Sen iyi misin?"

O kadar ciddi sormuştu ki bir an düşündüm. "İyiyim. Bugün ayın kaçı?" Aklıma takılan başka bir konu daha vardı.

"Ben özür dilerim," demesini beklemiyordum. Bakışlarımı kaçırıp kısa bir bakışla su aradım. Nasıl olduğunu anlamasam da sanki anlamış gibi ayağa kalktı ve sürahiden su doldurmaya başladı. "Esir düşmene engel olamadım. İşkence görürken seni kurtaramadım. Sen kendi kendini kurtarmışsın."

Suyu uzattığında kendimi tutamayıp güldüm. Suyu komple bitirdiğimde cevap verdim. "Kendimi ilk kurtarışım değil ama ilk defa biri bunun için özür diliyor. O yüzden teşekkür ederim." Bardağı aldığında bakışlarıyla sordu. "Bir bardak yeterli, sağ ol," dedim, sürahi ve bardağı yerine bıraktı.

"Sağ olduğun sürece." O repliğini yaptı. Açıkçası ben de sevmiştim. "Oradan nasıl çıktığını az çok tahmin ediyorum. Geride bıraktığın kaos oldukça açıklayıcı. Bir yandan da şaşırtıcı."

O kısımları hatırlamıyorum desem çok şaşırır mı?

Bence sessiz ol, çaktırma.

Katılıyorum. Hatırladığım en son sahne, bacağıma yediğim kurşundu. Ondan sonrası yoktu bende. "Nerede buldunuz beni?" Hatırlamadığımı biraz farklı yönde gösterdim. Bunu fark etse de bozuntuya vermedi.

"4 kilometre uzaklıkta, kayaların arasında baygındın. Nabzın düşüktü, hatta kalbin bir kere durdu."

Ah, anneanne bir ara tavlamıştın beni. "Anladım. Ne zaman taburcu olurum? En geç 2 güne çıkmam lazım." Galatasaray'ın şampiyonluk maçı vardı.

"Terfi alıyorsun. Gösterdiğin üstün başarıdan dolayı." Beklemediğim anda aldığım bu haber içime mutluluk tohumu ekmişti.

"O zaman, Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin. Emredin, komutanım." Asker selamımı verdiğimde güldü. Koyu yeşilleriyle birlikte çok içten güldü. "Cemre?" Kısık sesle konuştuğunda sesinin nasıl olduğunun farkında değildi. Konuşmamalıydı böyle. "Hı?" dedim onunla aynı tonda. "Sarılalım mı?"

Dudaklarından dökülen kelimeyle öylece bakakaldım. Cevap vermemi beklemeden sarıldı. Sanki prosedür gereği sormuştu. Kokusu ciğerlerime sindiğinde bulutların üstünde hissediyordum. Bitkisel hayata bağlı gibi bu kokuyla uzun yıllar yaşayabilirdim. Ama madem ölümden dönmüştük, ben de sarıldım. "Sarılalım, Pars." Elleri sırtımdaki yaraları bilir gibi belimin iki yanındaydı. Biraz daha çekilmezse uyur kalırdım bu şekilde. Elleri belimden ayrılsa da çekilmedi.

Ne yaptığını anlayamadığım için ben çekildim. Yüzünde o gülümsemesi varken, "Sürpriz," dedi. Elindeki biletlere baktım.

Hassiktir. Bu adam nereden oynayacağını çok iyi biliyor.

"Benimle Galatasaray'ın şampiyonluk maçına gelir misin?"

Ayaklarım heyecandan kıpraşmaya başlamıştı.

Kabul etmemiz lazım ama...

Hayır diyeni... "Evet! Evet! Evet!" Sevinçle tekrar sarıldım boynuna. Ufak erkeksi kahkahası kulaklarıma dolmuştu. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Geri çekilip gözlerine baktım. Gülümsemesiyle başını iki yana salladı. "Hayır, şaka yapmıyorum. Maç günü başka bir sürprizim daha var."

Başka ne olabilirdi ki? Anneanne, kusura bakma ama cidden yaşama döndüğüm için şu an gayet mutluyum.

Galatasaray'ın şampiyonluk maçına gidiyordum.

Pars'la birlikte...

"Taşınıyorsun demek, ha?" Kollarını göğsünde bağlayıp pişkin pişkin sırıtan Azra'ya baktım. Bavulunu toplamış, gitmeye dünden hazırdı.

"Şimdi Cemrecim, can güvenliğim için, evet. Ayrıca sen de biraz rahat takıl diye."

Salak salak kaş göz yapmaya başladı. "Ne yapıyorsun, Azra?" dedim anlamayarak.

"Yani bilemeyiz şimdi. Belki tekrar kucağa alınırsın..."

Kaşlarım havalandı. "Ne diyorsun be?" Açık konuşması için zorladığımda hemen yanıma oturdu. "Sen hatırlamıyorsun ama yüzbaşı seni kucağına aldı, helikoptere taşıdı. Oradan yine kucağında indirdi. Tabii."

Elimi alnıma vurmak istedim ama dikişlerim sızladığı için yapmadım. "Adi sapık. Ben orada ölüyormuşum, sen hâlâ kucak derdindesin. Kalk git lan. Ben de bir sapıkla aynı evde yaşamam şu saatten sonra." Ayağa kalktığımda bacağımdaki dikiş ağrı yaptığı için fazla yük vermedim.

"Ben gideyim siz rahat raha..." Lafını hızla kestim. "Azraa!"

Elindeki havuluyla hızlı hızlı kapıya yöneldi. "Ben gideyim de siz biraz havlusuz karşılaşın."

Şimdi yakmıştım çırasını. Topallayarak üstüne yürürken kapıyı açıp hemen kaçtı. "İllaki elime düşeceksin." Kapıyı açıp arkasından seslendim. "Özlersin bak beni." Etrafa baktım fırlatacak bir şey var mı diye ama hemen asansöre bindi. İçeri girip kapıyı kapattım. Her yerim ağrıyordu, gıdıklayan bir ağrıydı. O yüzden çok da sorun teşkil etmiyordu benim için. Dolabı açtığımda evimdeki sessizliği dinledim. Uzun zamandan sonra sakince evimde oturmak iyi geliyordu.

Soğuk Redbull çıkarıp dolabı kapattım. Sevdiğim başka bir içecekti. Mutfağımdan çıkmak üzereyken kapım çaldı. Duraksadım. Kim olabilirdi? Paris değildi. Az önce hastaneden gelmiştim. Kendisi yüksek ısrar sayesinde beni eve kadar getirmişti. Gerçi evlerimiz karşılıklıydı. Kapıyı açtığımda karşımdaki dangalakları gördüm.

Fethi sırıtarak bana baktı. "Komutanım!"

Alper abarta abarta konuşmaya başladı. "Maşallah sübhanallah. Analar neler doğruyor, Rabb'im neler yaratıyor?"

"Ne işiniz var burada?" Bir anda kıpraşmalar oldu. Koca koca adamların arasından kucağında Ata'yla Leyla abla çıktı.

"Geçmiş olsuna geldik. Müsait misin sen?" Ya bu kadına canımı veresim geliyordu. Gülümsedim. "Müsaitim tabii. Buyurun, Leyla Hanım." Bir adım kenara çekildim. Leyla abla yüzünde gülümsemeyle içeri girdiğinde timin geri kalanı da girmeye kalkıştı. Önlerinde durdum.

"Siz hayırdır? Size müsait değilim. Hadi, görüşürüz," diyerek kapıyı suratlarına kapattım.

"Kızz!" Leyla abla hafif kızarak bana seslendi. Omzumun üstünden bakıp güldüm ve göz kırptım. Kısa süre sonra kapıyı geri açtım. Elleri önlerinde masum masum bekliyorlardı. "Geçin hadi içeri." Hepsi mutlu mutlu tek sıra hâlinde salona geçti. Abbas yürürken Fethi'nin ensesine yavaşça vurdu. Gülerek kapıyı kapattım. Bu insanları da seviyordum.

Ekin yoktu. Tekli koltuğa geçmeden önce, "Hacı nerede?" diye sordum.

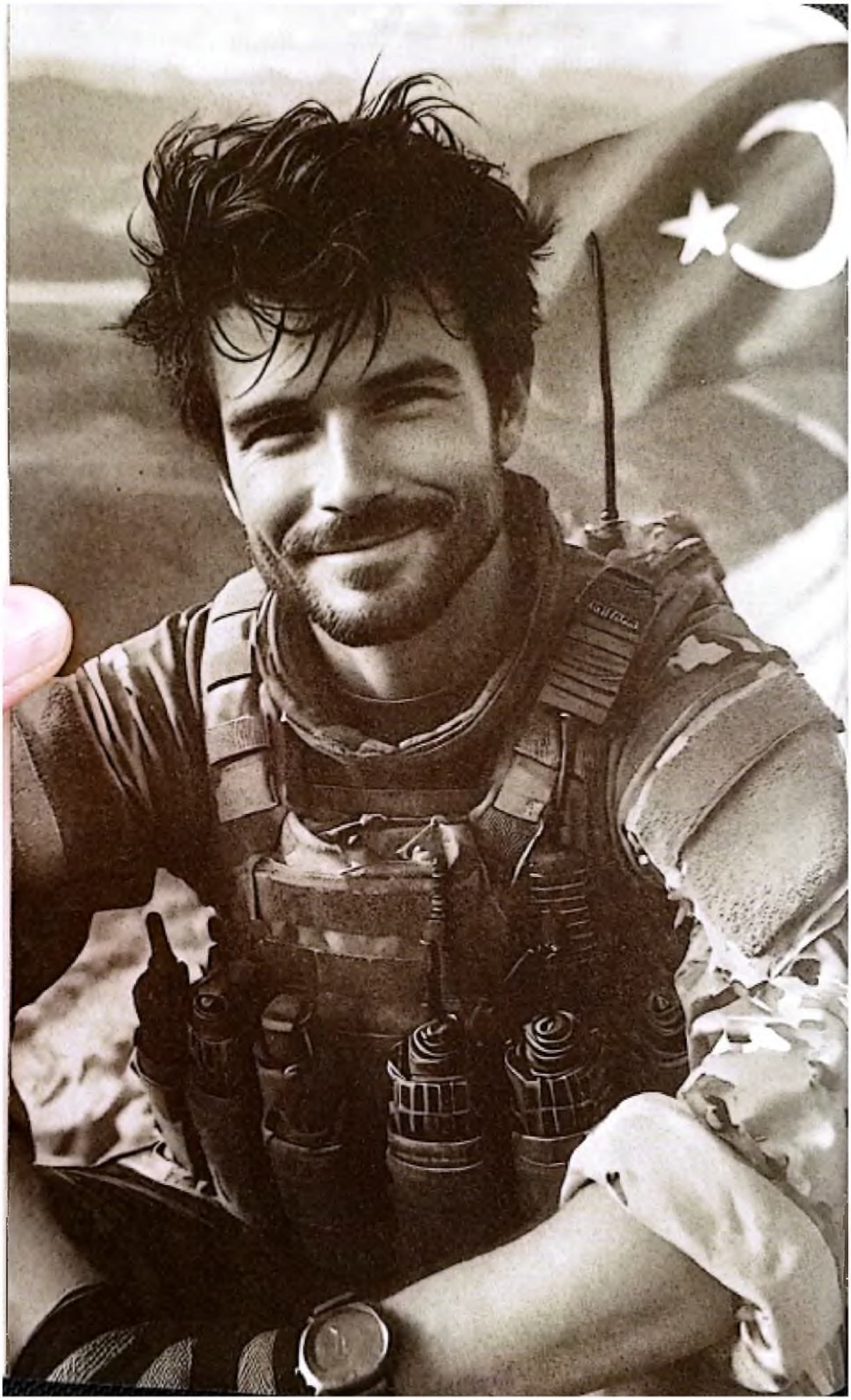
Can atladı hemen. "Evde olması lazım. Çağırdık ama hâli yokmuş." Benim aklıma bir şey geliyordu. Yine de sesimi çıkarmadım.

"Nasılsın, Laçin?" Leyla abla hafif telaşla sordu. Bacağımı yavaşça uzattım. "İyiyim, iyiyim. Gayet mükemmelim. Siz nasılsınız?" Ata'yı da kastederek sordum. "Beyefendi babası geldiğinden beri bir coştu. Uyumak bilmiyor." Abbas'a baktım. Göğsünü gere gere oğlunu kucağına aldı. "Oynuyoruz oğlumla. Babası gibi çevik, hızlı, kuvvetli ve güçlü." Oğlunun boynundan öptü.

"Yakışıklı..." dedi Fethi hemen atılarak. Abbas şüpheyle Fethi'ye baktı. "Senden çok şüphelenmeye başladım. Oğlumun yanında bana sövdürtme."

Fethi hemen Alper'e sırnaştı. "Evli adamsın. Utanmıyor musun sevgilimin yanında bana yürümeye?"

Alper hemen Fethi'yi ittirdi. "Hoşt ulan!" derken, Abbas elindeki Ata'yı bana uzattı. "Laçin, oğlumu bir tutar mısın?" Beni ayağa kaldırmayıp, kendisi kalkıp getirmişti. Fethi hemen ayağa kalkıp, "Almayın, komutanım," dedi. Ata'yı kucağıma aldığımda, Fethi hemen kendisini banyoya kilitledi. Abbas son anda kaçırmıştı.

Can gülerek, "Kapıyı kırmaz umarım," dedi.

"Yok artık! Abbas gel yanıma. Şaka yapıyor çocuk." Abbas Leyla ablanın sesine kulak kesilirken kapıdan ayrılmadı. "Aç lan kapıyı. Konuşacağız." Abbas omzunun üstünden tekrar karısına baktığında derin bir iç çekerek kapıdan uzaklaştı. Benim ise odağım, kucağımdaki Ata'daydı. Şapşal çok tatlı gülüyordu.

"Sen nasıl hemen taburcu oldun?" Leyla ablanın sorusuyla bakışlarımı ona çevirdim. "Hemen olmadım ki. Bir buçuk hafta yatmışım zaten." Öne doğru eğildim. Sırt ve bel bölgemdeki yaralardan dolayı arkama pek fazla yaslanamıyordum. "Kız çok korkuttun bizi. Yapma bir daha öyle şeyler."

Banyodan çıkan Fethi, Ata'yı bir anda kucağına aldı. "Vallahi maşallah. Komutanım kendi kendini kurtardı. Helal olsun." Can ayağa kalktı. "Nereye?" dedim. Mahcup bir şekilde bakmaya başladı. "Komutanım, gitmem lazım. Kardeşim..." Konuyu anladığımda ayağa kalktım. "Komutanım, kalkmayın. Ben kendim giderim."

Kolundan tutup kapıya ilerlettim. "Birincisi, ben daha ölmedim." Kapının yanına geldiğimde ses tonumu alçalttım. "İkincisi, hâlâ buradayım. Kardeşinin durumu nasıl?"

Burukça gülümsedi. "Tedavi için yurt dışına gönderilmesi lazım. Doktorlar ve hastane tamamen hazır ama..." diyerek duraksayıp başını öne eğdi. "Ne annemin ne babamın ne de benim maaşımla olacak iş değil." Çaresizce derin bir nefes aldı.

"Ne kadar istiyorlar?" diye sordum. Can'ın kardeşi henüz 15 yaşındaydı ve üçüncü evre kanserdi. Tıbbi geçmişi iyi olmadığı için vücudunda farklı hastalıklar da vardı. Tedavisi zordu ama imkânsız değildi. Bunun için yurt dışında bir hastane, hatta doktorlar ayarlanmıştı.

"Komutanım, ben hiç söylemeyeyim. Kardeşim dahi kabullendi durumu. Yine de teşekkür ederim." Kapıyı açmak için adımladığında kolundan geri çektim.

"Can, söyle şu miktarı." Hâlâ kararsız bakması beni sinirlendiriyordu. "Emir mi vereyim illa, asker?" Kaşlarımı çattım.

"2 buçuk milyon TL." Dudaklarımdan tonla küfür kaçtı. "Komutanım, boşuna uğraşmayın. Buradaki herkesin maaşını toplasak yine karşılayamayız. Sağ olun yine de," diyerek kapıyı açtı ve ayakkabılarını giydi.

Elimi çelik kapı pervazına yasladım. "Can," dedim. Duraksadı ve bana baktı. Gözleri dolmuştu. "Halledeceğim. Güven bana."

Yarım şekilde güldü. Gözündeki yaşın süzülmesine izin vermeden elinin tersiyle hızla sildi. "Size güvenim sonsuz, komutanım... Lakin bu seferki güvenle olacak gibi değil." Arkasını döndü ve gitmek için adımladı. Fakat bir şeyini unutmuş gibi bana döndü. "Sizden bir şey isteyebilir miyim?" dediğinde başımı onaylar şekilde salladım. "Kardeşim, Açelya size gerçekten hayran. O ölmeden son kez görüşseniz?" Bunu isterken bile çekinerek sormuştu.

"Can, Açelya ölmeyecek. Halledeceğim. Ve söz veriyorum onunla sık sık görüşeceğiz." Hızla bana sarıldı.

Yok, bu sarılma gayet normal. O hissiyat yok. Adam garip.

"Sağ olun, komutanım."

Sarılışına sakince karşılık verdim. "Bir ara gel yanıma. Adam akıllı oturup konuşalım. Ben en yakın zamanda halledeceğim. Siz yurt dışı için hazırlık yapın," dediğimde hemen geri çekildi. İnanmıyordu.

Ben de inanmıyorum. Cemre, 2 buçuk milyonu nasıl bulacağız? Yani bulmanın yolları var tabii ama birkaç organımız eksik olur. 2 BUÇUK MİLYON TL NEREDEN BULACAKSIN!

"Görüşürüz," dediğinde aynı samimiyetle karşılık verdim. "Görüşeceğiz, Can."

Kapıyı sakince geri kapattım. Hay sikeyim ben böyle bahtın talihini! Cidden nereden bulacaktım ben o kadar parayı? Düşünmem lazımdı. Hem de çok acil bir yolunu bulmam gerekiyordu. Böbrek satsak yetmezdi. En pahalı organ kalpti. Kalbi versek, komple ruhu veriyoruz.

"Laçin?" Abbas'ın seslenmesiyle ana döndüm. Leyla abla, "Bir sıkıntı mı var?" diye sordu. Alper'le Fethi Ata'yla oynuyordu. "Yok. Sıkıntı yok. Arada başım ağrıyor. Ağrı kesicilerimi içmem lazım." Televizyon ünitesine doğru adımladım. İlaçlarımdan ağrı kesici olanı bulup yuttum direkt.

"Kız bir su içseydin! Öyle yutulur mu o?" İlacı geri yerine koydum. "Tadı daha güzel," deyip dalgaya vurarak güldüm. Leyla abla elini uzatarak beni gösterdi. "Deli bu kız." Abbas ise sadece güldü. "Yeni mi fark ediyorsun, yavrum?" demesiyle ikisi de güldü.

"Yarın güzel bir akşam yemeği yapacağım. Sizler de davetlisiniz. Uzun zaman oldu." Alper'le Fethi duraksadı. "Allahhh be! Sonunda!" Fethi sevinçle Ata'yı Abbas'ın kucağına bıraktı. Alper hemen, "Ne var yemekte, yenge?" diye sordu. Leyla ablanın hoşuna gitmiş olacak ki güzel gülüşünü ortaya çıkardı. "Ne isterseniz o," diyerek jestini belli etti.

Abbas önceden uyarısını yaptı. "Zor bir şey isteyip de yormayın lan karımı."

"Abbas, deme öyle. Uzun zamandan sonra yemek yiyeceğiz hep beraber. Söylesin çocuklar, ne istiyorlarsa yaparım ben." Abbas küçük bir çocuk gibi kollarını göğsünde bağlayıp küstü.

"Küsme hemen. Hak ettiler." Leyla abla, Ata kucağındayken koluyla dürttü Abbas'ı. "Doğru. Ne istiyorsunuz lan?" Bu sefer kendisi dönüp sordu. "Pilav şart bence birader." Fethi Alper'in omzuna kolunu yasladı. "Şart tabii. Tavuklu olsun ama." Birbirlerine bakıp menü tartışıyorlardı.

Benim aklıma gelen şeyle alt dudağımı ısırdım. "Şey, Leyla Hanım, ben yarın yokum." Alper'le Fethi'nin derin tartışması aniden son buldu. Hepsi merakla bana dönüp baktı. "Nasıl yoksun?" Önce Abbas sordu. Hemen ardından Leyla abla katıldı. "Ne demek yokum kız? Tövbe de." Fethi mantık yürütmeye çalıştı. "Görev de yok ki."

Hafifçe ensemi kaşıdım. "Eee, şöyle ki... Yarın İstanbul'a gidiyorum."

Hepsinin gözlerine daha çok şaşkınlık oturdu. Zira ben Türkiye'nin bir ucundaydım, İstanbul diğer ucunda. "Yoksa..." Alper'in tahminini hemen doğruladım. "Galatasaray'ın şampiyonluk maçına gidiyorum." Leyla abla öylece gözlerini kırpıştırdı.

Abbas, "Bu hâlde mi?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı yine. "Ya benim hâlimde bir şey yok. Turp gibiyim ben." Leyla abla var diye konuşmak istemiyordum ama ben bu hâlde 17 leş çıkarıp üstüne Doktor'u esir almıştım. Yürüdüğüm yolu saymıyordum bile. Gerçi o zaman acıdan uyuştuğum için pek bir şey hissetmiyordum. "Tek mi gideceksin?" Leyla ablanın sorusuyla kaşlarım havalandı. Eveeet şimdi ne diyecektim?

Sıçtık. Hadi konuş. Ben de merak ediyorum ne diyeceğini. Bugün sen aldın başını gidiyorsun. Hadi hayırlısı.

Bir susar mısın? Düşünüyorum şurada. Ayrıca Can'a söz verdim. Halledeceğim diyorsam hallederirim. Şimdi bu anı kurtarmam lazım. Pars teklif etti desem, tim lafı götünden anlayacak. Hele Azra'ya ulaşırsa daha da sıçtım. Sadece Pars'la gidiyorum desem? O da Galatasaraylıymış falan? Yok yine yemezler. Eee ne diyecektim?

"Yok, tek gitmiyorum." Tamam, şöyle yapıyoruz. Yalan söylemeden, çaktırmamaya çalışacağım.

"Kiminle gidiyorsun? Hayırdır, kız? Sen bir işler mi çevirtiyorsun?" Daha dur, Bismillah, Leyla abla. İsim vermeden ima yaptıysa, isim versem nikah kıyacak.

"Bir arkadaşımla gidiyorum." Doğru söylüyordum hâlâ. Arkadaştık.

"Allah Allah, kim bu arkadaş? Biz tanıyor muyuz?" Tepemde sorgu ışığı eksikti. Tanıyorsunuz desem, isim söylemek şart olur. Tanımıyorsanız desem yalan söylemiş olurum.

"Öyle bir arkadaş sadece ya. O da Galatasaraylıymış da beraber gideceğiz."

Leyla abla aşırı şüpheci şekilde bakıyordu. Sadece o değil, diğerleri de aynı şekilde bakıyordu.

"İsim vermediğinize göre tanıdık?" Zeki Fethicim... Zekâsını kullanası tutmuştu. Neyse ki imdadıma Abbas yetişti. "Rahat bırakın lan kardeşimi. Koskoca kadın, kendi hayatını yönetemeyecek mi?" Leyla abla şüpheli bakışlarını bir an olsun benden çekmiyordu.

"Yönetir tabii. Komutanım seni beni bile yönetir de merak ettik öyle." Alper'i de dâhil etti. O da kafasını onaylar şekilde salladı. "Çözeceğim ben... Dur sen." Leyla abla şahin gibi bakıyordu bana. Bir tırsmadım değildi.

"Çözülecek bir şey yok canım. Normal arkadaşım, maça gideceğim," diyerek sıyırttım. Hiç inanmışa benzemiyordu. Konuyu değiştirmek adına, "Leyla Hanım, benimle bir gelir misiniz?" deyip ayağa kalktım. Bakışları hemen değişse de unutmayacağına emindim. Kendi odama girdim. Leyla abla da hemen arkamdan gelip kapıyı kapattı. Çekmeceyi açıp kremi çıkardım.

"Sana zahmet olmazsa sürer misin?" Sırtım ve belim içimdi. "Ne zahmeti, Laçin. Ben de bir şey isteyeceksin sandım. Tabii ki sürerim."

Gülümsedim ve yatağıma oturup saçlarımı bağladım. Kollarım hâlâ ağrıyordu. Üstümdeki tişörtü çıkarınca Leyla abla elinde kremle duraksadı. Gardırobun aynasından görebiliyordum. Yatağımla karşı karşıyaydı. "Acımıyor. Sadece arkama yaslandığımda kaşındırıyor birazcık." Güldüm. Fakat Leyla abla beni hiç duymamış gibiydi. Yatağıma, arkama geçip sakince oturdu. Sessizce kremi eline aldı. "Canın acırsa söyle," dedikten sonra türkekçe elini yaklaştırdı. "Sıkıntı yok," deyip tebessüm ettim.

Kremi henüz kapanmamış yaralarımda hissettiğimde gözlerimi yumdum. Endişeyle, "Acıdı mı?" diye sordu. "Yok, krem soğukmuş, ondan. Sen sür rahat rahat." Sırtımdan belime kadar inen yaralara oldukça dikkatli olmaya çalışarak sürmeye çalıştı. Vücudumda birçok yara vardı. Bu her askerde olurdu. Sadece çizikler bile ufak dal parçasının kolunuza takılmasıyla meydana geliyordu. Bende üç kurşun yarası vardı. En tazesi omzumda olandı. Dalgınlığıma gelen. Tabii bacağımla beraber dört ediyordu. Unutmuştum onu bir an. "Yaraların acıyor mu?" diye merakla sordu. Güldüm. "Hoşuma gidiyor," dediğimde aynadan ters ters bana baktı. "Manyak mısın, Laçin?" Gülüşüm daha da büyüdü. "Çıtır bir acısı var," diyerek omuz silktim. Aynadan *sen ifloh olmazsın* der gibi baktı.

"Kim bu arkadaş?" Tekrar o konuya döndü. Yok, kadın takmıştı bir kere.

"Leyla abla, boş ver ya. Vallahi bak."

Bana bakmadan konuştu. "Şu yüzbaşı, değil mi? Emir Bey." Öylece kaldım. "Tahmin etmesi zor değil. Saklamaya çalıştığına göre bir şeyler dönüyor?"

Hemen itirazda bulundum. "Yok, hiçbir şey dönmüyor. Sürpriz yapmış, ölümden döndüm diye herhâlde. Yoksa ne olacak başka? Sen de Leyla abla yani." Gerçi sürpriz konusu daha önceden açılmıştı ama. Bu yine de bir şeyi değiştirmezdi.

"Böyle beraber uyumalar, beraber yanımızdan ayrılmalar."

Gözlerim açıldı. "Ne uyuması? Uyumadım? Yatmadık ki biz hiç beraber uyuyalım?" Yalan söylemiyordum. Cidden herhangi bir yere beraber yatmamıştık. Telefonunu çıkardı bir anda. "Yatmak gerekmiyor illa." Gösterdiği fotoğrafla öylece kalakaldım.

Bu kadın çok fena, haberin olsun. Bir anda sol tarafı devreye giriyor yemin ederim.

Hastane... Pars'ın omzunda uyuyakaldığım zaman. Üşenmeden fotoğrafımızı çekmiş! Allah kahretsin. Pars'ın başı da benim başımdaydı. Kucağında Ata vardı. Ben ise hemen yanında, omzunda uyuyordum. Hepimiz uyuyorduk ama bu kadın ayaktaymış. Telefonu bir anda elimden geri çekti. "Şimdi sen silersin falan. Hayatta olmaz. Ne güzel çıkmışsınız. Böyle aile gibi. Bebek de tam oturmuş size." Hemen ayağa kalkıp tişörtümü geri giydim.

Biraz sakin hareket et. Her yanımız ağrıyor.

"Yapma, etme, eyleme. Yok aramızda hiçbir şey. Hadi, silelim onu."

Bundan bayağı keyif alır gibi gülerek telefonu tekrar cebine koydu. "Bu olmayacağı anlamına gelmiyor. Hem bayağı da yakışıyorsunuz."

Allah'ım daha ne kadar boka batabilirim? Son çare, "Bari diğerlerine gösterme. Hepten kudururlar," diyerek şansımı denedim.

Bu sefer bayağı ilımlı yaklaşarak, "Shh bende o iş. Sen rahat ol," diyerek göz kırptı. Sanırsın gizli gizli iş çeviriyorduk. "Leyla abla, ortada bir iş yok, gözünü seveyim. Adam komutanım zaten. Hoş değil." Kapıdan çıkmadan önce tuttum onu.

"Ona hava gayet hoş gibi. Hem sen demedin mi kendisi davet etti diye. O zaman?" Ellerimle kaşımın arasını sıktım. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Hemen onayladı beni. "Asla." Gülerek odamdan çıktı. "Haydi kalkın gidelim, kız biraz dinlensin." Hepsi aynı anda kalktı. Önümden kapıya doğru geçerken tek tek, "Geçmiş olsun," dediler. Tabii Leyla ablanın geçmiş olsunu bayağı çarpıtıcıydı.

Azra ve Leyla abla birleşmez umarım. Yoksa harbi harbi sıçarız gibime geliyor.

Sus, sus, kötüyü anma. Tövbe de. Gel biz bir duş alalım.

Herkesi uğurladıktan sonra direkt banyoya yöneldim. Kadın şaka maka fotoğrafımızı çekmişti. Lavabonun iki yanına ellerimi yasladım ve aynada kendime baktım. Tam bu sırada telefonuma bildirim geldi. WhatsApp'tan gelmişti. Kısaca açıp kimden olduğuna baktım. Leyla ablaydı. Kahretsin... Pars'la olan fotoğrafımızı atmıştı. Bu kadın cidden çok fenaydı. Fotoğrafa baktım tekrar. Güzel çıkmıştım. Yani çıkmıştık. Yorgunluktan harap görünüyorduk lakin ikimiz de huzurla dinlenir gibiydik.

Daha fazla bakacak mısın? Yoksa Pars'ı mı çağıralım? Kendine gel, kapat şu fotoğrafı. Duşa gir, daha işimiz gücümüz var.

Başımı iki yana sallayıp ana döndüm. Fotoğrafı silmek için çöp kutusuna tıkladım. *Emin misiniz?* diye soruyordu. Parmağım durakladı. Güzel fotoğraftı. Pars'ı bu şekilde sürekli karşımda görmek iyi gibiydi.

Eminiz, sil.

Sildim. Telefonu da ters kapatıp duşa girdim. Soğuk olmasa da ona yakın olacak şekilde suyu ayarlayıp altına girdim. Yaralarıma temas ettiğinde yaksa da pek umursamadım. Sonuçta iyi geliyordu.

"Komşum. Hoş geldin." Ekin merdivenlerden çıkarken Azra'yı görünce yönünü değiştirdi.

"Hiç hoş bulmadım." Azra bavula yaslanmış, öylece kapıya bakıyordu.

Ekin anlamayarak yaklaştı. "Neden? Bir sıkıntı mı var?" Kapının önüne gelip kısa bir göz gezdirdi.

"Ben ne yapacağım? Cemre güzel yemek yapıyordu. Dışarıdan sipariş etmekten beş parasız kalırsam?"

Ekin'in kaşları havalandı. "Sen yemek yapmasını bilmiyor musun?"

Azra ise tam tersi kaşlarını çattı. "Yumurta kırmayı falan biliyorum."

Ekin gülmesini tutmayıp küçük bir kahkaha attı. "Dert ettiğin şeye bak. Gir içeri de evini tanı." Eliyle kapıyı işaret etti. Azra anlamasa da anahtarıyla kapıyı açtı. Eşyalı, hazır bir evdi. Neredeyse Cemre'nin eviyle aynıydı fakat mutfak girişte değil, salonun sonundaydı.

"Mükemmel," dedi ve direkt bavulunu kenara bıraktı.

"Beğendiysen sıkıntı yok. Yemeği de dert etme." Azra arkasını dönüp Ekin'e baktı. Şüpheyle, "Niye? Ne yapacaksın?" diye sordu. Ekin ise kapının girişinde yaslandı. "Senin aksine ben yemek yapmayı biliyorum, küçük hanım."

Azra sinirle konuştu. "Ne küçük hanımı be? Cemre'yle ikiniz taktınız."

Ekin'in ilgisini çekmişti. "Laçin Komutanım ne alaka? O da mı sana *küçük hanım* diyordu?" İçeriye adımlayıp kapıyı kapattı.

Azra, "Yok, o genelde bana *'Minik'* der. Sanırsın aramızda on yaş var. Yaşlı işte, ne beklersin?" dediğinde Ekin biraz daha güldü. "Bence minik demesinin sebebi yaş değil."

Azra duraksayıp Ekin'e baktı. "Neymiş o zaman?" diye sordu. Ekin ise anlatmak yerine göstermeyi tercih ederek Azra'nın dibine kadar girdi. Başını eğdiğinde vurgulamak istediği yeri yeterince belli etmişti. "Allah belanızı vermesin." Azra ise öylece söylenmişti...

Motorumdan inerken bacağım gerildiği için dikişleri zorluyordu. Lakin her ne olursa olsun motoruma binerdim. Canımdan bir parça gibiydi. Kaskımı çıkarıp hastanenin girişine doğru adımladım. Her zamanki kata çıkıp aynı odanın dibine geldim. Derin bir nefes aldığımda kapıyı tıklatarak içeri girdim. Yatakta uzanan Açelya beni görünce hemen doğruldu.

"Laçin abla!"

Heyecanla konuştuğunda hemen yanına gidip sarıldım. "Güzelimm." Sıkı sıkı sarılırken gücünü de kontrol etmiş olmuştum.

Şaşkınlık ve sevinçle, "Hiç beklemiyordum," dedi.

"Duydum ki özlemişsin beni. Hemen kalkıp geldim." Tatlı tatlı gülümsedi. Hafif utanmıştı. "Sende numaram yok mu?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. "Ah, o abin vermedi mi yoksa?" Tam lafımın üstüne Can içeri girdi. Elinde meyve suları vardı. Açelya'ya almış olmalıydı.

"Komutanım." Bu kadar hızlı gelmemi beklemiyor olmalıydı. "Rahatsız etmek istemedik. Yoksa abim verecekti. Kızma ona." Allah'ım yerdim ben bu kızı. "Kızmadım. Kızdığım tek konu, rahatsız edeceğinizi düşünmeniz. Çıkar bakayım telefonunu, yaz numaramı." Mutlulukla hemen çıkardı telefonunu.

"Size de bir şeyler getireyim mi?" dedi Can kibarlıkla. Başımı iki yana olumsuzca salladım. "Annenle baban nerede?" derken, Can elinde tepsiyle oturdu. Yorgun olmalıydı. Zor bir süreçti. "Söylüyorum, yaz bakalım."

Ben numaramı söylerken Can kısa bir açıklama yaptı. "Buradaki eşyaların birkaçını eve götürüyorlar. Dinlenme sırası da onlarda." Dinlenme okeydi de eşyalar ne alakaydı?

"Eşyaları neden götürüyorlar?"

Can mahcup bir ifadeyle kardeşini işaret etti. "Yakında bu oda boş olacak. Yavaştan toparlanmamız gerektiğini söylediler." Açelya da buruk bir sesle açıkladı. Zamanı az kalmıştı.

"Ne kadar zaman var?" diye sordum. Ne Can ne de Açelya inanıyordu. Bu ışıksız gözler beni fazlasıyla rahatsız ederken, çözüm bulma dürtüsü daha da kabarır hâldeydi. Başka çaresi yoktu. Ne yapıp ne edip bulacaktım bir yolunu.

"2 ay. 2 ay sonra evde bekleyeceğim." Ölümü beklemeyi kastediyordu. Henüz 15 yaşındaki bir kız çocuğu bunları düşünmemeliydi. "Yok öyle bir şey. Ben senin o tedaviyi almanı sağlayacağım."

Can sessizce bakarken Açelya başını yana düşürdü. "İmkânsız, Laçin abla. Ben de kabullendim artık. Ailem yanımda olsun yeter." Ölümü kabullenmek ona göre bir şey değildi.

"Siz bana inanmıyor musunuz?" İkisine de baktım. Abi kardeş birbirlerine baktılar. Ayıp olmasın diye *inanmıyoruz* demiyorlardı ama bakışları her şeyi anlatıyordu. "Güzelim, benim adım Cemre Laçin. Söz verip de tutamadığım olmadı. Sana söz veriyorum, o tedaviyi alacaksın. Bir de dilek hakkı veriyorum sana." Gözlerinde ufak bir umut ışığı görsem de onu canlı tutmak çok zordu.

"Bir kere motorla gezebilir miyiz?" Tedaviyi o kadar imkânsız görüyordu ki sadece dilek kısmına takılmıştı. "Anlaştık. Yurt dışına gitmeden önce seni motorumla gezdireceğim." Yok, bu böyle olmayacaktı. Benim bir şeyler yapmam lazımdı. Hemen ayağa kalktım. Ağrı kesiciler sayesinde bacağımın sızısı daha azdı. "Nereye?" dedi. Gülümseyip göz kırptım. "Sen yurt dışına, ben dağlara." Yanaklarından bir kere öptüm. "Sakın umudunu kaybetme. Sadece bana güven." O ışıltı biraz daha büyüdü.

Can da ayağa kalktı. "Komutanım, konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Tabii," dedim ve odadan çıktık. "Yanlış anlamayın, saygısızlık etmek istemem. Kardeşime ümit vermeseniz, olur mu? Daha önce de birkaç kişi aynısını yaptı. Haddinden fazla üzülüyor."

Ah, şu şerefsiz insanlar. Şerefleri beş para etmez. "Can, biliyorum, şu an içinden, 'Nereden bulacak o kadar parayı?' diyorsun. Haklısın da. Ben de bilmiyorum. Ama bulacağım. Halledeceğiz."

Daha fazla bir şey söylemeden yanından ayrıldım. Hastaneden çıktığımda bir tane sigara yaktım. Sigaramı içerken parayı bulmanın yollarını düşündüm.

İllegal sürtüyle yol var aslında.

Bize legal lazım, aptal. O yolları ben de biliyorum. Ne yapabilirdim? Bana ait para eden ne vardı? Karşımdaki motora baktım.

Ciddi misin? Canımız ciğerimiz lan o bizim.

Pırıl pırıldı gönlümün efendisi. Ne kadar ederdi acaba? Sigaramdan bir duman daha alırken telefonumu çıkarıp fiyatlarına baktım. 750 ila 650 bin arasında gidip geliyordu. Bu yarım milyon yapardı. Geri 2 milyon kalıyordu.

Sigaramı dudaklarıma yerleştirip motorumun fotoğrafını çekmeye başladım.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum.

"Ben de inanamıyorum." Omzumun üstünden tekrar hastaneye baktım. Açelya'nın o ışıltı oluşan gözleri aklıma gelince fotoğrafları çekmeye devam ettim. "Ama değer." Fotoğrafları fiyatla beraber yayınladım. Umarım hızlıca satılırdı. Sigaramı söndürüp kaskımı taktım ve bebeğime bindim. "Son anlarımız, gülüm. Dikkat et kendine." Eve gitmek için motoru çalıştırdığım sırada aklıma gelen şeyle duraksadım. "Ev. Tabii ya." Hemen vitesi atıp emlakçıya doğru sürdüm.

Aklımızı sikeyim.

Sen ne anlarsın lan. Sus, kapa çeneni. Daha iyi fikrin varsa konuşursun. Açelya'nın hayatı söz konusu, hâlâ mal mülk derdindesin. Cebimdeki telefona kadar veririm, göt gibi şaşırıp kalırsın. Kapa o yüzden o çeneni.

Bu sefer ben de bir şey diyemiyorum. Ama içim gidiyor bil.

Sanki ben zevk alıyorum...

"Ev eşyalı demiştiniz, değil mi? Fotoğraflarına bir bakabilir miyim?" Telefonumdan evin ilk satın aldığım hâlini açtım. "Eğer evde herhangi bir hasar yoksa 1 Milyon 900 bin civarı gider. Pazarlık payı koyalım ister misiniz?" Motor daha satılmamıştı. Yani elimdeki parayı riske atamazdım.

"Şu anlık hayır. Yeni bina, herhangi bir hasarı yok, eşyalı. Ayrıca güzel bir manzarası var. 2 milyon, anlaşalım," diyerek elimi uzattım.

Emlakçı sıkıntılı bir iç çekti. Gözlüğünü çıkardığında, "Askerdiniz, değil mi Laçin Hanım?" Normalde sorulmadığı sürece söylenmezdi. Hatta önemli bir durum olmadıkça. Lakin durum farklıydı. "Öyleyim," dedim kısa keserek. "Vatan sizlere minnettar. 2 milyon olsun. Size mutlaka haber edeceğim." Ayağa kalkıp elimi sıktı.

"Teşekkürler, bekliyor olacağım," dedim ve çıkmak için adımladım. "Laçin Hanım. Emin misiniz?" Sorma o soruyu be adam. "Eminim." Daha fazla duramayıp çıktım. Sakince derin nefesler alıp verdim. Artık tek tesellim hızlıca satılmalarıydı. Tabii bir de gülen genç bir kız çocuğunun gözleri, hayatı, neşesi, nefesi...

"Ne çalıyorsun kapıyı alacaklı gibi!" Başımı yastıktan zar zor kaldırdım. Saat kaçtı Allah aşkına? Telefonumu elime aldım ve salona çıktım.

Sabahın altısında neydi bu ısrar? Kapıyı hemen açtığımda, karşımda hazır Pars'ı gördüm. "Yine mi sabahın köründe kahvaltı?" Girmesi için kapıyı açık bıraktım ve mutfağa ilerledim.

"Eğer açsan uçakta da yeriz bir şeyler." Soğuk suyu içerken duraksadım. Tabii ya, bugün o gün. "Pardon, ben bir an unuttum."

Bardağı tezgâha bıraktım. Pars'a baktığımda ciddi manada hazır olduğunu fark ettim. Siyah gömlek, aynı siyahlıkta kumaş pantolon, yeni kesilmiş sakallar, hafif şekillendirilmiş saçlar. Fazlasıyla dikkat çekiciydi.

"Düğüne mi gidiyoruz?" dedim odama ilerlerken. "Gelinlik mi giyeceksin?" Sorduğu soruyla kapıyı yüzüne kapattım. "Nefret ederim." Odamda olduğum için biraz yüksek sesle konuştum. Rahat bir şeyler giymek istiyordum. Bu yüzden eşofman takımlarından birini çıkardım. Tabii önce altıma kısa kollu olan Drogba'nın formasını giydim. Evde birkaç tane daha Galatasaray formam olsa da bu favorimdi.

"Sabahları da sevmiyorsun, değil mi?" Saçlarıma çekidüzen verirken, "Düzgün uyandığım sürece sıkıntı yok," diye cevap verdim.

Odamın kapısını açıp çıktım. "Hiç fotoğraf koymamışsın."

Evet. Onun evinde gerek ailesine gerek kendisine ait fotoğraflar vardı. Benim ise alakam yoktu. "Henüz o kadar değerli bir fotoğrafım yok."

Bana dönüp baştan aşağı bir baktı. Derin bir nefes alırken başını farklı yöne çevirdi. "Değerliden kastın nedir?" Aslında güzel soruydu. Herkese göre değişen bir şeydi değer.

"Sürekli gözümün önünde olup hatırlamak istediğim bir an yok. Ya da özlediğim, sevdiğim, tekrar orada bulunmak istediğim. Genel olarak değerli bir fotoğrafım yok." Aklıma gelen şeyle duraksadım. "Odamda birkaç fotoğraf var, çekmecede, sayılır mı?"

Yarım bir gülüş sergiledi. "Sayılmaz. Görmek, hatırlamak istemediğin fotoğraflar olsa gerek." Bana doğru adımladı. "Zira sürekli görmek isteseydin çekmecende değil, baş ucunda olurdu." Tabii. Uyanır uyanmaz isyana bağlayım sonra. Zaten zar zor kalkıyorum.

"Çıkalım mı?" dedim. Bir elini cebinden çıkarıp kapıyı işaret etti. Bileğindeki saat farklıydı. Saatlere ilgi duyuyor olmalıydı. "Önden buyurun." Ceketimi alıp kapıyı açtım. O da hemen benim

ardımdan çıktı. "Ailen hâlâ sende mi?" En son buradaydı. Asansöre ilerlerken sohbetimiz devam etti. "Kardeşim burada lakin benimle kalmıyor. Arkadaşları var." Annesi gitmiş olmalıydı. Babasından hiç bahsetmediğine göre yüksek ihtimalle vefat etmişti. "Korumacı bir tipe b..." Kiminle konuştuğumu fark edince duraksadım.

Kendine gel, adam hâlâ senin komutanın.

"Korumacı bir insana benziyorsun. Seninle kalmamasına şaşırdım." İnsanları analiz etme konusunda az çok iyiydim. Tahminlerim çoğu zaman tutardı.

"Arkadaşlarını, adreslerini, telefon numaralarını ve her yarım saatte bir ne yaptığını biliyorum." Yanılmamıştım. Gerçi haklıydı. Teröristlerin cirit attığı bir yerde gevşek olması onun için pek iyi olmazdı. "Çok da sıkma kızı." Fazla da boğmaya gerek yoktu. Asansörden indiğimizde apartmandan dışarı çıktık. O arabasına doğru yönelirken ben motoruma doğru adım atıyordum ki beklemediğim anda eli belime sarıldı.

Nazik ama sıkı bir tutuşla arabasına doğru yönlendirdi. "Bacağını zorlaman iyi olmaz. Bir süre dinlendirmeye bak." Hemen elinden kurtulup ön koltuğa oturdum. Temas etmesi benim için hiç iyi olmuyordu. O arabaya binene kadar derin bir nefes aldım. Açıkçası bacağım motordayken daha rahattı. Malum, arabanın koltuğunda otururken uzatmam pek mümkün değildi.

"Bacağını uzat." Aklımı okumuş gibi konuştu. "Rahatım, sıkıntı yok," dedim. Adamın arabasına ayak uzatacak falan değildim. "Havalimanına bir saatten fazla var. İnat etme de uzat ayağını." Arabayı hâlâ çalıştırmamıştı, beni bekliyordu. Bir anda kendisi uzandı ve ayağımı uzatmamı sağladı. Ama kucağına!

Tekrar hoooğ desek. Ne oluyoruz birader desek.

"Rahat mı?" Arabayı nihayet çalıştırmıştı. Şu an olduğumuz durumun farkındaydı umarım. Benim ayağım, onun bacaklarındaydı, kucağındaydı! "Rahat." Boğazımı temizledim. Sesim kısık çıkmıştı.

Ne rahat diyorsun sen de? Desene fıtık oldu diye.

Rahat ama. Ayrıca fıtık ne alaka be? Cidden rahattı. "Müzik dinler misin?" Arabayı kullanırken arada bir bana bakıp göz teması sağlıyordu.

Temasın her türlüsünü sağlıyor şu an!

Doğru. "Severim. Açacak mısın?" Bu adamın gülüşleri sıkıntıydı. "Ne dinlersin?" Bir eliyle de ayarlamaya çalışıyordu. Bu sefer ben de gülümseyip omuz silktim. "Tahmin et." Cevap vermek yerine şarkıyı bulmaya çalıştı. Açtığı şarkıyı duyunca gülmeden edemedim. "Sezen Aksu dinlediğine eminim, Sezen'in bir şarkısı olsaydın bu olurdun." Çalan, Sezen Aksu'nun "Şanıma İnanma" şarkısıydı.

Şarkı çalarken ben hâlâ gülüyordum. "Dışarıdan böyle mi görünüyorum, cidden?" Gülümsememi bozmadan sordum. "Eksiği var, fazlası yok," dediğinde biraz daha güldüm.

"O zaman bundan sonraki şarkıyı ben seçiyorum." Madem şarkı seçiyorduk. Seçerdim.

"Merak ettim beni hangi şarkıyla birleştireceksin." Biraz korkar gibi konuştu. Abartıyordu. Neyle birleştirebilirdim ki yani o da.

İsmail YK-Allah Belanı Versin aç, yok olsun.

Niye adama bela okuyoruz şimdi durduk yere. Sen de iyice coşma.

Hadise-Prenses de olurdu.

Adamın prenseslikle hiç alakası yok. Komik olsun diye açardım ama cidden hiç alakası yoktu. "Açacağın şarkıyı mı düşünüyorsun?"

Ana döndüm hemen. Kendimle konuşurken gidiyordum arada. "Zihnimi okuman hiç hoş değil." Allah'tan tam okuyamıyordu. O zaman işler çok daha fazla sıkıntıya binerdi. Tekrar gülümsemesiyle aklıma hemen bir şarkı geldi. Uzanıp Hande Yener'in "Sokak Kedisi" şarkısını açtım. Şarkı çalmaya başladığında sabırla başını bekledim. O ise bayağı dikkatli dinliyordu.

Şarkı, "*Her şey masum bir gülüşle başladı...* " şeklinde giriş yapmıştı. Ben kendi açtığım şarkıya gülerken onun da gülüşü büyüdü. Hatta o hafif erkeksi kahkahası arabayı doldurdu...

"Neden bu kadar erken geldik? Maç akşam saat 18.00'de."

İstanbul Havalimanından çıktığımızda farklı bir arabaya binmiştik. Pars'a sorduğumda çoktan kiraladığını belirtmişti.

"Sana sürprizim var demiştim, hatırlamıyor musun?" Çoktan unutmuştum. "Evet?" dedim. Bir yere doğru sürüyordu arabayı ama nereye gittiğimize dair en ufacık bilgim yoktu.

"Güzel. Unutma onu. Şimdi sen nereye istersen oraya gideceğiz."

Bu adam ciddi manada zihnimi görüyor gibiydi. "Bilardo bilir misin?" dememle şaşırdı. "Biliyorum," dedi. Herhâlde o kadar şey arasından bilardo dememi beklemiyordu. "Kapışalım mı?" Heyecanla sorduğumda sinsice gülümsedi. O yarım gülüşünü ezbere biliyordum. Yanağının sadece sağ tarafı yukarı doğru çekiliyordu. Dudağının da sağ tarafı yukarı kalktığında, dişinin ufak bir kısmı gözükülüp gamzesi belli oluyordu.

"Nesine?" Rekabetçiydi. Severdim rekabeti. "Sen kazanırsan ne istiyorsun?" Önce onun iddiasını duymak istiyordum. "Kumaz," dedi ve hemen ardından, "Ben kazanırsam akşam yemeğine davetlimsin." Hmm yemek fena değildi. Kabul edilebilirdi. "Ya sen? Sen kazanırsan? Ne istiyorsun?" Sanki istediğim olacakmış gibi hissettiğim için söylemedim.

"Kazandığımda söylerim," deyip camı açtım. Rüzgârı hissetmek bana iyi geliyordu. "Korkmalı mıyım?" Gülerek sorduğu soruya ce-

vap verdim. "Hayır, seni zorlamam, merak etme. İstemediğin sürece." Sonda ekleme de yapmıştım. Arabanın vitesini yükseltip gaza daha da yüklendi. "Zorla bakalım."

"Pars, hile yapıyorsun!" Son üç topu kalmışken bana baktı. "Ne hilesi? Oynuyorum işte." Istakayla vurduğunda topu deliğe düştü.

"İyi de ben oynamıyorum ki." Başlangıcı o yapmıştı. Ve başladığımızdan beri kendi toplarını deliğe tutturuyordu. Henüz bana sıra bile gelmemişti.

"Oyunun kuralları böyle. Dedim ben sana, sen başla diye." Diğer topuna yönelirken odağını hiç bozmuyordu.

"Başlatmada kötüyüm çünkü. Nereden bilebilirdim ki senin hepsini sokacağını?" İtirazımdan biraz olsun vazgeçmedim. "Öğretirim şimdi." Siyah topu da soktuğunda gururla doğruldu. Bir kere vurmamıştım. "Gel." Bilardo masasının etrafından dolaşıp başa geçtim. Topları tekrar dizdiğinde yanıma geldi ve kendi ıstakasını kenara bıraktı.

"İlk başlangıç önemlidir. Topları iyi dağıtman lazım. Bunun için ıstakaya normalde uyguladığın gücün daha fazlasını uygulaman gerekir." Beyaz topu yerine koydum ve vuruş pozisyonu için eğildim. "Istakanın arkasını yukarı doğru tutarsan, topa istediğin gibi vuramazsın." Sakince arkama geçip ıstakanın üstündeki elime kendi elini yerleştirdi. Vücudu sırtımı kaplarken yakınlığı fazlaydı. Parfümünü değil, kendi kokusunu duyabileceğim kadar yakındı. Elime birazcık baskı uyguladığında ıstakaya yön verdi. Benim tenim soğuk olurdu. Onunki ise sıcaktı. Hayır, ateşi varmış gibi değildi. Hoş bir sıcaklıktı.

"Ucunu topun çok az aşağısında tut. Uyguladığın güç, daha da ortaya çıkar." Bana baktığında gereksiz yakınlığımızı o da fark etmişti. Yüzlerimizin arasındaki mesafe bir karış ya var ya da yoktu. "Hızlı ve sert vur." Bu kadar yakınken konuşması olmayacak şeydi.

"İzninle," der demez hemen geri çekildi. Geri çekilişi aceleci olmayan bir tavırdı. Öğrettiği gibi durdum ve bir süre beyaz topla bakıştım.

Nefes al, odaklan. Az önceki teması unut.

Derin bir nefes aldım ve öğrettiği gibi vurdum. Toplar hızla etrafa yayılırken giren ilk top, siyah top oldu. Istakayı sinirle bilardo masasına bıraktım. "Ben şansımı, talihimi sikeyim!" Bilardo için kullanılan eldiveni de çıkardım. "Bu biraz şanssızlık, evet." Benim aksime ıstakasını sakince bıraktı. "Şansım zaten anca nefes almaya yetiyor." Ciddi manada. Adam tek tek tüm topları soktu. Ben daha bismillah yeni vuracağım, onda da siyah top girdi diye kaybettim. Yok arkadaş, vallahi ben bu şansla adım attığıma şükrediyorum.

"Balık tutmayı sever misin?" Bir anda dibime kadar yaklaşıp bu soruyu sordu.

"Pars, ben sana şanssızlıktan önümü göremiyorum diyorum, sen balık tutmak diyorsun." Dediğimi hiç duymamış gibi, "Sever misin?" diye gülerek tekrarladı soruyu. "Severim ama balık tutulduğu zaman." Bir keresinde saatlerce olta atmama rağmen takılan tek şey yosun olmuştu. Arada bir de olsa bir balık vursaydı iyi olurdu. "Tutarız."

2 Saat Sonra

"Pars, gel vazgeçelim. Ben varım şu an, tüm balıklar uyuyordur." Elimdeki oltayı çekiştirdim biraz.

"Yok, tutacağız o balığı."

Ben de inat biriydim ama kendimi de biliyordum. Şu an İstanbul'da, denizin ortasında bir teknedeydik. İkimizin de elinde olta vardı ve öylece oturmuş bekliyorduk. "İnatlaşma be adam. Benim şansımla olta atabildiğine şükret," desem de nafileydi.

3 Saat Sonra

"Pars, öğlen oldu artık. Hâlâ balık yok." Aşırı sıkılsam da denize yakın olmak iyiydi. "Cemre, sen biraz uzaklaşsana, bir şey deneyeceğim."

Tek kaşım havalandı. "Nereye uzaklaşayım, Pars? Yüzerek kıyıya mı varayım?"

Güldü ama gayet ciddi gibiydi. "Sen teknenin diğer tarafında tut."

Oltamı geri çektim. Yemler de düşmüştü zaten.

1 Saat Sonra

"Laçin! Koş, yakaladım!" Duyduğum sesle hemen ayağa kalktım. Pars'ın yanına gittiğimde oltayı zorlukla çektiğini fark ettim.

"Pars, çek onu!" Heyecanla dibine kadar girdim. "Tut oltayı. Ağ alacağım," diyerek bana uzattı. Balık tutmuştuk. Sonunda! Heyecanla oltayı tuttum ve iyice kendime çektim. Bir yandan da makarayı sarıyordum. Yüzeye yaklaştıkça suda beliren balık kocamandı. Bu beni iyice heyecanlandırmıştı.

"Alacağın şimdi onu, dur." Teknenin en uç kısmında durdu ve elindeki ağı denize daldırdı. Balığı en sonunda almayı başardığımız için fazlasıyla mutluydum. "Yakaladık!" Oltayı bırakıp ellerimi havaya kaldırdım. Aynı sevinçle Pars da bana baktı.

"Yakaladık! Yiyelim mi?" demesiyle duraksadım.

"Pars, balık bir kendine gelseydi." İkimiz de gülerken balığa baktım. "Geri mi salsak?" Nasıl olsa yiyemeyecektik. Besleyemezdik. "40 yıl sonra balık yüzü gördüm sonunda." Balığı geri salma fikri onun da aklına yatmış olacak ki denize geri bıraktı.

"Hiç balık tutmadın mı?" dedi şaşırarak.

"Tuttum ama çok küçükken. Babam hep kızardı balığın yemini yiyorum diye. Ben de yalnız tutardım."

Gözleri açıldı. "Balık yemi mi yedin, Laçin?"

Güldüm. "Hayır, ıyyyy. Öyle değil o."

Daha da şaşırdı. "Nasıl o zaman?"

Teknenin ucuna oturdum. "Anlatayım mı?" Sormaktan zarar gelmezdi. "Dinliyorum," dedi.

Ellerimi arkaya doğru yaslayıp bacaklarımı sarkıttım. "Küçükken babamla balık tutmaya giderdik. Bizim gittiğimiz yer genelde dere veya göl olurdu. Balıklara yem olarak da konserve mısırlar var ya onlardan alırdık. Ben de mısır yemeği çok severdim. Hâlâ salatalarda falan mısırı yoğun eklerim." O zamanları hatırlamamla

güldüm. "Bir kere oltayı attı. Ben beklerken mısır yemeye dalmışım. Konservedeki tüm mısırlar bitince elimiz boş geri dönmüştük. Ondan sonra hiç babamla balığa çıkmadım." Kendim birkaç defa çıkıp tutmayı başarmıştım. Ama uzun zaman önceydi.

"Bir dahakine mısır alınız o zaman," diyerek kol saatine baktı. Seviyorum diye mi mısır almaktan bahsediyordu? "Maça yetişelim." Ayağa kalkıp elini uzattı. Elini tutup ayağa kalktığımda teknenin sallanmasıyla dengemi kaybettim. "Pars!" demeye kalmadan vücudumun her tarafı suya battı. Bol bol tuzlu su yuttuktan hemen sonra yüzeye çıktım. Gözlerimi açtığımda etrafa baktım. "Pars!" Seslendim fakat onu etrafta göremiyordum. "10 kilo tuz yuttum anasını satayım!" Gözlerimi tekrar ovuşturdum. Geri açtığımda Pars karşımdaydı. O da mı düşmüştü?

Allah kahretsin, adamı da denize düşürmüşsün! Rezillikte tavanız.

"Şey, pardon," dedim ve sıyırttım. Belki sinirlenmezdi. "Serinlemiş olduk," dedi ve hemen ardından o da gülümsedi.

"Islandık ama," dedim hâlâ kızmamasına şaşırarak. "Islanalım, hâlâ güzelsin."

Öylece bakakaldım. Gözlerimi kırpıştırdığımda onun dikkatli bakışları hiç ayrılmıyordu benden. "Kıyafetler ıslandı," dedim bu sefer. Ben de şansımı zorluyordum. "Sen olduğun sürece hiçbir şeyin önemi yok." Büyük bir kesinlikle konuşmuştu. Ne demem gerektiğini veya nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Aklımı karıştıran tuhaf hisden uzaklaşmak adına tekneye yüzmeye başladım...

"Sen gözümün nuru! Adanmış hayatların gururu!" Nef Stadyumun önündeydik. Mükemmel bir atmosfer vardı. Ben de tezahüratlara katılıyordum ama kendimi kaybetmemek için çabalıyordum. "ŞANLI GALATASARAY!" Tutamayacaktım kendimi. Tribündeydik. Maç son hız devamı ediyordu. "Pas ver! Pas ver, bitirsin işi!" Bağırarak ister istemez müdahale ettim. Neyse ki buradaki tek bağıran insan ben değildim. "Ayağının çapını sikeyim senin!" Direkten dönen topla tribünden benim gibi küfürler kaçtı. "Vuracağın topun hava basıncına sokayım!"

Önümdeki adam yüzünden bir anda görüş açımı kapandı. "Çık şuradan!" diye bağırsam da duymuyordu adam beni. Atak yapıyorlardı ve ben göremiyordum. Parmak ucumda yükselmeye çalışsam da göremiyordum. Tam dudaklarımdan tekrar küfür kaçacakken bacaklarımın arasında hissettiğim bedenle yükseldim. "Pars, düşeceğim!" Dengemi korumak adına çabalarken, Pars'ın bacaklarımı tutmasıyla dengede kaldım. Pars beni omuzlarına almıştı. Onun kahkahasını duyarken elleri bacaklarımdaydı. Fazla temas ediyorduk.

Sonra yoldan niye kayıyoruz? Ben bu kızı nasıl yolda tutacağım be adam?

Kaymıyorum ben yoldan falan. İnerim şimdi. Başımı kaldırıp stadyuma baktım. Galatasaray atak yapıyordu. "Vur!" Hızlı bir şutla top ağları buldu. "GOOOOLLLL!" Coşkuyla, hırsla bağırdım. Tüm tribün eğlenirken ilk golün verdiği zevk bambaşkaydı. Asla televizyondan olduğu gibi değildi.

"Sürpriz!" Başım aşağıya düştü ve Pars'ın elindeki kolyeye baktım. Bu çok güzeldi... Gördüğüm şeye inanamıyordum. Bir yandan da anlam veremiyordum. Pars beni omuzlarından yavaşça indirdi. Elindeki kolyeyi bana vermeden önce anlatmaya başladı.

"O gün helikopter pistinde, gözlerinde bir şey fark ettim. Senin gözlerinin beyaz kısmında siyah, ufak benekler var." Hafif bağırmak zorunda kalıyordu kalabalıktan dolayı. Lakin benim duyularım

kapanmış gibiydi. Sanki zihnimde sadece Pars'ın sesi vardı. "Sol gözünde beş tane. İkisi aşağıda, üçü yukarıda. Sağ gözünde ise dört tane. Üç tane yukarıda, bir tane aşağıda." Kolyeyi ters çevirdi. "Bu tarafta beş tane yıldız var, arkasında ise dört tane."

Simsiyah bir gözbebeği vardı her iki yönde de. Ve anlattığı gibi o göz bebeğinin çevresindeydi bu yıldızlar. Doğruydu. Gözlerimin beyaz kısımlarında ufak siyah benekler vardı. Yine doğruydu. Gözlerim aşırı koyu kahverengi olduğu için genellikle siyahmış gibi görünüyordu. Nutkum tutulurken o gayet sakin bir biçimde, "Takmama izin verir misin?" dedi. Saçlarımı kaldırıp arkamı döndüm.

Kolye önüme düştüğünde tekrar baktım. Bu muazzamdı. Nasıl böyle düşünebilirdi ki? "GOOOOLLL!" Bağrışlarla ikinci gol olduğunu anladım ama tepki veremiyordum.

Ben bile tepki veremiyorum. Hani hediye konusunda iyi değildi?

Hemen arkamı geri döndüm. Herkes sevinç çığlıkları atarken, biz ayrı bir dünyada gibiydik. "Hediye konusunda kötüyüm demiştin?" Şaşkınlığım biraz olsun geçmiyordu.

"Senin düşüncelerini bilmek istedim. Bahanem de hazırdı." Bir insan nasıl böyle kusursuz olabilirdi? Hiç mi kusuru yoktu?

Vardır illaki. Biz yeterince tanımıyoruz.

Tanıyacaktım. Bundan sonra ben de tanıyacaktım. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim," dedim. Anında cevap verdi. "Güzel olan sensin."

Aklıma takılan çok önemli bir soru vardı. "Neden?" Sormalıydım. İçim rahat etmezdi. Etrafıma bakıp, "Neden tüm bunlar?" diye sordum.

"Sana canımı sıkmaya başla demiştim. Hatırlamıyor musun?" Unutmazdım. *Seninle ilgileniyorum*, demişti. Fakat ben bu şekilde, bu kadar olacağını tahmin etmemiştim.

Bizi tanımıyor, Cemre. Tanısa emin ol ilgilenmez. Çekileceği biri değiliz. Hiç uğraştırmadan vazgeç.

Kolyeyi boynumdan çıkardım ve avucunun içine bıraktım. "İlgini çekecek biri değilim, Pars. Her şey için teşekkür ederim. Lakin ne seni ne de kendimi yormak istiyorum." Bir şeyler demek için dudaklarını aralasa da susturdum. "Lafın gelişi olarak söylemiyorum. Bugün fazlasıyla güzel bir gündü. Fakat bu işin sonu belli. Ve bende boşa yol katedecek güç yok. Fazlasıyla yorgunum. Seni de kendimi de boş yere yormaya niyetim yok. Yine de sağ ol, Pars." Tribündeki kalabalığın arasından geçerek uzaklaşmaya başladım.

Doğru olanı yaptın. O da senden bıkacaktı. Sen sadece sonucu hızlandırdın.

Biliyorum. Her ne kadar bilmek istemesem de fazlasıyla farkındayım. Farkındalık bazen kötüydü. Bazen ise iyi. Ben hiç iyi tarafına rastlamamıştım. Stadyumdan çıktığımda hâlâ maçın sesi geliyordu. Şu an tuhaf olan şey ise maç umurumda bile değildi. Hissettiğim şey ise biraz kırgınlık, biraz sıkıntı, en fazla sinirdi. Beni bu hâle getirenlere, bu hâle gelmiş olmama sinirliydim. Gideceğim yer belliydi. Hakkari'ye dönmeden önce mutlaka uğrayacaktım...

"Çok dengesizsin. Hiç çekilmiyorsun."

Cemre oturduğu koltukta doğruldu. "Neden?" dedi merak edip. Neden annesi böyle düşünüyordu? Hâlbuki o, kendisinden gayet memnundu.

"Agresifsin, sinirlisin, her şeye karşı öfkelisin. Üşengeçsin, hayattan bezmiş gibisin. Hiç enerjin yok, sanki ölü balık gibisin. Dünya yansa umurunda değil, işine geldiği gibi davranıyorsun. Kelimelerin çok dik. Nerede ne konuşacağını bilmiyorsun."

Cemre'nin kaşları havalandı. Çaresizce, "Sevilecek hiç yanım yok mu?" diye sordu.

Annesi duraksayıp kızına baktı. "Var canım. Güzelsin. Bana çekmişsin Allah'tan da güzelliğin var. Onun dışında bıktırırsın insanı. Ben bile bıktım senden." Annesi makyajını yapmaya devam etti.

"Güvenilir biriyim," dedi Cemre kendisinde özellik ararken. Belki bir umut alırdı güzel bir cevap.

"Sen mi? Dediğin hiçbir şeyi yapmıyorsun. Verdiğin hangi sözü tuttun, kız?" Alaycı tavırla konuştu. Aslında tutamamasının sebebi annesiydi. Sürekli engel oluyordu. "Gamsızsın. Ruhsuzsun. Huysuzsun. Seni kimse de almaz, kız. Biriyle de evlenemezsin." Cemre dizlerini kendisine çekti. "Sana kimse katlanmaz. Bıktırırsın kendinden. Kıymet bilmez nankörün tekisin zaten. Seni seven adam bile bıkar bir yerden sonra."

Düşündü. Kendi annesi bile ondan bıkmışken bir başkasının bıkmaması mümkün değil gibiydi. Sessiz kaldı. Hâlbuki annesi Cemre'yi neredeyse hiç tanımıyordu. Ama küçük bir kız bunu nerden bilebilirdi ki?

"Senden nefret ediyorum, biliyor musun?" Toprak zemine bıraktım kendimi. Hafif ıslaktı. Mezar taşındaki isme baktım. ***İlker Laçin***. "Seni iğrenç bir adam olmana rağmen sevdiğim için kendimden de nefret ediyorum."

Hiç çiçek dikilmemişti. Bunu tahmin ettiğim için yanımda çiçek getirmiştim. "Sana 'Lavinia çiçeği' getirdim, baba. Bize başka bir çiçek yakışmıyor." Toprağı biraz kazdım ellerimle. "Ben seni babam olduğun için sevdim, sen ise kızın olmama rağmen sevmedin."

Çiçeği ektim ve toprağı hafifçe örttüm. "Kandırdın beni yalan bir sevgiyle. Sevgi sözcüklerinin altında bir hiçlik olduğunu geç anladım biraz. O da benim kusurum."

Ellerimi birbirine sürttüm toprağı attırmak için. "Gerçi çok fazla kusurum var. Annemle çok benziyorsunuz birbirinize." Güldüm. Sigaramı çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. "*Aynı kutuplar birbirlerini iter,* derler. Ondan mı ayrıldınız acaba?" Gülmeye devam ettim. "İlk defa ben konuşurken sessizce dinliyorsun. Garip ama güzel." Bacağımı yavaşça uzattım. Ağrımaya başlamıştı.

"Ben küçükken daha çekilesi biriydim. Henüz masumken yani. Saf olduğum zamanlar. Sonra bir şeylerin farkına varmaya başladım. Size göre davrandım. Sabrımın son zerresine kadar kullanıp sabırsız dediniz. Sizin yüzünüzden bu hâldeyim ben. Gurur duyuyorsunuzdur diyeceğim ama hiç sanmam." Sessizlik varken benim konuşmak istediğim çok şey vardı. "Sabrım tükendikçe böyle oldum. Küçük Laçin hiç böyle biri değildi. Şimdi ise sizin de dediğiniz gibi *huysuzun teki* oldum. Kendime bile tahammülüm yok. Bir başkasından da tahammül etmesini bekleyemiyorum. Beklemem de."

Hiç de sanmıyordum zaten. Ben kolay kolay yanılmazdım. Hiç öyle yanıldığım bir an olmadı. "İğrenç hayatlarınızı kurtarmak için dünyaya gelen birine zaten mutluluk ne kadar uğrayabilirdi ki? Sahi, doğmasaydım ne kadar yaşardınız acaba? Hiç umurumda değil. Doğduğum günden nefret ediyorum. Sizi affeden vicdanımı da sikeyim. Bana mezarlıkta küfrettiren herkesin ta anasını s..."

Kafama düşen kozalakla lafım ağzımda yuvarlandı. "Tamam, sövmüyorum." Biten sigaramı söndürüp ayağa kalktım. "Boş versene. Ben yaşamak için değil, yaşatmak için doğmuşum." Son kez babama baktım. "Görevim neyse onu yerine getiririm. Duygusallığın lüzumu yok." Yeni bir sigara yaktım...

"Selam."

Uzatılan eli kısa şekilde sıktım. "Merhabalar." Yüzüme yalandan bir tebessüm takıp sırıttım.

"Peşin ödeme istemişsiniz. Banka hesabınıza yatırılsa?"

Olabilirdi. Hemen yanımda duran motoruma baktım. "750 bin," dedim lafı fazla uzatmayarak. Bir an önce gitmeliydi benden yoksa veda edemeyecektim.

"Pazarlık sünnettir." Adam motorumun etrafında dolaştı. "740?"

725 bine kadar indirecektim ama yavaş yavaş. "720?" demesiyle pek yavaş olmadı.

"725 bin. Biraz daha inmem," dedim. Motoruma bindi.

Bizim motorumuza biniyor! Bir şey desene!

Ona satıyoruz ya zaten.

"Anlaştık. İşlemlere başlayalım."

Rahat bir nefes aldım. Paranın ilk kısmı gelmişti. Vakit kaybetmemek benim için önemliydi. Hakkari'ye, evime dönmüştüm. Uçaktan indiğimde bu adam mesaj atmıştı. Hemen görüşmek işime geldi. Açıkçası bu kadar hızlı satılacağını düşünmemiştim.

Telefonumun çalmasıyla dikkatim dağıldı. Arayan kişi emlakçıydı. "Evet?" diyerek telefonu açtım. "Laçin Hanım, eviniz için talep var. Bir beyefendi 3 ila 4 gün içinde görüşme talep ediyor." Bu kadar hızlı olması biraz ağır gelse de elden bir an önce çıkmalıydı. "Pekâlâ, kabul ettiğimi ilet. Görüşme zamanını detaylı şekilde iletirsin," dedim. Adam onayladığında telefonu kapattım.

Hassiktir be... En değerlilerim gidiyordu ellerimden. Satmak konusunda gram şüphe yoktu içimde. 10 tane olsun, hepsini satardım ama yine de içim gidiyordu. Hayallerimi kazanmışken vermek... biraz ağırdı.

Sıkıntı yok. Kaldırırız bu yükü de.

Kaldırırdım tabii ki. Ne yükler vardı bu omuzlarda. Bu koymazdı. Tamam, biraz koyuyordu ama o kadar da değildi. Mesaj sesiyle telefonumu tekrar açtım. Adam hâlâ motorumu inceliyordu.

Yüzbaşı Pars: *Sözünü tutar mısın?*
Yüzbaşı Pars: *20.00*

Telefona öylece bakıyordum. Bilardo... Akşam yemeği sözümü kastediyordu. Elimi alnıma vurdum. "Nasıl unuttum ben onu? Şimdi ne diyeceksin?" Kendi kendime konuşurken adam bana yaklaştı. "Geçmiyor muyuz işlemlere?" diye sorunca telefonu cebime attım. "Geçelim," dedim.

Bir işim düzgün gitmiyordu. Motorun yasal işlemlerini de yaptıktan sonra anahtarı teslim ettim. Son kez sesini duyarken banka hesabıma yatan 725 bine baktım. Bayağı iyi teselli ediyordu beni.

Sigaramı içerken taksi durağına doğru ilerledim. Sanırım bundan sonra yaya bir insandım...

"Ben size söyleyeyim. Bunlar işi pişirir, öyle gelir." Çekirdek çitleyen Leyla Hanım iyice yaklaştı. "Kız, Azra. Sen neler biliyorsun?"

Azra çekirdek çitlerken Leyla Hanım'ın sorusuyla duraksadı. "Cemre keser beni." Her ne kadar konuşmak istese de bu riski göze alamıyordu.

"Bir şey olmaz kız, anlat." Şu an tüm tim Leyla Hanım'ın evinde toplanmış, salonda çekirdek çitliyordu. Can merakla, "Nasıl anlaşacaklar ki? İkisi de bayağı inatçı ve sinirli biri," diye sordu.

Fethi hemen atıldı. "Biraz ateşle barut gibi oluyorlar ama eğlenceli olur."

"Anlaşırlar, anlaşırlar. Şu maçtan bir dönsünler, ben görürüm onları. Nasıl çifte kumrular gibi geziyorlar siz o zaman izleyin."

Azra'nın içeceği boğazında kalırken diğer herkes şaşkınlıkla duraksadı. Ekin'in haberi olmadığı için ilk sorduğu soru, "Ne maçı?" oldu.

Alper inanamayarak, "Laçin Komutanımla, Boran Yüzbaşı beraber İstanbul'a maça mı gittiler?" diye sordu.

"İstanbul'a? Maça? Galatasaray maçına? Yüzbaşıyla Cemre?" Azra coşkuyla çekirdeği kenara bıraktı. Kendi kendine mantık yürüttü. "Havlu macerasından sonra kahvaltıya davet etmesinden anlamalıydım."

Bu sefer timin geri kalanı şaşırdı. Leyla Hanım eliyle Azra'nın kolunu dürttü. "Ne kahvaltısı?" Alper'in çekirdek çitlemesi hızlandı. "Siz bilmiyorsunuz. En son yüzbaşı havluyla Cemre'nin evine geldiğinde biz kahvaltı yapıyorduk. Neyse, duşa girdi çıktı. Cemre de ayıp olmasın diye kahvaltıya davet etti."

Ekin, "Kesin ayıp olmasın diyedir," dediğinde kısa bir duraksadı. Hafif güldüklerinde Azra devam etti. "Yüzbaşı da, 'Başka zaman sözüm olsun,' dedi."

Can merakını tutamadı içinde. "Sözünü tuttu mu?" diye sordu. Azra yüzünde sinsi bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Bunlar basılmış..." Herkesin dudaklarından büyük, şaşkın bir nida döküldü.

"Ne basılması?"

"Ne yaparken?

"Kim basmış?"

"Ne zaman?"

Hepsinden aynı amaçla farklı sorular çıktı.

Azra keyifli keyifli anlatmaya devam etti. "Yüzbaşının annesi bunları sabah, yüzbaşının evinde kahvaltı yaparken basmış."

Leyla abla keyifle kahkaha attı. "Bizim kız kaynanasıyla tanışmış bile." Herkes gülerken Azra ekledi. "Şey... Yalnız çok hoş bir karşılaşma olmamış. Yüzbaşının annesi Cemre'yi şey zannetmiş."

Aynı anda hepsi durulup düşünmeye başladı. Leyla Hanım hemen itirazda bulundu. "Ay yok artık!"

"Hassiktir. Olaya bak." Alper şaşkınlığını dile getirdi.

"Ben hâlâ ney zannettiğini anlamadım," diyen Fethi, anlamaya çalışarak diğerlerine baktı. Ekin hafif yaklaşıp kulağına fısıldadı. Anlamasıyla gözleri açıldı. "Çüşşş! Laçin Komutan mı? Eyvah eyvah." Ellerini birbirine vurdu.

"Komutanım bir şey dememiş mi?" Can'ın devamını sormasıyla Azra devam etti. "Demiş galiba, bilmiyorum o kadarını. Yüzbaşıyla ikisi inandırmaya çalışmış ama. Sabah geldiğinde bayağı sinirliydi."

Leyla Hanım eliyle ağzını kapattı. "Ay inanmıyorum... Kızın başına gelene bak. Harbiden bahtsız bedevi bu kız. Bir kurşun mu döktürsek?" Cemre'nin şanssızlığını tim az çok biliyordu. Azra hafif bir alayla itiraz etti. "Yeterince kurşun döküldü gibi üzerine."

"Doğru," dedi Leyla Hanım hemen.

Abbas sessizce içeri girdi. Odasında Ata'yı uyutmakla meşguldü. "Hayırdır? Dedikodu mu dönüyor?"

"Yüzbaşıyla, Laçin Komutanın maça gitmişler," dedi Alper.

"Ha?" Abbas şaşırarak baktı.

"Kahvaltı yaparken, Yüzbaşının annesine basılmışlar."

"Ne? Ne kahvaltısı? Ne zaman?" dedi bu sefer Abbas.

"Hastanede omuz omuza uyumuşlar."

"Ne hastanesi?"

"Yüzbaşının annesi, kızcağızı gecelik kadın sanmış." En son Leyla Hanım'ın cümlesiyle iyice kafası karıştı Abbas'ın.

"Ne diyorsunuz lan? Doğru dürüst anlatın şunu!"

Leyla Hanım sinirlenen kocasının yanına gitti. "Gel canım, ben sana anlatacağım. Sofrayı hazırlayalım." Abbas'la Leyla Hanım salondan ayrıldı. Herkes birbirine baktığında aynı anda güldüler. Fethi gülerek, "Adamın iki dakikada kafası allak bullak oldu," dedi. Can ayağa kalkıp, "Yardım edelim bari," diyerek mutfağa yöneldi. O da gülmeyi bırakamıyordu...

Emir Pars Boran

"Hayırdır, abi? Kime bu kadar hazırlık?"

Sena'nın sorusuyla istemsizce tebessüm ettim. "Misafirim var."

Salatalıkları doğrarken bir parça alıp ağzına attı. "Kimmiş bu misafir merak ettim. Ben tanıyor muyum?"

Kardeşimin merakı hep beni eğlendirirdi. "Daha önce gördün, yakından tanımıyorsun." Salata tabağının içine ekledim. "Güzelim, dolaptan mısırı çıkarır mısın?" Ellerimi kısaca durularken yanımdan ayrıldı. Cemre mısırı çok seviyordu. Tabii bunu tuhaf bir anısıyla anlatmıştı. Özler gibi bir hâli vardı anlatırken. Sanki o anlardan, o zaman keyif almış da şimdi almıyormuş gibi.

"Senin mutfağa girmene sebep olduğuna göre önemli biri?" Ağzımdan laf almaya çalışması oldukça komikti. "Öyle, önemli." Ben de inadına olabildiğince kısa cevaplar veriyordum.

Bunu fark etmesiyle hemen kollarını göğsünde bağladı. Hafifçe omzuyla koluma vurdu. "Ya abi, düzgün anlatsana şunu. Merak ettim diyorum." Gülerek salatayı bir kenara ayırdım. Mısırını bol bol eklemiştim. Umarım severdi. Sevecek gibiydi. "Şimdilik önemli biri olarak bil, kardeşim." Fazla ayrıntı vermeye gerek yoktu.

"Et sevdiğini nereden biliyorsun? Belki vegan? Ya da kırmızı et yemiyor?" Cemre'yi ne kadar tanıdığımı test ediyordu. Et sevdiğini biliyordum çünkü bu sabah odasında üstünü değiştirirken, akşam yemeği için ipucu almak adına buzdolabına bakmıştım. Buzluğunda stok yapar gibi sürüyle kırmızı et vardı. "Vegan falan değil, Sena. Abartma iyice." Fırınladığım bonfile etleri çıkardığımda mutfak biraz duman oldu. Yakmamıştım Allah'tan. Kol saatime baktığımda, saatin yavaştan 20.00'ye geldiğini görüyordum. "Hadi, sen çıkıyorsun." Ellerimi önlüğe silip kapıyı işaret ettim.

Bir şeyler öğrenememiş olmanın verdiği huysuzlukla kapıya yöneldi. "İyi, gidiyorum ben. Size baş başa iyi yemekler." Tripli bir saç savurma hareketiyle çıktı. Bu kız hiç iflah olmazdı. Güzel bir servis çıkarmak adına eti tabaklara yerleştirdim. İçimde biraz heyecan vardı garip bir şekilde. Bunun sebebi neler olacağını tahmin edemememdendi. Stadda beni bırakıp gittiğinde sebebini tam anlamamıştım. Fakat Cemre'yle ilgili bir şey öğrendiysem fazla düşünen biriydi. Anlaması, anlaşılması zordu. Çünkü anlamamı istemiyordu ve bu yüzden kendisine fazlasıyla iyi bir duvar örmüştü. Tahminimce o duvar kendisi istemediği sürece yıkılmazdı. Onu anlamak istiyorsam, önce anlamama izin vermesi lazımdı. Kendisini çok iyi kamufle ediyordu. Komikti, eğlenceli bir yapısı vardı. Enerjik olsa da yorgundu. Gözleri çok ağır bakıyordu. Sanki tüm yüklerini onlara yüklemiş gibi. Daha önce karşılaştığım kadınlara benzemiyordu. Belki de beni ona karşı bu kadar meraklandıran şey buydu.

Etin yanına pilavı güzelce servis ettim. Kendi hazırladığım sosu etlerin üzerinde hafifçe gezdirdim. Ardından salatayla beraber hepsini tek tek salondaki masaya götürdüm. Bardakları da yerleştirdiğimde içeceği çıkardım. Alkol kullanmıyordu. Hatta nefret ediyordu. Kokusu bile yüzünü ekşitmesine sebep oluyordu. Kokusundan dahi rahatsız olsa da timin akışını bozmamak için ortamda bulunu-

yordu. Ben de bu yüzden alkol yerine başka bir içecek aldım. Sıcak tabaklardan çıkan mis gibi koku iştahımı açmıştı. Saatin sekiz olmasına on dakika falan kalmıştı. Üstümü değiştirsem? *Hayır, oğlum, o kadarına gerek yok. Gayet iyisin.*

Üstünde beyaz gömleğim ve altında kumaş pantolonum vardı. Sabırla beklemeye başladım. Geleceğini biliyordum. Sonuçta duyduğum, bildiğim kadarıyla sözüne oldukça sadık bir insandı. Yani sözünün eri bir insan olduğunu özellikle timden öğrenmiştim. Ona kolyeyi geri verecektim. Boynundayken ona fazlasıyla yakışıyordu. Güzelliğine güzellik ekliyordu. Cemre oldukça güzel bir kadındı. Ama normal hayatta hiç kolye taktığını görmemiştim. Sırlarla dolu biriydi.

Hakkında bildiklerim, onun izin verdiği kadardı. Ulaşması güçtü lakin kendisine çeken biriydi. Açık konuşmak gerekirse stadyumda beni öylece bırakıp gitmesi canımı sıkmıştı. Bir an durup *yanlış bir şey mi yaptım,* diye düşünmüştüm saatlerce. Belki de yapmıştım. Eğer benimle gerçekten görüşmek istemiyorsa bana bu şekilde söylemeliydi. Beni terk ederek değil. Bu kıncıydı.

Sorun değildi. Geçmişi ağır olan bir insanın yükü hafif olmazdı, değil mi?

Cemre Laçin

"Bir melek vardı..." Aklıma gelen bilmem kaçıncı şarkıyı mırıldanarak söylemeye başladım. Hava soğuktu biraz. Sigaram bitmişti. Karanlık, boş sokakta ilerliyordum. *"Aşkı fısıldardı."* Arada sokak lambaların ışığına maruz kalıyordum. Bakkal çok uzak değildi ama dibimde de değildi. *"Elimde o büyülü ellerin hayali kaldı."* Paketimdeki son sigarayı çıkardım. *"Uyku imkânsız."* Dudaklarıma yerleştirip yaktım. *"Umut vicdansız."* Sigara dumanını bırakırken, tepeye dikilmiş aya baktım. Yıldızlar arasında güzel görünüyordu. *"Güneş bile dedi ki kendine, doğmak anlamsız."* Güldüm. Şarkıların bazen, bazı olayları tanımlaması benim hoşuma giden bir durumdu. Mırıldanmamı bölen ince kedi sesi ile duraksadım.

"Annen nerede senin?" Sokak lambasının altında titreyerek oturan siyah kediye baktım. Uzunca etrafa bakınsam da annesine dair hiçbir iz yoktu. "Bekleyelim biraz, gelir belki." Yanına gidip oturduğumda miyavlayarak üzerime çıktı. Siyah hırkamın üstünde ilerlediğinde, patilerin izleri belli olmuştu. Titrediğini fark ettiğim için hırkamın fermuarını indirdim. O da hemen dünden razı şekilde girdi. "Miyavla birazcık da annen duysun." En azından sigaram bitene kadar bekleyebilirdim.

Kedi miyavlamayı bırakıp bana baktığında göz göze geldik.

"Hiç bakma bana öyle. Seni eve alamam." Gözlerini benden çekmeden miyavladı. 2 veya 3 aylık olması lazımdı. "Evde kim bakacak sana? Her zaman evde olmuyorum." Sigaramı içmeye devam ederken telefonumu çıkardım. "Çok tatlı olduğun için bir fotoğraf alırım ama." Fotoğrafını çekerken iyice kıvrılıp yatmıştı. Aklıma gelen şeyle duraksadım.

Yapma.

Bir şey yapmayacaktım. Sadece... Sadece görmek istiyordum. Çöp kutusundan sildiğim fotoğrafı geri aktardım. Saat 20.00'ydi. Gidemezdim...

Pars, oturduğu koltukta doğruldu. Saat sekiz olmuştu ama Cemre ortalıkta görünmüyordu. Belki geç kalmıştır diye biraz daha beklemeyi düşündü. Tek düşündüğü şey bu da değildi. Telefonunu çıkarıp daha önce attığı mesaja baktı. Görmüştü ama cevap vermemişti. Cebinden kolyeyi çıkarıp ona baktı. Avuç içinde gözlerinin resmini tutuyor gibiydi. Bekledi, bekledi ve bekledi. Gelmeyeceğinin gerçeğiyle yüzleştiğinde kolyeyi sakince bıraktı. Soğuyan etlere baktı. Bol mısırlı salataya gözü çarptı. Az önce kabaran iştahı şu an hiç yoktu. Sakin kalmak adına dirseklerini masaya koydu ve çenesini de ellerine yerleştirdi. Birkaç dakika da öyle bekledi. Daha fazla dayanamayıp hızla ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Ardına kadar açtığı kapıyı kapatma gereği duymadan karşı dairesinin kapısını çaldı. Lakin Cemre düşündüğü gibi evde değildi.

"Laçin." Kırılmışlığın verdiği sinir, sesine yansımıştı. Ardı ardına birkaç defa tıklattı. Fakat içeriden hiç ses gelmeyince öfkesi ikiye katlandı. Kendi evine geri dönüp kapıyı hızla çarptı. Masaya

ilerlediğinde kendisine hâkim olamayıp, yakınında olan bardağı tutup duvara fırlattı. Tuzla buz olan tek şey bardak değildi.

Sözünün eri bir insan tarafından sözü tutulmamıştı. Hem de hiçbir şey yapmamışken. Ve bunun sebebini bile bilmiyordu. Tek istediği, görüşmek istemiyorsa bile bunu yüzüne söylemesiydi...

"Bir paket mi?"

Bakkalcının sorusuyla düşündüm. "İki olsun." Arkasını dönüp bir paket daha verdi.

"Sen üşümüyor musun öyle?"

Sorusuyla beraber gülümsedim. "Evim yakın." Hırkamı kediyle birlikte bırakmak zorunda kalmıştım. Benden daha çok üşüyordu. "Kolay gelsin."

Bakkaldan çıkıp kedinin yanına geri döndüm. Hırkamın üzerinde rahatını bozmadan uyuyordu. "Vicdanımın su yataklarını sikeyim ben." Hırkayla beraber onu da kucağıma aldım. Bugünlük misafirim olabilirdi. Eve doğru adımlarımı hızlandırdım. Bir an önce gidip uyumak istiyordum. Yorgun ve hâlsizdim. Her şeye karşı olan nefretim daha kabarıktı. Apartmana geldiğimde içeri girdim. Kedinin uyanmasıyla miyavlaması bir oldu. "Şhhh sessiz ol," diye uyarmamla hemen sustu. Bu kedi beni anlıyordu galiba. Asansöre bindiğimde içime oturan huzursuzluk büyüdü. Sözümü tutmaya özen gösterirdim. Tutamadığımda kendimi annem gibi hissediyordum. Bu sefer istesem de tutamazdım. Eğer o yemeğe gitseydim fikrimin on kere değişeceğine emindim.

Olabildiğince sessiz bir şekilde kapımın önüne geldim. Gelmemle beraber arkamdaki kapı açıldı. Hassiktir, beni mi bekliyor-

du? Yumduğum gözlerimi umursamadan geri açtım ve anahtarımı döndürdüm. "Laçin." Sesini duysam da dönmedim arkamı. Uzak durmalıydı. Yoksa ben de duramayacaktım. "Laçin?" Sesi durgundu. Kapıyı açtım, tam içeri girmek üzereyken kolumda elini hissettim. "Cemre, bak yüzüme."

Ona doğru döndüm. Koyu yeşilleri sinirli bakıyordu. Kaşları hafif çatılmıştı. Sinirin yanında anlaşılmazlık da vardı gözlerinde. Kucağımdaki kediye çok kısa baktıktan sonra gözlerime odaklandı. "Seni üzecek, kıracak, rahatsız edecek herhangi bir şey mi yaptım?"

Cidden kendisini mi suçluyordu? Neden o da herkes gibi ilk beni suçlamıyordu? "Hayır, yapmadın," dedim.

Bir adım daha yaklaştı. "Sözünün eri olan bir kadına, sözünü tuttumayacak kadar ne yaptım?"

Cevap arıyordu. O cevap bende yoktu. "Hiçbir şey yapmadın, yüzbaşı. Sadece..." Lafımı bölüp attıldı. "Sadece ne, Cemre? Bir anda, orada beni terk edip gidecek kadar ne yaptım sana? Ya da bir yemeği neden bana çok gördün?" Ellerini iki yana açtı. "Ben düşündüm. Stadyumdan ayrıldığından, beni orada öylece bıraktığından beri düşünüyorum. Bulamıyorum. Aydınlat beni. Yüzüme bakmayacak kadar ne yaptım?"

O konuşup dillendirdikçe daha da batıyordum yerin dibine. "Hiçbir şey yapmadın. Beni düşünmeyi de bırak. Aklına da getirme. Benimle ilgilenme de. Gerekmedikçe bakma bana. Koyu yeşillerin değmesin. Bana yaklaşma. Kokunu duyabileceğim kadar yaklaşma." Bir çırpıda söylediğim onca şey, benim ne kadar çaresiz olduğumun özetiydi. Yıllardır aradığım, istediğim o hissi bulmuştum. Birinde bulmuştum fakat şimdi o incinmesin diye kendimden uzak tutuyordum. Hayatın bana olan sınavı hep çok tuhafıma gitmişti.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Kokusunun gelmesiyle gözlerimi yumdum ve istemsizce derin bir nefes aldım. Bu çok rahattı. "Cem-

re... Seni anlamama izin ver." Sakince yumduğum gözlerimi açtım. Kokusu sarhoş eden cisimdi. Yalnızca Paris'te olan bir şeydi.

"İstemiyorum." Sesim kısık çıksa da duyulabilir tondaydı. "O zaman seni bende bırakma." Anlamayarak baktım. Bir adım geri uzaklaştı. Kokusu gittiği anda tüm yaşanmışlıklarım iki katı yüklüyle yeniden yerleşti omuzlarıma. Ruhumu kambur bırakmaları umurlarında bile değildi. "Seni düşünmemi, sana bakmamı, yaklaşmamı istemiyorsan seni bende bırakma," diyerek kolyeyi uzattı. Gözlerim detaylarıyla beraber o kolyedeydi. "Alırsam bırakacak mısın?"

Gülümsedi. Çok buruk bir gülümsemeydi. İçimi ezz ettiren bir gülümseme. "Deneyeceğim."

Kolyeyi avucunun içinden aldım. Sıcak teni benim soğuk tenime her değdiğinde duman çıkarır gibi bir etki bırakıyordu.

"Neden istemedin, Laçin?" Cemre ismini pek tercih etmesem de onun Cemre demesi daha çok hoşuma gidiyordu.

"Sonunu bildiğin bir filmi izlemek sadece acı verir, yüzbaşı."

Yutkundum. Daha fazla bakamayıp eve girdim ve kapıyı hemen kapattım...

Fethi kısık sesle, "Hani bunlar dönünce çifte kumru olurdu? Birbirlerinin yüzlerine bakmıyorlar," dedi.

Alper'de anlam veremeyip, "Öyle umuyorduk. Tuhaf..." dedi.

Fethi başını çevirip Azra'ya baktı. "Azra, sen bir sorsana."

Azra, itiraz eden bir tonda, "Niye ben?" diye sordu.

Ekin mantık yaparak araya girdi. "Aranızda Laçin Komutan'ı en uzun süre tanıyan sensin."

"Sorayım mı?" deyip time baktı. Hepsi tam destek, "Sor," diye israr ettiler. Azra sakince ayağa kalktı. Biraz tedirgin olsa da Cemre'nin yanına gitti.

"Hayatımın anlamı, ne haber?"

Cemre başını kaldırıp Azra'ya baktı. "Azra, hayırdır? Ne diyeceksin?" Hemen anlamıştı arkadaşının karın ağrısını.

"Hiç, öyle nasılsın diye soruyum dedim. Maç nasıldı?" Cemre uzun uzun arkadaşına baktı. Gülerek ayağa kalkıp yanından ayrılmak üzere adımladı. "Nereye?" dedi Azra hemen. Gülmeye devam eden Cemre, "Birkaç evrak işi var," dedikten sonra devam etti. Telefonunu çıkarıp emlakçıyı aradı. "Hazır mı her şey?" Ona göre askeriyeden çıkıp emlakçının yanına geçecekti. Beklediği yanıtı almasıyla askeriyenin çıkışına doğru ilerledi...

"Tam 2 milyon, Laçin Hanım. Parayı vermeyi kabul etti." Önümdeki evrakları kısaca okuyup imzamı attım. "Güzel," dedim kısaca. "Para bu akşam banka hesabınıza yatar. İşleme alınmıştır. Bunlar da işleme alındığına dair bilgiler."

Birkaç fatura vardı. "Para geldiğinde evden çıkarım." Son imzayı da attığımda ayağa kalktım. Bacağım oldukça sızlıyordu. Galiba dikişlerin yenilenmesi lazımdı. Önce eve gidip eşyalarımı hazırlasam daha iyi olur gibiydi.

"Kaos, yeni göreviniz kısa bir görev. Sizden istediğim, sınır dışındaki köyü temizlemeniz. Farklı birliklerimiz köyün etrafındaki birçok terör kampını kurutttu. Tahmin ettiğimiz üzere hepsi de kaçıp bu köye saklandı. Şu an köşeye sıkışmış durumdalar. Sizi bıraktı-

ğımızda kontrollü ve hızlı bir baskınla köyü temizlemenizi istiyorum."

Bir anda gelen çağrıyla hepimiz askeriyeye toplanmıştık. Acil ve hızlı halledilmesi gereken bir görevdi. "Canlı ele geçirilen birkaç tane terörist iş görür. Geri kalanları yaşatmayın." Emir netti. Her zamanki gibi hazırlanmak için aynı anda ayağa kalktık. Tam bu sırada Albay eklemede bulundu. "Yüzbaşı Boran'la geçireceğiniz son operasyon. En başta anlaştığımız gibi kendisi tim komutanlığından çekiliyor. Allah'a emanetsiniz!"

Ne? Şu an her ne kadar Pars'a bakmak istesem de bakışlarımı yerden çekmedim. Gidiyor muydu? Kastettiğim bu değildi. Gitmesi değildi. "Komutanım, gelmiyor musunuz?" Alper'in seslenmesiyle kendime geldim.

Gitmesi daha iyi olacak. Ulaşamayacağımız bir yerde olursa kaymayız.

Sus. Seni hiç dinlemek istemiyorum. İstediğim şey gitmesi değildi. Gitmesini istemiyordum.

Arkasından giderken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Cidden gidecek miydi? Konuşmak için adımlarımı hızlandırsam da dilimin düğümünü çözemezdim. En azından görev bitene kadar kafama takmamalıydım. Yani umarım...

2 Saat Sonra

"6 hane var, komutanım. Her hanede en az 3 saydım. Dışarıda gördüklerimle beraber en az 23 it."

Alper'in raporu kulaklığıma gelirken biz biraz daha yaklaştık. "Anlaşıldı, Alper. Laçin, Kuzgun, Can hane hane gideceğiz. Siz o taraftan, biz de buradan girdiğimiz her hanede baskı kuracağız. İkişerli olacak şekilde temizleyeceğiz."

Donuk ve soğuk sesinde ismimi duymak beni tuhaf hissettiriyordu. "Alper, dışarıda olanlar senin. Bize herhangi dış baskı olmasına izin verme." Cidden son emirleri miydi? Tamam, ilk başta ben demiştim sonra timin başından çekil diye ama...

Aması ne? Sana gitmesi daha iyi diyorum.

Amasını bilmiyorum, sadece gitmesini istemiyorum. Seni dinlemek normalde iyi hissettirse de şu an hiç dinleyesim yok.

Normalde mantığımı dinler, aldığım kararları öyle alırdım lakin bu seferki mantığıma sığmıyordu. Elimdeki silahımı daha sıkı kavradım. İlk hanenin önüne geldiğimizde camdan kısa bir göz gezdirdim. 4 kişi vardı. El işaretleriyle Azra'yı arka cama gönderdim. O arkadan sıkarken Can ile birlikte bu camdan ateş edebilirdik. Sadece bize bakmamaları için ufak bir dikkat dağınıklığı lazımdı.

"Girin!" Kulaklığıma gelen emirle ateş açtık. Düşündüğüm gibi 4 kişi önce Azra'nın tarafına baktığı için Can'la birlikte hızlı bir şekilde indirmiştik. Birini de Azra yere sermişti. Silah sesleri yankılanmaya başlayınca diğer hanede olanlar dışarı çıktı. Duvarlardan oluşan siperimde sakin kalmak adına derin bir nefes aldım. Kafamı çıkarıp ateş ettiğimde yerlerini yeni görmüştüm. Diğer hanenin duvarına geçerek yaklaşsak daha iyi olabilirdi. Bu duvar kurşunların yağmasıyla ufak ufak parçalanıyordu.

Can'ın ateşinden yararlanıp, eğilerek hızlı bir şekilde bir ön hanenin duvarına geçtim. Temizlemek için daha iyi bir nişan yeriydi. Bazıları Alper'in kurşunuyla leş oluyordu. Bu, kafamızı çıkarıp ateş etmemiz için iyi bir fırsattı. 2 kişiyi daha yere serdiğimde Azra'nın benim olduğum hanenin arkasından ilerlediğini fark ettim. İyi yapıyordu. Her yandan sıkıştırmak daha iyiydi. Can yanımdan geçeceği

sırada, ona bakan hevali fark etmemle ayağımı uzattım. Can koşar adım ilerlediği için ayağıma takılarak yere düştü. Düşmesiyle kurşunlar üstünden sıyırıp geçti. Fırsat bilip nişan aldım ve o ikisini de indirdim. Ateş ederken olabildiğince görünmez olmanız gerekirdi. Bedeninizi sadece sizin görebileceğiniz şekilde ayarlamak oldukça önemli bir unsurdu.

Yere düşen Can'ı yeleğinden sürükleyerek kenara çektim. "Kaşın mı yarıldı, Can?" Gelen kana bakılırsa evet. "Sanırım, komutanım." Kenara çekmemle bir dizinin üstünde çömelir hâle geldi. "Kıpırdama." Silahımı omzuma atıp sigaramı çıkardım. Şu an bu sıcak temasta pansuman yapmam imkânsızdı ama en azından kanamayı kesip, bir pansuman etkisi verebilirdim. Sigaramı kırdığımda tütününü kaşının yarıldığı yere sakince sürdüm. Tütün az geldiğinde ikinci sigarayı da kırıp biraz daha tütün ekledim açılan yaraya. Tütün bu şekilde ufak açıklara bir bariyer görevi görüyordu. Yani aslında oldukça kullanışlıydı.

"Tamamdır, aslanım. Dikkat et." Omzuma bir kere vurdum ve silahımı geri kavradım. Kurşun sesleri azalmaya başladığında bitiklerini anlayabiliyordunuz. Zira biz onların aksine gereksiz sıkmazdık. Bizim gözümüzde her kurşun bir leşti. O yüzden kurşunlarımızı idareli kullanırdık.

"Laçin, Can'ı da al, bana doğru gelin." Bir sıkıntı mı vardı? Azra'nın yanına geldiğimde "Koru bizi," diye komut verdim. Hazır olduğunda ateş etmeye başladı. Biz ise Can'la beraber karşıya geçtik. Pars'ın bulunduğu haneye camdan girdiğimizde sorunu fark etmiştim.

Sivile bağlı bir bomba vardı. Canlı bombaydı. Pars, tüm ciddiyetiyle bize baktı. "Sen imha işlemine başla. Laçin, başından ayrılma." Yanımızdan hızla çıkıp gitti. Can silahını arkaya bırakıp bombanın yanına eğildi. "Sakin ol, seni kurtaracağız, tamam mı?"

Korkudan gözleri açılmış, titreyen kadına ithafen konuştum. Can bombayla uğraşırken "Ne kadar sürer?" diye sordum. "Bir saat, komutanım."

Gözüm geriye doğru sayan zamanlamaya takıldı. "25 dakikan var, Can," dememle bana baksa da başını onaylar şekilde salladı. "Anlaşıldı, komutanım."

Hızla işiyle ilgilenmeye geri döndü. Ben ise haneden çıkmadan dışarıya destek veriyordum. Zira bir diğer görevim ise buradaki sivili korumaktı. Sayıları iyice azaldığında en sonda duran bir tanesi RPG'yi omzunda tutarak açığa çıktı. Roketatarı bize döndürdüğünde kafası parçalanarak geriye düştü. Alper halletmiş olmalıydı. Keskin nişancı mermileri, kafatasınızı parçalar türdendi.

"Operasyon başarıyla sonlanmıştır, Kaos."

Pars'ın son durum raporu bizlere ulaştı. "Komutanım, imha süresi yetmeyebilir. Yeleği üzerinden çıkarmamız lazım. Kontrollü patlama gerekebilir." Bombayı imha etmeyecekti. Yeleğe kurulan düzeneği imha edecekti ki sivilin üstünden bombayı alabilelim. "Ne gerekiyorsa yap, Can." Odak noktasını yeleğin etrafında olan kablolara çevirdi.

"Komutanım, kontrollü patlama gerekiyor. Bombanın imha süresi yetmeyebilir." Telsizden konuştuğumda kısa süre içerisinde cevap geldi.

"Anlaşıldı, arazi hazır durumda. Bombayı getirin."

Can'a baktığımda hâlâ uğraştığını fark ettim. "Bu ne kadar sürer, Can?" Kısa süre sessiz kalsa da kabloyu keserken, "Bitti, komutanım," dedi. Yeleği dikkatlice çıkarması gerekiyordu.

"Tamam, sen geride dur, ben hallederim." Kadının üst bölgesi çıplak olduğu için yanına gittim. Can geri çekilip haneden çıktı. "Sakin olman gerekiyor, tamam mı? Şimdi biraz öne doğru gel." Yaslandığı için yelek kolay çıkmazdı. Dediğim gibi öne doğru yaklaştığında yeleği dikkatlice yukarı doğru çıkardım. Bombayı tetik-

lemeyecek şekilde kenara koyduğumda silahımın askısını boynumdan çıkarıp onu da kenara koydum. Vücudu darp edilmiş olmalıydı. Çoğu yerinde morluklar ve yaralar vardı. Askeri teçhizatımdaki çok kalın olmayan montu çıkarıp üzerine geçirdim. Fermuarını da yukarı çektiğimde gülümsedim. "Geçti, bitti artık. Türk Silahlı Kuvvetleri yanında. Sil gözyaşlarını..."

Bavulumu çektikten sonra kapıyı kapattım. Evden eşyalarımı toplamıştım. Tek yapmam gereken gitmekti. Şimdilik bir otelde kalırdım. En azından yeni bir ev tutanı kadar. Bacağımın ağrısı daha da artmaya başlamıştı. Dikişlerimi yenileme fırsatı olmadan göreve çıkmıştım. Büyük ihtimalle o azıtıyordu bu kadar. Kapıyı kilitlediğimde arkamı döndüm. Pars'ın kapısına baktım. Bu son görevdi. İçimde öyle bir boşluk hissi vardı ki ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Gitmesini istemesem de gitme diyemeyecek kadar çaresizdim. Biliyordum. Gitmesi gerekiyordu. Önüme dönüp adım attığım sırada kapı yavaşça açıldı. Duraksadım.

"Tatile mi çıkıyorsun?" Espri yapmaya çalışsa da ne onun gülmelik bir hâli vardı ne de benim. Yine de zor da olsa tebessüm ettim. "Komşuluğumuzu bitiriyorum."

Madem gidiyordu, son kez yüzüne bakıp konuşmaya değerdi. Bulduğum o huzur gidiyordu. Hatta gitmesini bizzat ben sağlıyordum. İçimden *keşke ammamemin teklifini kabul etseydim,* diye geçirdim. Belki o zaman bu boşluğu yaşamazdım.

"Yollarımız ayrılıyor mu?" Yeni duş almış gibiydi. Saçları biraz ıslaktı. Ben de yeni duş almıştım. Görev sonrası yorgunluğu atan bir duş mükemmel oluyordu.

"Hiç bir olmadı," diye cevap verdim. Kapının eşiğinde bir adım kenara kaydı. "O zaman, hiç bir olmayan yolumuz hakkında son kez konuşalım mı? Son kez verilen sözler tutulsun mu?" Koyu yeşilleri benden cevap bekler nitelindeydi. "Geç de olsa sözünü tutar mısın?" dedi.

Verdiğim sözü tutmamıştım. Ve o geç de olsa tutmamı istiyordu. Son kez konuşsak, son kez tutulsa sözler ne olurdu ki en fazla? "Çok kalamam," dedim sadece. Yarım şekilde tebessüm etti. "Biliyorum." Geçmemi bekleyerek kenarda durdu. Bavulumu da sürükleyip evine girdim. Hemen ardımdan kapı kapandı. İçerisi güzel kokuyordu. Yemeği ne ara yapıp yetiştirmişti? Kurulan masaya baktım. "Sen dikişlerini yenilemedin mi?" diye sorunca gözlerim masadan çekilip bacağıma kaydı. Gri eşofmanıma kan bulaşmıştı. "Hallederim, sorun değil." Banyosunun kapısını açtığında içeriden konuşmaya devam etti.

"İltihap kapabilir, Laçin. Geç bile kalmışsın." Elindeki sağlık, dikiş setiyle çıktığında tekrar bacağıma baktı. Yara tam baldırımdaydı. Yan tarafa doğruydu biraz. "Eşofmanını çıkar." Sakin, soğuk sesiyle söylediği kafamda yer edindiğinde itiraz ettim. "Hayır, gerek yok." Kendi odasına girdi. Geri çıktığında ise tişörtünü uzattı. "Gerek var mı diye sormadım." Tişörtü neden verdiğini biliyordum. Rahatça üstümü değiştirebilmem için kendini odasına kapattı ve kapıyı kilitledi. Eşofmanımı çıkardım ve üstüme de verdiği *kendi tişörtünü* giydim. Fazlasıyla bol olduğu için baldırıma kadar iniyordu. Yaranın çok az altında kalsa da iç çamaşırımı kapatmasına yeterliydi. Yaraya baktığımda kan sızdığını gördüm. Cidden kötü durumdaydı.

"Giydim," der demez kilit döndü ve odasından çıktı. Gözleri direkt yarama odaklanmıştı. "Otur, bacağını da uzat. Korkma, iz bırakmam. Dikiş konusunda iyiyimdir." Dediği gibi yapıp bacağımı uzattım. Eliyle tişörtü biraz yukarı sıyırdı. Sadece yarayı görebile-

cek kadar yapmıştı. Zaten biraz daha yukarısı sıkıntı olurdu. Uyuşması için iğneyi yaptığı sırada, "İz bırakırsın," dedim.

Eski dikişi çıkarırken, "Hayır, bırakmam. Annem hemşireydi. Bizzat ondan öğrend..." diyordu ki duraksadı ve alttan bana baktı. "Anladım. İz bıraktığım için özür dilemeli miyim?" Kastettiğim izin dikiş olmadığını fark etti. "Hayır, özür dilemen gerekmez." Dikişe geçtiğinde oldukça dikkatli hareket ediyordu. Akan kanı pamukla temizlemeyi de ihmal etmeyerek dikişe devam ediyordu.

"Bu kadar uzun süre ihmal etmezsen sevinirim." Hâlâ beni düşünmesi gülümsememe sebep oldu. İnatçı bir adamdı. "Krem vereceğim. Onu sürersen yaranın iltihap kapma ihtimali düşer." Son dikişi de attığında hemen gidip kremi getirdi. "Yaran fena değil. Çok geçmeden iyileşir. İleride ufak bir iz olarak kalır sadece." Kremi yaraya güzelce yaydırdı. "İz ufak olsa da acısı büyük olur." Kremin kapağını kapatırken bana baktı. Ayağa kalktığında mutfağa yöneldi. Peşinden ona bakarken dolabı açtı, "Ne içersin?" diye sordu. Dolapta hiç alkol şişesi yoktu. "Senin evde rakıyla şarap beklerdim." Küçük, yorgun bir tebessüm etti. "Alkol kullanmıyorum," demesi dikkatimi dağıttı. Yanıma gelirken şaşkınlıkla baktım. Time ilk geldiği zamanlarda, Baran'ın intikamının hemen ardından meyhaneye gittiğimizde rakı içmişti iki bardak. Nasıl alkol kullanmıyordu?

"Alkolü bıraktın mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Nefret ettim."

"Ne zamandır kullanmıyorsun?"

"Alkolden nefret ettiğini öğrendiğimden beri."

Öylece bakakaldım. Boğazını düğümlendi. O zamandan beri kullanmıyor muydu? Ben nefret ediyorum diye mi bırakmıştı? "Merak ettiğim, sormak istediğim çok şey var ama önce şunu soracağım. Neyi istemedin, Laçin?" Bir şey diyemediğimi fark ettiği için ko-

nuyu hızla istediği başka bir noktaya getirdi. "İstemediğin neyim var? Söyle bana değiştireyim. Nasıl istiyorsan öyle olmasını sağlayayım." Onda istemediğim hiçbir şey yoktu. Aksine istediğim oydu.

"İstemediğim sen değilsin, Pars. Seni yormak, yıpratmak, bıktırmak istemiyorum. Ben nasıl sonlanacağını biliyorum ve boş boşuna yol katetmek istemiyorum. Çünkü biliyorum, yolun başında bunu engellemezsem, bir daha önüne geçemem." Galiba ilk defa bu kadar açık oluyordum.

"Sondan kastın ne? Ne olacağını düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bıkarsın benden. Bir yerden sonra sıkılacaksın. Sonra gideceksin. Ben ise olduğum durumdan çok daha kötü bir şekilde kalacağım ardında."

Yanıma yaklaşıp oturdu. "Bıkınam. Neden bıkayım?" Söyleyip söylememe konusunda kararsız kalsam da dayanamadım.

"Pars, ben çekilmez biriyim. Ve bunu bana söylediğinde ilk başta ona hak vermesem de zamanla haklı olduğunu fark ettim." Annemden bahsediyordum ama onun umurunda değil gibiydi.

"Kim söyledi sana bunu? Her kim söylediyse yalan söylemiş. Cemre, ne yaşadığını bilmiyorum ama o kadar bilmek istiyorum ki. Sana ulaşabileceğim bir yol bulmak istiyorum." Koyu yeşillerinde bu istek belliydi. İlk baştaki soğuk sesinde sıcaklık vardı. Yine sakin tane tane konuşuyordu. "Sana karşı olan tavrımı basit bir ilgi olarak görebilirsin. Fakat kesinlikle ilgiden fazlası. Cemre, istersen giderim, istersen kalırım yanında. Eğer şimdi yanında kalmamı söylersen, bir daha kovsan da gitmem." Benim uçurumum burada kalıyordu.

Mantığımı dinlesem de sanırım bu sefer iyi olmayacaktım. "Bir nefes kadar yakın, bir ömür kadar uzak olabilirim." Seçimi tamamen bana bırakıyordu. Sikerlerdi mantığı. Mantık umurunda değildi. Kalmasını istiyordum. "Gitme, Pars," dedim.

Buruk gülümsemesi, yerini sıcaklığa bıraktı. "Gitmeyeceğim, Cemre. Her zaman bir nefes kadar yakınında olacağım." Güldüğünde sarıldı. Başım göğsüne düşerken, sanki cennete düşmüş gibi olmuştum. "Laçin, en sevdiğin çiçek ne?" Bu sorunun cevabı bende netti. "Lotus çiçeği," dedim hızla. Şaşırmış gibi başını eğip bana baktı. "O çiçeğin anlamını bilmiyorum," dediğinde açıklamamı bekler gibiydi. "Yapraklarının yapısından ötürü tozu ve kiri tutmayan Lotus çiçeği, en pis ortama rağmen kendini temizleyerek her daim saf ve duru bir görünüm sunar." Bilimsel açıklamasını yaptıktan sonra, "Lotus çiçeği tüm kötülüklere rağmen iyi kalabilmenin mümkün olduğunu kanıtlayandır," diye ekledim. Bu yüzden seviyordum bu çiçeği.

"Sen gibi," dedi beklemediğim anda. Derin bir nefes aldım. "Ben gibi..." dedim. Fazlasıyla sessiz bir an olduğu için hemen konuyu değiştirmek adına, "Komşun değilim artık," dedim. Kolları bedenimi sararken, "Kiracımsın," demesiyle ufak çaplı bir şok yaşadım. Aynı anda telefonuma bildirim geldi. Hemen geri çekilip telefona baktım. Bankama yatırılan 2 milyon TL gelmişti. Gönderen kişi ise Emir Pars Boran'dı. Evimi Pars satın almıştı...

İnsan kendini nerede ve ne zaman bulacağını bilemiyordu. Açıkçası biri bana gözlerimi Pars'ın yatağında açacağımı söylese, ona aylarca kahkaha atarak gülerdim. Şimdi ise ayılmaya çalışıyordum. Evet, yeni uyanmıştım. Hem de Pars'ın yatağında. Yalan yok, aldığım en güzel uykuydu. Keşke hiç uyanmasaydım da konumuz bu değildi. Ben ne ara buraya gelmiştim? Dün çok uyku bastırdığı için koltukta uzandığımı hatırlıyordum. Bayılmışım... Yataktan kalktığımda hâlime baktım. Üstümde hâlâ Pars'ın tişörtü vardı. Umarım bir şeyler meydana çıkmamıştır. Gerçi baldırlarıma kadar kapatıyordu. Kapıyı açmadan önce odasına baktım. Düzenliydi. Koyu, mat renklerle açık renkleri birleştirmişti. Benim odama çok benzese de farklıydı.

Kapıyı açtığımda mutfakta arkası dönük bir şekilde durduğunu gördüm. Yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi. Odasından çıktığımda salona baktım. Koltukta yastıkla hafif bir battaniye vardı. Kendisi koltukta mı uyumuştu? Bu adamın zihni bazen ulaşılmaz geliyordu.

"Günaydın." Sesim yeni uyandığım için kısık çıktı. Üstünde beyaz bir tişört ve altında siyah eşofmanı vardı. Ev hâli bile üstünde çok hoş duruyordu.

"Günaydın, uyuyan güzel. Güzellik uykunu alabildin mi?" Yanına gidip tezgâhta uğraştığı şeye baktım. "Dalga geçmesene, Pars. Uyumuşum biraz." Çıkardığı tabağa baktığımda şaşırdım. Harika bir salata tabağı çıkarmıştı. Sadece kahvaltı için fazla güzeldi. "Tabii, alt tarafı öğlen oldu." Son dokunuşu yapar gibi kaşıkla bolca mısır ekledi. "Mısır sevdiğimi unutmamışsın." Sırıtıp bana baktı. "Hafızam iyidir." Salata tabağını bana uzattı. "Götür bunu, geliyorum."

Tabağı elinden alıp salondaki sehpaya geçtim. Ben uyurken bayağı serpme kahvaltı hazırlamıştı. Maşallahı vardı. "Bugün kime basılıyoruz?" Geçen kahvaltıda annesi basmıştı, malum. Başını yana yatırdı. "O konuda hâlâ mahcup hissediyorum." Salatadan bir kaşık alırken güldüm. "Şaka yapıyorum, çok önemli değil," dedim.

Meyve suyunu bardaklara doldurdu. "Sen neden koltukta yattın?" Onun öğrettiği gibi ekmeğe çilek reçeli sürmeye başladım. "Yanında mı yatmamı isterdin?" Elimdeki bıçak duraksadı. "Onu demiyorum. Keşke kendi yatağında yatsaydın. Yerinden ettik seni." Sürmeye devam ettim. "Yanında yatmamı istemiyorsun yani?" Hâlâ diretmesiyle ona baktım. "Konuyu çarpıtma." Bıçağı ona doğru çevirdim. Gülerek, "Tamam, tamam," dedi. Gülmesi beni de gülümsettiği için önüme geri döndüm.

"Evi neden sattın?" Ciddiyete bürünürken sorduğu soruya cevap verdim. "Öyle gerekiyordu." Kısaca verdiğim cevaptan pek memnun değil gibiydi. "Cemre, para neden lazımdı?" Bu şekilde sordu-

ğu her soruya cevap verebilir gibiydim. "Sen neden evimi aldın? Ayrıca nasıl haberin oldu?" Sürdüğüm ekmekten bir ısırık aldım. "Emlakçıda işim vardı. Kardeşime buradan ev arıyorum. O sırada senin evini fark ettim. Ben de satın aldım. Yabancıya gitseydi daha mı iyiydi?" Başımı onaylar şekilde salladım. "Kirayı ne kadar yapmayı düşünüyorsun?" dediğimde güldü. "Ay sonu karar veririz." Ciddiye bile almadı sorduğum soruyu.

"Burası çok uzun zamandır boştu. Ev sahibini nasıl ikna ettin?" Pars'ın oturduğu ev neredeyse 2 yıldır boştu. "Bu ev de benim." Sebebi şimdi belli olmuştu. Ailesi varlıklı olmalıydı. Gayet düzgün bir aileye benziyordu. "Paraya neden ihtiyacın vardı? Hem de o kadar yüklü bir meblağ?" Can'ın durumunu söylemek istemiyordum. Söylemek isteseydim en başta time söyler parayı öyle de bulurdum. Maksat burada Can'ı olabildiğince az mahcup etmekti. "Borç meselesi." Mahcup olacak bir durum yoktu ama insan ister istemez oluyordu. Ben olsam ben de olurdum. "Öyle olsun. Hiç hatırlatıcı gelmedi haberin olsu..."

Kapının çalmasıyla lafı bölündü. "E yok artık, Pars! Bu sefer gelen kim?" Ciddi manada şansımı sikeyim. Hemen ayağa kalkıp kapı deliğinden kim olduğuna bakın. Geri çekildiğinde tek eli şakaklarını ovaladı. "Sena..." Allah'ım adamın her aile üyesine tek tek yakalanıyordum. "Aç aç. Utanma arlanma kalmadı bende." Daha fazla rezil olma şansım yok gibiydi. "Cemre, saçmalama. Anlamıyorum, nasıl her seferinde denk geliyor?" Ah ben de bir bilsem.

Kapı tekrar çaldığında birkaç saniye durdu. "Ne yapmayı planlıyorsun? Odana kilitle beni istersen?" Gülerek tavsiye verdim. Omzunun üstünden baktı. "O da başka zaman artık." Göz kırptığında yutkundum. Birkaç saniye kapıya baktı ve hızla açtı. "Ne var, Sena?" Kapının arasından, çok açmadan konuşuyordu. "Abi, niye açmıyorsun? Seninle konuşmam lazım. Bulduğum evleri gösterecektim."

Hiç umursamadan salatadan yemeye devam ettim. Cidden koymuyordu artık. Rezilliğin zirvesine vurmuştum. "Sonra. Şimdi işim var." Kapıyı kızın suratına geri kapattı. "Pars, suratına kapatmasaydın keşke." Kaşları havalandı. "Sen cidden çok rahatsın." Buna şaşırsa da kapının çalması dikkatini dağıttı.

"Ne var, Sena?" Daha sert bir dille sordu. "Abi, ne işin var? Geri mi çevireceksin beni kapıdan?" Birkaç saniye duraksadı Pars. "Evet. İşim var." Kapıyı tekrar kapattı. "Sana öyle bir anı tekrar yaşatmayacağım." Rahatça gelip yanıma tekrar oturdu. "Gider zaten. Sena genelde lafını ikiletmez." Ben ahimi boğuyordum. Neyse ki ölmemişti. Gerçi karşılıklıydı. "Bilardoda kazansaydın ne isteyecektin?" Aklıma gelen şey gülmeme sebep oldu. "Kazanmadan söylemem." İnadım inattı. "O zaman rövanşı bir an önce yapmalıyız." İşime gelirdi. Telefonumun çalmasıyla dikkatimi Pars'tan çektim.

Arayan kişiyi tanımıyordum. Yabancı numaraydı. Telefonu açıp kulağıma yerleştirdiğimde şöyle bir cümle duydum: *"Doktor'un kanını yerde bırakmayız, Avcı."*

Hemen ayağa kalkıp eşofmanımı giydim. "O kanla boğarım sizi." Arkamdan Pars'ın da kalktığını duysam da hızımı kesmeden bavulumu elime alıp kendi evime geçtim.

"Kim kimi boğacak göreceğiz. Siz Türklerin huyu bu. Fazla atıp tutuyorsunuz." Konuşmasını devam ettirmesi için cevap vermedim. "Beni unutma, Avcı. Ben Sahra. Deli Sahra. Seni yaşadığına pişman edeceğim." Kadın telefonu yüzüme kapattığında çoktan giyinmiştim.

Evden çıktığım anda karşımda hazır olan Pars'ı gördüm. Kol düğmesini takarken yürümeye başlamıştık. "Neler olduğunu anlat." Asansöre bindiğimizde yakasını düzeltiyordu. "Akıllısı beni bulmaz, delisi dibimden ayrılmaz. Sahra. Kendisine 'Deli Sahra' diyor. Doktor'un intikamı falan salladı bir şeyler. Numarayı araştırmamız gerek."

Asansör inmeye devam ederken bana baktı. "Tam olarak ne dedi?" İkimiz de disiplinli biriydik. Açıkçası bu özelliği seviyordum. Yerinde olan her disiplin çok iyiydi. "Onu unutmamam gerekiyormuş. Yaşadığıma pişman edecekmiş. Sanki yaşadığım için çok mutluymuşum gibi..." Göz devirdim. Asansörden çıktığımızda ikimiz de arabaya ilerledik. Benim hemen binmeme şaşırmış olacak ki tek kaşı havalandı. "Motorun?" Arabayı çalıştırıp ani bir manevrayla park yerinden çıktı. "Sattım..." İçim yine cız etse de şu an pek umursamadım. "Borç için olduğunu sanmıyorum, Laçin. Evini anlarım ama sen motorunu satacak insan değilsin. Ne olduğunu anlatacak mısın?" Sessiz kaldım.

"Hayır, anlatmayacağım. O yüzden sorup durma." Bu konuya gerekli noktayı koymak lazımdı. Yoksa sürekli soracağından emindim.

"Deli Sahra lafın gelişi deli değil. Akıl hastanesinden kaçmış bir terörist. Akli dengesi yerinde değil. Kafası normal insanlar gibi çalışmıyor." Daha önce denk geldiği bir teröristti demek.

"Bu, aptal olduğu anlamına gelmez," dedim. Başını kısaca salladı. "Kesinlikle. Zekâsı hafife alınacak türden değil. Lakin basit şeyleri göremiyor."

Pars'a baktım. "Ne gibi?" diye sorduğumda açıklamaya devam etti. "Bir yıl önce olan merkezdeki patlamayı hatırlıyor musun? O patlamayı ayarlayan da kendisi. Bu ilk başta bir terörist için normal gelse de sıkıntılı durumlar var. Kendi adamlarını tuzağa düşürdü." Arabanın hızını daha da arttırdı. "Patlamanın gerçekleşeceği saatin 13.00 olması gerekiyordu. Adamların 13.00'ten önce merkezi terk etmesi gerekirdi. Plan böyleydi. Lakin o bombayı herkesten önce gidip yerleştirmiş, üstüne saat 12.43'te patlatmış. Bunun sonucunda kendi 7 adamı da öldü."

Vay sikiğimin delisi. Zevk alıyor bu işten yani.

"Doktor'la olan bağlantısı nedir?" Yaklaşmıştık. "Akıl hastanesinde onunla ilgilenen doktor, senin yakaladığın Doktor." Aklıma Harley Quuin ve Joker gelse de alakaları yoktu. Zira Harley Quuin'i fazlasıyla seviyordum. "Sağ solu belli olmayan biri. Anlaşılması oldukça güç. Tahminimce aralarında aşk hikâyesi dönse de saplantılı olan Sahra." Şaşırmamıştım. Zaten normali beni bulmazdı. "Seni hedef alması... Yüksek risktesin demek, Laçin..."

Risk beni ürkütmüyordu, heyecanlandırıyordu. "Hemen yapmayacak," dedim. Devam etmemi bekler gibi baktı. "Her ne yapacaksa hemen yapmayacak. Unutma, dediğine göre üstünden zaman geçecek. Onu tam unuttuğumu zannettiği anda yapacak hamlesini." Arabayı park etti. "O zaman öyle zannetmesini sağlarız." İkimiz de arabadan indik...

"Telefon sinyalini alamıyoruz. Hattı çoktan parçalayıp atmış olmalı."

Albay eğildiği bilgisayardan doğruldu. Bilgisayar başındaki askerinin omzuna hafifçe vurdu teşekkür misali. "Laçin, senin operasyonlarda bulunmanı istemiyorum. Fazlasıyla risk altındasın. İkinci bir esir düşme durumu her iki taraf için de büyük sıkıntı demek." Yanımdan geçip kapıyı açtı Albay. Hemen arkasından ilerledim.

"Komutanım, müsaadenizle maruzatımı dile getirebilir miyim?" Albay duraksayıp omzunun üstünden baktı. "Odama." Ağır adımlarını odasına yönlendirdi. Arkamdan Pars'ın sesini duydum. "Sakin ol, ne istediğinin farkındayım." Derin bir nefes aldım. Pars odaya girdikten hemen sonra kapıyı kapattım ve Albay'ın önünde durdum. "Operasyonlara aktif olarak katılmaya devam etmek istiyorum.

Hiçbir şey beni görevimden alıkoymamalı." Hâlâ fikrini değiştirmiş gibi görünmüyordu.

"Sahra telefonda Laçin'e kendisini unutmamasını dile getirmiş." Pars dâhil oldu. Albay dikkat kesilerek dinliyordu. "Bu da demek oluyor ki planı her neyse şimdi yapmayacak. Unutması için üstünden zaman geçmesi gerekiyor."

Albay kısa bir düşündükten sonra önce bana, sonra Pars'a baktı. "Diyorsunuz ki Laçin hiçbir şey olmamış gibi operasyonlara katılmaya devam etsin. Bu sayede unuttuğunu düşünecek ve her ne yapacaksa onu en hızlı şekilde yapacak."

Demek istediğimizi çok net bir biçimde anlamıştı. Mantığına da yatmış olacak ki onayladı. "Tamam. Fakat operasyonları iki katına çıkarıyorum." Birkaç evrağı önüne koydu. "Dediğiniz üzere amaç unuttuğunu göstermek ise yaptığınız her başarılı görevden haberi olacaktır. Kaos'a bu zamana kadar hep zorlu görevleri verdik. Sebebi ise zaten bunun üzerine kurulmuş bir tim olmasıydı. Lakin Sahra hamle yapana kadar, en azından bir açık yakalayana kadar en basit görevlere dahi çıkmanızı sağlayacağım. Anlaşıldı mı?" Gözleri ikimizde de gezindi.

İkimizin de dudaklarından tek bir cümle döküldü. "Anlaşıldı, komutanım."

Bu biraz sıkıntıydı. Artık eve neredeyse hiç uğramamak demekti. Odadan çıktığımızda düşüncelere daldım. Sahra'nın nerede olduğuna dair bir bilgimiz yoktu. Ama o benim telefon numaramı biliyordu. Sahi, nereden öğrenmişti? Öğrenilmesi zor değildi elbet lakin yine de insan merak ediyordu.

"Gözlerinin karanlığı, güneşi batırır türden." Eğilip kulağıma söylediği şeyle düşüncelerimden aniden sıyrıldım. Koridorda ilerlerken sessiz bir biçimde, "Bunu neden yaptın?" diye sordum. "İltifat edemez miyim?" Ses tonu kısık olduğunda biraz daha tehlikeli hâle geliyordu.

"Tam bir şeyler düşünürken bunu yapman iyi değil, dikkatimi dağıtıyor." Hafifçe güldüğünü işittim. Gülüşleri kısa ve öz oluyordu. Nadiren kahkahasına denk gelmiştim. "Belki de dikkatin dağılsın diye yapıyorumdur." Bir an duraksasam da adımlarımı hızlandırıp yanına geri gittim. "Üsteğmenim, dikkatiniz bu kadar kolay dağılmamalı."

Dalga geçiyordu bir de. Ne yalan söyleyeyim, eğlenceliydi. Gülümsedim. "Dikkatimin kolay dağılmadığını biliyorsun." İkimiz de eğitim sahasının oradaki şadırvana doğru yürüyorduk. Tim birazdan gelirdi. "Yanımdayken hiç dikkatli olduğunu görmedim." Temiz havaya çıktığımızda gülümsemem gitti. "Dikkatini öyle bir dağıtırım ki toparlaman için yine bana gelmen gerekir," diye karşılık verdim. Şadırvana geçip oturduğumda tam karşıma oturdu. "Bana sana hep gelirim, Cemre."

Güneş koyu yeşillerine vururken gözlerini kısmış bir şekilde bana bakıyordu. Normalde kahverengi olan kirpikleri güneşte altın sarısına dönüşüyordu. Ona daha dikkatli baktığımda en sonunda tutamadım kendimi. "Bu kamuflajın daha büyük bedeni yok mu?" diyerek üstünü işaret ettiğimde gülerek geriye yaslandı. "Yok," dedi keyifli keyifli. "Anladım. Hiç yakışmıyor."

Nasıl da dilimden yalan damlıyordu. Ben yalan söylemeyi sevmiyorum, yalan söyleyebiliyorum. Onu sinir etmek için söylediğim her yalan keyif verecek gibiydi. "Demek ki çok yakışıyor. İyi, yatağa da böyle gireriz."

Kollarımı göğsümde bağladım. Hiç açık bırakmıyordu ki saldırayım. Lafı evirip çevirip bir şekilde kendisine göre ayarlıyordu. "Gireriz?" dedim. O sinsi sırıtışını yaptı. Yarım gülüş... "Beğendiysen böyle yatıp kalkarım, sıkıntı yok diyorum. Sen ne anladın?" Gayet iyi biliyordu da işte. "Sen benimle flört mü ediyorsun?" Ediyordu. Gayet zevk alıyordum. Çok hoştu bu durum. Yine de ağzından duymak ayrı bir istekti. "Ediyorum. Sen etmiyor musun?" Açık

sözlülüğümü her zaman fark etsem de lafını hiç esirgememesi ayrı bir konuydu.

Madem dinlemedin sözümü, çekelim o zaman zulmünü. Adamın hâlâ kusurunu bulamadın?

Yok gibiydi. "Ben etmiyorum." Ben de edersem pek iyi olmaz. "Allah sana da nasip etsin," demesine karşılık alayla güldüm. "Ben edemiyorum demedim. Etmiyorum dedim." Hafife alınacak biri biç değildim. Öyle bir hataya düşmesi an meselesi gibi görünüyordu.

"Komutanım! Komutanım, Allah adı için tutun reisi." Bir anda Fethi'nin yardım çığlıkları duyuldu. Hızla şadırvana girip yanıma kadar geldi. "Fethi, ne yaptın yine?" Sabır çekerek sordum. "Komutanım, ne olur uzak tutun beni." Abbas öfkeli ve hızlı adımlarla şadırvana giriş yaptığında Fethi atlayarak şadırvandan çıktı.

Timin geri kalanı gelip oturduğunda Azra'ya baktım. "Ne bok yedi yine?" Azra gülerek, "Bulduğu çekirgeyi Abbas'ın içine atmış," dedi. İçinden kastı donunaydı. Adama çektirmediği kalmamıştı. Bu sefer cidden hak etmişe benziyordu.

Alper de gülerek arkasına yaslandı. "Reis şimdi çekirge gibi zıplatır onu."

"Çekirge bir zıplar, iki zıplar..." Ekin cümlenin sonunu getiremeden Fethi yanımıza geldi. Dönüp ona baktığımda çamurdan yüzünün görünmediğini fark ettim. Parmağıyla göz çevresindeki çamur yığınlarını atarken, "Adam kafamı ekmek bandırır gibi çamura bandırdı," dedi. Hak etmişti. "Hayatımda ilk defa papatya yedim." Demek ki sadece çamura batırmakla kalmamıştı. "Tadı güzel miydi bari?" dedi Can merak ederek. Fethi duraksadı. "Yani, fena değil. Çamursuz denemek lazım." Ciddi ciddi düşünüp cevap verdi. Can da bu cevabı bayağı ciddiye aldı.

"Yoğun bir tempoya giriyoruz. Ne zaman azalacağı da belli değil." Pars konuşmaya başladı. "Bugün ailelerinizle konuşun, onlar da bilsin. En basit göreve dahi biz koşacağız. Hasretinizi giderin,

eğlenin, gülün. Yarın sınırda olan bir köye gideceğiz. Erzak yardımıdır vs. Sonra da bölgede genel kontrol yapıp uzaklaşacağız." Herkes dikkatle dinlerken gözleri en son beni buldu. "Her zamankinden daha dikkatli olacaksınız." Bana bakarak konuşması, vurguyu kime yaptığını açıkça gösteriyordu. "Yarın sabah bekliyorum sizi, Kaos. Allah'a emanetsiniz."

Yüzünü gözünü temizleyen Fethi ilk olarak dağılanların arasındaydı. Ardından timin diğerleri de tek tek dağıldı. Fakat Alper gideceği sırada Pars'la ikimiz tesadüf eseri aynı anda seslendik. Alper ikimize bakarken ben Pars'ın konuşmasını bekledim. Rütbe olarak üstüm sayılırdı.

"Yarın göreve çıkıyoruz, görev yerinde durabilecek misin?" Tam da benim değineceğim noktaya parmak basmıştı. Alper anında cevap verdi. "Duracağım, komutanım. Tövbe bir daha yerimden ayrılırsam." Bayağı içten söylemişti. Pars fark etmiş olacak ki başıyla *git* işareti yaptı. Alper tuttuğu nefesini bırakıp yanımızdan ayrıldı. Azra'nın arkasından ben de ayağa kalktım. Pars *nereye* der gibi baksa da soramadığı için çok zevk alarak hiçbir şey söylemedim.

"Laçin?" dediğinde istemsizce duraksadım. Ben durunca Azra da kaldı. Pars alttan bir bakışla boğazını temizledi. Azra hiç hoşnut olmayarak uzaklaştı. Şimdi burada kalıp her kelimeden ima yapması gerekiyordu. İçinde kaldı kızın, "Nereye gidiyorsun?" Az önce bakışlarıyla sorduğu soruyu şimdi dudaklarına bırakıyordu. "Hesap mı vermem gerekiyor?" Hafif bir salağa yatmanın zararı olmazdı.

"Hesap sormadığımın farkındasın. Peşinde cidden deli biri varken nereye gittiğini bilmek doğal hakkım."

Zeki adam güzeldi, salak adam zaten hiç çekilmezdi. "Kim olarak hakkın? Komutanım olarak mı? Komşum olarak mı? Arkadaşı..."

Lafımı sertçe kesti. "Arkadaş değiliz. Sence arkadaş mıyız, Cemre?" Gözlerim yüzünde gezindi. Derin bir nefes aldım. "Değ-

liz, doğru." Arkadaş olamayacak kadar farklıydı. "Azra'ya geçeceğim. Oradan eve gelir miyim belli değil. Haber ederim, Pars." Fazla da uzatmaya gerek yoktu. Empati kurduğunuzda bazı şeyler zaten ortaya çıkardı. Pars'ın yerinde olsam ben de endişelenirdim. Her şeyden önce biz aynı timde omuz omuza savaşan insanlardık.

Yavaşça gülümsedi ve ağır adımlarla yanıma geldi. Vücudunu hafifçe eğip, "Akşam evin seni özlermiş. Boş bırakma," diye fısıldadı ve doğrularak yanımdan ayrıldı. Bu adamın üzerimde bıraktığı etki hiç iyi değildi. Ciddi manada zihnim bomboş oluyor, sadece onu düşünür hâle geliyordum. O an her ne yaptıysa onu düşünüyordum.

Sakince nefes alıp Azra'nın yanına gittim. Motorumun yanına öylece beni bekliyordu. Ona doğru geldiğimi görünce yüzüme gülümseme oturdu. Hayır, ben bu gülümsemeyi tanıyordum. "Ne konuştunuz? *Yalnız*?" Yalnız kelimesine basa basa imasını yapmıştı. Bulduğu hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. "Siz bir soğuk, bir sıcaksınız. Hayırdır? Ne dönüyor?"

Dilinden kurtulmak imkânsıza yakın bir şeydi. "Sendeki bu evlendirme aşkı Esra Erol'da yok," diyerek motorun arkasına bindim. O da bindiğinde omzumun üstünden baktı. "Senin motorun nerede?" Kaskına hafifçe vurdum. Başı öne gittiğinde motoru çalıştırdı. Almıştı mesajı...

Siyah Defter

31/08/2019

Kara Harp Okulu... Mezun oluyorum. Okul birincisi olarak. Övünülmesi gereken bir konu olsa da övünmeyeceğim. Buraya gelebilmek için fazlasıyla şey feda ettim: zamanımdan, heveslerimden, mutluluğumdan, ruhumdan, kendimden... Hayır, bunlar Kara Harp Okulu boyunca feda ettiklerim değil. Kara Harp Okulu, beni şu hayatta en az yoran dönem oldu. Eğitimler zor, acımasız ve bol tekrarlıydı, evet. Lakin fiziksel olarak yorulmak bana şifa gibiydi.

Mezun oldum. Sanırım gerçekleşen tek hayalim. Aslında kendi evim var Ankara'da. Tayinime göre satacağım. Evimi seviyorum; yalnız kalmayı, sessizlik içerisinde olmayı. Törende aile bireylerimin hepsi vardı. Babam hariç... O, uzak olduğu için gelmezmiş. Açıkçası çok da umurumda değildi. Gelmeyeceğini biliyordum. Boşuna heves etmedim. Buraya gelene kadar feda ettiklerimin sorumluları, ben buradayken kendi marifetleriymiş gibi övündüler. İşlerine geldiği gibi gurur kaynağı oluyorum onlar için. Bu, canımı çok sıkıyor.

İlk görev yerim neresi olacak bilmiyorum ama içimde uzun zamandan sonra heyecan var. Vatanımın yolunda attığım her adım göğsümü kabartıyor. Beni içten mutlu eden tek şey vatanım. Onu da hain alçaklara verecek değilim. Bunu neden yazıyorum? Mantıklı bir soru. Bu defteri uzun zamandır yazıyorum. Kimsenin okumayacağını bile bile. Eğer bir gün bu Siyah Defter okunursa beni anlamaya çalışmayın. Zira yüksek ihtimalle okuduğunuz zaman

ben çoktan bu hayata veda etmiş olacağım. Sadece okuyun ve neler yazdığımı bilin. Belki hissedersiniz beni. Hoş, kimsenin umursayıp okuyacağını da sanmıyorum. Bu defterde konuşarak, bağırarak, susarak; gözlerimle, bedenimle, şarkılarla size ulaşmaya çalışsam da aslında beni hiç anlamadığınız için yazıyorum. Boş sayfalar sizden daha iyi teselli veriyor, canım ailem.

Size anlatmaya çalışmak kadar yorucu değil yazmak. Bu yüzden yazıyorum. Bu beyaz sayfalar anlıyor gibi beni. Çok uzatmak istemiyorum. Sayfa bitiyor. Ben mezun oldum. Her şeyinize rağmen, her şeyime rağmen. O anlamak istemediğiniz küçük Laçin'i ben size rağmen gururlandırdım, mutlu ettim. Bundan sonra da vatan yolunda gururla adım atmaya devam edeceğim. Ta ki ruhum bedenimi terk edene kadar.

Cemre Laçin

Asker Abiler ve Ablalar

"Bu yemek kapları ne?" Azra'nın evine girdiğimizde ilk dikkatimi çeken mutfak tezgâhının üstündeki kaplar oldu.

"Eeee, şimdi şöyle ki komşular arada yemek yaptıklarında beni de unutmuyorlar, sağ olsunlar. Tabii senin kadar güzel yapamıyorlar ama yine de fena değil..."

Kabı elimde tutarak lafını kestim. "Ekin mi getiriyor?"

Aniden susmasıyla zaten cevabımı almıştım, yine de bekledim.

"Bazılarını..." Tek kaşımı kaldırdım. "Tamam, hepsini o getirdi. Yemek yapamadığımı biliyor. Evde olduğum süreçlerde kendi yaptığı yemeklerden getiriyor." Kabı tezgâha bıraktım. "Nereden anladın Ekin olduğunu?" Güldüm. Hâlâ alışamamıştı. Sanırım hiçbir zaman da alışamayacaktı.

"Şuradaki kap, bundan 1 yıl önce mangal yaptığımız günlerden birinde içinde kısırla gelmişti. Tabii bir de üst komşun olduğu gerçeği var. Ayrıca seni fazlasıyla iyi tanıyorum."

Alkışlayarak karşıma geçip oturdu. "Hafızaya bak. Fil mübarek. Bu arada beni bu kadar iyi tanıma işi biraz kötü. Rica etsem tanımamazlıktan gelir misin?" Cümlenin sonu beni fazlasıyla güldürmüştü. "Herkes senin gibi balık hafızalı değil, Azra." Biraz dalga geçmenin sakıncası yoktu. Birbirimizle dalga geçmek eğlenceliydi. "Benim kafama takılan konu, bizim Hacı seni neden bu kadar umursuyor?" *Balık hafızalı* dememe bozulurken sorumla o da düşündü. "Kesin âşık bana." İkimiz de gülsek de ben ciddi düşünüyordum. Bizim Hacı'ya neler oluyordu acaba?

"Sen motoru ne yaptın? Söylemedin hiçbir şey?" Arkama iyice yaslandığımda koltuk çok yumuşak gelmeye başladı. "Hurdaya

çıktı." Sattım desem önce şoka girecek, sonra sebebini öğrenene kadar darlayacaktı. Canım arkadaşımı tanıyordum. "Nasıl? Kaza mı yaptın?" Başımı onaylar şekilde salladım. Sonra fark ettiğim şeyle, "Sattım," dedim.

"Anlamadım şimdi, kaza mı yaptın, sattın mı?" Çok normaldi. Çünkü yalan söylediğimi fark ettiğim için sattığımı söylemeye karar vermiştim. "Sattım. Para lazımdı sattım." Bir anda uyku bastırmıştı. Bunun koltuğu benimkinden çok da farklı değildi ama mayışmıştım.

"Sen motorunu sattın? Para lazım diye? Böbreğini satarsın yine onu satmazsın. Neden yaptın böyle bir şey?" Haklılık payı vardı tabii. "Söyleyemem," dediğimde kaşları havalandı. "Anladım. Tamam, söylemek istemiyorsan sıkıntı yok. Vardır bir bildiğin." Bu kızın en çok da bu huyunu seviyordum. "Azra, uyuyalım mı?" Şöyle beş dakika kestirsek ne olurdu ki?

"Olur vallahi. Hayır demem." Güldüm. Şaşırmamıştım. Oturur pozisyonda olduğum koltukta yana doğru devrilip yattım. Başımı koymamla beraber uykumun iki katı bastırması bir oldu.

"Cemre."

Gözlerimi hızla açtım. Başımı kaldırıp etrafa baktım. Hava ne ara kararmıştı? Dibimdeki Azra'ya baktım. İyi, bu sefer akıllılık yapıp dokunmamıştı. "Ne oldu?" Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum.

"Telefonun çalıyor sabahtan beri. Beni de uyutmadı."

Nasıl? Ben duyardım. Ne demek duymadım? Masanın üstündeki telefonu aldım elime. Hassiktir! Pars 21 defa aramıştı. Sıçtık! Sıçtım! Sövse haklı. Telefonu açıp kulağıma yerleştirdim.

"Cemre, iyi misin sen?" Endişeyle çıkan sesi biraz telaşlı, biraz da sinirliydi. Ayağa kalkıp balkona çıktım. "İyiyim, iyiyim. Ece

şey... biraz uyumuşum. Uyuyakalmışım daha doğrusu." Derin bir nefes aldığını duydum.

"Geliyorum almaya." Telaşı azalsa da endişesi ve siniri pek geçmiş gibi değildi. Şu an sövse çok büyük hakkıydı. "Atayım mı konum?" Hafif kısık bir sesle konuştum. Hatamın farkındaydım. "Buldum ben konumunu."

Oha! Ulaşamadı diye telefondan yerimi mi tespit etmişti? Ne zamandır arıyordu ki?

Telefonu kapattığında gelen aramalara ve mesajlara baktım. Önce mesaj atmış, daha sonra aramaya başlamıştı. Bir saat içinde 21 defa aramış, 13 mesaj atmıştı. Bir saat haber alamadı diye mi bu kadar telaşa düşmüştü?

Paranoyak sanki bir tık. Öyle sezdim.

Hayır, salak. Şu an ciddi anlamda deli olan bir teröristin açık hedefiyim ya. Adam endişelenmekte gayet haklı.

"Ne oldu? Sana ulaşamayınca endişelenmiş mi?" Azra meraklı meraklı konuştu. Gülerek yanından geçtim. "Kaçtım ben, dikkat et kendine." Bir tane elma alıp cebime attım. "Kaç, kaç... Nereye kadar kaçacaksın? Ben öğrenirim, Cemre Hanım."

Arkamdan seslenişi güldürdü beni. Ama keşke bir kendime baksaydım. Uykudan yeni uyandığımda, biraz Taş Devri'ndeki kadınlara benziyordum. Neyse ki asansörün aynası vardı. Koltukta uyuduğumdan olsa gerek saçım başım çok fazla dağılmamıştı. Biraz uyku iyi geldiği için keyifliydim. Tabii Pars'ın sinirini hoplatmak dışında. Neyle karşılaşacağıma dair en ufak fikrim yoktu. Apartmandan çıktığımda hafif soğuk hava yüzüme çarptı. Gecenin soğukluğunu seviyordum. Mercedes-Benz C Serisi C 200 AMG, aniden önümde durdu. Bayağı hızlı bir girişti. Arabayla aynı hızda ilerlerken hafifçe sırıttım. Ama yüz ifadesi ve gözleri, benim o sırıtışımı umursamaktan çok uzaktı.

Aceleci adımlarla yanıma geldiğinde, "Bilerek yapmad..." diyordum ki kendine çekip sıkı bir şekilde sarıldı. Kollarını bedeni-

me doladığında göğsünde âdeta kayboluyordum. Sarılmasından hiç şikâyetçi değildim. Kokusu dünyada cenneti bulmamı sağlıyordu. Yavaşça geri çekildiğinde gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Bana bir saatte cehennemi yaşattın, Cemre." Eli yanağıma gitti ve uçuşan saçımı kulağımın arkasına attı. "Başına bir şey geldi sandım. Yakınımda ol." Koyu yeşilleri gece ayrı bir güzeldi. "Bende öyle bir yer edindin ki kendimi göremiyorum."

Kalp atışlarımın hızlandığına şahittim. Benim kalbim sadece çatışmada hızlanırdı... "Bu kadar endişeleneceğini bilmiyordum." Evet ne böyle bir tepki ne de böyle sözler ve gözler bekliyordum. "Kızmadın mı?" Sinirlenmesi gerekmiyor muydu? "Ben de bilmiyordum. Ve hayır, kızmadım." Demek ki o da farkında değildi. Telefonuma gelen mesajla dikkatim dağıldı. Azra mesaj atmıştı.

Azra: *Her şeyi gördüm, Havvaaaa.*

Kaşlarım çatılırken başımı yukarı kaldırdım. Adi, balkondan bizi izliyordu. Ben sonra sorardım bunun hesabını. Bir de dalga geçer gibi mesaj atıyordu.

"Gidelim mi? Evim beni özlemiş olabilir." Onun bana dediğini hatırlattım. Yarım gülüşünü yaparak arkasını döndü. Kolunu belime dolayıp bizzat yolcu koltuğuna kadar götürdü ve kapıyı açtı. Azra görmüştü. Yemin ederim harbiden sıçmıştım. Ya benim değneğimin iki ucu da boktu, biri bari temizlense şükredeceğim. Pars kapıyı kapatıp arabanın önünden dolaşırken telefonuma mesaj yağmaya başladı. Tamam artık gördü bir kere o. Hayatta durmazdı.

Azra: *BELİNDEN TUTTU!*
Azra: *OHAAA!*
Azra: *KAPINI AÇIYOR!*
Azra: *OLDUNUZ SİZZZ* 🔥

Konfeti emojisi atmıştı bir de. Sanki hayram kutluyordu. Mesajlar yağmaya devam ederken sessize aldım. Yoksa sabaha kadar susmazdı. Pars arabayı çalıştırdığında, "Dondurma sever misin?" diye sordu.

Aklıma gelen şeyle güldüm. "Benim dondurmaya bağışıklığım var." Gülmeye devam ederken o da ufak sırıtarak şaşırdı. "Nasıl?" Hemen anlatmaya geçtim. "Ben küçükken dondurma çok severdim. Biraz da inatçı bir çocuktum..." Hemen araya girdi. "Biraz?" İnanmayarak itiraz etti.

"Tamam, biraz fazla inatçıymışım. Babama sürekli dondurma diye tuttururdum. İşin sıkıntısı, bir tane yediğimde diğeri için daha çok çırpınıyormuşum. Babam sürekli alırdı, ben de yerdim." Cidden o zamanlar bendeki dondurma aşkına hâlâ anlam veremiyorum. "Dondurma yeme işini abarttım. Belli bir yerden sonra dondurmaya bağışıklığım oluştu. Dondurmadan dolayı hiç hasta olmadım, olmuyorum da."

Gülerek, dikkatle beni dinliyordu. Sonra o konuştu. "Annem dondurma yememe çok karşıydı. Özellikle kışın. Yazın dahi nadiren yerdim. Hemşireydi, hasta olurum diye biraz fazla endişeleniyordu," dediğinde kaşları havalanıp başını hafifçe yana yatırdı. "Şaşırdım babanın o kadar dondurma yemene izin vermesine. Hasta olursun falan demedi mi hiç?"

Omuz silktim. "Umurunda değildi ki." Benim gülüşüm düşmezken o biraz ciddiyete büründü. "Sana çekilmez biri olduğunu söyleyen baban mıydı?" Anlamadığım şekilde direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı. Eklem yerleri sıkmaktan beyazlıyordu.

"Annemdi... Gerçi babam da söylerdi. Abim de öyle, ablam da..." Gülerek göz kırptım. "*Genel olarak çekilmez biriyim.*" Onun ise sadece dudağının kenarı ufacık oynamıştı. "*Çok çekilesi birisisin.*"

Başımı iki yana sallayarak camdan dışarı bakıtım. "Mütevazı olmaya gerek yok. Nasıl biri olduğumu biliyorum ve hiç çekilecek dert değilim." Derin bir nefes aldım. "Zaten o yüzden gitmeni istemiştim."

İlk başta mantığını dinlesem de daha sonra mantığını devre dışı bırakacak hâle gelmişti. "Çekmek istediğim tek dert sensin, Cemre." Konuşmaya devam etti. "Hiçbir zaman giden ben olmayacağım. Ben hep ardından gelen olacağım," dedi ve arabayı durdurdu. "Dondurmanı neyli yersin?" Bu seferki tebessümüm komik bir durum olduğu için değildi. "Karamel," dedim. Tebessüm ettiğimi gördüğünde o da fazlasıyla sıcak bir şekilde gülümsedi ve dondurmaları almak için kapıyı kapattı.

Pars anlayamadığım biriydi. Anın onunla anlaşmak için konuşmama gerek yoktu. Sanki sarıldığımda zaten anlaşıldığını hissediyordum. Garipti, güzeldi. *Tüm hatalara değecek bir doğruydu.* Kısa süre içerisinde elinde külahla geri geldi. "Bir top mu? Cimri olduğunu bilmiyordum," dedim alayla. Güldüğünde çıkan gamzesi her zaman görmek istediğim bir şeydi. "Hasta olma diye." Göz kırptığında ne demek istediğini anlamıştım. Alaylı havam hemen kaybolmuştu. Tam olarak kastettiğim etki buydu. Tavırlarımı değiştirebiliyordu ve bunu yapabilmesi için tek kelimesi yetiyordu.

"İyi geceler, komşu." Eve gelmiştik. Şimdi ben kendi evime, o kendi evine gidiyordu. "İyi geceler, komşum," dediğinde kapıyı yavaşça kapattım. Hemen benim ardımdan onun kapısının sesi geldi. İçimdeki neşeyle oğlama girdim. Duş almadan önce hemen kilitli çekmecemi açtım ve içinden *Siyah Defter*imi çıkardım. Yeni bir sayfa çevirdim ve çok kısa bir cümle yazdım.

"Ooo futbol mu oynuyorsunuz, gençler?"

Fethi, top oynayan çocukların yanına giderken silahını omzuna bıraktı, "Aa asker abiler!" Küçük çocuk topu eline alarak bize doğru koşturdu. Daha büyük şaşkınlıkla, "Aaaa! Asker abilalar!" dedi. Sevinci yükseldi. Sınırdaki köydeydik. "Nasılsınız?" Etrafımıza toplanan çocuklara baktım. Üstleri eski olsa da gözleri ışıltıyla parlıyordu. "İyiyiz, beraber top oynayalım mı?"

Timin çoğu Pars'a baktı. Pars ise bana bakıyordu. "Oynarız ama çok değil, anlaştık mı? Kazanan çikolataları alır." Kamuflajımın cebindeki çikolataları gösterdim.

"Sen futbol oynamayı biliyor musun?" Pars elindeki silahıyla yanıma adımladı. Diğerleri takımları kuruyordu. "Bilmediğim çok az şey vardır, yüzbaşım." İkimiz de güldüğümüzde duyduğum sese dikkat kesildim. "Komutanım, siz de duyuyor musunuz?" Havaya baktım. Siktir!

"Çocukları koruyun!" Büyük bir havan topu mermisi üstümüze inmek üzereydi...

Çocuklar masum canlılardır. Henüz insanlığın kirli düşünceleriyle lekelenmemiş canlılar... Tek düşündükleri eğlenmek, oyun olan canlılar... Çocuklar savaş nedir bilmez. Çünkü bilmemesi gerekir. Şiddeti, mutsuzluğu, yalanı, pis olan hiçbir şeyi bilmemesi gerekir. Onların sadece yaşaması gerekir. Mutlu bir şekilde yaşamaları... Bu yüzden şu an bu çocukların üstündeydim.

"Korkmayın. Canınız acıyor mu?" İkisi de başlarını kaldırıp bana baktı. Yüzleri toz toprak içinde kalmıştı. İki yana salladılar kafalarını yavaşça. "Tamam, güzel, şimdi kollarınızı bana dolayın

ve sıkı sıkı tutun. Anlaştık mı? Sonra da çikolatalarınızı vereceğim." İkisi de kollarını kaldırıp boynuma doladı. Silahımı arkaya attım ve sağ kolumla birini, sol kolumla diğerini kucağıma aldım. Koşarak mermilerin arasından sıyrıldım.

En yakın eve geldiğimde kapıyı botumla tıklatıp açmalarını bekledim. Kapı açılmayınca, "Türk askeri, kapıyı açın," diyerek kısa bilgilendirmede bulundum. Kapı hızlıca açıldığında çocukları tek tek indirdim. Sırtım fazlasıyla acıyordu. Yara daha tam iyileşmediği için patlamanın etkisiyle geri açılmış olmalıydı. Kadın çocuklara sarılırken çikolataları çıkarıp ellerine tutuşturdum. "Evden aksi bir durum olmadığı sürece çıkmayın." Uyarımı yapıp silahımı yeniden elime aldım. Geri döndüğümde hâlâ burada olan çocukları fark ettim. 6 çocuk daha vardı. 2 tanesi Abbas'ta, 3 tanesi Pars'ta, geriye kalan bir tanesi Azra'daydı.

Çocuklar yanlarında olduğu için rahat karşılık veremiyorlardı. Eğilerek Ekin'in yanına gittim. "Hacı, Can'la beraber çocukları alın. Yoksa bastıracak bu şerefsizler." Başıyla onaylayıp hemen yanımdan ayrıldı. Onlar çocukları uzaklaştırırken biz karşılığı fazlasıyla veriyorduk. Lakin bitmiyor gibiydiler. İkinci bir patlama yaşandığında öylece kaldım. "HAYIR!!" Koşarak çatışma alanından çıktım ve az önce çocukları bıraktığım, yanan eve koştum. Havan topunun mermisi o eve düşmüştü. Ev parçalanmış, alevler altındaydı. Yanarak düşen tahta parçasını gördüğümde dayanamadım ve alevlerin arasından içeri daldım. Nefesimi ayarlarken yıkılmış olan odaya girdim. Gördüğüm şeyle başımdan kaynar sular indi. Sanki vücudumun her yanına iğne batırılıyordu. Hayır, daha fazlasıydı.

Öksürmeye başlamamla yerde baygın olan çocukların yanına gittim. Hemen yanında kapıyı açan kadın vardı. Bacakları kopmuştu... Çocuklardan ilkini kucağıma aldığımda botumun dibindeki kola baktım. Bir çocuğun kolu kopmuştu... Omuz bölgesinden. Vücudunun bir kısmı da ağır hasar almıştı. Adımlarımı hızlandırıp evden çıkardım. Koşarak gelen Pars'la Abbas'ı gördüm. Kucağımdaki

çocuğu gördüklerinde adımları yavaşladı. İlgilenmedim. Çocuğu yavaşça yere bıraktım ve içeri girmek için tekrar arkamı döndüm.

"Cemre!" Arkamdan Pars'ın sesini duymam hiçbir şeyi engelemezdi. Ciğerlerim dumanla dolmuş, taşıyordu. Önüme yığılan yanan kapı bir adım gerilememe sebep oldu. Üstünden atlayıp diğer çocuğu da kucağıma aldım. Kolunu da yerde bırakmadım. Kapının üstünden zar zor atladığımda öksürmem fazlasıyla artmıştı. Kucağımdaki çocukla çıktığımda temiz havayı olabildiğince çekmeye çalıştım.

Çocuğun yanına eğilmiş olan Abbas, omzunun üstünden bana baktı. Gözleri dehşete düşerken yanına bıraktım. "Kan kaybetmemesini sağla. Her ikisinin de!" Yüksek ve sert çıkan sesim, dumandan dolayı çatallaşmıştı.

Bu sefer kadın için girecektim ki Pars önüme geçti. Bir şey söylemesine izin vermeden omzumla kenara ittirdim ve içeri daldım. Kapının üstünden atlamam mümkün değildi. Kadının çocuklar kadar küçük olmaması şu an benim şanssızlığımdı. Nefes almak zorlaşırken başım dönmeye başlıyordu. Yanan kapıyı ellerimle tutup tüm gücümle kaldırdım. Ellerim yandığı için dudaklarımdan acı nidası döküldüse de şimdi canımı önemsemenin zamanı değildi. Kapıyı kaldırdığımda ilk önce saçları yanmaya başlayan kadının saçlarını söndürdüm. Hemen ardından kaldırmak için hareket edecektim ki başım fazla döndüğü için sendeledim. Bu sırada Pars içeride belirdi.

"Cemre!" Yüzünü koluyla kapatmışı ki beni görmesiyle koşar adım yanıma geldi. "Pars! Tut, kaldırmamız lazım!" Etraf dönerken kararmaya da başlıyordu. Aldığım nefesi sikeyim ben! İkimiz de kadını tuttuk, acele ederek dışarı çıkardık. Evden çıktığımızda adımlarım güçsüzleşti.

Tek dizimin üstüne düştüğümde, ellerimle tuttuğum kadına baktım. Sesler boğukken başımı iki yana sallayıp tüm gücümle tekrar ayağa kalktım ve evden uzaklaşarak çocukların yanına getirdik.

Yanlarına bıraktığımızda dengemi kaybettim. Pars düşmemem için belimden tutup kolunu omzuma attı. "Gerek yok!" Kolumu geri çekip inirdim. "Laçin, aldığın dumanın haddi hesabı yok!" Sinirli sesiyle başımı kaldırdım. "Gelirim şimdi kendime. Kadının bacaklarını almam lazım önce!" Adım attığımda benden önce koştu Pars. Hâlâ silah sesleri geldiğine göre diğerleri çatışmaya devam ediyor olmalıydı. Baş dönmem azaldığında doğruldum. Arkamı dönüp Abbas'ın yanına gittim. Hiçbir şey yapmadan çocuklara bakıyordu.

"Abbas, bakma öyle! Kolunu sar! Kanamasını durdur! Başını sarsana çocuğun!" Ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden kadının nabzına baktı. "Abbas!" Bakmıyordu bana. "DEMİREL! BANA BİR ŞEY SÖYLE!" Öfkeyle bağırdığımda kollarını iki yana açarak cevap verdi. "Yaşamıyorlar!"

Bunu söylememeliydi. Hayır, benim yüzümden olamazdı. Benim amacım yaşatmaktı. Ben bunun için doğmuştum. Benim yüzümden ölemezlerdi. Hiçbir türlü ölmemeliydiler. Abbas'ı kenara ittirdim. Çocukların yanına dizlerimin üstüne düşer gibi çöktüm. Kolu kopan kız çocuğuna ve başı kana bulanmış erkek çocuğuna baktım. Titrediğini yeni fark ettiğim elimi boyunlarına götürdüm. İkisinin de nabzı atmıyordu. Kalpleri durmuştu. Tek gözümden yaş düştü.

"Olmaz. Sizin yaşamanız lazım..." Kalp masajı için dizlerimin üzerinde doğruldum. Ellerim küçücük göğüslerindeydi. "Hadi, nefes alın. Yaşayın. Ne olursa yapın ama yaşayın!" Gözyaşlarımın düşüşü hızlandı. Onları o eve ben koymuştum. Güvende olsunlar diye ben getirmiştim kucağımda. Kendi ellerimle ölümlerine getirmiştim. Nasıl düşünemezdim? Ben bunu nasıl yapabildim? Hayattaki tek amacımı, tek görevimi de yerine getirememiştim. Ellerim dizlerime düştü. Yanmışlardı. Ama onların acısını duymuyordum bile. Ben üç cana sebep olmuştum. İki tanesi henüz çocuktu. Az önce gülüyorlardı, top oynuyorlardı. Mutlulardı. Çikolata yiyeceklerdi.

Masumlardı. Sivillerdi. Çocuklardı. Çocuktu. İkisi de çocuktu. Hayalleri vardı. Hevesleri, umutları, hayatları vardı. Ben hepsinin alınmasına sebep olmuştum. Ben yaşatmak için geldiğim dünyada, can alınmasına sebep olmuştum. Kendi ellerimle yaptım. Ben yaptım...

Koridorda attığı adımlarından emin olsa da tedirgindi Abbas. Cemre'nin kapısına gelince duraksadı. Başını sola çevirip koridorun başında ona bakan timle göz göze geldi. Derin bir nefes aldı ve kapıyı tıklattı. "Laçin, kapıyı açar mısın?" Seslendi lakin içeriden ses gelmedi. Tekrar çaldı kapıyı. Bu üçüncüydü. Görev biteli üç gün oluyordu fakat üç gündür Cemre'den haber yoktu. Atılan mesajlara kısa cevaplar veriyordu iyi olduğunu söylemek için. Onun dışında hiçbir şey yoktu. Ölen çocukların, kadının cenazesinden sonra âdeta ortadan kaybolmuştu. Albay'a durumu anlattıklarında Cemre'ye izin vermişti. Fakat bundan Cemre'nin haberi bile yoktu.

"Laçin, yapma böyle. Gel bizimle konuş, at sinirini öfkeni. Kendini kapatma. Biz her zaman buradayız, yanındayız." Time baktığında bakışlarıyla onları da çağırdı. Hepsi birbirine baksa da hemen Abbas'ın yanına gittiler. "Sensiz çöktü tim. Üç gündür rahat nefes alamıyoruz." Alper'e baktı yan yan. "Bak, bu sarı pipi üç gündür silah temizliyor, sen geldiğinde pis görme diye. Değil mi lan?" Alper'in koluna vurdu.

Abbas'ın vurduğu yeri ovuşturarak, "Komutanım, silahlar cillop gibi. Parlıyorlar. Ve sizi bekliyorlar," dedi.

"Bak, bu bacım sen yoksun diye ağlıyor. Utanmasa şehrin suyunu karşılayacak," diyerek Azra'ya baktı. "Beni bu kadar ağlattığın için ağır trip atacağım," dedi Azra hafif ağlamaklı bir sesle.

Ekin'e bir anda yükseldi. "Bu dünya yansa sikinde olmayan adam, üç gündür seni evden çıkarmanın yollarını düşünüyor. Hâlâ bulamadı piç!"

"Bulacağım ama komutanım. Abbas reis bir baskı kurmasa."

Abbas hemen kendini toparladı. Kolunu Can'a attı. "Ya bu gariban? Bu masum, üç gündür sen geldiğinde seninle konuşabilmek için bir sürü soru düşündü." Abbas cümlesini bitirir bitirmez Can, "Komutanım, menükını ancak siz giderirsiniz," dedi.

En sonunda gözü Fethi'ye takılınca kaşları çatıldı Abbas'ın. "Bu şerefsiz, bu hayasiyetini sıktığımın palyaçosu, bu amip! Sen gittiğinden beri benimle de uğraşmıyor. Fazla uslu duruyor. Aslında işime geliyor ama yine de onu da öyle kabullendik." Yediği küfürlerle keyiflenen Fethi, "Komutanım, sizin için uslu duruyorum vallahi. Gelin de biraz şırıngayım," dedi.

Abbas vuracak gibi elini kaldırdı. "Şırıngalacağım seni, ağzına yüzüne vurduğum." Cemre'nin kapısında olduğunu hatırlayınca yumruğunu ısırarak geri indirdi. "Anlayacağın, Laçin Hanım... Kaos sensiz Kaos değil. Yüzbaşıya değinmiyorum bile. Adam sen ortadan yok olduğundan beri yüzünde mimik oynatmıyor. Kaşları düz hâl alsa şükredeceğiz. Çatık gezmekten ileride çok kırışıklığı olacak."

Yüzbaşı'dan sonrasını hafif kapıya eğilerek konuşmuştu. Tekrar kapıyı çaldı. Cemre ise o kapının arkasında, yerde otturur hâldeydi. Sırtını kapıya yaslamışh başıyla beraber. Sigarasını içti, dumanını sakince bıraktı. Sırtı ve beli fazlasıyla acıyordu. Ev yanarken ve havan topunun düşmesiyle yaşanan patlamada çok daha fazla hasar görmüştü.

Ellerindeki yanıklar sarılmamışh bile. Avuç içleri yanıyordu; elini açıp kapattıkça canı daha çok acıyordu. Fakat sorun şu ki hiçbiri umurunda değildi Cemre'nin. "Laçin, kardeşim yapma böyle. Senin suçun değildi. Bilemezdin." Abbas'ın sesini duydu tekrar.

Uzun zamandan sonra bu cümlesi Cemre'ye tebessüm ettirdi. Komikti çünkü tamamen Cemre'nin suçuydu. En azından Cemre böyle düşünüyordu. Sigarasını dudaklarına yerleştirip ayağa kalktı. İçerisi karanlıktı. Siyah perdelerini çektiği için güneş bile girmiyordu içeri. Yavaş ve isteksiz adımlarını odasına yöneltti. Kapıyı çarptığında kendisini yatağına bıraktı. Kapının çarpma sesini duyan Abbas kapıdan uzaklaştı. Time bakıp umutsuzca başını iki yana salladı. Aralarından geçip uzaklaştı. Tim açmayacağını anladığında aynı anda ayrıldı Cemre'nin kapısından. Azra duraksadı.

Gitmeden önce, "Eğer çıkarsan söz trip atmayacağım," dedi ve diğerlerinin peşinden apartmandan ayrıldı. Onların gittiğini gören Pars kapıyı açtı. Kapı deliğinden timi izlemişti. Üç gündür yapıyordu bunu. O da defalarca gitmişti Cemre'nin kapısına lakin aynı cevabı almıştı. İçindeki huzursuzluk sinire dönüşmeye başlamıştı. Cemre'nin bu şekilde kendini kapatması hoşuna gitmiyordu. Kapıyı tıklattı. Sakin bir ses tonuyla seslendi. "Cemre, aç kapıyı." Cemre yattığı yatakta duyduğu sesle gözlerini açtı. "Cemre, kapıyı aç." Yataktan kalktı ve odasından çıktı. Kapının önüne geldiğinde durdu. "Pars, git. Açmayacağım kapıyı." Çatallaşmış sesini fark edince boğazını temizledi. "Güzelim ya kapıyı açarsın ya da üç gündür aramıza giren bu kapıyı kırarım." Duyduğu cümleye mi takılsaydı, yoksa "güzelim" demesine mi? Karar veremedi. "3'e kadar sayıyorum..." Pars'ın huyunu biliyordu. Saymasında 1 ve 2 yoktu. Direkt 3'e geçiyordu. Derin bir nefes aldı ve kapıyı yavaşça açtı...

Emir Pars Boran

Kapının yavaşça açılmasıyla kapı pervazına yasladığım elimi çektim. Karşımda gördüğüm kadın şaşırmama sebep olmuştu. Çünkü Cemre ilk defa gözleri gibi görünüyordu. Yorgun ve bitik. Onu tanıdığımdan beri sadece gözleri böyleydi. Çok iyi saklıyordu. Artık saklamaya çalıştığı hiçbir şey kalmamış gibiydi; vücudu ele veriyordu her şeyi. Göz altları morarmıştı. Sanki darp edilmiş gibiydi. Ama darp edilmediğini biliyordum. Kuru dudakları çatlamıştı. Su içmeyi bile ihmal ediyordu. Saçları dağınıktı. Ellerinde yanıklar, yaralar mevcuttu. Altında siyah saten şortu ve üstünde aynı siyahlıkta ince bir tişört vardı. "Çok da güzel sayılmam..." Sessizce konuştuğunda tekrar gözlerine baktım. *Beni benden alan gözleri, onu da ondan alıyordu.*

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve içeri girerek kapıyı kapattım. İçerisi karanlıktı. Kendini izole etmiş gibiydi. Her şeyden önce yapmak istediğimi yaptım. Onu kendime çekerek sıkıca sarıldım. Elimde olsa göğsümde yaşatırdım. Elleri yavaşça sırtıma tırmandı, ardından sıkıca sarılmaya geçti. Başını iyice göğsüme gömerken kendime daha fazla çektim.

"Sen kendine ne yaptın?" Çenemi saçlarına yasladım. Kokusu burnuma dolduğunda tüm sinirim kayboluyordu. Telefonunu açmadığında da kızmıştım ama sarıldığımda kokusu yüzünden sinirim kaybolmuştu.

"Pars, ben ne yaptım?" Sesinden ağladığını anladığımda belinden tuttum. Tutmamla sırtımdaki tırnaklarını biraz batırdı. Acıtmamıştı lakin onun canı fazlasıyla acıyor gibiydi. Belindeki ve sırtındaki yaralardan kaynaklı olmalıydı. Elimi biraz daha indirdim ve bacaklarından tutup hafifçe havaya kaldırdım. Birkaç adım attığımda salondaki koltuğa oturmuş, Cemre'yi de kucağıma çekmiştim. Başı hâlâ göğsümdeyken gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyordum.

"Sen bir şey yapmadın, güzelim. Senin hiçbir suçun yoktu. Sen korumaya çalıştın." Saçlarına uzun bir öpücük bıraktım. Canıma minnetti. "Başaramadım. Yaşatamadım, Pars. Benim yüzümden öldüler." Ağlamamak için kendini sıkıyordu. Ağlamayı çok sevmediğini tahmin etmek zor değildi. "Hayır, senin yüzünden olmadı. O soysuz şerefsizlerin suçu. Onların suçunu üstlenme sakın."

Cemre'ye onun dilinden yaklaşmaya çalışıyordum. Çünkü kendisini gereksiz yere sorumlu tutuyordu. Yaşadığı olay hoş değildi elbette. Ama kesinlikle onun suçu da değildi. "Ben götürdüm onları o eve." Ağlaması azalıyor gibiydi. Yüzü göğsüme kapalı olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "Korumak için götürdün, Cemre... Cemre'm... Yapma kendine bunu. Suçlama kendini. Tüm suç o vatansız yurtsuz orospu çocuklarının." Biraz olsun dinmeyecekti o şerefsizlere karşı olan öfkem. "Rüyama giriyorlar, Pars. Uyuyamıyorum. Rüyamda hâlâ yaşıyorlar. Gülüyorlar, eğleniyorlar, nefes alıyorlar." Çektiği vicdan azabını tahmin edebiliyordum. Bu durumdan kurtulması oldukça zordu. Lakin atlatacaktı. Atlatmasını sağlaması için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Cemre güçlü bir kadındı. Güçsüz olduğu anları göstermemek adına kapatmıştı kendini eve. Yaşadıklarının yükünü gülerek idare ediyordu. Fakat sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı. "Üç gündür ne kadar uyudun?" diye sordum. Göz altlarına bakılırsa birkaç saat uyumuş olmalıydı. "1 saat 13 dakika." Kendini uykuya vermeye çalışmıştı. Lakin gördüğü kâbustan dolayı uyuyamıyordu. Bu yüzden uyuduğu dakikaları takip etmiş olmalıydı. "Uyumak ister misin?" diye sordum. İhtiyacı vardı. "Uyumak acı veriyor. Onları her gördüğümde daha çok yanıyor canım." Farkındaydım. Ama yalnız değildi. Yanında ben vardım. "Görmeyeceksin. Güven bana, rahat bir uyku çekeceksin. Önce yaralarını halledelim." Başını göğsümden kaldırdı. Kucağımda olduğu için ellerini destek almak amaçlı göğsüme yerleştirdi. Yaşlı gözleriyle farklı duruyordu. Her hâliyle güzeldi. Hem de oldukça.

"Uyumak istemiyorum," dedi küçük bir çocuk gibi mızmızlanarak. Rüyasında göreceğine emindi. "Yalnız uyumayacaksın," dedim. Ellerini kaldırıp bileklerinden tuttum. Avuç içlerine baktığımda yanıklara hiç müdahale etmediğini fark ettim. "Benimle mi uyuyacaksın?" İstiyordu fakat şaşırmış gibi konuştu. Alaya alarak, "Sen yoksa cidden seninle uyumamı istemiyor musun?" diye sordum.

"İstiyorum. Sende anlamadığım bir şey var ve bu, yeni doğmuş bir bebek gibi hissettiriyor." İşte buna şaşırmıştım. Ben mi öyle hissettiriyordum? Yeniden doğmuş gibi... Hiçbir şey yaşanmamış, her şey yalanmış gibi. Yaşadıkları ona her ne yaptıysa, yaşamış olmaktan hiç hazzetmiyordu.

"Yanık kremin var mı?" diye sordum. Konu üstünde durdukça geçmişine gidiyordu. Ve geçmiş onu kendisinden çok uzaklaştırır hâldeydi. "Var." Onu yavaşça kucağımdan kaldırıp koltuğa bıraktım. "Üstünü çıkar. Sırtın kötü durumda." Ayağa kalktığımda banyosunu işaret etti. Çekmeceden sağlık çantasını bulduğumda salona geri geldim. Çantayı sehpaya bırakırken, "Üstümü çıkaramam,"

dedi. Anında cevap vererek, "Neden?" diye sordum. Ben mutfağa geçerken, "İçimde sütyenim yok," dedi. Yüzüme oturan gülümsemeye engel olamadım. "Biliyorum," dedim. Elimdeki soğuk suyla yanına geldim. Yüzüme bakarken yanındaki yastığı tutup bana attı.

"Pars!" Yastığı havada yakalayarak güldüm. "O kadar dikkatli mi baktın, arsız adam?" Omuz silktim. "Anlamak için bakmaya gerek yok." Suyu uzattığımda bana ters bir bakış attı.

Ağlamasından çok, ters bakışlarını tercih ederdim.

"Her ne kadar istesem de şu an konumuz onlar değil," diyerek göz kırptım. "Suyu iç, susuz bırakmışsın kendini." Bir anda öksürmeye başladı. Utanmış mıydı? Cemre ve utanmak çok ayrı iki uç gibi duruyordu.

"Seni vururum." Kendine geldiğinde söylediği ilk şeyle güldüm. Yanık kremini çıkardım ve sargı bezleriyle yanına oturdum. *"Vurmadığını mı sanıyorsun?"* Önce tişörtünün sol kısmını sıyırdım. Omzundaki yaraya baktım. Biraz kapanmıştı. "Kalp ile omuz arasında 7 cm vardır. Seni kurtardığımda aklıma gelen ilk şey, bunu neden yaptığımdı? Dalgınlığının sebebini merak etmiştim." Tişörtünü geri çektim. Açıkçası hâlâ da merak ediyordum. "Kaos'un tim komutanı olmadan önce dosyana baktım. Oldukça kusursuzdu. Başarısız döndüğün görev yoktu. Üç yıldır timi oldukça iyi yönlendiriyormuşsun. Sana karşı olan merakım orada başladı." Anlatmaya devam ederken avuç içine yavaşça kremi sürdüm.

"Kara Harp Okulundan da birincilikle ayrılmışsın. Merakım kabardıkça seni araştırma isteğim artıyordu. Ben de araştırdım. Baban neredeyse bundan 20 yıl önce uyuşturucu madde kullanımından içeri girmiş. 1 yıl yattıktan sonra şartlı tahliyeyle serbest kalmış. Annen resmi olarak 2 evlilik yapmış. Ablanla abinin babası aynıyken senin baban ayrı." Sargı bezini yavaşça eline doladım. Diğer eline geçtiğimde aynı yavaşlıkla kremi sürdüm. "Sen, tarihlere göre iki buçuk yaşındayken annenle baban ayrılmış. Fakat aklımı karıştıran bir

nokta var. Abinle ablanın babası, senin babanla aynı köyden. Yani, geçmiş ikametgâhlarında öyle yazıyor. Babalarınız arkadaş mıydı?" Bakışlarımı kaldırıp gözlerine çevirdiğimde şaşırmış görünüyordu. Aynı zamanda dikkatli bir şekilde beni dinliyordu.

"Beni bu kadar araştırdığını bilmiyordum," dediğinde gülümsedim. Hakkında daha neleri merak ediyordum bir bilse... Lakin onlar araştırmayla çıkan şeyler değildi. "Annemle babam çocukluk aşkıymış. O yüzden *aşkın meyvesi* derlerdi bana. İsteyerek olan tek çocuğum. Annemi zorla ablamla abimin babasına vermişler. Sonra ablamla abim olmuş. Alkolden dolayı ayrılmaya karar vermişler. Annem de çocukluk aşkı olan babama kaçmış. Ablamla abimin babası, benim babamla yakın arkadaşmış. Sonra arkadaşlıkları bozulmuş tabii." Bir zahmet bozulsun. Öyle dost, düşman başına. "Ben olmuşum işte. Öyle ahım şahım bir hikâyesi yok. Çok da aşkın meyvesi sayılmam."

Anlatamadığı kısımlar vardı. "Zor bir hayat. Bilmediğim daha çok zorluk olduğuna eminim. Anlatmıyorsun çünkü bu zamana kadar kimseye güvenememişsin. Seni öyle yaralamışlar ki anlattıklarını kullanırlar diye güvenin kalmamış kimseye." Diğer eline de sargıyı doladım. "*Bana güvenebilirsin, demeyeceğim. Bana güvenebileceğini göstereceğim,*" dedim. Bu, kendime ve en çok da ona verdiğim bir sözdü. "Öğrendiğim kadarıyla annen çok fazla şehir değiştirmiş. Bu zamana kadar olan adreslerine baktım. Yirmi beşten fazla ev değiştirmiş. Sürekli taşınmış. Neden?" Ellerini dizlerine bıraktım. Söyleyip söylememe konusunda kararsız gibiydi.

"Annemin aşk hayatı kabarık biraz." Utanır şekilde söylese de alaya vurmaya çalışıyordu.

"Her taşındığı yer, bir adam için mi?" Bu çok fazla adam yapardı. Hem de çok fazla. Kaşları havalandı, onuz silkti. "Bazen iki, bazen bir adam için. Bazen ise üç..." Bu, iki katı ederdi. Annesinin hayatından utandığı kesindi. Buna rağmen bana söylediyse, güven-

meye başlamış demekti. Güveni benim için en değerli hazine hâline gelmişti. "Sen?" Güldüm. Benim hayatıma çeviriyordu okları. "Son bir soru soracağım. Ailen böyleyken nasıl bu kadar kusursuz kalabildin?" Gözlerini kırpıştırdı. "Kusursuz değili..." Lafını hemen kestim. "Öylesin. Sadece farkında değilsin." Gülümsedi.

Çenesinde olan gamzesi ortaya çıktı. İçten olan bu gülümsemesi, kalbimin ortasına çiçekler ekiyordu. Ben nasıl bir kadına denk gelmiştim böyle?

"Annem hemşire, babam beyin cerrahı. Kardeşim müzikle ilgileniyor, keman çalmaya bayılır. Güzel de çalar. Ben spor lisesinde okudum. Sonrası, Kara Harp Okulu. Araba yarışlarına katıldım, yamaç paraşütü yaptım. Hâlâ araba yarışlarına bayılırım." Beni o kadar dikkatli dinlemişti ki bir an duraksadım.

"Neden bıraktın yarışları?" Ayağa kalktım ve arkasına geçtim. "Çıkarmama izin verir misin?" Tişörtünü kastettim. Bakmazdım. Cemre istemediği sürece saçının teline dokunmazdım. Rahatsız etmek, isteyeceğim en son şey bile değildi. Elleriyle tişörtünü kaldırdı ve üstünden çıkardı. Yine de tişörtünü önünde tutmayı ihmal etmiyordu.

"Sen istemediğin sürece gözlerim gözlerinden ayrılmaz, güzelim." Bilmesini istedim. Sırtı ve beli kötü durumdaydı. Ezilen kısımların morlukları dururken, aldığı yara oldukça açılmıştı. Önce temizlemem gerekiyordu. Cemre'ye bakmadan sağlık çantasını kucağıma aldım. "Araba yarışları hobi benim için. Yarıştırdım da. Bir gün bir kaza atlattım. Annem endişelendiği için kalp krizi geçirdi. Babam ise hem anneme hem bana üzülmüştü. Kardeşim ağlamaktan salya sümük olmuştu." Güldüm onun o suratını hatırlayınca. "Şimdi diyeceksin ki askerlik daha sıkıntı değil mi? Değil. Ailemin hiçbir üyesi vatan yolunda şehit olmamdan çekinmez. Ama araba kazasında ölmemden oldukça korkmuşlardı. Konu vatan olduğunda onlar bile destek çıktılar. Haklarını yiyemem."

Mesele vatan olduğunda gerisinin pek bir önemi yoktur. Ne canınızın ne de cananınızın. "Çok uyumlu olduğumuzu söyleyemem," dediğinde ikimiz de güldük. "Ailenin ne olduğu umurumda değil. Ben senin ne olduğunla ilgileniyorum. Dikkatimi çeken, ilgi odağım olan sensin." Böyleydi. Ailesi yüzünden kendisini benden çekmesine gerek yoktu.

"Uyusam da geçmeyecek, Pars. Kendimi asla affetmeyeceğim." Çocukları ve kadını kastediyordu. "Biliyorum. Ama sen affedilecek bir şey yapmadın. Eğer yanlış bir hareket yapsaydın yargılanırdın. Rütben dondurulur veya görevden alınırdın." Aklıma gelen soruyla tutamadım kendimi. "Çocuğun olsa ismini ne koyardın?" Yarayı temizlediğimde kremi elime aldım. Bunu düzenli olarak kullanması lazımdı.

"Erkek olsa Kağan Arslan koyardım. Kız olsa Asena." Hızlı cevap vermesini beklemiyordum. "Ben isterdi..." diyordum ki tekrar konuştu. "Çocuk isteyen biri değilim. Hiç olmadım. İstemiyorum da." Bir anda çıkan sert tepkisi afallamama sebep oldu. "İsimlerine kadar düşünen biri için zıt bir cümle." Ayrıca çocuklarla arası da iyiydi. "Pars, isim sordun, söyledim. Üsteleme. Ayrıca isteseydim bile şu saatten sonra yapmazdım. Çocuk öldüren biri, çocuk sahibi olamamalı."

Kaşlarım çatıldı. "O çocukları sen öldürmedin, Cemre. Soysuzların yaptığını üstlenmeyi bırak." Bunu yapması beni sinirlendiriyordu. Cevap vermedi. Sessiz kaldı. "Neden istemediğini söylüyorsun bilmiyorum ama sen gördüğüm en güzel anne olurdun." Sessizliğini bozmadı. "Erkek olsa yetiştireceğin yiğidi, Kurt'u hayal edebiliyorum. Kız olsa tam bir Avcı yetiştirirdin. En az senin kadar güzel olurdu." Hâlâ konuşmuyordu. Her şeye ya gülen ya da yorum yapan kadın sessizdi.

"Sebebi ne?" Kremi sürmeyi bitirdiğimde tişörtünü geri giydi. "Çocuk durdurı çekemem. Çok ağlıyorlar. Bakılması zor. Hevesim

de yok. Daha önce bebek baktım, büyüttüm. Kısacası istemiyorum, geliş amacım da bu değil."

Ardı ardına sıraladı. Bir tuhaflık vardı, çözemiyordum. "Sen istiyor musun yoksa?" Omzunun üstünden bana baktı. Cevap vermedim. "Uyuman lazım. Güzellik uykunu çekmemişsin." Sağlık çantasını yere bıraktım. Ardından omuzlarından tutup kendime çektim. Koltuğa uzanıp göğsüme yatırdım. Benden kısa olduğu için başı göğsümdeki yerine her zaman çok yakışıyordu. Kollarımı da bedenine sardım. İkimiz de sessizliğe dalmıştık. Yüzümü saçına gömdüm. Kokusu sakinleştirici gibi geliyordu. Sakince gözlerimi kapattım. "Yarın görev var, uyuyan güzel. Dinlen..."

"Sizce gelecek mi?" Can eğilerek, time bakıp sordu. Azra anında cevap verdi. "Gelir. Cemre hiçbir operasyonu kaçırmaz." Tim aldığı cevapla tekrar sessizliğe büründü. Şadırvanda oturmuş, komutanlarını bekliyorlardı. Bugün başka bir köyü ziyaret edeceklerdi. Tim sessiz ve ümitsiz bir şekilde beklerken köşede gözüken komutanları Pars'la ayağa kalktılar. Hemen ardından Cemre de görüş açılarına girdiğinde hepsinin gözleri parladı. Hizaya geçerken içleri mutlulukla dolan tim, aynı zamanda şaşırmıştı da.

"Kaos! Günaydın!" Pars gür sesini kullansa da onun da sesinde mutluluk vardı. Şu üç güne nazaran sesi daha yumuşaktı. "Sağ ol!" Tim, mutluluğun verdiği coşkuyla karşılık verdi.

"Bugün başka bir köye gideceğiz." Konuşmaya devam edecekti ki arkasından tekmil veren askerle duraksadı. Pars askerin dediklerini dinlerken Azra, Cemre'ye eğildi. "Sen makyaj mı yaptın?" Yapmıştı. Göz altları fazla belli olduğu için kapatmak için yapmıştı.

Cemre artık yalan da olsa zar zor gülümsüyordu. "Hizanı bozma, asker." Düz bir sesle Azra'ya bakmadan konuştu. Azra ise doğrulup hizasında kaldı. Pars askerle konuşmasını bitirdiğinde time dönerek, "Operasyon değişti. Bize verilen emir, sınır dışında olan terör kampında esir tutulan bir sivili kurtarmak. Sivil, muhabir. Lakin savaş muhabiri değil. Anlayacağınız, merakının kurbanı olan bir şahıs. Ama bunların önemi yok." Timin önünde yavaşça adımlamaya başladı. "Bizim görevimiz; milletimize, vatanımıza, bayrağımıza, bir avuç toprağa sahip çıkmak. Korumak, kollamak! Sizler, size verilen emirleri en iyi şekilde başarmak için eğitildiniz. Buralara kadar geldiniz. Sizler askersiniz, evet. Dayanıklısınız, savaşçısınız, azimlisiniz... Lakin en önemlisi siz Türk askerisiniz."

Timin moral olarak ne seviyede olduğunu bilen bir komutan, her zaman askerlerinin moralini de düzeltmek zorundadır. Sadece motal de değil. Ne olduklarını hatırlatmak, onları daha da zinde tutacaktır. "Türk askeri vatanı için atacak, vuracak, övünecek! Milleti için çabalayacak, kan akıtacak, kan dökecek! Bir avuç toprak için gerekirse kendinden vazgeçecek! Sizler, vatan çiçeğini kanıyla sulayanlardansınız! Vatan çiçeği hiçbir zaman solmayacak! Soldurmayacaksınız!" Gururla gerdikleri göğüslerini, hiçbir kurşun indiremezdi...

"Muhabir iki katlı binanın alt katında tutuluyor. Bir şey planlıyor gibiler." Alper'in verdiği bilgiyle Pars dürbünden kampın oraya baktı. Üç tane eski yapıt vardı. Biri iki katlı, diğerleri tek katlıydı. Etrafta bez parçaları uçuşuyordu. Binaların ortasına beyaz bir çarşaf germişlerdi. Beyaz çarşafın tam ortasında da ne olduğu belli olmayan bir bayrak vardı. Sandalye koyulmuştu. İki tane terörist elinde

kamerayla sandalyenin karşısına geçtiğinde, ne yapacaklarını anlamıştı. "Muhabiri kayıt altına alacaklar. Eğer TSK'ya ait herhangi bir bilgisi varsa, konuşması için her şeyi yaparlar." Dürbünü geri indirdi. "Kayıt yapmaya başladıklarında hareket edeceğiz. Yüzleriniz, isimleriniz gizli kalacak. Yaşınızı dahi bilmeyecek kimse." Riskli bir görev olduğu için herkes maskelerini takmıştı.

Sadece gözler görünüyordu. "Alper, emrimle beraber muhabirin yanındaki silahlı şerefsizi indireceksin." Telsizinden Alper'e gerekli olan emri verdi. "Emredersiniz, komutanım." Alper de emri almıştı. "Laçin, herkesi yerli yerinde tut. Emir verdiğimde ıskalamanızı istemiyorum. 7 terörist var. Yedisinin de anında leş olmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?" Cemre'nin gözlerine bakarken, diğerlerine de baktı. "Anlaşıldı," dedi Cemre sakince. Sabah çıktıkları yol, akşam bitmişti. Güneş batmak üzereydi, son sıcaklığını bırakıyordu. "Karanlık çökmeden kayda başlamazlar." Pars eline silahını aldı, hemen ardından, "Yaklaşıyoruz. Hazırda bekliyor olacağız," diye emir verdi.

Tim sessiz bir şekilde kampın yakınına yaklaşırken teröristlerin 5 tanesi kamera işlemiyle uğraşıyordu. Geriye kalan 2 tanesi ise sözde etrafı kolaçan ediyordu. Gerçi Türk askeri, istediğinde görünmez olandı. Tim yerini almışken bir saat kadar daha beklediler. Hava kararmış, güneş iyice batmıştı. Kolundan tutulup ite kaka getirilen muhabirin gözleri de bağlıydı.

"Alper, muhabirin yanındaki kevaşeyi yaşat." Pars'ın değiştirdiği emir Alper'in tuhafına gitse de ona sadece uygulamak düşerdi. Kameranın başındaki şahıs üçten geriye saydığında herkes dikkat kesildi. "Çık." Tim aynı anda çıkıp kurşunları bir bir isabet ettirdi. Leşler yere yığıldığında dikkatlice kampın içine doğru adımladılar. Çevre kontrolü yapmadan rahata geçemezlerdi.

"Temiz, komutanım." Abbas ve Ekin iki yandan gelerek rapor geçtiler. Pars muhabirin gözlerini açarken, Cemre yerde kıvranan teröriste baktı. Aklından silinmeyen sahneler, gözlerinin önüne gel-

di. Yavaşça eğildi ve silahının namlusuyla teröristin başını çevirdi. Teröristin acı ve korku dolu gözleri, intikam ateşiyle yanan Cemre'nin gözleriyle buluştu. "Bu memleketin ekmeğini yiyip ihanet eden..." Soğuk sesi biraz olsun titremiyordu. Silahın namlusunu teröristin ağzına soktu. "Bir gün mutlaka ekmeğini yediği yerden, kurşunu yer." Tetiğe bastı.

Yere, akan kana baktı. Uzun uzun izledi. İçi soğumuş muydu? Hayır. Hem de hiç. Ayağa kalktı. "Siz hep böyle zalim misiniz?" Muhabirin sorusunu duymasıyla duraksadı.

"Sessiz ol." Abbas adamı kolundan tutarak ilerletti. Cemre aniden arkasına dönerek adamın dibine kadar girdi. "Avcı." Pars'ın seslenmesiyle karşısında durdu. Kulağına eğildi. "Zalim olmak isteseydim, şu an burada kızını kurtarıyor olmazdım." Siniri tavan yaparken elini çevik bir hareketle ensesine koyup kendisine iyice çekti. "Şimdi sessiz ol. Yoksa gerçek bir zalimlik göreceksin." Sabırla nefes aldı, istemese de adamı bırakıp yanından ayrıldı. Muhabir ise öylece kalakalmıştı. "Ben senin yerinde olsam uslu dururdum." Fethi muhabirin yanından geçerken kısaca uyardı. Pars kayıt alan kameranın diskini çıkarıp aldı. Sonrasında kamerayı yere atıp botuyla ezdi.

"Dönüyoruz. Yarın sabah tahliye edileceğiz." Yürüyerek sınıra geri dönmeleri lazımdı. Gizli operasyon olduğu için helikopter sınırda bırakıp, sınırdan alabilirdi.

"Yürüyecek miyiz?" Muhabirin sorduğu soruyla tim güldü. "Kucağımıza alalım mı?" Alper dalga geçerek konuştuğunda Fethi'nin gülüşü arttı. Cemre ise sessizce devam ediyordu. Azra bunu fark edince Cemre'nin yanına yaklaştı. "Sen iyi misin? Kaç saattir bir kere gülmedin. Kendi kendine bile olsa." Timden bir iki metre kadar uzakta yürüyorlardı. "Sence, Azra? Gülecek hâlim var gibi mi görünüyor?" Verdiği cevaba hak verdi. "Sen gülmeyince tuhaf oluyor. Makyajın maskeye bulaşmış, haberin olsun." Durup maske-

ye baktı. "Sikeyim..." Dudaklarının arasından küfür yuvarlanırken yürümeye devam ettiler.

"Fotoğrafınızı çekebilir miyim?" Muhabir boynunda tuttuğu fotoğraf makinesini kaldırdı. Henüz cevap vermeden flaş patladı. Pars tek hareketle kamerayı aldı. "Dur! O çok pahalı." Pars sim kartını çıkarıp ona gösterdi. "Bunu alıyorum. Bu da bende kalıyor, tabii sağlam kalsın istiyorsan." Fotoğraf makinesini gösterdi. "Sen Kurt olmalısın..." Muhabir yaşadığı aydınlanma ile hemen başını Cemre'ye çevirdi. "O da Avcı mı?" Şaşkınlığı iki katına çıktı. "Siz..." diyemeden ensesine yediği silah kabzasıyla bayıldı. Abbas rahat bir nefes alıp boynunu çıtlattı.

Pars'a bakarak, "Kusura bakmayın, komutanım." dedi. Pars, "İyi yaptın, Abbas," dedi. Fethi ve Can, muhabirin kollarından tutarak çekmeye başladı. Yola bu şekilde devam etmeleri tim huzuru için çok daha iyiydi.

Emir Pars Boran

Elimde tuttuğum poşetle apartmana girdim. Yine ağır alkol kokusu vardı. Buraya taşındığımdan beri bu kokuyu her cuma alıyordum. İçen ayyaş her kimse özellikle cuma günleri abartıyordu. Cemre bu durumdan rahatsız oluyor olmalıydı. Beni bile tiksindiren koku, onun midesini bulandırırdı. Kokunun kaynağını bulmak adına merdivenlerden çıktım. Bizim kata kadar vardı bu koku. 12. kata çıkarken azalıyordu. Aynı katta oturuyor olmalıydık.

Her katta 6 daire vardı. 2 tanesini elesek 4 kalıyordu. Kapıların önlerindeki ayakkabılara baktım. Ayakkabısı etrafta olan tek kapıya ilerledim. Yüzde yüz ihtimal olmasa da en yakın ihtimali denemek lazımdı. Zili çaldım. Fakat kapı açılmadı. Tekrar çaldığımda kapı ağır bir şekilde açıldı. Tahmin ettiğim gibi burasıydı. Zira kapıyı açtığında yoğun alkol kokusu buram buram geliyordu.

"İyi akşamlar. Tükettiğiniz alkolün kokusu tüm apartmana yayılıyor. Daha özenli olursanız..." İnsan gibi uyarıyordum ki kafası güzel adam, kapıda sendeleyerek, "Sen kimsin, kardeşim?" demeye çalıştı.

Alkolden düzgün konuşamıyordu bile. "Bu apartmanda yaşayan biriyim. Ve alkol kokusu apartmanı sarmış durumda. Özen göster-

meniz..." Tekrar lafımı böldü. "Sana ne lan! Sana mı soracağım ne zaman içeceğimi?" Daha dengede duramıyordu. Şu an ne desem yarın hatırlamayacaktı. İçeride, kapının hemen yanında gördüğüm ufak not defterini ve kalemi fark ettim. Hızla uzanıp kapıdan destek alarak bir cümle yazdım. Anlaşılan insanlıktan anlayan biri değildi. "Ne yapıyorsun lan sen?" Bana doğru adım atıyordu ki kâğıdı alnına yapıştırdığım gibi geri ittirdim. Güç uygulamadığım hâlde geriye doğru sendeleyip düştü. Büyük ihtimalle düştüğü yerde sızacaktı. Kapıyı çekip uzaklaştım. Kibar olmak bazılarına cidden yaramıyordu. Cemre'nin kapısına geldiğimde tıklattım. Hemen açması beni şaşırtsa da gülümsetmişti de.

Elimdeki poşeti gördüğünde hemen, "Nedir o?" diye sordu. Ne olduğunu söylemeden cevap verdim. "Bilmiyorum, ne ki acaba?" Bir adımı kenara çekildiğinde içeri girdim. Hemen mutfak tezgâhının üstüne poşeti bıraktım. Cemre hâlâ fazlasıyla olayın etkisindeydi. Evet, belki tamamen çıkamazdı ama en azından uzaklaşabilirdi.

"Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım dedim." Alayla poşetin içinden pasta kekini çıkardım. "Pasta mı yapacağız?" diye sorduğunda başımı onaylar şekilde salladım. "Önce almayı düşündüm. Sonra fark ettim ki senin el lezzetini hiç bilmiyorum." Diğer malzemeleri de çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktım. "Çirkin olma gibi ihtimali yok ama insan merak etmiyor değil." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolumu o güzel beline doladım. Yavaşça tezgâha yaklaştırdım. "İkimizin el lezzeti birleşse... Ne çıkar sence?" Gece gibi karanlık gözlerine baktım.

"Ben de merak ettim şimdi." İstediğim cevabı almıştım. Bu, pasta yapmayı kabul etti demekti. "O zaman ne duruyoruz?" Hemen elimin altından kaçtı. Ah, bu kadın çok fenaydı...

2 Saat Sonra

"Pars, oldu mu sence?" Cemre'yle beraber karşımızdaki pastaya baktık. "Yani, oldu gibi. Önemli olan tadı, değil mi?" desem de haklı olarak, "Yamuk duruyor, Pars," dedi.

Evet, biraz yamuk duruyordu. "Pisa Kulesi de yamuk duruyor ama harika bir yapı." Neresinden kurtarsam diye bakıyordum. "Pisa Kulesi ne alaka şimdi?" deyip bana baktı. Omuz silktim. "Kurtarmaya çalışıyorum, Cemre. Yardımcı olur musun biraz?"

Gülmeye başladı. Bir elini şakaklarına götürdü. "Sinirim bozuldu, o yüzden gülüyorum." Bir de açıklıyordu.

"Öyle deme, pastada olmasa da yemekte gayet iyiyimdir," diyerek ben de gülmeye başladım. Galiba iyice batırmıştım. "Ne kadar iyisin?" diye sordu. Gülüşüm yavaşladı. Beni mi test ediyordu? Yaklaşıp, tezgâhla aramda bıraktım.

"Fazlası var, eksiği yok, yavrum." Belinden tutup tezgâha oturttum. Bedenim bacaklarının arasındayken kollarını ensemde birleştirdi. "Görmeden inanmam." Yüzünü yaklaştırdığında nefesi dudaklarıma çarptı. Sakince nefes aldım. "Cemre... Deneme beni," diye uyardım. Eğer biraz daha zorlarsa inandıracaktım.

"Pars?" Bir şey sormak istiyordu lakin kararsız gibiydi. "Sor." Sessiz kaldı. Merakını uyandırmıştı. Fark etmiş olacak ki daha fazla susmadı. "Neden çocuk isteyip istemediğimi sordun?" Cevabı bende netti. Ta ki Cemre'nin cevabını duyana kadar. "Merak etmiştim. Ata'yı kucağına aldığında, kollarının arasına yakıştığını fark ettim. Çocuklarla da aran iyi. İsteyen birine benziyordun." Ellerini omuzlarıma koydu. Teni hep soğuktu.

"Sen cevap vermedin?" Evet, cevap vermemiştim. Çünkü kendini geri çekmesini istemiyordum. "Lafı uzatmayı sevmem. Eğer öyle bir hayalin varsa, o ben değilim. Sonradan ısrarını veya yıkılmanı istemem." Beni ittirdiğinde tezgâhtan indi. "Ayrıca kollarına bebek yakışan ben değil, sensin. İsteğin buysa, istediğin ben olamam."

Odasına ilerlemeye başladı. Anlamıyordum, neden bu kadar olumsuz bakıp olumlu davranıyordu? Odasının kapısını kapatmasına izin vermeden araya girdim. "Cemre, bilmem gereken ne var?" Yatağına ilerledi. Bana bakmıyordu. "Sana bilmen gerekenleri söyledim." Hayır, eksik bir şeyler vardı. "Cemre n..." Lafım ağzıma tıkandı. "Pars, o hayalin benimle gerçek olamaz. İstesem de istemesem de..." Yatağına girdi ve arkasını dönüp yattı.

Cemre hiçbir zaman çocuk sahibi olamaz mıydı?

Cemre Laçin

Bilinmezlikler, beklenmedik sonuçlar çıkarır. Bildiklerimin yanında -her insan gibi- bilmediklerim de vardı. Sevilmeyi pek fazla bilmezdim, sevmeyi ise fazlasıyla iyi bilirdim.

Şimdi karşılaştığım bu bilinmezliğin ne olduğunu yavaş yavaş anlıyorum. Sevilmek... Sevilmek güzel bir hissmiş. İnsanı güvende, rahat hissettiriyormuş. Hayatım boyunca insanlardan medet umma-dım. Hiçbir beklentiye girmedim. Beni şaşırtan da buydu. Sevgiyi bir insanda bulacağım aklımın ucundan geçmezdi. Benim planım yalnız yaşayıp yalnız ölmekti. Fena plan da değildi. Şimdi ise o insanın kolları arasındaydım. Rahatsız mıydım? Asla. Aksine fazlasıyla rahattım. Dün gece bir kez daha şaşırdım. Pars'a asla çocuğumun olmayacağını söylediğimde çekip gitmesini bekledim. Hatta yüzüme bakmamasını falan.

Lakin Pars yanıma gelip, bana sarılarak yatmıştı. Hem de o kadar sıkı sarılıyordu ki sanki kaçacakmışım gibi. Hayır, burada yaşıyorum zaten nereye kaçabilirim? "Uyuyan güzel..." Sesini duymamla gözlerimi geri yumdum. Uykudan yeni kalktığı için kalın ve tok sesi hafif çatallıydı. "Uyanmak için neyi bekliyorsun?" Aklıma gelen şeyle gözlerimi açmadan konuştum. "*Uyuyan Güzel* masalda seslenerek uyanmıyor..." dediğimde kendi sırıtışımı bastırdım.

"Ha, uyanmak için prensin öpücüğünü bekliyor yani?"

Hemen de anlıyordu. Zeki insanlara bayılıyordum. Telefonumun çalmasıyla iki gözümü de açıp başımı yana çevirdim. Fakat Pars eliyle çenemi tutup başımı tekrar ona çevirmemi sağladı. Ne ara üstüme çıkmıştı? Yataktaydık, en ufacık hareketini hissetmem gerekiyordu.

"7 Cüceleri boş ver şimdi." Kullandığı tabir gülmeme sebep oldu. "Pars, önemli bir şey olabilir." Hiç umurunda değil gibiydi. "Önemliyse bir daha arar. Şu an daha önemli bir şeyle meşgulüz." Yüzünü yaklaştırdığında ellerimi boynuna doladım. Dudakları nefesime çok yakınken telefon bir daha çaldı. İkimiz de duraksadık. "Al işte, Pars, önemli demek ki." Ellerimi çekip telefona uzandım. Pars birkaç küfür sayıklarken ben telefonu açtım.

"Cemre, acil gelmen lazım. Ben bir şey yaptım." Azra'nın dediğiyle kaşlarım çatıldı. Pars üstümde olduğu için dirseklerimin üzerinde doğruldum. Bunu fark ettiğinde kolunu belime dolayıp beni kendisiyle beraber ayağa kaldırdı. "Ne bok yedin?" Üstümü değiştirmek için gardırobun kapağını açtım. Rahat bir şeyler çıkardığımda telefonu hoparlöre alıp yatağa bıraktım. Üstümü çıkarmaya yeltendiğimde beni fazla dikkatli izleyen Pars'a baktım. Kaşlarımı çattığımda oflanarak odadan çıktı. Ben üstümü değiştirmeye devam ederken, "Ya bir anda oldu. Yanlışlıkla gibi bir şey oldu. Ama elim ayağım birbirine karıştı. Ne yapacağımı kestiremedim."

"Konu ne, Azra?" Odamdan çıktığımda duyduğum şeyle kaldım. "Ekin..." Hacı mı? Bizim Hacı? "Geliyorum, Azra." Telefonu kapattım...

"Ne yaptın?" Azra'ya baktım. Salonun ortasında bir sağa bir sola gidip geliyordu. "Ya Cemre, öyle yaklaşınca ne yapacağımı bilemedim."

Bana bir gülme geliyordu. "Azra, adama tokat atmışsın. Yaklaşmasını istemiyorsan dile getirsene. Hacı'yı tanırım. İstemediğin hâlde muhatap olacak biri değil."

Bu zeki arkadaşım, Ekin yaklaştığı için tokat atmıştı.

"Sorun da bu. İstemiyorum değil. Ben... o an elim ayağıma dolandı. Ne bileyim o kadar yaklaşacağını?"

Demek Azra da istiyordu. "Dedin dedin, sonra da yaklaşınca kaldın değil mi öyle?" Malımı tanıyordum. "Evet..." Bir kerede yanılsaydım.

2 Saat Önce

"Bu sefer daha az tuzlu yaptım. Geçen tuzu biraz fazla olmuş." Ekin elindeki yemekle kapıda duruyordu.

"Ben gayet sevmiştim. Sen benden güzel yemek yapıyorsun." Azra kapıyı açık bırakarak mutfağa geçti.

"Öğretirim. Hem illaki bir şeyler biliyorsundur." Ekin mutfağa, Azra'nın yanına gitti. "Sadece yemek mi öğretirsin?" Azra ona bakarak yanından geçti ve buzdolabını açtı. Ekin ise derin bir nefes aldı. "Başka ne öğretmemi istersin?" diye sordu. Azra ise omuz silkti. "Öğretmenim sen olacaksan, her şeyi öğrenir gibiyim." Getirdiği yemeği tabağa ilave etti. "Tatlı fala..." Arkasını döndüğünde Ekin'i bu kadar yakın görmeyi beklemiyordu. "Ne istersen onu öğretirim. Püf noktalarına varana kadar." Bir adım daha attığında

Azra bir anda tokat attı. Başı yana düşen Ekin yutkundu. Azra ne yaptığını fark ettiğinde gözleri iyice açıldı.

"Ay, özür dilerim." Ekin sakince arkasını döndü ve kapıya ilerledi. "Eki..." diye seslendi ama tamamlayamadı. Çoktan çıkmıştı...

Şimdi

"Sadece yaklaştı diye mi? Azra öpmeye ya da herhangi bir şey yapmaya çalışmamış. Sadece yaklaşmış. İnsan gibi desene 'uzaklaş' diye. Dilin nereye kaçıyor?" Kendisini koltuğa bıraktı. "Bilmiyorum işte. Ağlayacağım şimdi. Bir anda o kadar yaklaşınca ne yapacağımı bilemedim."

Bu da her şeye ağlıyordu.

"Zırlama. Bir şey olmaz. Sadece Hacı'yı tanıyorsam senden artık fazlasıyla uzak duracaktır." Daha da ağlama havasına girerek arkasına yaslandı. "Sen uzak durmasını istiyor musun, istemiyor musun?"

Ağlamaklı bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. "Uzak dursun ama öyle değil. Yani, o kadar yaklaşınca benim elim ayağım birbirine giriyor." O bayağı anlaşılıyordu. "Özür falan dile bari. Boş yere tokat yemiş." Ne yapacağını bilmez şekilde bana baktı. "Nasıl olacak o?" Kaşlarımı çattım. "Azra, özür dilemeyi de ben mi öğreteyim?" Daha da ağlamaya moduna girdi. "Tamam, sus, zırlama sürekli. Hallederiz." Ağlaması durdu. "Halleder miyiz?" Başımı onaylar şekilde salladım. "Hallederiz," dedim.

Allah'ım, bu kız başımın tatlı belasıydı. Telefonuma gelen bildirime baktım. Pars mesaj atmıştı.

Pars: *İşin uzun mu?*
Fazla değil. 1 saat. Neden?
Pars: *Benim de ufak bir işim var. Halledip gelirim almaya.*
Ne işi?

Bir anlık merakla sorduğumda gözlerimi yumdum. Niye hemen sormuştum ki? Ne işi varsa var. "Sen kiminle konuşuyorsun? Enişteyle mi yoksa?" Gözlerim hızla geri açıldı. "Ne? Ne eniştesi?" Adi kadın, hemen sırıtı imalı imalı.

Pars: *Sena ev bulmuş, ona bakacağım. Bir isteğin var mı?*

Gözlerim bir gelen mesaja, bir de Azra'ya kayıyordu. Hâlâ sırıtıyordu. "Sırıtma şöyle. Senin aklından geçenleri bilmiyorum sanki." Gülmeye başladı keyifli keyifli.

Karargâha geçmemiz lazım.
Pars: *Biliyorum. Muhabirle ilgilenmek lazım.*
İlgileniriz :)
Pars: *Ona kendi etini yedirmeyiz Cemre'm. Konuşarak halledeceğiz.*

"Cemre'm" yazdığını görünce ister istemez sırıttım. "Aha mesaj atarken de gülümsedin. Olmuşsunuz siz. Evlilik ne zaman?" Hemen sırıtmamı düzelttim. Ciddi yüz ifademe dönerken alttan Azra'ya baktım. "Sen önce tokadın hesabını ver." Tekrar hatırladığında anında o moda geri döndü.

Farkındayım. Hallederiz o zaman. Kaçtım ben.
Pars: *Kaç bakalım. Nereye kadar kaçacaksın...*

Şimdi gülemezdim. Sakin olmam lazım. Azra şu an karşımda evlendirmeye yer arıyorken sırıtamazdım. Dikkatimi Azra'ya vermek için telefonu kapadım. "Şimdi şöyle yapacaksın..."

"Siz kimsiniz?" Sorgu odasında, ışığın altında oturan muhabire baktım. Keçi sakalından nefret ederdim. Yüzlerimizi operasyon sırasında görmediği için tanımamıştı. Böylesi daha iyiydi.

"Şimdi sana iki seçenek sunacağız. Şu an suçlu konumundasın." Gözleri açıldı ve bir bana, bir Pars'a baktı. "Suçlu mu? Ben bir şey yapmadım ki?"

Masaya yaklaştım. "İzinsiz fotoğraf çekmek, TSK'ya ait bilgileri izinsiz halka yayınlamak. İşin olmamasına rağmen savaş alanında bulunup gizlice bilgi toplamak. Muhbirlik yapmak. Daha sayayım mı?" Yediği bokları duyunca susup önüne döndü. "Şimdi, bunlar yüzünden hapis yatabilirsin. Yaptıkların ciddi suç. Zaten cezasını da çekeceksin." Pars konuşmaya girdi. "Sana sunacağımız seçeneklerden biri şu: Ya bir daha bu işlere burnunu sokmazsın. Biz de cezanı hafifletiriz..." Devamını ben getirdim. "Ya da yıllarca hapishanede çürürsün. Zaten fazla bir yaşın da kalmamış. Ömrünün son güzel yıllarını parmaklıklar ardında geçirmek istersen sen bilirsin tabii." Terlemeye başlamıştı. Tahminen 40 yaşına girmek üzereydi.

"Yemin ederim bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum. Lütfen, ben hapishaneden çok korkarım. Öldürürler beni orada." Hemen de yusuf yusuf oldu. "Konuşmayacaksın zaten. Tek bir kelime ettiğini

duyalım, hapishaneden beter olursun. İmzala şurayı." Kâğıdı önüne ittirdim. Konuşmasına karşı alınan bir önlemdi. Kendisi bir operasyonda bulunmuştu. Herhangi bir şeyden bahsetmesi riskli olabilirdi ve üstüne yasaktı.

Azra timin yanına gitmek için motorundan indi. Şadırvana doğru adımlarken, orada timle oturan Ekin'i de gördü. Ufak bir duraksasa da derin bir nefes alıp devam etti. Sohbet eden tim Azra'yı gördüğünde ilk konuşan Abbas oldu. "Oo hoş geldin, bacım."

Fethi şakayla araya girip, "Geldi bizim gözyaşı kraliçesi," dedi. Ekin ise sadece kısa bir şekilde baktı. Azra yanlarına gidip oturdu. "Görev var mı?" diye sordu. "Laçin Komutanımla Pars Yüzbaşı gelince öğreniriz." Alper'in verdiği cevap oldukça mantıklıydı.

Azra kendini tutamadı. "Onlar da işi pişirdi iyice." Tim aniden dikkat kesilerek Azra'ya baktı. "Siz bilmiyorsunuz tabii. Geçen Laçin evime gelmişti. Bir saat uyuyakalmış. O sırada yüzbaşımız da bir merak etmiş anlatamam. Geldiğinde şöylelerdi." Telefonunu çıkarıp çektiği fotoğrafları gösterdi time. O gün balkondan izlerken fotoğraflarını çekmişti. Sarılırken, arabaya bindirirken, belinden tutarken...

"Görmeniz lazımdı ama. İkisi de âşık gibi böyle bakışmalar falan." Azra anlatırken Ekin ayağa kalktı. Azra bunu fark ettiğinde telefonu geri cebine koydu ve hemen ardından o da ayağa kalkıp peşinden gitti. Tim bunları gördüğünde birbirlerine baktılar.

Fethi arkasına yaslanarak, "Kimsenin kendisinden haberi yok. Bunlar da ayrı bir şey," dedi. Can merakla, "Neden öyle gittiler ki?" diye sordu. Alper de Fethi gibi arkasına yaslanıp, "Sebebini bilmi-

yoruz ama onlar da işi pişiriyor gibi. Söylüyorum, bunlar Laçin Üsteğmen ile Pars Yüzbaşı'dan daha hızlı olur," dedi.

Abbas, "Tim iyice aşka büründü. Neyse ki siz hâlâ sapsınız," diyerek dalga geçti. Azra ise Ekin'e seslendi. "Ekin, dur Allah aşkına." Askeriyenin koridorunda aniden durdu. Arkasını döndüğünde Azra'ya baktı. "Ne var?" Sert bir tonda sordu. Azra ise yine öylece kalakalmıştı. "Konuşalım mı?" dediğinde alaycı bir tavırla güldü. "Sen tokat atmayı tercih edersin sanıyordum." Ekin'in dediğiyle iyice utanarak etrafa baktı. "Özür dilerim. Ben bir anda o kadar yaklaşmanı beklemiyordum. Bilerek yapmadım. Elim ayağım birbirine girdi anlık olarak."

Ekin yaptığı açıklamayı duyunca kaşları çattı. Azra öylece cevap vermesini beklerken Ekin, Azra'nın kolundan tutup yan taraftaki arşivin kapısını açtı ve içeriye girdi. Kapıyı kapatıp kilitlediğinde ışığı açtı. "Nasıl beklemiyordun? Her geldiğimde yaptığın imalar, söylediğin laflar, hareketlerin, gülüşün, sana yaklaşmam için yeterli sebep değil mi?" Sabrı tükenmiş gibi hararetle konuştu.

"Gülüşüm?" Azra beklemediği bir yere değindi. "Evet, gülüşün. Aklımı sikeyim ben! Gülüşünü silemeyen aklımı sikeyim, Azra."

Yediği tokat Ekin'i oldukça sinirlendirmişti. Yine de kendisini sakince açıklamaya çalışıyordu. Zor da olsa.

"Ben bilmiyordu..." Lafını kesti. "Artık biliyorsun. Şimdi de bilerek tokat atsana. Malum, istemediğini dillendirme gibi bir huyun yok."

Azra elini kaldırdı, yavaşça Ekin'in yanağına koydu. "Özür dilerim tokat için. Vurmak istememiştim. Ayrıca..." Baş parmağıyla yavaşça vurduğu yeri okşadı. "İstemediğim bir şey yok ortada."

Ekin'in çatılmış olan kaşları düz bir hâl aldı. Azra yaklaştığında, "Ama böyle aniden yaklaşma işte," dese de durmadı. "Mümkün değil." Yüzleri yakınken Azra'nın eli duraksamıştı. "Çok acıdı mı?"

Konuyu değiştirmeye çalışsa da Ekin pek değiştirecek gibi durmuyordu. Odağı tamamen gülümseyen dudaklarındaydı...

"Abbas reis, tuzu uzatır mısın?" Fethi seslendiğinde Abbas ters bir bakış attı. Tuzu uzattığında hemen aldı, salatalığın üzerine döküp yedi. Fethi keyifli bir şekilde, "Reis, niye sinirli sinirli bakıyorsun?" diye sordu. "Sinirimi bozuyorsun lan sen. Ağzını şapırdatmadan ye şunu!" Aslında şapırdatmıyordu ama Abbas'ı nasıl sinir edeceğini biliyordu. "Tamam, tamam. Seviyorsun reis beni. Ondan hep bu sinir. Bak, bu sarı pipiyle de ilk başta anlaşamıyorduk," diyerek Alper'i işaret etti. "İlk geldiğinde kendini benden daha yakışıklı zannediyordu, acayip kavga ediyorduk. Şimdi o da kabullendi, güzel güzel anlaşıyoruz." Alper menemene bandığı ekmeği yemeden önce, "Senden daha yakışıklıyımı," dedi.

Fethi lokmasını yutar yutmaz çıkıştı. "Hadi lan oradan! Sikim hıyar desem tuzla koşarsın." Can aniden gülmeye başladığında Alper Fethi'ye baktı. "Bir boka benzesin diye tuz getiriyorumdur." Fethi'nin kaşları iyice çatıldı. "Lan, Sarı! Harbi yersin hıyarı bak." Kavgalarına Abbas son verdi. "Susun lan! Yemeğe saygınız olsun, it herifler!" İkisi de sessizliğe büründü. Ekin çok haklı bir yorumla araya girdi. "Yapacağınız muhabbeti sikeyim." Azra şekeri almak için uzanırken çay dolu karton bardağı devirdi. "Siktir!" Ekin hızla ayağa kalktı. Azra ne olduğunu anlamayarak döndü. "Aha, Hacı'nın hıyar yandı." Fethi gülmüyordu çünkü acısını hissetmişti.

Azra ne yaptığını fark ettiğinde hemen ayağa kalkarak Ekin'in yanına gitti. "Ekin, iyi misin? Çok özür dilerim. Yanlışlıkla oldu." Ekin ellerini kasıklarından çekti. "Su getir, su!" diye acıyla konuştu-

ğunda Azra bir koşu su getirdi. Azra, "Dökeyim mi?" diye soruncа anında cevap verdi. "Yelle istersen, Azra," diyerek şişeyi elinden aldı. Tim arkada gülerken, Ekin şişedeki suyu donundan içeri boşaltı. "Sikeyim! Hay amına koyayım böyle işin." Bir elini kayaya koyarak destek almaya çalıştı. "Ekin, özür dilerim. Acıyor mu?" Ekin, eğildiği için alttan baktı Azra'ya. "Yok, hoşuma gitti, Azra." Kendine gelmeye çalışarak doğruldu. "Ne dalga geçiyorsun? Yanlışlıkla yaptım diyorum." Tim arkada hâlâ gülerken Ekin sadece Azra'nın duyabileceği şekilde, "Dikkatli olsana biraz. O bize lazım," dedi. Azra'nın gözleri açılırken olduğu yerde öylece kalakaldı.

"Hacı! Senin hıyara tuz da yaramaz bundan sonra!" Fethi arkadan seslenerek dalgasını geçti. Ekin derin bir nefes alarak, "Gelir yedirirsem görürsün işe yarayıp yaramadığını!" diye seslendi. Azra'ya dönüp, "Tamam yok bir şey, iyiyim. İyiyiz," dedi. "Ne demek istedin sen?" diye soran Azra şaşkındı. Ekin timin yanına dönerken, "Ne demek istediğimi görürsün," diye söylendi ve geri döndü. Azra ise arkasından gözlerini kırpıştırarak baktı. Tekrar dalga geçmek üzere olan Fethi'yi, "Kapa çeneni," diyerek uyardı Ekin. Su aldığında kana kana içti.

"Bu kadar hıyar mevzusu yeter. Yavaştan toparlanın, devam etmemiz lazım." Pars ayağa kalkacaktı ki Abbas'ın, "Can, Açelya nasıl?" demesiyle kaldı. Can'ın yüzüne gülümseme oturdu. "İyi, komutanım. Tedavi için yurt dışına gitti." Tim hafif bir sevinçle karşıladı.

Pars konuya yabancı olduğu için, "Açelya kim?" diye sordu. "Kız kardeşim. Kanser hastası. Vücudundaki bazı hastalıklar da tedavisini engelliyordu. Laçin Komutanım sağ olsun, tedavisi başladı." Pars başını çevirip uzakta oturan Cemre'ye baktı. "Laçin?" Soru sorar tonda konuştu. "Tedavisi için yurt dışına gitmesi lazımdı. Onun için de yüklü miktar para gerekiyordu. Nasıl olduğunu bilmesem de Laçin Komutanım halletti. Allah razı olsun."

Pars nasıl olduğunu hemen anlasa da Abbas, "Oğlum, bize niye söylemiyorsun? Biz de atardık üç beş bir şey. Elimizde ne varsa," diyerek Can'a hafif kızdı. Fethi şakayı bir kenara bırakıp, "Evet, birader. Biz ne güne duruyoruz? Açelya bizim de kardeşimiz," dedi.

"Sağ olun. Aslında Laçin Komutanını da söylemeyecektim. Zira çok yüklü miktardı. Komutanım fazla ısrar edince söylemek durumunda kaldım. Halledeceğini düşünmemiştim. Mahcup kaldım zaten."

Alper, Can'a kolunu attı. "Birincisi, o Cemre Laçin. Halletmesi gayet normal. İkincisi, mahcup olunacak bir şey yok. Biz burada yabancı değiliz." Ekin de dâhil oldu. "Herhangi bir ihtiyaçta gel bize söyle. Hepimiz elimizden ne geliyorsa yaparız." Bacaklarını iki yana açıp öyle oturmuştu Ekin. Şu an pek bağdaş kuramıyordu.

Pars ayağa kalkıp Cemre'nin yanına gitti. "Açelya için mi?" Cemre başını çevirip Pars'a baktı. "Ne?" Anlamayarak sordu. "Evini, motorunu Açelya için mi sattın? En az 2 milyon TL. Motorunu da göz önünde bulundurursak 2 buçuk milyondan fazla eder." Cemre sessiz kaldı. "Bana neden söylemedin?" Omuz silkti Cemre.

"Ne önemi var? Hallettim işte. Ayrıca o zaman kendimi senden uzak tutmakla meşguldüm." Pars, Cemre'nin yanına iyice yaklaştı. "Başarılı oldun mu bari?" Cevabını bilse de sordu. "Tim var, farkındasın değil mi?" Kesinlikle farkındaydı. "Saklamam gereken bir şey yok." Daha da yaklaştığında Cemre ellerini Pars'ın göğsüne yerleştirdi. "Açıklaman gereken bir şey de yok, Pars... Henüz değil." Bir adım geri uzaklaştı.

"Sana rahatça yaklaşabileceğim günler tam olarak ne zaman?" Hemen ardından konuşmaya devam etti. "Nikahıma alınca mı? O zamana kadar bir sır gibi saklayacak mıyım?" Cemre hemen atıldı. "Pars, biraz daha bağır istersen. Yeni bir şeyden bahsediyoruz." Pars'ın kaşları çatıldı.

"Yeni mi?" Güldü. "Sadece bu görevde bir buçuk ay oldu. Bir buçuk aydır sana sarılamıyorum bile." Cemre bu haklı isyana karşı

sessiz kaldı. Ona sarılamamaktan kendisi de rahatsızdı. "Cemre'm neyi saklıyoruz? Ya da neden?" Pars, ellerini Cemre'nin yüzüne yerleştirdi. "Sana olan sevgimi saklamak istemiyorum. Şu dağlara haykırasım var."

Cemre hemen, "Sakın," diyerek uyardı. "Görevdeyiz, Pars. Ciddiyet lütfen." Konuyu farklı yere saptırmaya çalışıyordu. "Farkındayım, zaten fazlasıyla ciddiyiz. Lakin sana dokunmadan durmak çok zor." Cemre arkadan gelen Azra'yı görünce hızla Pars'ın ellerini yüzünden çekti. "Anlaşıldı, yüzbaşım." Boğazını temizleyip birkaç adım uzaklaştı.

Pars bu hâline gülerken başını iki yana sallayarak yanından ayrıldı. Azra anlamadığı için, "Ne oldu?" diye sorarak Cemre'nin yanına gitti. "Bir şey olmadı. Mağaraya 4 kilometre kaldı. Teknik bilgileri konuştuk. Hem sana ne Azra?"

Azra şüpheyle baksa da kendi rezilliğini anlatmaya geçti. "Cemre, ben Ekin'in üstüne çay döktüm." Cemre şaşırarak baktı. "Yandı mı adam?" Oturan time baktı. "Adam değil de adamın şeyi yandı." Cemre iki kat şoka girdi. Hemen ardından gülmeye başladı. "Yetleseydin." Dalga geçerek konuştuğunda Azra eliyle yüzünü kapattı. "Cemre, sus Allah aşkına. Ben buraya rahatlatırsın diye geliyorum sen dalga geçiyorsun." Cemre'nin gülmesi daha da arttı. "Bir baksaydın durumu ne, ne kadar yanmış?" Dalga geçmeyi bırakacak gibi değildi.

"Allah belanı vermesin, Cemre. Gidiyorum ben. Orada daha az utanırım." Azra'nın kolundan tuttu. "Tamam gülmeyece..." derken tamamlayamadan tekrar gülmeye başladı. "Ya git, Allah aşkına." Gülmesini zorlukla durdurdu. "Sakinim, tamam. Gülmüyorum bak. Hem ciddiyet. Operasyona gidiyoruz. Bir buçuk aydır uğraşıyoruz şurada." Yürümeye başladılar...

"Acıyor!" Botumlu bastırdığım yarasından kanlar sızmaya devam etti. Arkadaki son silah sesi de kesilmişti. Kesin Abbas yine seçtiği bir tanesiyle oynanıştı. Pars bana baktı. "Laçin, acıyormuş canı."

"Aaa, öyle mi? Canını mı acıttık?" Ayağımı çektim yarasından. "Dalağını sikerim senin. Sahra nerede?" El bombasını çıkardım. Hızla nefes alırken, "Bilmiyorum!" diyerek bağırdı. Sertçe suratına vurdum. "Bağırma ağzında patlar," diyerek el bombasını gösterdim. "Nerede bu siktiğimin delisi?" El bombasını ağzına yaklaştırdım. "Bilmiyorum, tek bildiğim Sahra şu an sınır dışında. Suriye'de olması lazım. Silahlar... Silah ve mühimmat toplaması gerekiyordu."

Pars'a baktım. "Bir şey planlıyor. Bu benimle alakalı değil gibi." O da düşündü. "Ne planlıyor? Seni burada tutmasının bir sebebi olmalı?"

Gözlerini yumup yutkundu. "Sahra bana, siz beni bulana kadar burada olmamı söyledi. Siz geldiğinizde kaçacaktık." Elimin tersiyle vurdum. Başı yana düştü. "Kafanı sikeyim senin!" El bombasını geri yerine yerleştirdim. İsrafa gerek yoktu.

"Hanginiz kaçabildi lan bu zamana kadar? Türk'ün elinden hangi hain kaçabildi bu zamana kadar? Salak mısınız lan siz?" Sorduğum soru hataydı. Mermi bile israf etmeyecektim. Bıçakla şah damarına kesik atıcam. Beş dakika boyunca kendi kanında boğularak ölecekti.

Ayağa kalktım. "Sahra biliyordu," dedim Pars'a. O ise dinlemeye devam etti. "Bu itin kaçamayacağını biliyordu. Kendi itini yine kendi öldürdü. Sınır dışında mühimmat toplarken bununla uğraşmamızı sağladı." Sinirle birkaç küfür yuvarlandı dudaklarımdan. "Hayır. Sınır dışında olamaz. Haberi gelirdi. Oradaki birlikler mutlaka haber ederdi. Sahra öyle düşünmemizi istiyor. Aksine hâlâ Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde olmalı." Pars'ın dediklerine kulak verdim.

Bir anda mağaranın içine kurşunlar yağmaya başladı. "Sikeyim, pusuya düştük!" Silahımı elime alıp sipere geçtim. Pars telsize konuştu. "Alper, neler oluyor dışarıda?"

Alper'den anında cevap geldi. "Komutanım, kör noktadan çıkıyorlar. 16 kişiler. Ben dışarıdan indiriyorum. Can sıkışmış durumda."

Hayvan gibi mermi yağıyordu içeri. Şerefsizlerin şarjörleri de bitmiyordu. "Abbas, ne durumdasınız?" dedim telsize doğru. "Komutanım, yeteriz bu kahpelere. Yalnız başımızı çıkaramıyoruz."

Yeterdik. Her zaman yettik.

"Can sıkışmış durumda. Alın yanınıza." Pars tam aklımdan geçeni söylemişti. "Anlaşıldı." Ekin'den gelen onayla hafifçe başımı çıkardım. Görmek lazımdı. "Can, ne durumdasın?" Sıkıştıysa çok dayanamayabilirdi.

"Komutanım, iki tarafımdan da ateş hattındayım. Mevzi alanım çok dar." Alper tek tek indiriyordu. Fakat çok uzun sürebilir veya çok geç olabilirdi. Başımı çevirdiğimde yine onları gördüm. O iki çocuk bana bakıyordu.

Hayal görüyorsun. Onlar öldü...

Ya bir siktir git! Sırası değil şimdi.

Gözlerimi yumdum ve odaklanmaya çalıştım. Derin nefesler aldığımda sıkıca yumduğum gözlerimi geri açtım. Karşımda değillerdi. Sağ tarafıma baktığımda Pars'ın beni izlediğini fark ettim. Anlamayarak bakıyordu. Yüzde yüz emindim ki daha sonra bunu sorardı. Silah sesleri azaldığında siperden çıkıp ateş ettim. Öyle her ateş edildiğinde birini vurmak ancak filmlerde olurdu. Ya da kitaplarda. Bazen ateş ederdik. Vurmak için değil, görmek için. Birini vurmadan önce görmeniz gerekirdi. Hazırda açıkta bekleyen keklikler yoktu. Sürekli yer değiştirir, siperlerinden nadiren çıkarlardı. Bunları anlamak için görmeniz lazımdı. O yüzden her zaman ilk atış hedefi görmek içindir. Bazen iki atış gerekir. Mermi sesleri ilk başta başınızı ağrıtır. Kulaklarınız sağır olacak gibi hissedersiniz. Daha

sonra bu sese o kadar alışırsınız ki bir melodiden farksız olur. Sesin sizi rahatsız ettiğini sessizlik çökene kadar fark etmezsiniz. Terlersiniz. Her bir ter damlanızı hissedersiniz. Kalp atışınız hızlanır. Duyularınız her zamankinden iki kat daha fazla açık olur. Parmağınızda yürüyen karıncayı bile hissedersiniz. Lakin pişmanlık olmaz.

İnsan öldürmek kimine göre bir leke. Kimine göre zevk, ceza, hata ya da mutluluk sebebi. Benim birilerini öldürebilmem için bir kuralım vardır. Vatanıma göz diktiyse o zaman insanlıktan çıkar karşımdaki. Onu öldürdüğümde biraz olsun vicdan azabı çekmem. Hak eden birini öldürmekten çekinmem. Zira bu vatan evlatlarının kanını dökenin, kanı dökülür ve kurur.

"Komutanım, Can yaralandı."

Tıpkı şu an olduğu gibi. "Can, durumun ne?" Siperden çıkıp birkaç adım daha attım yaklaşmak için. "İyiyim, komutanım. Ufak bir yara." Seslenme mesafesine gelmiştik. "Can nerede?" dediğimde Fethi'den cevap geldi. "Yanımda, komutanım." Can'ı güvene almak için atlamış olmalıydı. Başka açıklaması yok gibiydi. Siperime çarpan mermiler azalmaya başladıkça parmağım tetiğe daha çok baskı uyguladı. Azra'yı, hızla kansızları indirirken gördüm. Seviyordum bu kızı.

Sayıları azaldığı için daha rahat bir şekilde çıkıp ateş ettim. Hepsi tek tek yere yığılırken üstünlüğü kurmuştuk. Bu beyinsizlerin pususu da ancak bu kadar olurdu. Sıcak temas bittiğinde Can'ın yanına gittim. Ufak yara dediğini görünce eğildim. "Can... Aslanım..." Dolan gözlerine baktım. Büyük nefesler almaya çalışıyordu. Bir eli bacağındaydı. "Biliyorum, komutanım. Vatan sağ olsun..." Bacağına tekrar baktı. Yarası çok kötüydü. İki tane kurşun gelmemesi gereken bir yere gelmişti.

Gözyaşı düşeceği sırada tozlu, topraklı elinin tersiyle sildi. Düşmesine dahi izin vermemişti. Fethi ise bacağa müdahale etmeye

çalışıyordu. İki kurşun da diz kapağına denk gelmişti. Can artık gaziydi...

"Hoş geldin, komutanım." Can'ın açtığı kapıdan içeri girdim. "Hoş buldum." Kısaca sarıldıktan sonra gösterdiği taraftan içeri girdim. Elindeki bastonla yanıma geldi. "Bir şey içer misiniz?" Başımı iki yana salladım. Bu çocuk çok kibardı. "Seni görmeye geldim, Can. Otur."

Sıkıntılı bir nefes alıp karşıma oturdu. Can'ın ayağında kalıcı hasar oluşmuştu. Bu yüzden topallayarak yürüyordu. Destek almak için de baston kullanıyordu.

"Nasılsın?" Cevabını bilsem de sordum. "Gördüğünüz gibiyim." Haklıydı. Sesimi çıkarmadım. "Açelya hâlâ yurt dışında mı?" Başını ağır ağır salladı. "Evet, tedavisi olumlu sonuç vermeye başlamış. Birkaç aya dönebilir."

Sevinmiştim. "Can, durum çok can sıkıcı, farkındayım. Vatan sağ olsun. Ama bunun arkasında başka bir şey var."

Kaşlarını çattı. "Ne gibi, komutanım?" Elimi çeneme yasladım. "Bir şeylerden şüpheleniyorum. Hainliğin bol olduğu bir şeylerden. Sen hiç karargâhta tuhaf bir şey fark ettin mi?"

Uzunca düşündü. "Hayır, aklıma gelmiyor." Arkama yaslandım. "Asılsız, tuhaf, gereksiz bulduğun hiçbir şey olmadı mı? Bu yeni gelen erler hiç dikkatini çekmedi mi?"

Düşünmesi için biraz daha zaman verdim. "Biri vardı, her hafta ziyaretine bir kadın geliyordu. Ama çok samimi değildiler. Karargâhın girişinde 10 ila 15 dakika görüşüyorlardı. Tuhafıma gitmişti bu durum."

Kadın? Sahra olamazdı. Sahra'nın o kadar yakına girmesi imkânsızdı.

"Tarif edebilir misin tipini?"

Başını onaylar şekilde salladı. "Saçları sıfıra vurulmuş, bebek yüzlü, esmer. Hem de bayağı. Tahmini 1.83 boylarında. Sol kolunun bilek kısmında kesik yarası var. Saçının sol tarafında da çizik vardı."

Bunlara uyan biri gelmiyordu aklıma. Yeni gelmiş olmalıydı. Ayağa kalktım, gidip bulmam lazımdı. Can da ayağa kalktığında kapıda durdum. "Bana bak, bir ihtiyacın olur, canın sıkılır ya da keyifsiz olursun ara beni. Sen hâlâ benim kardeşimsin. Ayrıca karargâha da uğra."

Yorgunca gülümsedi. "Sağ olun, komutanım. Ararım. Kaos'a selam söyleyin." Gitmeden önce omzumun üstünden seslendim. "Gel, kendin söyle." Kendisini bir süre eve kapatmasından iyidir. Halledecektim. Önce şu köstebeği bulmam gerekiyordu. Telefonumu çıkarıp Pars'a yazdım.

Askeriyede buluşalım.
Pars: *Ne buldun?*
Henüz hiçbir şey.

"Komutanım." Baş selamı verdim. Albay, ben ve Pars sorgu odasındaydık. Karşımızda ise Can'ın bahsettiği şahıs vardı. Hem de bayağı rahat bir tavırla. Kollarını göğsünde bağlamış, üstüne arkasına yaslanmış hâldeydi. "Biliyorsunuz ki uzun zamandır bilgi sızdırılma olayından şüpheleniyoruz. Askeriye içerisinde bulunan

herkesin görüşlerine baktım. Telefon görüşmelerini ve aileleriyle olan iletişimlerini inceledim; hepsi gayet normaldi. Lakin bu şahsın görüştüğü tek kişi bir kadın ve haftada bir kez geliyor."

Evet, tek tek herkesi araştırmıştım. Bu uzun saatlerimi alsa da değmişti. "Arkadaşım." Şahsın isimliğine baktığımda soyadının Remzi olduğunu gördüm. Albay ağır ağır yaklaştı. "Adın ne senin, asker?" Sakince sorsa da ses tonunda açık bir şekilde tehlike vardı.

"Ferhat Remzi." Altan attığı bakışlarını hiçbir şekilde Albay'dan çekmiyordu. "Görüştüğü şahısla sadece girişte muhatap olmakta. O da 10 ila 15 dakika falan." Hâlâ rahatlığını bozmuyordu. "Arkadaşımla görüşüyorum. Bunun neresi sıkıntılı?" Hepimize tek tek baktı. Şeytan diyordu döve döve düzgün oturmayı öğret şuna ama işte... Sadece diyordu.

"Görüştüğün şahsın bilgilerini söyle." Albay not almam için bana baktı. Ferhat ise sessizlik içerisinde uzun uzun Albay'a baktı. "Tere Berin." Albay, Ferhat'ın arkasına geçti. Elini ensesine koydu. "Nereli bu arkadaşın?" Başı öne giderken cevap verdi. "Siirt."

Pars, Ferhat'ın tepkilerini dikkatle izliyordu. "Ne konuşuyordunuz?" Ferhat başını kaldırmaya çalıştığında Albay eliyle baskısını arttırdı. "Havadan sudan. Askerde olduğum için ziyaretime geliyor sadece." Ferhat'ın suratı artık masayla birdi. "Laçin, araştırın şu kadını. Bu gevşek benimle kalacak." Hemen ardından Pars'a baktı. "Emredersiniz, komutanım."

Baş selamı verip odadan çıktık. "Şüphelerimin doğru olduğuna eminim. Benim telefon numaramı Sahra rastgele öğrenemezdi. İçeriden birinden alması lazımdı. Ayrıca o mağaraya düzenleyeceğimiz baskından bu kadar emin olması da şüpheli bir durumdu." Bilgisayarların olduğu odaya girdik. "Mağarada amacı pusuyla bitirmekti. Başaramadı. Eğer mühimmat sıkıntısı çekiyorsa yakınlarda gidebileceği tek bir yer var." Bilgisayarların olduğu masada oturan askerin yanında durdum.

"Doktor'un mühimmat fabrikası." Askerin önüne araştırması gereken kişiyi koydum. O işini hallederken biz Pars'la mantık yürütmeye devam ediyorduk. "Ne zaman gider peki?" Sorduğum soruya bir cevabı yoktu. "Gitmediğine eminim. Ama gidecektir. Ya da mutlaka itlerinden birini yollar." O zaman orada beklememiz en iyisi olur. "Operasyon belli oldu o hâlde?" Başını aşağı yukarı salladı. "Oldu."

Kısa süre içerisinde önümdeki askerden yanıt geldi. "Komutanım, Tere Berin, 36 yaşında. Bundan 5 yıl önce terör suçlamalarından içeri girmiş. Geçen sene çıkmış." Bu soysuzların tiplerinde bile hayır yoktu. "Adresi Hakkâri-Çukurca. Daha önce de terör mensuplarıyla çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Zaten içeriye girme sebebi de bu." Ekranda birkaç tane fotoğraf açtı.

Evveliyatını siktiklerim.

"Yarın süresiz operasyona çıkacağız. Ne zaman döneceğimiz belli değil. Kendinizi ona göre hazırlayın. Allah'a emanetsiniz."

Şadırvanda otururken Pars'ı dikkatle dinlemiştik. Düşündüğüm gibi, Ferhat içeriden bilgi sızdırıyordu. Ona biraz muamele uygulayıp içeri tıkmak adına gönderdik. Ayağa kalkacağımız sırada Fethi, "Aa, gözümün nuru geldi," dedi, hemen aramızdan geçip gitti. Arkamı döndüğümde Can'ı gördüm. Gülerek üstüne gelen Fethi'ye baktı. Alper de kalkıp Fethi'nin peşinden gitti. Kısa bir sarılmanın ardından Fethi dayanamayıp bir daha sarıldı. "Ne haber lan? Nasıl gidiyor?" Can'ı da alıp şadırvana geri geldiler. "İyi gidiyor. Sizi özledim." Fethi, Can'ın saçlarını karıştırdı. "Kerataya bak. Bizi özlemiş. Biz de seni özledik." Can'la beraber oturdular. "Oğlum sen kilo

almışın. Bir hafta evde durdun, hayvan gibi yedin mi lan?" Alper'in sorusuyla kendisine baktı. "Sen bakma bu iki geri zekâlıya. Hâlâ fitsin fit." Abbas kastettiği iki geri zekâlıyı eliyle gösterdi.

"Geçmiş olsun, Can." Pars ayağa kalkıp elini uzattı. "Vatan sağ olsun, komutanım." Can da ayağa kalkıp elini sıktı. Bir askerin bir daha askerlik yapamayacak olması sıkıntılı bir durumdu tabii ki.

Pars şadırvandan ayrılırken gözümün içine baktı. Sonra da gitti. "Şu görevden dönelim, hafta sonu bir mangal yaparız." Ekin'in ortaya attığı fikirle Abbas hemen, "Aferin lan, Hacı. Uzun zaman oldu yapmayalı. Dönelim, hep beraber yaparız. Bu sefer dere kenarında yapalım. Havalar fazla ısınmaya başladı," dedi. Daha ilkbahardaydık hâlbuki.

"Dere kenarı mı?" Azra endişeyle sordu. Açıkçası ben bile artık endişeleniyordum. Her an düşebilir, bir sakarlık, rezillik çıkarabilir diye.

"Dere kenarı serin olur. Oğlum ilk defa dere görür. Şelalenin altına soksam ne olur?" Hepimize bakarak sorduğu ciddi bir soruydu. "Yenge de sokar gibi reis." Fethi hepimizin aklından geçen cevabı verdi. "Doğru. Şimdilik şelale iptal." Abbas'ın Leyla ablayı koşulsuz dinlemesi çok hoş bir görseldi. Bence zaten böyle olmalıydı.

"Ben gelmesem?" Can konuştuğunda tim komple ona baktı. "Tamam, gelirim." Bakışlarımızı fark ettiğinde anında fikrini değiştirdi. "Bir daha aklından öyle aptal aptal şeyler geçirme. Yerim o aklını." Abbas'ın tatlı tehdidi gayet açıktı.

Telefonuma gelen mesaja baktım. Pars atmıştı.

Pars: *Arabada seni bekliyorum.*

Şimdi mi?

Pars: *Hayır, yarın güzelim.*

Dalga geçmesene, Pars. Can olduğu için dedim. Geliyorum.

Başımı kaldırıp sohbete dalan time baktım. Çaktırmadan ayağa kalktım ve sessizce yanlarından ayrıldım. Etrafa baka baka giderek arabaya bindim. "Benimle bir daha dalga geçersen seni..." Bir anda yanağımdan öpmesiyle lafım gövüme kaçtı. Öyle ağız içine falan değil. Ciddi manada kaldım. Yeni çıkmış sakalları çok hoştu. Uzun ve derin bir öpücükten sonra geri çekildi. "İçimde kalırdı. Bir buçuk aydır sürekli hayalini kurmak ne kadar can sıkıcı, haberin var mı?" Gözüm ufak bir dışarı kaydı. Bu arabanın film camı vardı. Çok şükür yarabbi.

"Bu kadar yakınken uzak olman." Koyu yeşilleri dudaklarıma kaydığında ben de bakmadan duramadım. "Askeriye önündeyiz." O gülümsemesini takındı. Yarım gülüşü. "Askeriye dışındayız." Haklı olsa da içim rahat değildi. Elimi kaldırıp yanağına koydum. Onun teni hep sıcaktı. Yeni çıkmış sakallarında parmağımı gezdirdim. "Neden çağırdın beni? Can oradaydı." Gözleri sürekli kayıyordu. Mücadele vermeye çalışıyor gibiydi. "Sürpriz."

Ne sürprizi? Elimi çektiğimde o da koltuğuna geri oturdu ve arabayı çalıştırdı. "Hâlâ sürpriz lafını duyunca tedirgin oluyorum." Dürüst tepkimi sundum. "Benimleyken tedirgin olmanı gerektirecek hiçbir durum yok." Elimde olan bir şey değildi. "Sena ev tuttu mu?" En son ev bakmaya gitmişlerdi. "Tuttu. Yakınlarda olmasını istedim." Abisi olarak çok normal bir istekti. "Hayatın fazla güzel gibi. Hiç çektiğin bir acı olmadı mı?" Bu soru kulağa garip gelse de o garipsemeden cevap verdi.

"Açıkçası öyle çok büyük bir acı çekmedim. Mizacımı soruyorsan hep böyleydim." Güldüm. "Mizacından dolayı demedim. Sert bir görünüşün olması iyi bir şey bana göre." O da benim gibi gülümsedi. "Ama acı çekmemiş olman kötü." İşte buna cidden garipseyerek baktı. Haklıydı tabii ki. "Nasıl?" dediğinde omuz silktim. "Her insan hayatının bir noktasında derin acılar çeker. Herkesin bir

yarası, acısı olur. Eğer seninki bu zamana kadar olmadıysa, bundan sonra olacaktır." Derin bir nefes alarak devam ettim. "Yani geçmişte yaşamadıysan, gelecekte mutlaka yaşayacaksın. Ben henüz mutlu gelip mutlu gideni görmedim. Mutlu giden insanların çoğu mutsuz gelir. Ya da tam tersi."

Dikkatle dinlediğinde başını onaylar şekilde salladı. "Mantıklı konuşuyorsun. Başıma gelecek hiçbir kötülük umurumda değil." Cidden hiç oralı değil gibiydi. "Başına ne gelirse gelsin yanında olacağım, Pars." Bu dediğim gülümsemesinin büyümesine sebep oldu. "Başımı belaya sokasım geldi." Güldüm. "Abartma, paşam, abartma." Kaşları havalandı. "Paşam?" Şaşırmış gibiydi. "Evet, paşam. Rahatsız mı oldun?" Gülüşü arabayı doldurdu. Sanki yaşadığım bu anlar hayal gibiydi.

"Hayır, hoşuma gitti. Senin paşan olmak gurur verici." Bu adam da normal değildi. Neyse ki çok normalle işim yoktu. "Nereye gidiyoruz?" Evin yolu değildi. "Önce yemek yemeye..."

"Pars, ben aç değilim ki." Oturduğumuz masadaki yemeklere baktım. "Yemek anlayışın beni benden alıyor."

Önündeki eti kesmeye başladı. "Kendini aç bırakıyorsun. Tabağındaki bitecek." Kaşlarımı çattım. "Pars, çocuk muyum ben, tabağındaki bitecek diyorsun? Yemiyorum." Omuz silktim. Bir şey söyleyeceği sırada yanımıza bir kadın geldi. "Emir, seni burada görmek ne büyük tesadüf." Sarışın kadın kocaman gülümsemesini takındı. Pars ayağa kalkıp elini sıktı.

Hooooğğğğğ!

Ne oluyor bana? Bir saniye, şu an kurdukları temas beni neden bu kadar ilgilendiriyordu? Hâlâ el sıkışmaları bitmiyordu. Başıma neden bir anda ağrı saplandı? Boynum tutuldu şu an. "Yarışları bıraktığından beri partilere de gelmez oldun. Senin gibi DJ olan da yok." Ne partisi? Umarım siyasi partidir.

Elim boynuma gitti. Şu an bana ne oluyor bilmiyorum ama aşırı gerginlik ve sinirle dolmuştum. "Bıraktım diyelim. Senin ne işin var burada? En son Bodrum'daydın." Soru soruyor hâlâ. Bodrum diyor.

Bu adam zamanında nerelerde fink attı acaba?

"Babamın bir iş görüşmesi vardı burada. Biliyorsun, artık ben ilgileniyorum o işlerle. Görüşmeye geldim. Sen görmeyeli bayağı değişmişsin." Kadın elini kaldırdı. Kaldırmasın. Yapmasın. Şu an anlamadığım şekilde bunu istemiyordum. Hem de hiç. "Kas konusunda kendini bayağı geliştirmişsin."

O kaldırdığı elini omzuna koydu Pars'ın. Koluna doğru indirdi. Götüne soksun. "İki gün daha buralardayım. İstersen görüşürüz." Öksürdüm bilerek. Elini nihayet çekti. Beynime sıçrayan kan, başıma fena şekilde ağrı sokmuştu. Hassiktir ne oldu bana?

"Bu kim? Arkadaşın falan mı?" Falan? Ayağa kalktım elimi uzattım. "Cemre Laçin." Elimi kibarca tuttuğunda, aynı şekilde karşılık verdim. "Kendisi sevdiğim kadın olur."

Pars'ın kurduğu cümleyle bakışlarım kadından Pars'a döndü. Lan madem öyle niye ellettiriyorsun kendini? "Oo pardon. Emir'den beklenmedik hareketler. Normalde kendisi hiç ilişki adamı değildir. Bil diye söylüyorum."

Kaşlarım havalandı. Bileyim diye söylüyormuş... Alttan verdiği mesajı anlamadım sanki. Salağım ben ya. "Bilirim, bilirim." Sakince gülümsemeye çalıştım. Elini bıraktığımda Pars'a geri döndü. "Görüşürüz yine. Ara beni." Eliyle telefon işareti yaparak yanımızdan uzaklaştı. Gözüm seğiriyordu. "Ara, ara. Hemen ara."

Oturmadım. "Koş, DJ eksikmiş partilerinde. Bayağı vücudunu falan da beğendi. Elledi, okşadı. Kalite kontrol yaptı."

Pars bana yaklaştı. "Sen kıskandın mı?"

Çatık olan kaşlarımı düzelttim. "Ne? Ne alaka? Ben ve kıskanmak? Alakasız iki kelime." Gülmeye başladığında daha da sinirim bozuldu. "Eski bir arkadaşım. Normal sohbet etti..." Dayanamayıp kestim lafını. "Elledi seni! Okşadı. Bildiğin, kalite kontrol yaptı. Bu mu normal sohbet? Sence normal sohbet miydi? Kadın bildiğin yatağına davetiye bıraktı. Gerçi sen ilişki insanı da değilmişsin. Artık nasıl bir mazin varsa."

Gülüşünü hiç bozmuyordu. Arkamı dönüp restorandan çıkmak için adımladım. "Cemre, nereye gidiyorsun?" Normal sohbetmiş. Adamın normal sohbeti buysa, özel sohbetini düşünemiyorum. Kapıdan çıktığımda kolumdan tuttu. "Sen cidden kıskandın."

Bak şimdi nasıl empati öğretiyorum.

"Pars, şimdi şöyle düşün. Aynı şekilde yemek yiyoruz. Sonra son derece yakışıklı bir adam gelip, 'Aa Laçin ne haber?' diyor. Ben de ayağa kalkıp elini sıkıyorum. Adam elimi ısrarla uzun uzun tutuyor. Sonra eli önce omzumda, sonra kollarımda okşaya okşaya geziy..." Lafımı bitirmeme izin bile vermedi.

"Yok öyle bir dünya!" Gülüşü gitmişti. İşaret parmağımı göğsüne bastırdım. "Hah, işte böyle oluyor. Tabii ben yatak davetiyesini katmadım bile." Sabır çeker gibi nefes aldı. "Tamam, hoş değilmiş. Gidelim o hâlde."

Keyifim yerine gelmişti. Bakalım az önceki yaşadığımı o da yaşayınca neler oluyormuş. "Yalnız bu hiç hoş değil." Arabaya bindiğinde ona baktım. "Neymiş o hoş olmayan?" Kontağı çevirdiğinde, "Seni bu kadar kıskanmam, normal değil," dedi. Hak vererek arkama yaslandım. "Değil mi? Bence de hiç normal değil. O yüzden ikimiz de rahat duralım. Özellikle sen." Arabayı sürmeye başladığında itiraz eder gibi, "Neden özellikle ben? Senin güzelliğin baş

döndürmüyor mu sanıyorsun?" diye sordu. "Partilerde DJ'lik yapan ben miyim, Pars? Allah bilir daha neler yaptın?" Başını yana yatırdı. "Gençlik yıllarımdı." Sessiz kaldım. "Cemre'm gençlik yıllarımdı diyorum. Ayrıca hayatımda tek sen varsın." İsmimi bu şekilde kullandığında sinirli kalamıyordum. Çok büyük haksızlıktı.

"İlişki insanı değilmişsin. Bırakacağın zaman haber ver de ilk ben terk edeyim." Elini vitesten çekip benim elime koydu. Avuç içine aldı ve dudaklarına götürüp öptü. Dudaklarındaki sıcaklık yangın çıkarır cinstendi. "Seni hiçbir zaman bırakmayacağım. Eğer bir gün benden gidersen, beni terk edersen yokluğuna dahi sadık kalırım."

Benim normalde sinirim bu kadar hızlı geçmezdi. Fakat bu adam anında söndürüyordu. "Celladın olurum," dedim. Hiç umursamadı. "Celladına aşık bir adam olurum." Hazır cevaptı. Bu cevapları bazen beni savunmasız kılıyordu. Eve geldiğimizde apartmana girdik. Asansörden indiğimizde dikkatimi bir şey çekti. Sol taraftaki daire boşaltılmıştı. Taşınıyordu herhâlde.

"Hop hop, yavrum, sen buraya." Belimden tutup kendi evine döndürdü. "Sebep?" Biliyorum, çok soru soran bir insandım. Ama küçüklükten gelen başa bela bir merakım vardı. Kapıyı açtığında beklemediğim bir görsel şölen karşıladı beni. "İyi ki var olmuşsun, Cemre'm." Kulağıma doğru fısıldadığında içeri girdim. Bugün benim doğum günümdü. 7 Nisan. Bunu ben bile unutmuştum.

Masanın ortasında bir hediye paketi vardı. "Hediye konusunda iyi olup olmadığımı şimdi göreceğiz." Paketi alıp açtığımda içerisinden anahtar çıktı. Anlamadım ilk başta. Anahtarı döndürüp baktığımda izi gördüm. Benim yaptığım bir izdi. Motorumun anahtarıydı bu.

"Nasıl? Ama ben..." Arkamı dönüp Pars'a baktım. "Sattığın adamı bulmak biraz zor olsa da plaka sayesinde hallettim. Otoparkta motorun. Özlemiş seni, haberin olsun." Motorumu geri mi almıştı? Deliydi bu adam. Şaşkınlıkla, "Sen delisin," diye fısıldadım. "Sana

deliyim." Kollarını belime doladığında sarıldım. Motoru aldığı için değildi. Elbette onun için de mutluydum lakin birinin beni bu denli düşünmesi farklı bir mutluluktu.

"Pasta yemez misin?" Geri çekildiğimde pastayı çıkarmak için mutfağa ilerledi. Peşinden gittim. "Pars, tüm bunlar hayal gibi geliyor." Sanki gerçeklik algımı yitirmiş gibiydim. Pastayı çıkarıp mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. "Hepsi gerçek, güzelim." Ellerini arkamdaki tezgâha yasladığında, tezgâhla onun arasında kaldım.

"Biliyorum, çok soru soruyorum ama merak ettiğim bir şey var." *Nedir?* der gibi baktı. "Neden gitmedin?" Sessiz kaldı. "Hayalindeki hayatın bende olmadığını söylediğimde gitmeni bekledim. Gidersin sandım. Ama sen kalmayı seçtin. Hem de sana hiçbir zaman hayalini veremeyeceğimi bilmene rağmen." İki elimi de ensesinde bağladım.

"Düşündüm. Gitmeyi değil. Sensiz hayatım aynı olur mu diye düşündüm. Fark ettim ki hiçbir anlamı yokmuş." Tane tane sakin bir tonda açıklıyordu. "Senin olmadığın bir hayalim kâbustan farkı yokmuş." Derin bir nefes aldı. "Sensiz cehennemi yaşar gibiyim. Cennetimi asla terk etmem."

Koyu yeşillerine baktım. Parlıyordu. Saatlerce izleyebilirdim. "Pasta yer misi..." Lafını kestim. Kelimelerimle değil, dudaklarımla...

Ben Pars'ı öpüyordum. Ve bu, dünyanın en güzel şeyiydi. Öpüşüme karşılık verdiğinde içimde ona karşı olan tutku ortaya çıkmıştı. Bunu gizleme gereği duymuyordum. Dudaklarını benden çekmeden, belimden tutup beni kaldırdı. Nefes almak için biraz uzaklaştığımda daha sert bir şekilde öpmeye başladı. Bu, tutkudan da fazlasıydı. İçimdeki şehvet, buz gibi bedenimi yakar hâle gelmişti...

"Pars... Telefonum çalıyor." Avuçlarımın arasında duran yüzü çok az geri çekildi. Parlayan yeşilleri gözlerimden dudaklarıma kayınca tekrar öptü. Çok umurunda değil gibiydi. Kahretsin ki ben

de karşı koyamıyordum. Telefonum sustuğunda beni salona kadar taşıdı. Sanki yıllardır hasret kalmış gibi dudaklarımız bir an olsun ayrılmıyordu. Belimi daha sıkı kavradı. Parmaklarım gömleğinin düğmelerine gitti. Onlarla işim bittiğinde gövdesi ortaya çıkmıştı. Elleri tişörtüme kaydığında telefonum tekrar çaldı. Aniden gelen sinirle kucağından kalktım ve sehpanın üstündeki telefonumu alıp açtım. "Ne var, ne? Ne arayıp duruyorsun!" İçimde yanmış fakat sönmemiş olan ateş bende sinir yapıyordu.

"Ne kızıyorsun? Sanki çok merakliyız biz sana! Babanın borçluları bizim kapımıza dayandı. Ne yapıyorsan yap, çek şu babanın belalarını. Sizinle mi uğraşacağım bir de!"

Gözlerimi öfkeyle yumdum. Bir elim şakaklarımı tuttu. "Yanındalar mı şu an?" Arayan amcamdı. "Gitmiyorlar bir türlü! Gece gece babanın bokuyla uğraşıyorum." Şimdi bir şeyler yapmazsam, sonra daha çok ağrıtacaklardı başımı. "Tamam, bana iban atsınlar. Ne kadar borcu var?" Arkamı döndüğümde kucağında yastıkla bıraktığım yerde oturan çaresiz Pars'ı gördüm. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Ceketimin cebinden sigaramı çıkardım. "50 bin diyorlar. Cemre, silahları var."

Pars'ın yanına oturup, "İban yolla, numaramı da ver," dedim ve telefonu yüzüne kapattım. Sigara yakmak üzereyken Pars sigaramı aldı. Ardından pakete geri koydu.

"Adamın ölüsü, dirisi dert. Sikeceğim yapacağı işi!" Gelen mesajla telefonu elime aldım. İban gelmişti. "Halletmemi ister misin?" Saçımı kulağımın arkasına götürdü. "Babamın pisliğini sana temizlettirecek değilim, Pars." Tam kurtuldum derken yine bir şeyi çıkıyordu. Adam öbür tarafta bile rahat vermiyordu. "Konu nedir?" Gerekli miktarı girip yolladım. "Kumar borcu kalmış. Amcamı rahatsız etmeye başlamışlar. Normalde umursamazdım ama amcamın da çoluk çocuğu var." Onların hakkı olan para, babamın kumar borcuna gitmemeliydi.

"Baban oldukça donanımlı birine benziyor." Donanımdan kastını anlamıştım. "Öyledir. Bulaşmadığı zıkkım yok. Adamın tek bir tane doğru hareketi yok." Telefonu sehpaya bıraktım. Kendimi sinirle geriye doğru bıraktım. Koltuğa yaslanmışken ayağını sallamadan duramıyordum. Sinirlerimi tepeme çıkarmıştı yine. Başımın arkasında Pars'ın kolunu hissetmemle hafif öne doğruldum. Kolunu omzuma attığında başını omzuna yasladım. "Arayanların doğru söylediğini nereden biliyorsun?"

Sıkıntıyla nefes verdim. "Tanıyorum. Zamanında az altılı ganyan oynamadım. Öyle tipleri bilirim. Büyük ihtimalle bu gittiğimiz bayinin sahipleri." Bana baktığında başımı kaldırıp ben de ona baktım. "Seni de mi götürüyordu yanında?" Sorduğu soru gülmemi sağladı. Yanından ayırmazdı. "Tabii, hatta numaraları bana seçtirirdi. 'Senin şansına' derdi. Ben de ne şanslıyımdır ya. Cidden bir ara tutuyordu. Son attaydık. Burun farkıyla kaçırmıştık. Benim şansıma da bu olur zaten." Sinirime sinir eklenmişti şimdi. O gün harbiden burun farkıyla para kaçırmıştık.

"Yani baban seni parka oyun oynamaya değil, ganyana kumar oynamaya götürüyordu?" Dediği cümle her ne kadar doğru olsa da biraz fazla yüze çarpıyordu. "Öyleydi," dedim kısık bir sesle. "Seni dayıların arasında kumar oynarken hayal etmek çok tuhaf." Başımı dizindeki yastığa yasladım. "Deme öyle. Bir eğlencesi vardı." Güldüğünde, ben de sırıtmadan edemedim. Eli saçlarıma gitti. "Saçımla oynanmasını sevmiyorum, Pars." Sırıtışım kaybolurken eli durakladı. "Her bir saç telini sevesim varken mi?" Bakmadım gözlerine. Bakarken *hayır* demem zorlaşıyordu. Sessiz kaldım. Eli tekrar saçlarıma gitti. Gözlerimi yumdum sabırla. Kısa süre içerisinde fark ettim ki o, babam gibi sevmiyordu. Babamın yaptığı gibi itin başını okşar gibi değil de saçlarım cidden değerliymiş gibi seviyordu.

Dudaklarıma kısa bir buse verdi. Kalpten gideyim istiyordu. "Bir dahakine telefonu bir kenara fırlatacağım. O zaman kimin öl-

düğü, kimin yaşadığı umurumda olmayacak." Kulağıma doğru fısıldadığında gülümsedim. "Bakarız, paşam, bakarız." Saçlarımda olan eli durdu. "Bakarız mı?" Gözlerimi açtım. "Sen beni mahvetmek istiyorsun." İsyanına karşı gülmeden edemedim. "Bakarız," dedim tekrar daha çok sinir etmek için.

"Hoş olmayan şakalar. Güldük eğlendik, bir daha olmasın." Gülmem arttı. "Şaka yapmıadım ki." Kaşları çatıldı. "Cemre." Sondaki e harfini uzattı. "Cemre'm, deme öyle şeyler. Kâbus gibi. Ayrıca ben istediğimi alırım." Gülüşüm yavaşladı. "Öyle mi? İnadıma oynama istersen, Pars. Hiç tavsiye etmiyorum." Koltukta doğrulup ayağa kalktım. Mutfağa su içmek için giderken bir anda belimden yakaladı. "Pars!" 180 derece döndürüp odasının kapısını açtı. "Sakın!" desem de hiç düşünmeden beni kendiyle beraber yatağa attı.

"Sikeyim!" Yüzünün dirseğime çarpmasıyla ağzından birkaç küfür kaçtı. "İyi misin? Nerene geldi? Ya dedim ama ben sana, dedim yani sakın diye o kadar." Elini gözünden çektiğinde hâlâ kapalı tutuyordu. Sert gelmişti galiba biraz. "Elin kolun durmuyor kil Alt tarafı yatağıma atacağım." Acıyla karışık isyanına kaşlarımı çattım. "Pars, manyak mısın? Ne tutup atıyorsun yatağa? Bir de bana kızıyorsun." Gözüne üflemeye başladım. "Yemeyeceğim seni, Cemre. Biraz rahat olsana." Bir anda gözünü açtı. Hafif kanlanmıştı. "Yiyebilirim. Bir izin versen, yemelere doyamam."

Yüzünden uzaklaştım. "Şimdi çarpacağım elimin tersiyle." Tersleyerek kendimi yatağa bıraktım. Uykum geliyordu. "Şu kâbuslar devam ediyor mu?" Yan bir şekilde durup bana baktı. Gözüme cidden sert gelmiş olmalıydı. "Bitmiyor. Seninle uyuduğum zamanlar girmiyorlar. Kokunla uyumak, anne kucağındaki bir bebeğin uykusu gibi."

Sıcak bir tebessüm sergiledi. Üzerindeki gömleğini çıkarıp bir kenara attı. Çoğu yeri yara olan vücudu kusursuz görünüyordu.

Adama sapıkmış gibi baktığın için olabilir mi?

Olabilir gibi.

Beni çıplak göğsüne çekip sarıldı. "Etimle kemiğimle seninim, yavrum. Sen nasıl istersen öyle olsun." Sevgiyi bu kadar hissedeceğim aklımın ucundan geçmezdi...

Çorak araziye adımımı attım. Geceydi ve hava oldukça esiyordu. Helikopterin de etkisiyle rüzgâr kısa süreliğine iki katına çıkmıştı. Görevdeydik. Can olmadan... Tedavisi var mı diye bakmıştık. Platin taktırırsa belki bir ihtimal olabilirdi. O da sanki platin yokmuş gibi performans sergilerse. Hangara doğru yürümeye başlamıştık. Ne kadar bekleyeceğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu. Tek bildiğimiz, mühimmatların hâlâ hangarda olduğuydu. Bu da demek oluyor ki Sahra henüz gelmemişti. Fakat gelecekti. Her an tetikte beklememiz gerekiyordu.

"Cemre, pişt, pişt." Arkamdan seslenen Azra'ya baktım. "Ne oldu yine?" Kaşlarını çattı. "Böyle mi tepki verilir. Neyse, ben yapacağımı bilirim. Bak ne diyeceğim. Sana bir şey sormam lazım." Timin biraz gerisinde kalarak konuşmaya devam etti. "Ya biz Ekin'le bir şeyler yaşıyoruz ama ne yaşadığımızı bilmiyorum." Kaşlarım havalandı. O raddeye ne ara gelmişlerdi?

"Ne demek ne yaşadığımızı bilmiyorum? Sıkıntılı mısın Azra sen?" Sabır çekerek önüme döndüm. "Öyle değil işte. Ekin beni öptü..." Kafamı hızla ona döndürdüm "Ne?" Sessiz olmam için işaret parmağıyla hareket yaptı. "Ne zaman? Sen en son adama tokat atmıştın, hayalarını yakmıştın. Ne ara?"

Rezilliklerini hatırlayınca eliyle kısa bir an yüzünü kapattı. "Özür dilemeye gittiğimde, arşiv odasında... Konu o değil. Konu

ne olduğumuzu bilmemem." Kaşlarımı çattım. "Azra, manyak mısın? Gidip ona sorsana. İlişkiyi benimle mi yaşıyorsun?" Söver gibi bakışları benden yavaşça ayrıldı. "Sevgili miyiz şimdi biz?" Hâlâ ısrarla soruşuna karşı elimi şakaklarıma götürdüm. "Azra, seni öpen ben değilim. Siktir git seni öpene sor şunu!" Kolundan tutup Ekin'e doğru ittirdim. Bu kız cidden mantığını kullanmaya çekiniyordu.

"Bana bak, ben seni öpmeden dayanamam." Biri gidip biri geliyordu. Pars çaktırmadan konuşmaya çalıştığı için sesi kısıktı. "Ne öpücük meraklısınız, arkadaş. Ben anlamıyorum ki. Çıktığınız yerde öpücüklerle mi karşıladılar sizi?" Onu da tersleyerek adımlarımı hızlandırdım.

"Ne bu sinir?" Peşimden aynı hızla gelerek sordu. "Sinirli değilim." Değildim. Ortada sinirlenecek sebep yoktu. "Bu sinirli olmayan hâlin mi?" Pars'a baktım durup. "Evet! Sinirli olmayan hâlim." Onun da kaşları çatıldı.

"Komutanım, gözünüze ne oldu?" Fethi'nin sorusuyla ikimiz de ona baktık.

"Birileri hırçın olduğu için eli kolu rahat durmadı."

Dün geceye yaptığı imayı duyunca dayanamayıp bir anda karşılık verdim. "Birileri beni tutup yatağa fırlatmasaydı, hırçın olmak zorunda kalmazdım!"

Vermez olaydım... Ne dediğimin farkına vardığımda artık çok geçti. Timin ağzından aynı anda, "Ne?" diye bir şaşkın nida dökülmüştü bile. Şu an Pars'a iki tane geçiresim vardı.

"Siz beraber misiniz?" Soruyu soran ilk kişi Abbas oldu.

Alper şaşkınlığına şaşkınlık ekleyerek, "Yüzbaşımla siz, komutanım?" diye sordu.

Fethi çok ayrı kafadaydı. "Bir saniye artık enişte miz mi var?"

"Beraber olmaktan da fazlası gibi." Ekin'in dediğiyle o yana döndüm. Uzun süre sessiz kaldığımda Azra coşarak konuştu. "Sen itiraz etmiyorsun!" Utanmasa yerinde zıplayacaktı. Çaresizce

Pars'a baktığımda fazlasıyla zevk aldığını fark ettim. Alırdı tabii. *Göt lalesi.*

"Ay Cemre, sen itiraz etmiyorsun! Demek ki aranızda cidden bir şey var. Oha! Şoklar içerisindeyim! Ciddi ciddi siz berabersiniz."

Şu an kendi kafama sıkasım vardı. Abartısız söylüyorum. Derin bir nefes aldım. "Evet, bir birlikteliğimiz var." Azra'dan iyice sevinç çığlıkları yükseldi. Yamuluyordu kız. "Şimdi herkes görevinin başına. Operasyondayız."

Hemen aralarından tüydüm. Önden önden gitmeye başladım. Şu an ciddi manada çekemezdim. Göreve odaklanmıştım ve ben bu sırada çıkan herhangi şeyden rahatsızlık duyan biriydim. İma yapacaklarsa bile sonra yapsınlardı. "Laçin, hangarın 800 metre kadar uzağında durmamız lazım. Acil bir durumda baskı yapabilecek kadar yakın veya geri çekilecek kadar hızlı olabilmemiz için." Pars nihayet ciddiyete bürünmüştü.

"Biliyordun, değil mi?" dediğimde duraksadı. "Neyi?" Sorusuyla güldüm. "Gergin olduğumu anladığında bilerek öyle imalı bir açıklama yaptın. Fevri cevap vereceğimi biliyordun. Seni tanıyorum. Askerlerine gözündeki yarayı anlatacak değilsin."

Başını aşağı yukarı salladı. "Biliyordum." Gülümsememi bozmadım. "Zekiceydi. Güzeldi, beğendim..." Yanına yaklaştım ve dibine kadar girdim. Yanağımı hafifçe onun güzel yanağına sürttüm. Tenine temas ediyor olmak beni her seferinde heyecanlandırıyordu. "Bunun karşılığı olur." Aynı yavaşlıkla kulağının dibinden geri çekildim. "Çok haklısınız, komutanım, bence de 800 metre yeterli." Daha yüksek sesle konuşarak yanından ayrıldım.

"Reis, Ata ne yapıyor?" Fethi, Abbas'ın yanındayken sordu. Abbas hemen dalıp gitmişti. "Büyüyor kerata. Nasıl da yakışıklı oluyor bir gör. Aynı bana çekmiş." İç çeke çeke anlattı. "Huyu benzemesin, reis." Aynı içi Fethi de çekti. Abbas durup Fethi'ye baktı. "Ne

var lan huyumda?" Fethi ana dönerek Abbas'ın yanından uzaklaştı. "Reis, biraz sinir var ya ondan dedim, yoksa on numara adamsın."

Arkadan Ekin seslendi. "Fethi, o kadar araba kullandım, senin gibi U dönüşü yapanı ilk defa görüyorum." Alper gülmeye başladığında Fethi alıngan bir tavır takındı. "Birader ne alaka? Ben reisimi seviyorum." Abbas'ın yanına geri yanaştı. "Maalesef sana karşı içimde sevgi var, Fethi." Abbas kolunu Fethi'nin omzuna attı. "Bu, bana âşıksın mı demek oluyor?" Abbas duyduğu cümleyle hemen kafasına vurdu bir tane. "Abartma lan!"

Geceyi daha çok seviyordum. Biraz serin olması bizler için iyiydi. Zira hareket ettikçe sıcaklıyorduk. Bu havalar ise bizde klima görevi görüyordu. E tabii kişiden kişiye değişse de genel olarak iyi bir durumdu. Uzun bir yürüyüşün ardından görüş açımıza nihayet hangar girdi.

Katettiğimiz yol boyunca Azra beni rahat bırakmamış, sürekli arkamdan coşa coşa konuşmuştu. Biraz daha susmazsa yiyecekti mermiyi.

Pars, elini Ekin'e uzattı. "Burası iyi. Hacı, dürbünü ver." Ekin hemen dürbünü komutanına verdi. "Alper, silahın hazırda olsun. Düzeneğini kur. Sahra buraya gelene kadar bekleyeceğiz. Ya da birilerini gönderene kadar." Dürbünü geri indirdi. Gözüme bu kadar hoş gelmesi fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

"Ne zaman evleniyorsunuz?" Azra'nın sorusuyla arkamı döndüm. "Azra, çok ciddiyim yersin mermiyi." Umursamazca omuz silkti. Diğerleri kamufle olacak şekilde kuruluyordu. Sonuçta ne kadar bekleyeceğimiz bilinmiyordu.

"Umurumda değil şimdi. Evlilik teklifi geldi mi? Kardeşi tanıyor mu seni?" Kendi kendine rollenmeye başladı. "Aaa aaaa! Kaynananın..." Şaşkınlığa büründü. "Sen kaynananla cidden öyle tanıştın. Kadın şok olur artık. Bir saniye, daha da sıkıntı olan bir durum var."

Bu sefer ben de merak ettim. "Neymiş o sıkıntı?" Sırt çantalarını çıkarıp kayalara yasladık. "Enişte'min kaynanası! Yani senin annen. Allah'ım, çok heyecanlı!" Gözlerim açıldı. "Enişte..." Ağzını kapadım. "Salak salak enişte deyip durma adama. Operasyondayız. Komutanımız hâlâ." Gözleri önce açıldı, daha sonra güldüğü için kısıldı. Başını onaylar şekilde salladığında elimi geri çektim.

"Annenle enişte'min tanıştığını düşünsene." Az önce uyarmama rağmen fısıldayarak konuşmaya devam etti. Elimi alnıma vurduğumda içimden tonla şey geçirdim. Ben bunu Pars'a ödetirdim. "Hay dilimi sikeyim ben. Senin de çenenin ayarını sikeyim, Azra." Sanki hiç ona demiyormuşum gibi gülerek devam etti. Allah'ım bir tane normal beni bulmuyordu.

"O değil de beni nikah şahidiniz yapmazsanız çok darılırım." Kafasında bizi çoktan evlendirmişti. "Azra, kalk!" Daha fazla sabrımı zorlarsa hiç iyi olmayacaktı. "Ne? Nereye kalkıyorum?" Uğraşamazdım. Kendi çıkardığı dertle kendisi uğraşsın. "Kalk siktir git enişte dediğin adamın yanına. Ona anlat biraz da! Hadi!"

Başını çevirip Pars'ın olduğu tarafa baktı. "Hayatta gitmem. Ben seni darlamak istiyorum. Hem sen demedin mi az önce? Hâlâ komutanımız diye?" Allah'ım sen beni ne güzel sınıyorsun yarabbi. "Azra, operasyondayız. Sevmediğim şeyler. Sivil hayatta darlayacaksan darla yine. Görevdeyken yapma." Daha düzgün bir şekilde uyarmayı denedim. Denemediğim yöntem kalmamıştı artık. "Ciddiyet. Kafam sonra başka şeylerle doluyor. Göreve odaklan." Bana uzun uzun baktı. "Aynı evde mi yaşıyorsunuz? Malum, evler karşılıklı." Silahın kabzasını geçirecektim şimdi suratına. "Sen iflah olmaz birisin. Ben sana bir şey demiyorum artık. Rezilliğine rezillik katmazsam bana da Cemre Laçin demesinler." Bir anda yüzü düştü.

"Ya hayır ama. Ben bir şey demedim ki." Söyleyip söyleyip söylemedim demesi çıldırtıyordu beni. "Cemre, özür dilerim. Ama

demedim bir şey. Haksızlık bu." Omuz silktim. Hiç umurumda değildi. Kaç saattir kafamın etini sikmişti.

Ağlanmaya başladığında gözlerimi yumdum. Bu serin havada biraz uyumak güzel olurdu. Gözlerimi kapatmadan önce Pars'a baktım. Time bir şeyler anlatıyordu dikkatle. Bakışları, hissetmiş gibi beni buldu. Uyuyacağımı belli etmek adına birkaç saniye gözlerimi yumdum. O da başını hafifçe salladı. Gözleriyle verdiği güven bile içtenlikle gülümsememi sağlıyordu. "Sen bayağı âşıksın." Gülüşüm hemen kaçtı. "Asker, sus!" Gözlerimi yumdum sinirle. Arkadaş rahat yoktu artık.

Emir Pars Boran

Cemre'ye tekrar baktığımda Azra'ya bir şeyler saydırdığını fark ettim. İstemsizce güldüm. Sinirli hâli ürkütücü olsa da hoştu. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Ben ise önümdeki haritaya geri döndüm.

"Hangarın arazisi engebeli, gözlerimizi dört açmak zorundayız. Uyku sistemi yine dönüşümlü olacak. Sahra'nın bizzat geleceğini sanmıyorum. Yüksek ihtimalle itlerini gönderir. Kalabalık gelme ihtimalleri de yüksek."

Kaos'u seviyordum. Hepsi her Türk askerinde olduğu gibi ciddiyete bürünüp oldukça dikkatli olabiliyorlardı. Alışamadığım tek durum bu ciddiyetten hemen çıkabilmeleriydi. Askerlerime olan güvenim tamdı. "Hangarın içerisinde bulunun mühimmat az değil. En az iki araç gelirler. Tilki uykusunda olmanızı emrediyorum. Alper, geldiklerinde araçların tekerleğini patlat. Kaçmalarına ihtimal dahi vermeyelim."

Azra da gelmişti. Sırıtıp sırıtıp dursa da dinliyordu. Arada gözlerim istemsizce Cemre'ye kayıyordu. Ayın ışığı ne güzel vuruyordu yüzüne. "Azra, Hacı, Abbas, siz de uyuyun. 4 saat olmak üzere dönüşümlü nöbet tutacağız. Alper'le ben ayaktayız."

Hepimiz ayağa kalktık. Onlar uyumak için adımlarken ben Alper'le iki yana ayrıldım. Henüz bir hareketlilik yoktu. Fakat çok uzun süreceğini düşünmüyordum. Zira biz mağarayı basalı uzun süre oluyordu. Omzumun üstünden arkaya baktığımı sırada kaşlarım çatıldı. Cemre huzursuz görünüyordu. Hızlı adımlarla yanına gittim. Kapalı olan gözlerinden yaş süzüldü yavaşça. "Laçin." Terlemişti. Kâbus görüyor olmalıydı. "Cemre." Aniden gözlerini açarak doğruldu. "Sakin ol, buradayım. Sadece kâbus gördün." Aldığı hızlı nefesleri dizginlemeye çalıştı. Elleriyle gözlerini ovuşturdu.

"Çocuklar mı?" Cevabını bilsem de sordum. Hızla inip kalkan göğsü yavaşlarken başını onaylar şekilde salladı. "Yaşıyorlardı." Bana bakmadan bir noktaya daldı. "Sonra tekrar öldüler. Tetiği her seferinde ben çekiyordum." Gözlerinin önünde yaşıyormuş gibi anlatıyordu. "Benim yüzümden tekrar tekrar ölüyorlar. Gülüşleri, mutlulukları gidiyor. Neşeli kahkahalarını ben susturuyorum." Başını ellerinin arasına aldı.

"Cemre'm senin elinde olan bir şey değildi. Senin suçun olsaydı zaten bir soruşturma açılırdı. Yapma bunu kendine." Az önce akan gözyaşını sildim. Teni yine soğuktu. "Pars, onları götürmeseydim yaşıyor olabilirdiler." Saçını kulağının arkasına attım. "Kaderi değiştiremezsin, hayat öyle sanmanı sağlar geçmişe takılıp kalman için." Güzelliğiyle, düşüncesiyle, marifetleriyle çok mükemmel biriydi. Beni her defasında şaşırtmayı başaran tek kadındı. Ve son olacaktı. "Uyumak istemiyorum. Nöbeti biz tutalım. Alper!" Engel olmama izin vermeden seslendi bile. Alper uzakta olduğu için yanımıza geldi. "Emredin, komutanım." Ayağa kalktı. "Uyu, nöbeti ben devralıyorum." Alper onay bekler şekilde bana baktı. Başımı kısaca salladım. Uyuyan timin yanından uzaklaşırken sigarasını çıkardı. Daha dudaklarına yerleştirmeden elinden aldım.

"İçme şunu." Paketi komple elinden almıştım. "Sigara içmeme neden bu kadar karşısın?" Normalde ben de içmiyordum. Birkaç

man karşılıksız bırakmasa da uzaklaştı. "Pars! Timin gözü önünde-yiz, operasyonday..." Tekrar öptüm.

Geri çekildiğimde kaşları çatıktı. "Bak, bu çok büyük haksızlık. Yemin ederim ödetirim bunun hesabını." Ödetirdi. Ona emindim. Lakin bilmediği şey, tek bir öpücüğüne her türlü bedeli ödemeye razı olduğumdu. "Ne? Biliyorlar zaten. Hem buradaki tek beraber olan biz değiliz." Anlamayarak baktığında gözlerimle arkasını işaret ettim. Hemen dönüp baktı. Azra, Ekin'in omzunda uyuyordu. Ekin de başını Azra'ya yaslamıştı.

"Bizim buna benzer fotoğrafımız var." Kısık sesle söylediği cümle şaşırmama sebep oldu. "Ne fotoğrafı?" Bana döndü tekrar. Omuz silkti. "Ne fotoğrafı?" Yanlışlıkla ağzından kaçırmıştı sanırım. "Cemre, bizim seninle fotoğrafımız mı var?" Gözlerini devirdi. "Yokmuş gibi davransan?" Anında cevap verdim. "Hayatta olmaz. Nerede o fotoğraf? Görmek istiyorum."

Bizim nasıl öyle bir fotoğrafımız olabilirdi ki? Eminim mükemmeldir. Fotoğrafta hem ben hem de Cemre olduğuna göre kötü olma ihtimali yoktu. "Pars, geliyorlar." Dürbünü alıp hemen kastettiği yere baktım. "Bu kadar hızlı mı?" 3 araç geliyordu. Her araçta en fazla 6 kişi olsa, 18 kişi yapardı. "Kaos, kalk! Kalk! Kalk!" Cemre çoktan timi kaldırmaya gitmişti. Hepsini tilki uykusunda olmaları konusunda uyardığım için ayılmaları çok uzun sürmezdi.

"Alper, yerini al, derhâl!" Araçlar durduğunda tekerleklerini almalıydı. "Anlaşıldı!" Daha önce kurmuş olmalıydı yerini.

"Kalkın biz de yaklaşıyoruz. Mühimmatı yüklemeleri bir saatlerini alır." Aracın içindeki iti gördüğümde şaşırdım. "Sürpriz isim var. Velittin burada. PKK'nın en büyük mühimmatçısı. Kaos, mavi puşili yaşayacak." Dürbünü indirdim ve silahımı elime alıp tepeden inmeye başladım. Bizim orada olmamız 10 dakikamızı almazdı. "Görünmez olacaksınız. Mühimmat ne zaman taşınmaya başlayacak, o zaman sıcak temasa geçeceğiz."

Biraz eğilerek, koşar adım gidiyorduk. Göze batmamamız lazımdı. Araçlar durduğunda it sürüsü tek tek indi. 2 araç hangara girerken 1 araç dışarıyı gözetliyordu. Gece görüş gözlüklerini indirdim. "Gece görüşü." Telsize doğru konuştuğumda tim beni anlamıştı. Onlar da gece görüşüne geçmiş olmalıydı.

Araçların dibine kadar geldiğimizde elimi kaldırarak Alper'e işaret yaptım. İşaretimle beraber ilk aracın lastiği indi. "Şimdi, Kaos!"

Araçların arasından çıkarak kapıda, sözde etrafı gözetleyenleri indirdik. Hangarın içinde hareketlenme başladığında dikkatli bir şekilde giriş sağladık. Merdivenin başındakini vurduğumda onun bir kat aşağısında olan iti Cemre indirdi. Hangarın sağ tarafında olanlar da tek tek iniyordu. "Komutanım, Velittin denen piç hangarın diğer tarafından çıkıyor. Elinde telsiz var. Koşmaya başladı." Kendimi sipere atarak şarjörümü değiştirdim. "Vur o şerefsizi, Alper. Önce ayağından, sonra elinden." Ayak yürüyememesini, el ise telsizle konuşamamasını sağlayacaktı. Siperden tekrar çıktım. Yerleri belli olduğu için ateş etme avantajımız oldukça yüksekti.

Kulaklarda yankılanan iki ses olurdu. İlk ses her zaman kurşun sesiydi. İkincisi ise silah arkadaşlarınızın sesi olurdu. "Teslim oluyorum!" Gelen sesle ateş etmeyi kestik.

"Velittin yerde sürünüyor, komutanım." Telsize doğru konuştum. "Gözünü aytırma, Alper." Önümüzdeki lavuk ellerini kaldırarak başının arkasına koydu. Fethi ve Abbas yaklaşırken Ekin'le Azra namlularını hâlâ tedbir amaçlı hevalde tutuyordu. "Paketleyin şunu." Fethi, hevalin silahını ayağıyla bir kenara fırlattığında Abbas ensesine çökerek yüzüstü yere yatırdı. Ters kelepçe yapacaktı. Aralarından geçerek hangarın diğer tarafından çıktık Cemre'yle. 10 metre ileride sürünen Velittin'nin yanına ilerledik. Yaklaştıkça acıyla inlemesi dışında telsizden gelen sesi de duyuyorduk. Eğilip telsizi aldığım sırada Cemre elimden kaptı.

"Avcı'dan ava. Size sesleniyorum." Bu hâlleri beni fazlasıyla etkiliyordu. O yüzden yerde kıvranan Velittin'e baktım. "Avcı, yine mi sen? Sana sıranı beklemeni söylemiştim." Sahra'nın sesini duymamla, Velittin'le ilgilenmeyi bıraktım. Telsizi ben aldım.

"Kurt burada, Avcı burada. Ya sen neredesin, heval?"

"Bunun hesabını size ödeteceğim. Avcı, bana yaşattığının aynısını yaşatacağım sana. Önce yanında dolaşan adamı alacağım. Benimle aynı acıyı çektiğinde seni de geberteceğim." Elimdeki telsizi tutmu. "Korkak oynama lan, kevaşe! Çık karşıma, adi karı!"

Öfkesini hızla kustu. "Acı çektireceğim size. Önce beraber yaşadığınız o adama. Sonra sana. Sevdiğin adamın cesedini toplayacaksın morgtan, Avcı! Benim âşık olduğum adamın cesedi bile yok! Az bile yapıyorum! Göreceksiniz! Deli Sahra kimmiş, herkes bilecek!"

Telsiz bağlantısı koptu. "Ölüsünü sikerim ben bu karının!" Sinirle volta atmaya başladı. "Ruhunu burnundan çıkarırım işkence çektire çektire." Sinirliyken etrafa yaydığı ateş nedense beni kendisine çekiyordu. Ya da canına susamıştım.

"Sahra sizi geberti..." Yerde konuşmak gibi bir hata yapan Velittin'e botuyla öyle bir vurdu ki ağzından fışkıran kanlar etrafa savruldu. "Kes, anasını siktiğimin heval!" Küfürleri mükemmel zamanlamada kullandığı için rahatlatıcıydı. Velittin bayılmıştı tabii.

"Komutanım, helikopter tahliye için gelmek üzere."

Arkamı dönmeden, "Şunu da paketleyin, Hacı," diyerek Velittin'i almaları için emir verdim. Şu an tüm ilgi odağım gözlerinden alev çıkan Cemre'ydi. "Korkak karı! Göbü içine kaçıyor onu geberteceğim diye. Kaçsın. Bulduğum yerde sikeceğim çünkü!"

O anları izlemek için varımı yoğumu dökebilirdim. İşkence çektirirken bu kadar güzel olması olağan dışı bir durumdu. Bana baktı. "Sana bulaşacakmış. Bak, bak, sik kurığına bak." Ovv yaratıcı küfürlere geçiş sağlıyordu. "Sana dokunsun, ona bir koyarım yetim

yarrağı gibi büzüşüp kalır." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu fark ettiğinde hemen boğazımı temizledim.

"Yani, yaparsın tabii. Tam destek arkandayım." Başımı salladım aşağı yukarı. "Gel, biraz sakinleşelim." Şu an beni sikecekmiş gibi bakıyordu. "Cemre, sakin ol yavrum. Beraber bulur, beraber koyarız." Dokunsam tenimden cos diye ses gelir gibiydi.

"Komutanım, bir maruzatım olaca..." Cemre'nin gözleri arkama kaydığında Fethi'nin cümlesi yarım kaldı. "Olmayacak, olmayacak. Yok komutanım maruzatım falan. Ben boş yapıyorum yine." Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum gülerken. "Manyaksın sen." Helikopterin sesi gelmeye başlamıştı. "Öyle mi? Normalini bul o zaman." Omzuma çarpıp yanımdan geçti. Gülüşüm gitti. "Cemre, gel buraya..." Şu an kendi hâlime şaşırıyordum. Benim gibi bir adamı peşinden koşturan tek kadındı. Ben cidden abayı yakmıştım...

Cemre Laçin

"Ben bir şey bilmiyorum!" Çırpınan Velittin'e baktım. Ağzı yüzü kan içerisindeydi. Ama benim sinirim geçmiyordu. Hâlâ o Sahra denen kanya kuruluydum. Zorla işkence konusundaki yaratıcılığını konuşturacaktı. Kibrit çıkardım ve bir tane yaktım. Önce serçe parmağına tuttum ateşi. Acı dolu bağrışı, çırpınışıyla orantılı çalışıyordu. Kibrit bitene kadar çekmedim ateşi. En sonunda bitti-ğinde diğer kibrite geçtim.

"Sahra bu mühimmatları ne için kullanacaktı? Söylüyor musun, yoksa vücudunun her bir tarafını tek tek, yavaş yavaş yakayım mı?" Küçük küçük yakmak, bu acıyı defalarca yaşamasına sebep olurdu. Terleri kanına bulaşıyordu. Sessizliği sonucunda bir kibrit daha yak-tım. Tenine yaklaştırdığım sırada, "Dur! Söyleyeceğim, dur!" dedi. Yine de durmadım. Bir kibrit daha bitene kadar etini yaktım. Daha sonra suratına eğildim. "Hani bilmiyordun lan, yalancı pezevenk!"

Tekrar kibrit yaktığımda Pars üfleyerek söndürdü. "Konuşacağı-nı söyledi. Bırak konuşsun. Önceliğimiz bilgi." İşkence çektirmem yarım kaldığı için huzursuz olsam da haklıydı.

"İyi, konuş." Kollarını göğsümde bağladım. "Sahra her gün seni izliyor." Devam etmesine izin vermeden böldüm. "Yalan konuşma

ağzına yüzüne vururum. Takip etseydi mutlaka fark ederdim." Sahra beni takip edecek ve ben onu görmeyeceğim, öyle mi? Çok zor.

"Yalan söylemiyorum. Sen anlama diye her gün farklı birine takip ettiriyor. Mühimmatı benden almamı istedi. Çünkü şehirde kargaşa çıkaracaktı. Sen kargaşaya katıldığında vuracaktı seni." Zor nefes aldığı için başı arkaya doğru düştü. Güçlükle nefes almasını izliyordum.

"Bu sayede kim vurduya gidecektim. O kargaşada bana gelen kurşunun kimin silahından çıktığını anlamak imkânsız olurdu." Kabul etmeliydim. Sahra deli olsa da aptal değildi.

"Sahra'yla nerede iletişim kurdunuz?" Pars sordu bu sefer. Ben kafamda yapboz parçalarını birleştirmeye çalışıyordum.

"Sahra'nın bir kızı var." Duyduğum şey gerçekten şaşırmamı sağlamıştı. "Haftada bir kere okuluna kızını görmeye gider. Orada buluşur, konuşurduk. Kimse bizden şüphelenmezdi." Okul ortamında şüphe çekmemesi gayet normaldi. "İsim ver." Detayına kadar öğrenmemiz gerekiyordu. O kız çocuğunun hiçbir şeyden haberi olmayabilirdi. Bu iş düşündüğümüzden daha çok karmaşık bir hâl alıyordu...

Kaos

Abbas: *Yarın mangala çıksak diyorum. Dere kenarında çok güzel bir yer buldum.*

Fethi: *Beni boğmayacaksan geleyim, reis.*

Abbas: *Söz veremem. Gel, gel, balık avlarız*

Alper: *Saat kaçta?*

Abbas: *Gün batımında olsun diyorum. Ne çok sıcak ne çok soğuk. Mangallık hava.*

Alper: *Ben tamamım.*

Ekin: *Bana da uyar.*

Azra: *Korkarak kabul ediyorum.*

Can: *Aynı anda mı gideceğiz?*

Abbas: *Yok, biz bir gün sonra geleceğiz. Can bir de sen başlama. Fethi ibnesi zaten sinir ediyor beni.*

Can: *Anladım abi. Gelirim o zaman.*

"Anlaşılan yarın mangal var. Sena tuttumasa bari." Pars'a baktım. Askeriyeden yeni çıkmıştık. Arabada giderken telefona kısa bir şekilde bakıyordu. "Gelsin o da. Kızın ne zararı var?" Sena anlaşamayacağım birine benzemiyordu. Ayrıca aklıma Azra'nın dediği takılmıştı. *Kardeşi seni tanıyor mu?* Mesaj gelince telefona baktım.

Abbas: *Laçin?*

Geliyoruz

Azra: *"Geliyoruz"* ✨

Ya bu kız mesajda bile ima yapıyordu. Harbi sıkıntılıydı.

Azra, yarın halık diye seni tutarım.

Azra: *Tehdit ediliyorum.*

Tehdit mi ettim? Sadece söyledim. Kaos, ben tehdit ettim mi?

Abbas: *Hayır.*

Fethi: *Yoo.*

Alper: *Nazik bir cümleydi.*

Ekin: *Ben tehdit falan görmedim.*

Can: *Ne tehdidi?*

Timin göt korkusuna ardı ardına itiraz ettiklerini görünce gülmeden edemedim.

Azra: *Yazıklar olsun...*

Azra'nın çaresiz mesajı beni daha çok eğlendirmişti. Araba aniden durunca kafamı telefondan kaldırdım. Yağmur yağıyordu. Hatta neredeyse sağanaktı.

"Pars, niye durduk?" Apartmanın önündeydik. Normalde otoparka park etmesi lazımdı. O, nadiren kapının önüne park ediyordu. Cevap vermedi. El frenini çekip arabanın farlarını açtı, ardından şarkıyla uğraşmaya başladı. "Ne yapmaya çalıştığını bir bilsem," dedim anlamaya çalışarak ama nafileydi.

Ayten Alpman – Ben Varım

Bu şarkıyı bilmiyordum. Müzik çalmaya başladığında son ses açtı ve arabadan indi. Kapısını da kapatmadı. Arabanın önünden dolaşıp benim kapımı açtı, hemen ardından elini uzattı.

"Hatunum, bana bu dansı lütfeder misin?"

Şu cümleye hayır demek gibi bir seçeneğim yoktu. Şu an hayır kelimesi aklımdan silinmiş gibiydi. Yağmur altında ıslanmaya başlanıştı bile. Hemen elimi tutup, beni arabadan çekerek çıkardı.

Müziğin sesi dışarı kadar geliyordu. Yağmurda ıslanmayı severdim. Islanmaktan hiçbir zaman çekinmemiştim. Beni arabanın önüne çekip bir kolunu belime sardı, zaten diğer eli elimdeydi.

"Sesim mükemmel değildir ama sana söylemek istediğim bir şarkı."

Sesinin benim için melodiden farksız olduğunu bilmiyordu. Şarkı sözlere girdiğinde yağmur altında dans etmeye başladık. *"Bir akşam gözünde aşk tüterse."* Adımlarımız uyumlu ve sakindi. *"Geçmiş günler aklından geçerse."* Islanan saçları dağınık bir şekilde önüne düşmeye başlamıştı. *"Kalbin bomboş ümitle biterse."* Kirpiğinde kalan yağmur damlasına baktım. Söylediği her kelime kalbimin ortasına işliyordu. *"Sen üzülme ben varım."* Beni kendi etrafımda döndürdü. Sonra şarkı devam etti, biz durmadık. O şarkıya eşlik ederken ben de ona eşlik ediyordum. Her yerimiz ıslanmıştı fakat ben Pars'la yanıp tutuşuyordum.

"Neler geçti kim bilir başından
Sevgi umdun hep başkalarından
Ağlama gidenlerin ardından
O giderse ben varım..."

Sözleri beni anlıyor gibiydi. Her hareketi anlatmamama rağmen neler yaşadığımın farkında gibiydi. Neler hissettiğimi biliyordu. Bunu nasıl yapıyordu hiç bilmiyordum.

"Zaman durdu sanki,
Beklerken seni
Ben bir tek sevgiye
Bağladım kalbimi."

Hareketlerimiz yavaşladı. Fakat şarkının bu kısmında hızlanmaya başladık.

"Ayrılmam istersen hiç yanından
Çağırsan gelirim çok uzaklardan
Eskiden korkardım yalnızlıktan
Korkmam artık
Sen varsın..."

Bu kısmı özellikle yüksek sesle söylemişti. Sanki şarkıyı o yazmış gibi söylüyordu. Bana özelmiş gibi. Şarkı çalmaya devam etti. Biz yavaşladık. Ben yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Eskiden Ayten Alpman'ın başka bir şarkısı en sevdiğim şarkıydı." İki elini de belime dolayıp beni iyice kendine çekti. "Hangi şarkısı?" Kısık sesi şehvet doluydu. "*Yanımda Olsa* şarkısını favorimdi. Birine özel değildi. Lakin dinlemeyi en çok sevdiğim şarkıydı."

Koyu yeşil gözleri parlar hâlde gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu. "Artık dinlediğim tek şarkı *Ayten Alpman, Ben Varım*." Dudağının kenarı kıvrıldı. Öpmek için yaklaştığında durdum. Dudaklarımızın arasında neredeyse hiç mesafe yokken, "Güreşelim mi?" diye fısıldadım. "Ne?" Şaşkın bir nida döküldü dudaklarından. İkinciye tekrarlamak yerine, beklemediği anda onu tutup yere yatırdım. Yerler su içerisindeyken sırtüstü yere düştü. "Ödetirim demiştim." Beni çok sinir etmişti. Tamam, belki çok romantik bir anda, "Güreşelim mi?" diye teklif sunmam saçmaydı ama tam zamanıydı.

Ben zafer kazanmış gibi gülerken bir anda sırtı sular altında kalan ben oldum. Üstte olan Pars'tı. Ne ara güreş fikrimi sindirmişti de karşılık veriyordu? Ellerimle onu ittireceğim sırada iki elimi de yakaladı. İkimizin de üstü sırılsıklam olduğu için kıyafetlerimiz tenimize yapışmıştı. İki bileğimi de tek avcunun içinde tutarak başımın üstünde birleştirdi. Bileklerimi kurtarmanın yolu vardı tabii ki

ama Pars'ın zarar görmesini istemiyordum. Yoksa gayet ciddi hasar verebilirdim. Bileklerimi zorlamam öpüşüyle son buldu. Nefesimi keserken zorlamadığımı fark ettiği için elini çekti. Ben ise kollarımı boynuna doladım. Bacaklarımı da beline doladığımda beni kendiyle beraber yerden kaldırdı. Bizim birbirimize olan her hareketimiz nazik ama sertti. İkimiz de bundan fazlasıyla keyif alıyorduk.

Şoför kısmının kapısını kapattığında benim az önce indiğim yolcu koltuğuna oturduk. Ben onun kucağındaydım. Arabanın film camlarla kaplı olması bizim için büyük avantajdı. Kesik nefeslerimizin arasında telefonum çalmaya başladığında dediği gibi yaparak telefonu arkaya fırlattı. Dudaklarından zorlukla ayrıldım. "Pars... Ya önemliyse?" Bu cümleyi üçüncü kez kurmak biraz tuhaftı. "Benim için önemli olan sensin. Biz önemliyiz." Sanırım zaafım hâline geliyordu. Çünkü ben bu adama karşı koyamıyordum. Ah, hayır, karşı koymak istemiyordum. Dudakları boynuma doğru indiğinde elimi saçlarının arasına soktum. Yüzünü tamamen boynuma gömmüştü. Biraz daha aşağı ineceği sırada cam tıklatıldı.

"Siktir." İkimiz de öylece durduk. Polisin ne işi vardı? "Şimdi sikeceğim böyle işi!" Dudakları öfkeyle boynumda hareket etti. Kucağından kalkıp şoför kısmına geçtim. Sinir küpü olan Pars'a baktım. "Sakin ol. Arabada kal, başımıza iş açma." Kapıyı açıp içeriden çıktım. "Buyurun?"

Polis memuru bakışlarını arabanın üstünden bana çevirdi. "Kimlikleri görebilir miyim?" Bayılıyordum bu ana ama şimdi hiç sırası değildi. Eğilip Pars'a baktım. "Pars, cüzdanımı ver." Yazık, garibim dirseklerini dizine yaslamış, görüş açısını kapatmaya çalışıyordu koluyla. "Neden rahatsız ettiğini sor!"

Ouvv bayağı sinirliydi. Kimliğimi uzattım. Kısa kontrol yaptığında mahcup bir ifadeyle geri uzattı. "Kusura bakmayın, komşulardan yüksek sesle müzik ile ilgili şikâyet aldık. Aracı da farları açık, hareketsiz görünce... İyi akşamlar, üsteğmenim." Gülümsedim

sakince. Sonuçta onlar da işlerini yapıyordu. Araçlarına binip uzaklaştılar. Arabaya geri bindim ve otoparka park etmek için sürmeye başladım.

"Paşam, iyi misin?" Duruşunu hiç bozmadan baktı bana ters ters. "Sence?" Keyifle güldüm. Galiba şimdi ödeşmiştik. Gerçi bu benim için de biraz kötü oldu ama yapacak bir şey yoktu.

"Yapacak bir şey yok. Kâinat karşı sevişmemize." Anında cevap verdi. "Sikeceğim kainatını! Üç oldu üç!" E tabii durum onun için biraz daha vahimdi. "Sakin ol, paşam. Bir dahakine artık." Yanağını sıktım. "Cemre, bence hiç bulaşma. Henüz vazgeçmiş değilim." Elimi hemen yanağından çektim. "Ay, hoşt ulan." Kendimi tutamayıp güldüm...

"Uyan güzel, aç gözünü, dinle âşığın sözünü." Başımı çevirip uyumaya devam etmek istedim. "Vermişim sana özümü, benim ay kızım, sultanım." Uyanmamak adına biraz daha kaydım yatakta. "Gerçi bir tirilü veremedim özümü ama yüreğimi vermişim, gerisinin ne önemi var?"

Duyduğum cümleyle başımı kaldırdım. Bu odanın içi çok aydınlıktı. Bir gözüm kapalı şekilde baktım ona. "Sabah sabah başlayacağım şimdi özüne, Pars." Uyumak istiyordum. Çok uyuyasım vardı. "Olur, ben her an başlayabilirim yani," demesiyle başımın altındaki yastığı yüzüne vurdum. "Arsız adam, kes sesini." Mırıldandım. "Gel 24 saat uyuyalım." Kolumu büyük bedenine attım. Kocaman yastık gibiydi. Tabii yumuşak kısmı yoktu o ayrı mevzu.

Yumuşak yeri yoktu derken?

Kasları diyorum geri zekâlı. Aklın fikrin hep oraya kaysın.

Ben senim, farkındasındır umarım.

Sus. Sen de kes sesini.

"24 saat uyumak yerine daha güzel şeyler yapabiliriz." Anladım, uyutmayacaktı. "Pars, sabah sabah ne bu libido?" Gözlerimi açıp ona baktım. Pars'ın burnu kızarmıştı. "Hasta mı oldun sen?" Gözleri de bayık bayık bakıyordu. Tek gözündeki hafif kanlanma azalmıştı bayağı.

"Ne alakası var..." Hapşırdı. "Sen hemen hasta mı oldun? Öyle desene." Dalga geçmek için fırsat bu fırsattı. "Ooğğ koca bebek. Gel, ben seni iyileştiririm." Yatakta oturur hâle geldim.

"Koca bebek mi?" Kaşları çatıldı. Başımı onaylar şekilde salladım. "Evet, hemen hasta olmuş, koca bebeğim. Gel, paşam, ben sana şifa olurum." Hemen de gelmişti. Başını dizime koyduğumda saçlarını sevmeye başladım. "Yalnız benim ilacım farklı. Ben o ilacı almadan iyileşemiyormuşum. Doktor illa reçeteye uy dedi." Ağzıma hafif bir tokat attım. "Kes bakayım sesini. Burada doktor da benim, eczane de. Kalk, önce kahvaltı yapacağız."

Her dediğimi de hemen yapıyordu. Üstümdeki pijamamı düzelterek yataktan kalktım. Bir çorba iyi gelirdi. "Paşam," dediğimde hızla cevap verdi. "Hanımım." Sırıttım. "Çorba sever misin?" Ciddi sormuştum. Dalga geçmeyi bir kenara bırakmak lazımdı. Adam ciddi hasta olmuştu.

Onun telefonu çalarken ben kapıyı açıp odadan çıktım. Bir soğuk su içsem iyi olabilirdi. Dolaptan suyu çıkardığımda bardağa koydum. Tam bir yudum almıştım ki Pars aniden yataktan fırladı. "Ne oldu?" Bardaktaki suyu bitirdim. Gözlerine bir anda öfke oturmuştu. Odaya geri girdim ve önünde durdum. "Pars, ne oluyor?" Telefona odaklanmıştı. "Kardeşimin saçının teline zarar gelsin, yedi soyunuzu bulur kurutturum. Akılsız orospu çocukları!"

Ne kardeşi? Sena'ya bir şey mi olmuştu? Telefon kapanmasıyla kulağından çekti. "Pars, Sena'ya bir şey mi oldu?" Ellerimle yüzünü

tutup kendime doğru çevirdim. Gözlerine oturan öfke perdesi tüyleri diken diken ediyordu. "Sena'yı kaçırmışlar, Cemre... Kardeşimi benden kaçırmışlar." Felaket kapısının kilidi dönmüştü...

Kardeş insanın bazen her şeyi, bazen ise hiçbir şeyidir.

Lakin kardeşin aslına bakacak olursak. Kardeş dediğiniz insanlar siz ne yaparsanız yapın destekleyecek olandır. Size saygı gösteren, seven, değer verendir. En önemlisi bunu hissettirmeyi en güzel başarandır. Benim kardeşim dediğim insanlar farklı. Kanımdan olmasa da canımdan hepsi. Ama Pars'ın kardeşi hem canından hem de kanındandı.

"Pars! Pars, dur!" Önüne geçip iki elimi kaldırdım. "Dur, Pars, böyle olmaz." Onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar öfkeliydi. Sinirli tüm karargâhı doldurup taşırmaya yeter de artardı. Sinirli bakışlarını kısaca bana değdirip yanımdan geçti. "Böyle yaparak Sena'yı bulamazsın. Sakin olup düşünmemiz lazım." Kolundan tutup büyük adımlarını durdurdum. "Ne düşüneceğim, Cemre? Yapılması gereken belli. Gideceğim, bulacağım, yok edeceğim!" Kolunu çekti ve yürümeye devam etti.

Sorgu odasına gelince askeri nizamı eksik etmeden girdi içeri. Kapıyı öyle sert açmıştı ki geriye doğru hızla vurdu. Sandalyede oturan Velittin'e yaklaştı. Tek eliyle gırtlağına yapışıp oturduğu yerden havaya kaldırdı. "Sahra nerede?" Gür sesi bıçak gibi keskindi. Boğazını öyle bir sıkıyordu ki yüzü kızarmaya başlamıştı. Ayakları havada sallanıyordu. "Kardeşim nerede lan! Ne planlıyorsunuz, vatansız orospu çocukları!"

Gözleri kaymaya başladığında yanına gittim. "Ölecek," dedim. Kızaran tek Velittin değildi. Pars'ın sinirden alnında çıkan damarları da kızarmıştı. Öfkesi gözlerini geçtim yüzünden bile belliydi. "Gebersin! Geberteceğim yedi soyunuzu! Kurt'un dişine kan değdi! Sağ bırakır mıyım sizi?" Ayakları çırpınmayı bırakıyordu yavaş yavaş. "Bilgi alamayız, Pars, bırak. Sonra geberteceksin, söz veriyo-

rum. Ölürse Sena'ya dair bir şeyler öğrenme şansımız azalır, bırak!" Bana baktı. Sinirli nefesini burnundan soluyordu.

Elini açtı. Velittin sandalyenin üstüne düştü. "Cemre, Sena'ya bir şey olursa ben n..." Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Olmayacak. İzin vermem, izin vermezsin. Buna kimse izin vermez. Sadece sakin olman lazım. Düşünüp Sena'nın nerede olduğunu bulmamız gerekiyor, tamam mı?" Aklı hâlâ gebertemediği Velittin'deydi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Hastaydı bir de kurban olduğum. "Bana bak. İçlerinden geçeceğiz ve Sena'yı kurtaracağız. Başka oluru yok. Yanındayım. Öfkeni o itlere sakla. Şimdi düşünmemiz lazım." Hapşırdı bir anda. Sırıtmadan edemedim. Fazla tatlı geliyordu gözüme. Hem de her hâliyle. "Hatırlat bana, sonra sikeceğim bu herifi!" Kendine yeni gelen Velittin'i işaret etti. Onu kapıya doğru döndürdüm. "Hatırlatırım, hatırlatırım. Albay'ın odasına gitmemiz lazım." Sorgu odasından ite kaka çıkardım. Karargâhta ilerlerken yanımızdan geçen askerler kaçarak geçiyordu. Malum, şu an Pars önüne geçeni ezebilecek kıvamdaydı.

Albay'ın odasına askeri nizama uygun bir şekilde giriş sağladık. "Gelin, oturun, ben de sizi bekliyordum." Albay'ın müsaadesi ile oturduk. "Yüzbaşını, öncelikle geçmiş olsun. Sıkma canını, bulacağız kardeşimizi." Albay babacan bir tavırla yaklaşarak konuya girdi. "Şimdi seni arayan numara ve yaptığın görüşme ile ilgili bilgi almak istiyorum." Pars'tan gözlerini ayırmadı.

"Kardeşimin telefonundan aradılar, iletişimi yine oradan kuracaklarını belli ettiler. Henüz dertlerini veya amaçlarını bilmiyoruz. Lakin bunun arkasında Sahra'nın olduğuna eminim." Cümlesini bitirdiğinde ben araya girdim. "Sahra, Doktor'u öldürdüğüm için benden bir intikam alma peşinde. Bire bir telsiz iletişimine geçtiğimizde, Boran Yüzbaşı'yı da tehdit etti." Pars'a soyadıyla hitap etmek biraz tuhaf kaçıyordu. "Velittin'den öğrendiğimiz kadarıyla

beni her gün farklı şahıslarla takip ediyor. Sahra'nın bir kızı var. Okuduğu okul, sınıf, hatta öğrenci numarasına kadar öğrendik. Sahra kızını görmeye genelde cuma günleri gidiyormuş." Albay bu dediğime oldukça şaşırmıştı.

Pars'ın bacağı stresli bir şekilde sallanıyordu. Albay Pars'a dönüp, "Telefonunu çıkar, kardeşini ara. Bakalım açacaklar mı?" dedi. Pars'ın siniri ortama öyle bir yayılıyordu ki en sakin insanın bile siniri tavan yapardı. Telefonunu çıkarıp masanın üstüne bıraktı ve Sena'yı aradı. Kardeşi telefonuna "Prensesim" diye kayıtlıydı. İçime oturan sıkıntı büyüdü. Pars'ı anlıyordum. Şu an sakinliği de pamuk ipliğindeydi. O da Albay var diye. "Ne oldu, yüzbaşı? Çok mu özledin kardeşini?"

Sahra'nın sesi odaya yayıldı. Pars'ın sallanan bacağı durdu. Ellerini birbirine kenetledi. Ağzında yuttuğu tüm küfürleri duyabiliyordum. "Sahra El-Bahr, seni bulmamız uzun sürmeyecek. Kaçırdığınız masum kadına ver telefonu." Albay sert tonuyla konuştu. "Vay vay! Demek bu kadın bu kadar önemli, ha? Pekâlâ, ona güzel bakacağım. Fakat istediğimi getirmezseniz bu güzel kız yanar."

Pars kendini tutmak için elleriyle yüzünü sıvazladı. Sabrı taşmak üzereydi. Albay olduğu için söze giremiyordu. "Sivilin iyi olduğundan emin olmadan hiçbir isteğini yapmayacağız, Sahra." Pars daha fazla tutamadı kendini. Ayağa kalkıp iki elini de masaya hızla vurdu. "Kardeşime ver telefonu!" Albay ayağa kalktı. Telefona sessize alır almaz, "Boran! Kendine gel! Bu ne saygısızlık? Çık hava al biraz! Rütbeni, olduğun yeri, haddini bil!" diye bağırdı. Yerine geri oturdu.

"Haklısınız, komutanım. Kusura bakmayın, bir daha olmayacak." Albay'ın sinirli gözleri telefonu buldu. "Kardeşine veriyorum bu saygısızlığını. Bir daha görmek de istemiyorum. Şimdi sakin ol ve üzerindeki üniformaya yakışır şekilde davran."

Yerine oturdu. Telefonu sessizden aldı. "Sivilin sağlıklı olduğuna dair bilgi istiyorum. Onun dışında hiçbir isteğin karşılanmayacak." Arkadan birkaç hareketlenme sesi geldi. Ardından telefon kapandı. Biz ne olduğunu anlayamazken telefona gelen bildirime odaklandık. Bir video gönderilmişti. Albay videoyu açıp üçümüzün görebileceği şekilde yerleştirdi. Sena kameranın karşısındaydı. Ağzı bağlanmış, saçları dağınıktı. Elleri arkadan bağlıydı. Videoyu oynattığında ağzındaki bezi çıkardı bir kadın eli. Sahra olmalıydı.

"Abi! Ne olur kurtar beni! Abi öldürecekler ben..." Bezi ağzına geri soktu. Çaresizdi, korkuyordu. Görüntüye Sahra girdi. "Âşık olduğunu adamın cesedini istiyorum. Önce onu getireceksiniz." Doktor'un cesedini kastediyordu. Pars'ın ne hâlde olduğunu görüyordum. Ve bu benim canımı yakıyordu.

Ayağa kalktı Pars. "Komutanım... Müsaadenizle," deyip kapıya doğru adımladı. İyi olmadığının farkındaydım. Müsaade isteyip hemen peşinden çıktım. Duvara yaslanmış, kamuflajının ilk düğmesini açmaya çalışıyordu. Elimi sırtına koydum. "Pars..." Nefes alamıyor gibiydi. Askeriyenin koridorunda böyle durmamız iyi değildi. Elinden tutup arşiv odasına çektim onu. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra ışığı açtım.

Kendini tutamayıp bana sarıldı. Öyle bir sarılışı vardı ki sanki yarasına şifa olmamı bekler nitelikteydi. Çok sıkı sarılıyordu. Kendini sıkıyordu. "Pars..." Sarılışına tabii ki karşılık verdim. Bir elim saçlarına gitti. "Halledeceğiz. Söz veriyorum sana, Sena'ya bir şey olmayacak."

Derin bir nefes aldı. "Gördün hâlini. Kardeşimin hâlini gördün, Cemre. Ben buna nasıl izin verdim?" Benden yavaşça uzaklaştı. "Hayatı pamuk ipliğinde. Her an kafasına sıkılabilir. Ya da daha kötü şeyler yapabilirler. Şiddet, işkence, tecav..." Lafını sert bir şekilde kestim. "Olmayacak öyle bir şey. Düşündüm ben." Hiç umudu

yok gibiydi. "Sahra zeki olabilir ama biz de aptal değiliz. Önce cesedi sunacağız. Bu onu oyalar. Biz de o sıra da asıl plana geçeriz."

Düşünemiyordu şu an. "Pars, Sahra'nın sürekli gördüğü bir kızı var. Ve bizim onu bildiğimizden haberi yok. Kardeşinin kılına zarar gelmeyecek." Bana baktı. Anlamaya çalışıyordu. "Üzüntü anında salak mı oluyorsun sen?" Sorduğum soruyla yüzünü buruşturdu. "Ne alakası var? Düşünüyorum sadece." Başını yukarı kaldırdı, kendine gelmeye çalışıyordu. "İyi, düşün bakalım. Ben Sahra'nın kızını parka götürmek dışında ne yapabilirim?" Kaşları havalandı.

"Anladım. İyi de küçük bir kızı mı kullanacağız? Bunu yapmam." Şakaklarımı ovuşturdum. "Pars, kız annesinin terörist olduğunun farkında bile değil. Ayrıca kızın resmi ailesi var. Yani Sahra'yı kızdan uzak tutarak iyilik yapmış olacağız. Aynı zamanda da kardeşini kurtaracağız. Kadın dediğin gibi basit şeyleri görmüyor."

İşte şimdi anlamış gibiydi. "Ne bekliyoruz o zaman? Hemen gidelim." Kolundan tuttum. "Dur, öyle hemen gidelim demekle olmaz. Önce şu cesedi halletmemiz lazım. Cesedi verirken bir yandan da kızı halletmek gerek. Fazla beklersek Sahra bir şeyler planladığımızı anlar."

Şimdi söyleyeceğim şey biraz hoşuna gitmeyecekti. "Pars, ayrılmamız lazım." Gözleri açıldı. "Ne ayrılması? Ne saçmalıyorsun sen?" Başka türlü oluru yoktu. Sena'yı kurtarmamız için ayrılmamız şarttı.

"İkiye ayrılacağız. Birimiz cesedi teslim ederken, diğerimizin kızı alması lazım. Ailesiyle falan uğraşılması gerek." Başını yana yatırdı. "Cemre, baştan öyle desene. Yüreğime iniriyorsun." Neden yüreğine iniyordu ki? "Sen ne anladın?" Bakmaya devam etti. "Pars, neden şimdi durduk yere ayrılalım diyeyim, manyak mısın?" Lafı bir tarafından anlamaya cidden çok müsaitti. "Kendine gel, Allah aşkına. Yoksa sinirden fitik edeceksin beni." Kapının kilidini döndürdüm. "Sinirden fitik mi? O nasıl oluyor, hanımefendi?" Ka-

pıyı açarken ters ters baktım. "Görürsün yakında nasıl olduğunu," diyerek önden çıktım...

"Haberiniz yok muydu?" Karşımda duran adamla kadına baktım. "Hayır. Öyle bir şeyden haberimiz olsa kızımızı okula gönderir miyiz? Derhâl okulu değişecek, Furkan."

Kadın yanındaki eşine baktı. Sahra'nın kızını görmeye geldiğine dair haberi olmadıklarını iddia ediyorlardı. Cidden de haberleri yok gibiydi. "Anlıyorum. Şimdi şöyle ki bizim de amacımız Sahra'yı yakalamak. Kendisi terör örgütü mensubu. Size daha fazla bilgi veremem, şimdilik bunları bilmeniz yeterli. Kızınızı olabildiğince iyi koruyun. Fakat bir süreliğine misafirimiz olacaksınız." Anlam veremeyerek birbirlerine baktılar. "Sahra evinizin adresini biliyordur. Eminim. Sizi kızınızla beraber bizim ayarladığımız bir eve götüreceğiz. Sahra elimize geçene kadar o evden çıkmanızı istemiyoruz. Güvenliğiniz açısından en iyisi bu. Ev, güvenlik personelimiz tarafından korunuyor olacak." Tedirgin oldukları anlaşılıyordu. "Sakin olun. Hiçbir sıkıntı çıkmayacak. Aksine sizi ve kızınızı büyük bir beladan kurtaracağız. Bizzat korumamız altındasınız." Sahra'nın kızı evlatlık olarak bir aileye verilmişti. Aile ona güzel bakıyor, seviyordu. Bu, her hâllerinden anlaşılıyordu. Gerekli tüm kontrolleri yapmıştım. Tabii ben burada Sahra'nın kızını ayarlarken, Pars ise cesedi teslim etmeye gitmişti...

Pars tek eliyle kaldırdığı teröristin kafasına diğer elinde tuttuğu demir çubuğu geçirdi. Kafasının diğer tarafından çıkınca onu bir kenara atıp, yerde sürünerek kaçmaya çalışan diğer teröriste yaklaştı. Bonuyla sırtına baskı yaptı. Eğildi ve iki eliyle yüzüstü duran teröristin kafasını aniden geriye doğru çekti. Sırtına uyguladığı baskıyla beraber boynu geriye doğru kırıldı. Onunla da işi bitmişti fakat öfkesi de siniri de biraz olsun dinmiyordu. Şu an Pars değil, ***Kurt***'tu.

Az önce omuzlarından duvara sabitlediği teröriste yaklaştı. Ağlıyordu korkudan. Bıçağını tek hamlede çıkarıp boğazını kesti. Hafif bir yükseklikte olduğu için kanları bir şelale misali hunharca yere akıyordu. "Komutanım, dışarısı temiz." Ekin elinde silahıyla merdivenlerde belirdi. Gözleri kısaca Pars'ın yarattığı kaosa baktı. Pars ise yanından geçerek merdivenlerden çıktı. Teröristlerin hepsi leş olduğuna göre maskesini çıkarabilirdi. Derin bir nefes aldığında sarı torbada getirdikleri Doktor'un cesedine baktı. Normalde teröristlerin cesedi alıp gitmesi gerekiyordu. Fakat Pars'ın öfkesi bir tane bile terörist yaşatmaya müsait değildi.

"Bunu açık alana yerleştirin. Geldiklerinde görsünler çok istedikleri cesedi." Ayağıyla iğrenir gibi kenara ittirdi sarı torbayı. Fethi ve Alper hemen dediğini yaparak torbanın iki yanından tutup sürükleyerek uzaklaştırdı. "Komutanım, tahliye edilmek üzere helikopter yola çıktı. Bilginize." Azra'ya kısaca başını salladı. Ardından beklemek için küçük kaya parçasına oturdu...

"Komutanım, Sahra'nın kızı ve ailesi güvenli bir noktaya alındı. Sahra kızına ulaşamayacağını fark ettiğinde riske atmaz. Ayrıca

okuluyla da bizzat görüştüm ve gerekli izinler sağlandı. Herhangi bir harekette haberimiz olacak."

Masasının başında oturan Albay dikkatle dinledi.

"Cesedi alabilecekleri bir noktaya bıraktık." Pars konuştuğunda ona baktı. "Ara bakalım ulaşabilecek miyiz."

Pars telefonunu çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Telefon uzun çalışın ardından açıldı. "Adamlarımı öldürdünüz!" Telefondan yükselen ses, cidden kulak tırmalayan cinstendi.

Albay önceliğimiz olan Sena'dan bilgi almaya çalışmak adına, "Sahra, sivile dair bilgi ver," dedi.

"Adamlarımı öldürdünüz. Ben onu sağ bırakır mıyım? İzleyin şimdi neler yapıyorum."

Albay ile gözlerimiz kesişti. Müsaadeyi alır almaz telefona doğru konuştum. "Sahra, sivilin canına zarar gelirse kızını bir daha asla göremezsin."

Uzun bir sessizlik oldu. "Siz... Kızımı nereden biliyorsunuz?" Oldukça şaşırmışa benziyordu. "Ona dokunursanız kız ölür." Hemen savunma mekanizmasını aktifleştirmişti.

"Sahra, iyi dinle. Şimdi şöyle yapacağız. Sen sivili bırakacaksın, biz de senin kızını sana vereceğiz. Sivilin tek bir yerine zarar gelmesi durumunda kızını unut." Elimizdeki tek şans buydu.

"Bunun hesabını ödetirim, Avcı! Kızıma dokunmanın hesabını hepiniz ödeyeceksiniz. Tamam. Mühimmat hangarında vereceğim size sivili. Kızımı görmezsem kafasına sıkarım, bilin!"

Bir takas söz konusuydu. Tabii ki kızını ona verecek değildik. Hemen ayağa kalktık. Nihayet karşı karşıya gelecektik.

"Komutanım, Pars Yüzbaşım iyi mi?" Fethi'nin sorusuyla başımı kaldırdım. "Çok yaklaşmayın. Sinirli. Buraya daha önce gelen kardeşi vardı, hatırlıyor musunuz?" Hepsine tek tek baktım.

"Sena'yı unutmak mümkün mü?" Alper'in söylediği cümle sabır çekmeme sebep oldu. "Kaçırılan sivil o. Bu yüzden sinir anında bir şey derse alınmayın. Bu operasyon çok önemli, farkında olun. Özellikle Alper." Alper'e baktım. "Ben mi?" diye sordu. Başımı onaylar şekilde salladım. "Keskin nişancı olarak iş sende bitiyor. Sena'yı esir alma durumuna karşı iskalama payın sıfır. Bilmem anlatabildim mi?"

Gözleri daldı. "Anlaşıldı, komutanım." Omuzlarına binen yükün farkında olması iyi bir şeydi.

"Sözde bir takas için hangarda buluşacağız. Önce Sena'nın güvenliği söz konusu. Ardından Sahra'yı yakalayacağız. İstisna bir durum olmadıkça kaçırmamak için elinizden ne geliyorsa yapacaksınız."

Yaptığım uyarılar açık ve netti. Daha üstüne söylenmesi gereken hiçbir söz yoktu.

"Kaos!" Pars'ın sesiyle hepimiz ayağa kalktık ve hizaya geçtik. "Önemli bir göreve çıkıyoruz. Laçin Komutanınız hâlihazırda özet geçti. Sizden de tıpkı benim gibi hassas olmanızı istiyorum. Duygusal olarak değil. Burada duygulara yer yok. Hassasiyetiniz parmağınızın ucundaki tetikte olacak. Aldığınız her nişanda hassas ayar yapacaksınız. Attığınız her adım, mayın tarlasında yürür gibi hassas olacak." Önümüzde volta atmaya başladı. "Sizinle uzun vakit geçirdik. Buraya ilk geliş amacım farklıydı. Farklı bir görev için tim komutanı seçildim. Laçin Komutanınız, namıdiğer Avcı, bu zamana kadar çıktığı görevlerde Kaos olarak büyük başarılara imza attı. Sizin de emeğiniz büyük tabii ki. Yeri geldi omuz omuza savaştık, omuz omuza güldük, eğlendik, üzüldük. Bu zamana kadar bir hatanızı görmedim. Görmek de istemiyorum."

Hepimize tek tek baktı. "Uzun uzun konuşurdum fakat sırası değil. Sadede geleceğim. Az önce de söylediğim gibi duygulara yer yok. Ama burada bir duyguya yer vereceksiniz. Kesin ve net emrimdir. İntikam. İntikam duygusunu hiç olmadığı kadar gün yüzüne çıkaracaksınız. Kardeşimi kaçıran, kaçırmaya cüret eden herkesten bunun intikamını alacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Bende bir sorun vardı galiba. Sinirliyken, bu kadar korkutucuyken gözüme böyle görünmesi tuhaftı. Sanırım en çok sinirli hâlini seviyordum. E tabii gülümsemesi dışında.

"Emredersiniz!" Aynı anda çıkan sesimize intikam fazlasıyla yansımıştı...

"Herkes yerini alsın. Sahra geliyor." Kulaklığa doğru konuştu Pars. Elindeki silahını sıkı sıkı tutuyordu. Bu havada hepimiz maskelerimizi takmıştık. Ne olursa olsun gizlilik esastı. Hangarın önündeydik. Pars'la ben yan yana duruyorduk. Diğerleri yerlerindeydi. Zira kuracağımız baskı sağlam olmalıydı. Önümüzde duran beyaz kasalı araca baktım. Kasasından başına çuval geçirilmiş Sena indirildi. Nihayet Sahra karşımdaydı. İşte şimdi hayatının hatasını yapmıştı.

"Yalnızca ikiniz misiniz?" dediğinde sessiz kaldım. "Kızın içeride. Önce sivil." Pars'ın sesi kurşun gibi delip geçiyordu. "Olmaz." Yanında da dört iti vardı. Hemen arkasında bekliyordu.

"Sivili içeri götüreceğim, ardından kızını getirip sana vereceğim." Sabrı kalmadığı çok belliydi. "O zaman onu isterim. Kızımı getirdiğinde ben de serbest bırakırım." Beni işaret etti. Kendini

güvence altına almaya çalışıyordu. "Yoksa sivil de siz de burada ölürsünüz. Kızımı da alır giderim."

Silahımın askılığını boynumdan çıkardım. Pars başını çevirip bana baktı. "Anlaştık." Gözlerinin içine baktım sakin olması için. Sahra, Sena'nın başındaki çuvalı çıkardı. Dudağı patlamıştı. Vurmuşlardı. "Takas yapacağız. Kızın eline geçene kadar esirin benim." Şüpheyle baksa da hangarın içinden, "Anne" diye yükselen sesle hemen Sena'yı bana doğru ittirdi. Sena'nın bileğinden tutup Pars'a doğru yönlendirdim. Kendimi de Sahra'nın yanına bıraktım. Silahın namlusu artık benim şakaklarımdaydı. Pars, Sena'yı hangarın içine doğru götürürken Sahra kulağımın dibine o iğrenç nefesini üfledi.

"Korkmuyor musun, Avcı? Namlunun altındasın." Şu soruya saatlerce kahkaha atabilirdim fakat pek sırası değildi. "Ben Türk askeriyim, heval. Korku nedir bilmem." İçimde korkuya dair hiçbir şey yoktu. Evet, belki şu an tetiği çekse öbür tarafı boylardım. Lakin şehit olmak korkulacak bir şey değildi. Gurur duyulması gerekendi. "Ya sen, heval? Korkmadan geçirebildiğin bir saniye var mı?"

Silahın namlusunu daha çok bastırdı. "Kes sesini, sıkarım kafana!" Susamazdım. Konuşmanın en güzel zamanıydı. "Takıntılı manyak. Bak sana ne anlatacağım. Şu sözde aşk yaşadığın Doktor senden hiç hazzetmiyordu." Biraz daha sinir olsun diye güldüm. "Hatta senden hiç bahsetmedi bile. İnsan âşık olduğu kadından bahsetmez mi? Yazık sana. Sen de öyle ortalarda aşk yaşıyoruz diye gez."

Öfkelenmişe benziyordu. "Yalan söylüyorsun! Biz birbirimizi seviyorduk! O kurtardı beni tımarhaneden!" Bir anda acı ile bağırarak sarsıldı. Yerdeki toprak kan olurken ben elindeki silaha davrandım. Aslanım Alper tam zamanında, vurması gereken yerden vurmuştu. Omzu parçalanmıştı. Silahını elinden alıp yüzüstü yere yatırdım. "Ne duruyorsunuz? Ateş etsenize!" Diğer dört itine sesleniyordu. Fakat o bana sinir olmakla uğraşırken timin geri kalanı

sessizce halletmişti. Yoksa ben de bu kevaşeyle sohbete meraklı değildim.

"A yok, emekliye ayrıldı onlar. Öbür tarafta yer ayırmak biz, ona yetişecekler şimdi." Kelepçeyi çıkarıp iki bileğini de kelepçeledim. "Kardeşim bunu size ödetir!" Kardeşi mi? "Ne kardeşi lan? Tek veletsin sen!" diyerek yerden kaldırdım. Omzu fena parçalanmıştı. Kemiğini görebiliyordum.

"Tere sizi gebertir. O zaman görüşeceğiz sizinl..." Boynuna saplanan bıçakla lafı yarım kaldı. Başımı çevirdiğimde öfkeyle gelen Pars'ı fark ettim. Boynundaki bıçağı kenara doğru hızla çekti. Etraf kan göleti olurken Sahra'nın başı gövdesinden ayrılmıştı.

Ayakta tuttuğum vücudu yere yığıldı. Başı ise Pars'ın parmaklarının arasındaydı. Hızla inip kalkan göğsü biraz olsun yavaşlamıyordu. Öfkesi ne yapsa geçmeyecekti. Ama kardeşinin intikamını fazlasıyla almıştı. Sahra'nın başını, cesedinin yanına attı. Ardından maskesini çıkararak hangara geri ilerledi.

"Hassiktir be." Fethi'nin şaşkın sesi, sessizliği böldü. Tepeden elinde silahıyla koşarak inen Alper dikkatimi çekti. "Tahliyeye haber verildi mi?" diye sordum. Ekin, "Şimdi gelir, komutanım," diye yanıtladı. Zamanlaması mükemmeldi. "İyi, torbalayın şunları." Leşleri işaret ettim. Ait oldukları yere, sarı torbalara gireceklerdi.

Hangarın içine girdim. Önce ses sistemini kapattım. Küçük bir kızı tabii ki savaş meydanına sokamazdık. O yüzden ufak bir ses kaydını almaya karar verdik. Sena'nın yanında oturan Pars'a baktım. Su içiriyordu. "Bölmek istemem ama tahliye gelmek üzere." Sena'nın hâlâ elleri titriyordu. Şokta olabilirdi. Pars ise hâlâ kardeşi için oldukça endişeliydi. "Dışarıda hava alması iyi olur biraz. Gelirken de kafasında çuval vardı."

Pars bana bakıp başını aşağı yukarı salladı. Sena'ya destek vererek ayağa kaldırdı. Tam hangardan çıktığında Sena bayıldı. Hemen Pars'ın yanına gittim. "Ne oldu?" Pars kucağına aldığı kardeşine

baktı. Ardından az önce yarattığı kan göletine. "Sena'yı kan tutuyor." Kan mı tutuyor? Sena'yı? "Kan mı tutuyor?" Benim sorumun aynısını Alper dile getirdi. Pars'ın ters bakışları Alper'i buldu. "Evet, kan tutuyor." Ters bir şekilde konuştu. Bunu duyduğuma oldukça şaşırmıştım. Yani beklemiyordum açıkçası. Abisi asker, annesi hemşire, babası cerrah olan birinin kanla arası iyidir diye düşünmüştüm. Meğerse tam tersiymiş.

Uzun süre de buna şaştıracaktım. Helikopterin sesini duymaya başladığımızda, sesin geldiği tarafa baktık. Yaklaşıyordu. Sena'yı kurtarmıştık...

"Genel olarak herhangi bir sorun yok. Sadece dinlenmesi lazım. Ne olur ne olmaz bu gece müşahede altında kalsın. Eğer bir sıkıntı olmazsa yarın taburcu ederiz." Doktor gerekli bilgiyi verip yanımızdan ayrıldı. Pars'a, "Sena iyi mi?" diye sordum. Bana baktı ve beni kendine çekerek sarıldı. "Şükürler olsun ki iyi. Kardeşim iyi." Mutluluğunu benimle paylaşması içimi ısıtıyordu. "Demiştim ama ben. Söz verdim o kadar. Tabii ki iyi olacak. Ne zaman sözümü tutmadığımı gördün?" Güldüm. O da benim gibi gülümsedi. "Gördük bir kere." Kaşlarım havalandı. "İstisnalar kaideyi bozmaz." Uyarır tonda konuştum. Gülümsemesini bozmadan saçlarıma bir buse bıraktı. "Bozmaz tabii. Gel, Sena'nın yanına gidelim." Kapıyı açtı, geçmem için bekledi. Hastane odasına girdiğimde yatağında uzanan Sena tebessümle bana baktı.

"Geçmiş olsun," dedim nasıl giriş yapacağımı bilemeyerek. "Teşekkür ederim. Cemre Laçin'di, değil mi?" Adımı unutmaması güzeldi. "Evet. Nasılsın?" Tekli koltuklardan birine oturdum. "İyiyim.

Yorgunum biraz." O her hâlinden belli oluyordu. Yaşadığı şeyler, biz askerler için her ne kadar normal olsa da onun için değildi. Hatta hiçbir sivil için değildi. Bizler zaten bu ihtimallerin eğitimlerini alanlardık.

Pars telefonu çalmasıyla ayağa kalktı. Ona baktığımda, "Annem gelmiş. Sena'yı merak etmiştir. Ben karşılamaya gideyim," dedi. Bana *yanımda kalır mısın* der gibi baktı. Başımı kısaca salladım. Kardeşinin yüzünü avuçlarının içerisine aldı. "Geliyorum ben hemen, prensesim. Cemre burada, korkmana gerek yok." Yanaklarından öpüp doğruldu. Odadan çıktığında derin bir sessizlik oluştu. Sena'yla arada bakışlarımız kesişse de ikimiz de konuşmuyorduk. En sonunda sessizliği o bozdu. "Abimin anlattığı kadın sensin, değil mi?" Böyle bir giriş beklemiyordum. "Anlamadım?" dedim. Hafif güldü.

"Kaç yaşındasın?"

"28 oldum, geçen günlerde."

"En sevdiğin renk?"

"Mat siyah."

"Burcun?"

"Koç."

Gülmeye başladı. "Hepsine de cevap verdin." Ben de güldüm. "Ben senden küçüğüm. Sana abla desem sorun olur mu?" Başımı iki yana salladım. "Hiç sorun olmaz. Azra olsaydı teyze diye dalga geçerdi. O yüzden abla demen beni mutlu eder." Dediklerimi çok anlamasa da güldü. "Abim senden bahsetti. Bir ara yemek hazırlıyordu. Ondan sonra ev tutmaya geldiğinde dalgındı. Sebebini sorduğumda senden bahsetti." Kuşlarım havalandı. "Öyle mi? Ne dedi?" Merakla sordum. Omuz silkti. "*Adı gibi*, dedi. *Ateş parçası, düştüğü yeri yakıyor*, dedi. Seni bilmem ama ben abimi ilk defa bir kadını düşünürken gördüm. Ben öyle şeylere takılmam. Saygı gös-

termek düşer. Abimin gecelik hayatına hiçbir zaman karışmadım. Haddime değil."

Gecelik hayat? Bana yine sinir yükleniyordu. "Gecelik derken?" Alt dudağını ısırdı ve gözlerini yumdu. "Eyvah eyvah, sen bilmiyorsun. Abim zamanında görebileceğin en hovarda insandı. Yakışıklılığını kullanıyordu. Tabii bıraktı sonra. Araba yarışlarına olan tutkusunu anlatmıştır. O malum kazayı geçirdikten sonra çekti elini kolunu. Zaten o zamanlar yeni teğmen olmuştu." Şakaklarım zonklıyordu.

Neredeyse kaza geçirdiğine sevinecektim. "Bak, benim söylediğimi çaktırma abime. Keser vallahi beni." Derin bir nefes aldım. "Yok, yok, çaktırmam. Sen rahat ol. Ben çakacağım bir tane." Sona doğru kısık sesle konuştum. "Cemre abla, şaka bir yana, abimle bir ilişkiniz var mı? Yoksa platonik mi kendisi?" Sinirden gülme gelmişti. "Yani, platonik olsa bile şu saatten sonra platonik olamazdı. Fakat değil." Sikecektim gençlik yıllarını. Ne bu böyle? Eski pezevenk gibi CV'si var. "Sizin cidden ilişkiniz var." Başımı onaylar şekilde salladım. Senacım şu an inan oralı değildim.

"Cemre abla."

"Evet?"

"Abimi üzmezsin, değil mi?"

"Neden üzeyim ki abini?"

"Bilmem. Terk etmezsin değil mi onu? Babam gibi yapmazsın, değil mi?" Babası gibi mi? Pars'ın babası onları terk mi etmişti? "Etmem. Ben terk etmem. Abini de üzmem, merak etme. Onun üzülmesini hiç istemem."

Tam bu anda kapı açıldı. İçeriye hızlı bir şekilde Pars'ın annesi girdi. "Sena! Kızım!" Hemen gidip kızına sarıldı. "Yavrum! Anneciğim, kuzum!" Kızını iyice kendine çekip sarıldı. Film izler gibi bakıyordum onlara. Ben esir düştüğümde annemin haberi bile olmamıştı. "Anne, boğuluyorum." Sena'nın zar zor çıkan sesiyle an-

nesi uzaklaştı. Kızına güzelce baktıktan sonra öpmeye başladı. "Ah kuzum, yüreğime indiriyordun."

Pars'ın elini omuzumda hissettim. "Sen iyi misin?" Başımı kaldırıp ona baktım. "İyiyim, iyiyim tabii. Neden?" Kollarını göğsünde bağladı. "Öyle bir daldın gittin." Ayağa kalktım. "Hiç, yorgunum biraz. Ben artık eve gideyim. Hem uğramam gereken bir yer var." Gideceğim sırada Sena'nın lafıyla olduğum yere çakıldım kaldım.

"Anne beni bir bırak da git gelinini gör." HOOOOOOĞĞĞ NE GELİNİ? Neyden bahsediyorsun Senacım?

"Gelinim mi?" Annesinin sesiyle iyice içe göçtüm. Allah'ım ben ilk defa bu kadar utanıyordum. Yavaşça Pars'a baktım. Sırıtıyordu. "Pars, sırıtmasana mal mal, bir şey de." Daha çok gülümsemeye başladı. Zevk alıyordu. "Kim? Oğlum? Ne diyor kardeşin?" Şimdi yok olacaktım şuracıkta. Anneannem, beni duyuyorsan bir el atıver be. Şu an tam sırası. Ne bileyim, hepsi aynı anda hafıza kaybı yaşasın 15 dakikalık. Süper olurdu.

"Cemre abla. Abimin karşı komşusu işte. Yalnız Fazilet Hanım, gelininiz olay. Tadını çıkarın." Sena ben sana bir şey demiyorum. Lakin elimde olsa yatağa bantlardım o ağzını. "Sen?" Bana seslendiğini anladığımda yavaşça arkamı döndüm.

"Ben," dedim. Ne diyebilirdim ki başka? Yok o.

"Siz?" İkimize baktı. "Evet, annecim. Cemre âşık olduğum kadın."

Sus Allah'ın cezası. Aşk itirafının sırası değil şimdi. Bu da hiç olmadık zamanlarda aşktan bahsediyordu. "Ay bana bir şeyler oluyor." İsmini yeni öğrendiğim Fazilet Hanım, elini başına koyarak kendisini koltuğa bıraktı. Pars yanımdan ayrılarak annesinin yanına gitti. Kadın bayılıyordu galiba.

Cemre, fırsat bu fırsat. Kaç kızım.

Yan yan ilerlemeye başladım. Hastane odasının kapısına geldiğimde hızla açıp kaçtım. Bayağı koşar adım ilerliyordum koridorda.

"Allah'ım, inşallah yok olurum yarabbi! İnşallah beni uzaya fırlatırlar." Hızlı hızlı çıktım hastaneden. Hemen motoruma atlayıp uğramam gereken yere sürdüm.

"Kadın beni önce kevaşe zannetti, sonra asker olduğumu öğrenince özür diledi, daha sonra oğluyla ilişkim olduğunu öğrendiğinde bayıldı."

Parmaklarımla şakaklarımı ovaladım.

"Ben bunun bir tık üstünü bilmiyorum. Bu rezilliğin had safhası. Sena da yok gelinin falan dedi. Kadının yüreğine indi yüreğine."

Hâlâ utanıyordum. "Baran, oğlum, bu böyle olmaz. Beni de al yanına. Azıcık kay kenara, beraber kalalım şu toprağın altında. Hatta sen kalk, ben yatayım."

Çiçeklerle dolu mezara baktım. Al sancak biraz olsun dalgalanmayı bırakmıyordu. "Ne bok yiyeceğim şimdi?" Kadın bayıldı. Ben de kaçtım. Ayıp oldu şimdi de. Arasam mı acaba Pars'ı? "Baran susacağın zamanı s..." Küfrümü ağzımın içinde yuttum. Mezarlıkta olduğumu fark etmiştim. "Bence ben arayayım. Kadın bayıldı sonuçta. Böyle de kaçak gibi olmaz." Telefonumu çıkardım. Ama elim arama tuşuna gitmiyordu. En iyisi mesaj yazmaktı.

Pars, annen nasıl oldu?

Bu mesaj da sanki söver gibiydi. Allah'ım ben nelerle uğraşıyorum? "Baran, ben bu hâllere düşecek insan mıydım? Allah aşkına şu hâlime bakar mısın? Gülüyorsundur şimdi." Mesajıma cevap geldiğinde baksam mı bakmasam mı emin olamadım.

Pars: *Niçin kaçtın?*

Kaçmak? Ben? Ben kaçmadım. Ufak bir işim çıktı. O yüzden çıkmak zorunda kaldım. Yoksa ben ne kaçacağım?

Şeytan şu mesajımı görse beni ayıplardı. Yani cidden çarpılmama ramak vardı artık.

Pars: *Seni tanıyorum, utandın mı?*

Birinin seni fazla tanıması bazen kötü olabiliyormuş. Azra'yı anlamıştım şu an.

Kardeşin, annene "Gelinin" diyerek bağırdığı için mi utanacağını düşünüyorsun?

Pars: *Evet.*

Çok doğru düşünmüşsün. Yerin dibine girseydim daha iyiydi.

Pars: *Sen utanınca ne güzel oluyorsun öyle :)*

Gördüğüm mesajla mal mal sırıttım. Ufak bir çevre kontrolü yaptım. Biliyorum, mezarlıkta etrafı kontrol etmem çok mantıklı değildi. Ama yine de tedbir tedbirdir.

Pars, ne güzel!? Annen önce beni kevaşe sandı. Sonra asker olduğumu öğrendi, özür diledi. Sonra oğluyla ilişki içerisinde olduğumu öğrendi. Bir de üstüne bayıldı. Annenle olan mazimiz çok mu güzel?

Ben utanmayayım da kim utansın? Sen zaten maşallah bayağı 32 dişinle beraber sırıtıyon.

Keyif aldın, değil mi? Hoşaf!

Sinirlenmiştim bak bir de. Telefonu kapatıp Baran'a geri döndüm. "Sonra, Baran. Benim de biç aklıma gelmezdi Pars'la bir

ilişki içerisinde olacağım. Ben gidiyorum şimdi. Annene uğrayacağım." Ayağa kalktım. "Aslında en başta bunu söylemek için geldim de... işte. Kaydı biraz konu. Olsun, sohbet etmiş olduk. Aklın arkada kalmasın, annene uğruyorum." Mezar taşının üstündeki yaprakları temizledim.

Pars: *Hoşaf mı? Küfürlerin muazzam.*
Pars: *1 saatte evde ol.*

Tek kaşım havalandı.

Olmuyorum evde falan.
Pars: *Konuşacağız, hatun. Evde ol.*

Hatun mu? Tamam o zaman. Olurum evde. Bana uyar. Hemen bizlica Fulya ablanın yanına gideyim. Sonra eve geçerim.

Anlaştık.

"Baran'ım olmadan günler geçmiyor be kızım. Sanki şu kapıdan içeri 'Annem' diyerek girecek gibi her an." Peçeteyle sildi gözyaşlarını. "Siz de olmasanız gelenim gidenim yok. Geçenlerde Can oğlum geldi. Gazi olmuş. Vatan sağ olsun. Oturduk konuştuk. Sanki Baran'ımla konuşuyorum."

Timdeki herkes elbet uğruyordu Fulya ablaya. Baran'ın annesi bize emaneti. Onu yalnız bırakacak değildik. "Ondan önce de Abbas oğlum geldi hanımıyla. Oğullarının adını Baran Ata koymuş-

lar." Gözyaşları arttı. Mutlu olmuştu. Her hâlinden belli oluyordu. "Allah bahtını açık etsin. Oğlum bana yaşatabilecek en büyük gururu yaşattı. Bir Baran göçtü bu dünyadan. Yeni bir Baran Ata geldi." Gülümsemesi büyüdü.

Çok tatlı bir kadındı. "Sadece Baran değil. Sizler de benim evlatlarımsınız. Ne olur iyi bakın kendinize. Bana, ailenize evlat acısı yaşatmayın."

Emin ol, sen annemden daha çok üzülürsün, Fulya abla. Tebessüm edip elini tuttum. "Biz her zaman yanındayız. İstediğin zaman ara." Elini öpüp başıma koydum. "Bak, ben aldım bir şeyler. Eğer eksiğin varsa hâlâ çıkalım beraber." Elime iki kere yavaşça vurdu. "Sağ olasın, kızım. En büyük eksiğim evladım. O da elinizde olan bir şey değil." Keşke elimde olan bir şey olsaydı. Ne yapar ne eder yaşatırdım Baran'ı. "Sen nasılsın? Nasıl gidiyor hayat?" Bu sorular ne kadar basit olsa da beni hep düşündürürdü. "İyiyim, güzel gidiyor haya..." Yarım saattir buradaydım ama Pars aramaya başlamıştı bile.

"Evet?" Telefonu açtım. "Alayım mı seni?" Gülümsedim. "Hayır, motorum var." Hemen cevap verdi. "Benim de arabam var." Bu sefer güldüm. "Pars, saçmalama hadi. Geleceğim birazdan." Onun da ufak gülüşünü duydum. Daha fazla sırıtmamak için yüzüne kapattım telefonu.

"Kim bu? Parmakta yüzük de yok. Sevgilin mi?" Sırıtışım gitti. "Öyle de denebilir." Kaşları havalandı. "Ciddi mi düşünüyor? Yoksa gönül mü eğlendiriyor bu adam seninle?" Gülme gelse de tuttum kendimi. "Yok, o gönül eğlendiremez benimle." Sikerdim o gönlü. Eline de verirdim. "Ailesiyle falan tanıştırdı mı?" Merakla sordu. Ah be Fulya ablam. Hissettin de mi sordun bu soruyu. "Tanıştık maalesef." Anlamayarak baktı. "Maalesef mi? Kız yoksa sen mi gönül eğlendiriyorsun adamla?" Eliyle kolumu dürttü. "Ondan değil, hoş

bir tanışma olmadı diyelim." Ayağa kalktım. Çıkmam gerekiyordu artık.

"Rezil mi oldun adamın ailesine?" Gözlerim açıldı. "Fulya abla, dense öyle kurbanın olayım." Ekstra bir utanma geldi. Kapıdan geçirirken, "Ben de merak ettim damadı. Unutmayın beni," dedi. Döndüm sarıldım. "Seni hiç unutur muyum? Aşk olsun." Güldü. Gülünce aynı bir tatlı oluyordu bu kadın. "Hadi Allah'a emanetsin, kızım." El salladığında aynı şekilde karşılık verdim. Kaskımı takıp motorumu çalıştırdım ve eve doğru sürmeye başladım.

Analitarımı çevirdiğim sırada Para'nın kapısı açıldı. Pars etrafa bakarken aceleci bir tavırla yanıma geldi. Hemen eve girip kapıyı kapattı.

"Ne oluyoruz?" Neydi bu acele? Beni kendisine çekip dudaklarına kapandı. Öpüşünde hasret vardı. Sanki yıllardır görüşmüyorduk. Geri çekilen ilk ben oldum. "Pars, hayırdır?" deyip mutfağa geçtim. "Ne hayırdır?" Soğuk bir su çıkarırken, "Bir yere mi gidiyorsun? Son kez öpüyor gibiydin," diye sordum. Düşüncesi bile ellerimi diken diken etmişti. "Bir yere gittiğim yok. Ama seni her öpüşümde son defa öpüyormuşum gibi hissediyorum."

Garipti. Bense sürekli öpebilecekmişim gibi hissediyordum. "Ne konuşacağız?" Su içtiğim bardağı tezgâha bıraktım. "Şu attığın mesajlar hakkında." Beni belimden kaldırıp tezgâha oturttu.

"Haksız mıyım? Annenin benden hoşlanmayacağının ikimiz de farkında değil miyiz?" Gövdesi bacaklarımın arasındayken elleri tezgâha yaslıydı. "Tam tersi düşünüyorum desem inanır mısın?" Anında başımı iki yana salladım. "Hayasa inanmam. Bak, bir tekli-

fim var. İkimiz de kârlı çıkarız," dediğimde o yarım gülüşünü yaptı. "Neymiş o teklifin?" Kendime çekip dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Ben diyorum ki..." Tekrar öptüm. "Hı?" dedi soru sorar tonda. Gözleri dudaklarımdan ayrılmıyordu. "Ailelerimizle tanışmasak?"

Gülüşü gitti. Koyu yeşilleri, gözlerimi buldu. "Hayır." Fazlasıyla net cevabı sinirlerimi bozmuştu. "Pars, ne gerek var? Senin ailen gördü zaten beni. Biliyorlar sonuçta kim olduğumu. Benim ailemi tanımasan da olur. Hatta senin yararına olur. Bak, çok büyük bir avantaj." İkna etmek adına konuştum.

"Cemre ne dediğinin farkındasın, değil mi?" Neden farkında olmayayım be arkadaş. "Farkındayım tabii ki. Ve bana aşırı mantıklı geliyor."

Hiç hoşnut değil gibiydi bu fikirden. "Ailemi sevmek zorunda değilsin, onlarla görüşmek zorunda da değilsin. Seni hiçbir şeye zorunlu tutacak değilim. Ama sırf utanıyorsun diye tanışmamak saçma." Niye bu kadar mantıklı konuşuyordu? "Pars, kadınla nasıl tanıştığımızı hatırla. Nasıl sevdireyim ben kendimi?" Ya sevdirmeyi geçtim. Kadın beni sever mi? "Sena zaten sen konusunda başımın etini yiyor. Annem ise tanışmaya razı. Düşündüğün gibi bir durum yok ortada." Kaşlarım havalandı.

"Nasıl başımın etini yiyor? İstemiyor mu beni?" Gülümsedi. "Senin istenmeme gibi bir şansın yok. Aksine tehdit ediyor beni. Seni özlersem suratıma bakmazmış. İki günde satıp abişini." Sena, canım benim, iyi hoşsun da neden annene bir anda *gelinim* diye bağırdın be?

"Annen bayıldı," diye hatırlattım. "Ufak bir şaşırdı diyelim biz ona. Sonra konuştum kendisiyle. Tanışmaya hevesli. Dediğim gibi, ben sizin anlaşabileceğinizi düşünüyorum." Ben hiç düşünmüyordum. Sanki kıyıda köşede bıçağı takacakmış gibi bir his vardı içimde. "Gel şu tanışma işinden vazgeçelim." Yine bir denedim şansımı.

"Hem bak sen de benim annemle tanışmayacaksın. Bundan güzel fırsat mı var?" Cevabının değişmediği gözlerinden belliydi maşallah. "Senin aksine ben annenle tanışmayı istiyorum." Ne istediğinin farkında mıydı? "Eceline mi susadın?" dediğimde güldü. "Neden öyle diyorsun? Nazik bir kadına benziyor. Komşusuna yardım eden bir kadın ne kadar kötü olabilir ki?" Alaycı bir tavırla ben güldüm.

"Merak etme, sana karşı kötü olmaz. Tam tersi. Seni bayağı sever. Ablamı düşünemiyorum bile." Aklıma gelen kişiyle yüzüm buruştu. "Pars, benim abim var... Hayır ya. Yok, ben vazgeçtim. Olmaz. Tanışmıyorsun sen kimseyle."

Hayatta olmazdı. Ben abimin saçma tavırlarını, *errrrrkeksi* tavırlarını Pars'ın üstünde uygularken görmek istemiyordum. "Beni saklayacak mısın?" Bu şekilde de mantıklı değildi. Farkındaydım. "Ya saklamayacağım tabii ama bire bir tanışmaya da gerek yok." Hem de hiç gerek yok. "Çok düşünüyorsun. Bence akışına bırak." Hızla cevap verdim. "O akış sonra nakış nakış götüne girerse görürüm seni."

Kaşları çatıldı. "Abin ne tip bir insan?" Ellerini arkaya yasladım, başımı da yana düşürdüm. "Söylemeyeceğim. Madem çok istiyorsun tanışmayı, kendin görürsün." Onu itirip tezgâhtan indim. "Cemre bir saniye. Böyle olmaz." Kolumdan tuttu. "Ne? Kendin istemiyor muydun? Tanışırsın işte. Tabii evleneceğimiz zaman." Sevgilim diye karşısına çıkarmaya gerek yoktu.

"Sen evlilik teklifi mi bekliyorsun?" Lafı bir tarafından anlamasaydı keşke. "Yoo aksine. Ne kadar geç, o kadar iyi. Ailemle tanışma süresini uzatabildiğim kadar uzatmış olurum." Şaşırmışa benziyordu. "Neden şaşırdın?" Odama girdim. Üstümü değiştirmem lazımdı. Giyebileceğim rahat bir şeyler çıkardım. Yorgundum. Hiç olmazsa uzanmak istiyordum.

"Benimle evlenmek istemiyor musun?" En sevdiğimdi. Sinir etmek. "Ben istemiyorum demedim." Üstümü çıkardım. "İstiyorsun

yani?" Sadece sityenim varken kapıya yaklaştım. "İstiyorum da demedim." Kapıyı suratına kapattım. Ardından üstümü değiştirmeye devam ettim.

Kapının ardında konuştu. "Bu yaptığın hoş değil. Beni mi sinir ediyorsun sen?"

"Hangi konuda?" Malum, şimdi suratına kapatmıştım kapıyı.

"Normalde kadınlar evlilik konusunda ısrarcı olur. Sen rahat gibisin." Yani evlilik bana göre resmiyette birlikte olduğunu göstermek gibi bir şeydi.

"Kaç tane kadın tanıdın seninle evlenmek isteyen?" Sena'nın dedikleri geldi yine aklıma.

"Sayayım mı burada?" Kapıyı sinirle açtım. "Vururum seni, Pars." Zevkle sırıttı. Beni sinir etmek için gidiyordu. "Genel olarak konuştum. Taliplerimi göze alarak değil." Önünden geçerken dik dik gözlerine baktım.

"Ben de taliplerimi göze alarak cevap vereyim mi?" Beni sinir ederse onu sinir ederdim. Gülüştü hemen kaçtı. "Ne talibi?" Sıra bendeydi. Salondaki koltuğa oturdum rahatça. "Vallahi gözlemlerime göre siz erkekler, kadınlardan daha çok evlilik meraklısınız." Kaşları çatıldı. "Gözlemlerime göre derken? Seninle evlenmek isteyen başkaları da mı var?" Ah garibim, ne zannediyordu beni?

"Yok desem yalan olur. Fakat eskileri konuşacak değilim seninle. Ben senin eski hayatını kurcalamıyorum." Çünkü pavyon gibi hayatı vardı "Sakın hak kıskançlık rollerine girme. Altından kalkamazsın." Üzerime doğru gelirken uyardım.

"Öyle mi, Cemre Hanım?" Uzandığım koltuğun üzerine çıktı. Elleri başımın iki yanındayken yüzü fazlasıyla yakındı. "Öyle, Pars Bey." Yaklaşığı sırada o yarım gülüşünü yaptı. Dudaklarınız birbirine değerken kapı çaldı.

"Cemre." Sabrı taşmış gibi olan sesi beni güldürse de gülmedim. "Pars. Sakin ol." Gözlerini sabırla yumdu. Derin bir nefes aldı.

"Yavrum ben böyle işi s..." Öperek susturdum. Şu an siniri başka türlü geçmez gibiydi. Ayrıca onu öpmeyi çok seviyordum. "Ben kapıya bakayım. Sen de sakinleş biraz." Üzerimden kalkıp koltukta oturur pozisyon aldı.

"Sakinim ben."

"Hı hı," diyerek tınlamadım. Kapıyı açtığımda karşımda Azra vardı. Siktir! Karşımda Azra, evimde Pars vardı. Gelsin bol bol imalar. Yürüyen imaya kapıyı ardına kadar açtım. "Geç, geç. Hoş geldin, Esra Erol." Kahkaha atarak içeri girerken bir anda gülüşü kesildi. İkimize de bakarken zevkle, "Ben böldüm galiba?" diye sordu. Pars'la aynı anda cevap verdik.

"Evet."

"Hayır."

Kaşlarımı çatıp Pars'a baktım. "Bölmedin bir şey." Uyarır şekilde konuştum. "Enişte, gideyim ben. Siz rahat rahat..." Salak salak kaş göz yapıyordu. "Azra, otur şuraya."

Pars ayağa kalktı. "Benim işim vardı zaten. Görüşürüz sonra," diyerek kapıya yöneldi. "Enişte bozuldu sanki biraz?" Yok, onda bir hâller vardı ama hayırlısı. "Sen niye geldin?" Alınır gibi baktı. "Aşk olsun. Bir şey mi olması lazım illa? Özledim, geldim işte." Doğru. Zaten Harp Okulundan mezun olduğumdan beri ayrıydık...

Karargâhın koridorunda ilerlerken saate baktım. Dakik bir insandım. Bir yere geç gelmekten nefret ederdim. O yüzden 15 dakika erken gelmiştim. Tim toplanacaktı. Yeni bir görev söz konusuydu. Sıkıntı bitmişti. Fakat leş olmadan önce bahsettiği Tere vardı. Sıra onlaydı. Albay'ın odasının önünde durdum. Yeni operasyonla ilgi-

li bilgi alsam iyi olurdu. Kapıyı tıklatacağım sırada içeriden gelen ses beni duraksattı. Normalde kapı dinlemek hiç etik bir hareket değildi. Bunun cezası da ağır olurdu, farkındaydım. Lakin içeride Albay'la konuşan Pars'tı. Bana böyle bir şeyden bahsetmemişti.

"Suriye'ye çıkman lazım, Kurt. Fakat ondan önce küçük bir operasyona çıkacaksın. Sana daha önce de bahsettiğim gibi. Öleceksin."

Ölmek mi? İçime büyük bir ağırlık oturdu. "Herkes senin öldüğünü, şehit olduğunu zannedecek. Yaşadığını sadece ben bileceğim." Hayır, böyle bir şey olmamalıydı.

"Sana dosyayı daha önce verdim. Okumuşsundur. Belki yıllarca Suriye'de kalabilirsin. Oradan bize aktaracağın bilgiler çok önemli olacak. Kabul ettiğin takdirde işlemlere başlayacağım."

Sakladığı şey bu muydu? Pars gerçekten gidecek miydi? Onca şeyden sonra bana yapacak mıydı bunu? O yüzden son zamanlarda tuhaf davranıyordu.

Veda eder gibi...

Cemre Laçin'in Defterinden

Zaman geçmiyor, geçen zaman hasret yarama tuz basıyor.
Beklemek bir ölümdür derler, dert değil ölüm.
Ne de olsa yaşamak çekici gelmiyor.
Çektiğim özlem hiçbirine benzemiyor.

Benzersiz kokun atamaz çiçeklerle aşık.
Kokun hiçbir çiçeğe denk düşmüyor.
Düşsem göğsüne, bir daha açmamak üzere yumsam gözlerimi.
Bırakır gider misin yine eskisi gibi?

Cemre Laçin

Cemre Laçin

Kafamı sikeyim ben! Ben aklımı sikeyim! Tutamadım kendimi.

"Hayırdır, Laçin?" Albay'ın sorusuyla yutkundum. "Komutanım, bu yeni operasyon için bilgi alacaktım. Rahatsız ettim, kusura bakmayın." Eliyle kapıyı işaret ettiğinde çıktım. Sakin kalmam lazımdı. Askeriyedeydim. Sakin olmam gerekiyordu. Üzerimde onurla taşıdığım üniformam vardı. Nefes almam lazımdı. Alamıyordum. Biri boğazımı sıkıyor gibiydi.

"Cemre." Arkamdan seslendiğini duydum. Adımlarımı hızlandırdım. Yalan mıydı her şey? Hepsi mi yalandı? Ben nasıl inanmıştım?

"Cemre dursana." Karargâhtan çıktığında temiz hava yüzüme vurdu. Helikopter pistindeydim. Burada kimse olmazdı. "Cemre d..." Kolumu tuttuğunda hemen geri çektim.

"Uzak dur! Dokunma bana." Kaşları çatıldı. "Ne oldu?" Hâlâ ne oldu diyordu. "Rahat bırak beni." Sinirliydim. Hem de çok sinirliydim. Sözlerimle veya fiziksel olarak zarar vermek istemiyordum. "Cemre, neyin var?" dediğinde arkamı döndüm. "Kabul edecek miydin? Odaya girmeseydim kabul edecek miydin?" Ne dediğimi anlamış olacak ki bakışlarını kaçırdı.

"Tabii ki edecektin. O yüzden bu veda eder gibi konuşmaların, hareketlerin. Bırakacaktın beni, değil mi?" Ben nasıl bir salaktım?

"Geri dönecektim." Dayanamadım cevap verdim. "Ne zaman? Psikolojimi sıktıktan sonra mı? Ne kadar olduğunu bilmediğim süre kendini ölü göstererek mi?" Ne sanıyordu? "Geri döneceğinin garantisini kim veriyor? Kabul etmeyebilirdin... Sana seçenek sundu. Sen ise ilk fırsatta beni bırakmayı seçtin."

Başını iki yana salladı. "Cemre, seni bırakmam. Görev önemli bir görev ve bana sunuld..." İyice sinirlerimi hoplatıyordu. "Koskoca TSK'da bir sen mi varsın bu göreve uygun? Hâlâ bırakmam diyor. Delireceğim şimdi, hâlâ bırakmamaktan bahsediyor!" Elimi alnıma götürdüm. İnanılmaz ağrıyordu. "Ben sana inandım! Umudumu, hevesimi sikmezsin sandım, inandım! Kabul etmeme şansın vardı ve aklına bile gelmedim." Ellerimle ittirdim. "Nefret ediyorum!" Bir daha ittirdim. "Senden nefret ediyorum!" Bileklerimi tuttuğunda çektim ellerimi. "Dokunma sakın bana. Bu zamana kadar sevdiğim her şeyden ailem yüzünden nefret etim. Ama senden, senin yüzünden nefret ediyorum. Sana salak gibi inandığım, seni sevdiğim için de kendimden nefret ediyorum!"

Şu an üzgün olup olmaması umurumda değildi. "Söylediğin onca süslü lafların hiç mi değeri yoktu? *Hepsi mi yalandı?* Ne olacaktı? Ben duymasaydım ne olacaktı! Bana kendini ölü gösterip, yıllarca kaybolup sonra geri mi çıkacaktın ortaya?"

O bana yaklaşırken ben ondan uzaklaşım. "Değildi. Hiçbiri yalan değildi, Cemre, ben zorundaydım. Vatanı gör..." Sesim daha da yükseldi. "Vatanı görev değil bu! Sana seçenek sundular! Zorundalık falan yok ortada! Beni keyfine göre bunkıp gidecektin. Sana sordum. Dedim ne bu veda eder gibi hâller? Sen ise saçma sapan bir şeyler geveledin!" Kabul etmeme gibi bir şansı vardı. "Hayatımda ilk defa mantığımı değil, duygularımı dinledim. Ve sen ilk fırsatta beni pişman ettin. Kahrettin! Sikeyim!" Öfke dolup taşıyordu. "Dedim, sonunu bildiğim yola sokma beni dedim! Aklımı sikeyim ben! En başta izin vermemem gerekiyordu!"

Omzuma dokunduğunda dönüp tüm öfkemle yumruk attım. "Dokunma! Bana dokunmanı, bana bakmanı istemiyorum! Siktir git, Emir!" Burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi. "Pars benim adım. Sen bana hep Pars dersin. Yapma böyle, lütfen. Cemre, ben geri dönecektim. Seni bırakmak aklımın ucundan geçmed..."

Dinlemek istemiyordum daha fazla. "Siktir git, Emir! Bu ölüm senaryolarını dahi görmek istemiyorum. Timimin başından defol git. Onlara yalan bir acı yaşatmam. Kendini nasıl öldü gösteriyorsan göster. Lakin Kaos'a sahte bir acı yaşatmana izin vermem."

Gözlerinin nasıl baktığının farkındaydım. Umurumda mıydı? Hayır. "Cemre ben geri dönecektim. Seni bırakmayacaktım. Lütfen dinle beni." Sabırla nefes aldım. Başımı yukarı kaldırıp baktım. Yıldızlar çoktu. "Albay'a bildiğimi söylemeyeceğim. Zaten benim için gerçekten öldün." Konuşmak için dudaklarını araladığında izin vermedim. "Konu ne, biliyor musun? Ben sana küçük Laçin'i gösterdim. Herkesten koruduğum, sakladığım Laçin'i sana gösterdim. Şimdi ben ağlamayacağım ama o küçük kızın gözyaşları durmayacak." Yaklaştım. Akan gözyaşını umursamadım. "Her bir gözyaşı için seni defalarca öldüreceğim. Seni seven kalbimi seninle çürüteceğim. Ve eğer bir gün karşılaşırsak sana nasıl yabancı olduğumu göstereceğim." Son kez koyu yeşillerinin içine baktım. *"Seninle nefes alan ruhumu, seninle nefessiz bırakacağım."*

Hemen ardından, "Pars diyordun, değil mi? Az önce öldü Pars. Bu ölümün yalan bir tarafı olmadı. Şimdi hayatımdan siktir git!" dedim ve yüzüne bile bakmadan ayrıldım yanından. Gözlerim doluyordu. İstemiyordum ağlamak falan. Fakat ağlamak isteyen ben değildim. Terk edilip yapayalnız bırakılan o küçük kızdı...

3 Gün Sonra

"Komutanım, Pars Yüzbaşı nerede?" Fethi'nin sorusuyla ona baktım. "Yok. Tim komutanınız olması gerektiği gibi benim. Şimdi operasyona geçelim."

Konuşacağım sırada Azra böldü. "Nasıl yok? E siz beraberdini..." Sözünü tamamlamasına izin vermeden dibinde bittim. "Değiliz. Bundan sonra kimsenin ağzından Yüzbaşı Boran'a ait tek bir kelime duymayacağım. Eğer birinizin dilinden dökülürse o dili koparırım. Uyarıyorum. Teğmen Azra Kuzgun! Şınava yat!"

Hepsine tek tek baktım. "Haddinizi bilin artık. Üzerinizde bu kamuflajlar olduğu sürece rütbeyi bırakmayacaksınız. Savaşta sizin arkadaşınız değil, komutanınızım. Kaos, kendine gel!"

Can'a baktım. "Bacağın ne durumda?" Platin takmışlardı. "İyi durumda, komutanım. Sadece ağrı yapıyor." Her şeye rağmen askerliğine geri dönmüştü. "İyi, koşun o zaman. Hamladınız iyice. Hepiniz eğitim sahasına!" Her şey en başta olması gerektiği gibi olacaktı. Hatanın neresinden dönsek kârdı.

"Hadi, Kaos! Ne bakıyorsunuz? Emir mi ikileteceksiniz bana!" Tek sıra hâlinde koşmaya başladılar. Ben ise şadırvana geçtim. İçimde kopan fırtınayı nasıl dizginleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu...

1 Ay Sonra

"Reis, radyoyu bize sal be." Fethi, Abbas'ın yanına yanaştı. Abbas ise radyoyu ayarlamaya çalışıyordu. "Dur, halledeceğim." Ab-

bas inatla vermedi. Cemre kenarda oturuyordu. "Reis, harbiden bize mi versen şu radyoyu?" Alper de Fethi'ye hak verdi. Yaklaşık yarım saattir uğraşıyordu. Dağda, operasyondaydılar.

Azra araya girip, "Bir rahat buraksanız halleder gibi," dedi. "Hay yaşa Azra hacım. Bir susun lan!" Ekin, Azra'nın kolunu dürttü. Can merakla, "Abi burada çeker mi?" diye sordu Abbas'a. "Çeker oğlum çeker. Ayarlayayım, çekecek o."

Ekin ve Azra ayağa kalkıp uzaklaştı. "Ne oldu?" Azra, Ekin'e anlamsayarak baktı. "Laçin Üsteğmen. Sana hâlâ bir şey anlatmadı mı?" Azra bakışlarını Cemre'ye çevirdi. "Hayır, anlatmadı. Cemre'yi bilirim. İnadı inattır. Anlatmaz."

Ekin sıkıntıyla nefes aldı. "1 aydır ölü gibi. Ağzımıza sıçmak dışında bir şey yapmıyor, konuşmuyor. Öğrenmeye çalışsan?" Azra, Ekin'e hak vermişti. "Biliyorum. Gülmüyor bile. Cemre gülmüyorsa vardır bir sıkıntı. Ne olduysa Para Yüzbaşı gittikten sonra oldu. Bir şey yaşandı ama ne?"

Ekin düşünmeye başladı. "Ne yapacağız? Böyle olmaz. Kadın ya içimizden geçiyor ya susuyor. Laçin Komutanım hepimize zamanında destek oldu. Şimdi o bu hâldeyken öylece oturmamız olmaz." İçi rahat değildi Ekin'in. Azra umutsuzca, "Farkındayım ama biz bir şey yapamayız gibi," dedi.

"Yaptım. Ne oldu lan, ibneler? Açın dinleyin şimdi!" Abbas inatla uğraştığı radyoyu nihayet yapmıştı. Alper, "İyi, açalım bir şarkı," diyerek eline alıp kanal değiştirdi. "Lan dur, kalsın bu şarkı."

Radyodan yükselen sesi duydu Cemre. "Değiştir şunu." Gözlerini açıp baktı. "Niye, komutanım? Ayten Alpman-Ben Varım güzeldir. Bir dinley..." Cemre sinirine hâkim olamadı. "Değiştir Fethi şu şarkıyı!"

Sesinin yükselmesiyle tüm bakışları Cemre'ye döndü. "Ne çok seviyorsunuz lafımı ikiletmeyi!" Ayağa kalkıp paketinden bir sigara çıkardı. Fethi şarkıyı değiştirdiğinde yanlarından uzaklaştı ve du-

daklarına yerleştirdiği sigarayı yaktı. Ekin, Fethi'nin yanına gidip, "Alınma, şu aralar iyi değil," dedi. "Onu anladık." Kısık sesiyle konuştu Fethi. Radyodan usul usul başka bir şarkı çaldı.

"Yetinmeyi bilir misin?"

Sezen Aksu'nun sesi yükselirken, Cemre sigarasından aldığı dumanı derin bir nefesle bıraktı. Dağların arasından batan güneşin ışığı yansıyordu gözlerine.

"Sana verdiği kadarıyla kayatın.
Hoş, hilsen de bilmesen de
Yara bere bu yollardan geçeceksin."

Tim, şarkı devam ederken, uzakta dikilip batan güneşi izleyen komutanlarına baktı. Hepsinin içinde bir sıkıntı vardı. Onlar da memnun değildi komutanlarını böyle görmekten. Fakat en acısı, ellerinden bir şey gelmiyordu.

"Kazanmayı isterdim kaybetmeyi değil ama
Olmadı yar...
Kendini kayırıyor her insan önce bu yüzden
Aşka kıyar."

Azra daha fazla dayanamadığında adımlarını hızlandırıp Cemre'nin yanında durdu. "Böyle olmaz." Lafı uzatabilecek durum yoktu. "Nasıl olur, Azra? Sen söyle." Cemre başını çevirip Azra'ya baktı. Batan güneşin ışığı şimdi yüzünün yarısına vuruyordu. Sigarasından bir duman daha aldığında Azra cevap verdi. "Bilmiyorum ama böyle olmayacağı kesin." Aldığı cevap karşısında Cemre yarım bir gülüş sergiledi. Başını iki yana sallayarak tekrar güneşe doğru

döndü. "Bak, yüzbaşı ile ne olduğunu söylemiyorsun ama fazlasıyla yansıtıyorsun. Belli, canın yanıyor. Sana üzülme diyemem fakat bu kadar hır gür fazla." Azra'nın dediklerinden sonra Cemre aniden sigarasını söndürdü.

"Giderim alışığım gitmelere
Direndi bu can ne bitmelere
Giderim alışığım gitmelere
Direndi bu can ne bitmelere..."

Arkasını dönüp time baktı. "Haksız yere çıkardığım hır gür var ise helal edin hakkınızı." Konuşmaya başladığında Azra eliyle şakaklarını ovaladı. Kastettiği bu değildi. "Birkaç aya bunu da halledeceğim. Olmadı halledene kadar dönmem." Cemre bir kez daha dönüp baktı Azra'ya. "Azra haklı. Saçma sapan olaylardan sizin etkilenmeniz doğru değil." Dönmemek? Azra buraya takılmıştı. Nereye gidecekti Cemre?

2 Ay Sonra

"Oğlum 1 yaşında! Lan, ibneler! Aslan oğlum 1 yaşında." Abbas sevinçle iki kolunu da kaldırdı. Birini Alper'in omzuna, diğerini Can'ın omzuna attı. "Akşam doğum gününe davetlisiniz. Vallahi yengeniz kıtır kıtır doğrar sizi." Keyfi yerindeydi. Yüzünde kocaman, sıcacık bir gülümseme vardı. "Hacı, Azra bacını da kap gel.

Lan it! Sen de geliyorsun. Sensiz olmaz." Fethi hemen sıraltı. "Seviyorsun beni," deyip göz kırptı. Abbas başını sabır çekerek iki yana salladı. "Dua et bugün oğlumun doğum günü. Yoksa sikeceğim seni!" Sinirine hâkim olmaya çalışarak konuştu. "Laçin, geliyorsun değil mi? Son 2 aydır görüşemedik zaten. Ata'nın doğum gününe gelirsin, değil mi?"

Abbas kenarda sessizce oturan Cemre'ye baktı. Cemre ise bir süre düşünse de haklı olduğunun farkındaydı. "Gelirim." Kısaca cevap verdi. Zaten son zamanlarda oldukça az tepki veriyordu. Tim de fazlasıyla farkındaydı. "Tamam o hâlde. Takım tamsa gidiyorum ben. Akşama hazırlık var, daha yengeniz yardım edeceğim." Aralarından sıyrılıp geçti. Cemre de Abbas'ın ayağa kalkmasıyla beraber şadırvandan ayrıldı.

Motoruna binip kaskını taktı. Hemen ardından sürmeye başladı. Eve gidiyordu. Şu günlerde yaptığı tek şey buydu. Ev-iş. Motorunu park etti, daha sonra apartmana girdi. Bugün cumaydı. Uzun zamandır fark ettiği bir şey aklına takıldı. Apartman alkol kokmuyordu. Şaşırmaya dahi mecali yoktu. Çıktı asansörden. Kendi evinin kapısına geldi. Anahtarı döndüreceği sırada arkasındaki kapı açıldı. Durdu parmakları. Derin bir nefes aldı. Elini cebine attı. Belli bir miktar parayı çıkardı ve arkasını döndü. Sena'ya baktı. Pars'ın evinde 2 aydır kardeşi oturuyordu.

"Nedir bu?" Sena, Cemre'nin uzattığı paraya baktı.

"Önümüzdeki ayın kirası." Her ay kira ödemeye başlamıştı.

"Cemre abla, gerçekten gerek yok. Abim görse bu yaptığımı çok kızar."

Cemre dediğini pek umursamadı. Her ay bu konu geçiyordu. Sena sürekli gerek olmadığından bahsedip duruyordu. Fakat Cemre'nin kira ödemesinin sebebi farklıydı.

"Cemre abla," diye seslendi tekrar. "Sen nasılsın? Özür dilerim, soramadım. Abimden uzun zamandır haber alınıyorum. Senin bir

bilgin var mı?" Cemre iki elini de cebine attı. Omuz silkti. "Hayır, yok. İyi günler." Evinin kapısını açtığında omzunun üstünden baktı. "Cemre abla." Açmak üzere olduğu kapıyı durdurdu.

"Evet?" Beklemediği bir soru almak üzereydi. "Babam gibi, sen de abimi terk mi ettin?" Cemre önce sessiz kalmayı istedi. Fakat sorumlusu olmadığı şeylerden suçlanmak artık ağır geliyordu.

"Baban gibi olan abindi, Sena."

Evine girip kapısını kapattı. Derin nefesler almaya çalıştı. Öfkesi, siniri ne yaparsa yapsın geçmiyordu. Hızla bir sigara yaktı. Evin içinde sinirli adımları geziniyordu. "Aklımı sikeyim ben." Sigarasından içerken soğuk bir su içmek için mutfağa uğradı. Duş alıp çıkması gerekiyordu. Ata'nın doğum günü vardı. Bir bardak dolusu suyu içtikten sonra gözü iki aydır bakmığı fotoğrafa kaydı. Televizyon ünitesinin üstünde duran tek fotoğraf. Cemre ve Pars'ın hastanede olan fotoğrafı. Pars'ın kucağında Ata, yani bir bebek vardı. Cemre ile Pars, birbirlerinin omzunda uyuyakalmışlardı. Sigarasını söndürdü agresif bir tavırla. Mutfağından çıkıp fotoğrafın yanına gitti. Çerçeveyi yüzüstü olacak şekilde ters çevirdi. Daha fazla görmeye dayanamıyordu. "Aptalın tekiyim." Eğer o gün Pars'ın gideceğini öğrenmeseydi, bu fotoğrafı hediye edecekti. Düşünmüştü kendi kendine. Hayali bir aile olan adama, çocuk veremeyeceğinin farkındaydı. En azından aile gibi göründükleri bu fotoğrafı hediye etmek istemişti. Fotoğrafta da olsa aileymiş gibi görünmek istedi. Göstermek istedi.

Üstünü çıkararak duşa ilerledi. Dinmeyen öfkesini söndürmeye çalışıyordu. Soğuk bir duştan sonra aynanın karşısına geçti. Aldığı makyaj malzemelerine baktı. Son iki aydır adam akıllı uyku çekebilmiş değildi. Gün içerisinde maksimum iki buçuk saat uyuyabiliyordu. Kâbusları bitmemişken yenisi eklenmişti. Uyutmayan kâbuslar onu uykusuz bırakıyordu. Kokusuyla rahat bir uyku çektiği adam, şimdi onu uyutmayan kâbuslarından biri olmuştu. Göz altla-

nu makyajla kapatıyordu. *Hepten zombi gibi görünmeye gerek yok,* diye düşündü. Ya da bu uykusuzluğu dışarı yansıtmaya.

Üstüne rahat bir şeyler giyip evden çıktı. Ata'nın doğum günü için yola koyuldu...

"Abbas!" Leyla Hanım'ın ani uyarısıyla olduğu yerde duraksadı. "Yeni sildim yerleri. Girme içeriye." Daha sakin bir tonda uyardı.

"Ama karıcım, benim içeri geçmem lazım." Abbas'ın tatlı itirazına Leyla Hanım gözlerini açarak tepki verdi. "İçeri girmek yok dedim. Beş dakika bekle, sonra girersin. Hem Ata'yı giydirmedik. Koş, giydir oğlumuzu."

İlk doğum günü olduğu için oldukça heyecanlıydılar. Ayrıca Abbas'ın gördüğü her bir doğum günü oldukça özeldi. Sonuçta kimsenin yarınları belli değilken, askerlerin hiçbir zamanı belli değildi.

"Çıplak mı kaldı benim oğlum? Geliyorum, babasının aslanı." Hemen koridordan geçerek Ata'nın odasına girdi. Bu sırada zil çaldı. Leyla Hanım kapıyı açtığında timi karşısında gördü. Yüzüne büyük bir gülümseme oturdu. Seviyordu bu timi.

Fethi, "Yengecim, içeriden güzel kokular geliyor," diyerek sırıta sırıta girdi. "Ata sıçtı, ondandır," dedi Leyla Hanım. Timdeki herkes gülerken tek tek içeri geçtiler. Alper salona gireceği sırada, "Alper!" diye bağıran Leyla Hanım tekrar müdahalede bulundu. Alper yerinden sıçrayarak Leyla Hanım'a döndü. "Yenge, kalbim göbeğimde atıyor," diyerek derin bir nefes aldı. "Ay, kusura bakma. Salonu daha yeni sildim. Mutfakta oturun beş dakika." Herkes neşeli bir şekilde mutfağa geçti.

Leyla Hanım mutfağa girmek üzere olan Azra'nın kolunu tuttu. "Sen gel buraya." Azra'nın gözleri hafif açıldı. *Bir şey mi yaptım?* diye düşündü. "Nerede bizim kız? İki ay oldu yüzünü gören cennetlik." Azra konunun kendisi olmadığını anladığında rahatlasa da her türlü hoş olmayan bir konuydu.

"Vallahi gelirim dedi. Cemre gelirim dediyse gelir." Leyla Hanım şüpheyle baksa da kucağında Ata'yla gelen Abbas araya girdi. "Benim yakışıklı oğluma bakar mısın? Şu yakışıklılık aynı ben." Karısının yanağından öptü. "Azra bacım, geçsenize, ayakta dikiliyorsunuz."

Hepsi mutfak masasına oturdu. Leyla Hanım'ın yaptığı yemekler koca masayı kaplıyordu. Malum, timi doyurmak zordu biraz. Zorunda değildi tabii ki fakat bunu zaten istediği için yapıyordu. "Pasta ne zaman?" Can'ın sorduğu soruyla tim merakla Leyla Hanım'a baktı. "Laçin gelmeden bir dilim yiyemezsiniz. Şimdilik yemeklerle idare edin." Hepsine anlık sessizlik çöktü.

Alper emin olamadan, "Gelir mi sizce?" diye sordu.

Ekin kendi fikrini sundu. "Gelir. Ata'nın ilk doğum gününü kaçırmaz."

Azra, Ekin'den hemen sonra, "Katılıyorum. Cemre gelirim dedi. Demek ki gelecek," dedi.

Fethi haklı bir noktaya vurgu yaptı. "Umarım geldiğinde sınav falan çektirmez."

"Sinir konusunda beni geçtiğini söyleyebilirim." Abbas karısının yaptığı yemeklerden kendi tabağına ilave etti.

"Ne oldu bizim kıza?" Leyla Hanım iki aydır göremediği için ayrı merak etmişti. Ekin konuya giriş yaptı. "Emir Komutan ile bir ilişkileri vardı. Hatta yanlışlıkla ağzından kaçırmıştı. Lakin oldukça mutluydu. Yani benim bildiğim, bu zamana kadar en mutlu hâliydi."

Alper devamını getirdi. "Sonra yüzbaşı ortadan kayboldu. Ne bir haber vardı ne de bir bilgi. Üç gün sonra Laçin Komutanımız tekrar tim komutanı oldu."

Azra atıldı. "Ben birlikteliklerini sorduğumda, sinirli bir tavırla ilişkilerinin bittiğini belirtti."

Leyla Hanım tek tek hepsinden dinliyordu. "Şehit düşmüş olabilir mi?" Sorduğu soru sebebiyle sesi kısık çıkmıştı Can'ın. Ekin, Can'ın sorusuna cevap verdi. "Olabilir. Bazen bir askerin şehit olduğunu hemen öğrenemezsin. Banka hesaplarında da iki aydır hiçbir hareketlilik yok. Laçin Komutanım baktırmıştı bana."

Leyla Hanım bu durumu garipsedi. "Allah korusun ama Emir Bey şehit düşse bizim kız yıkılmaz mıydı?" Azra, Leyla Hanım'ın bu sorusuna hızlı bir cevap verdi. "Çok ayakta sayılmaz. Son iki aydır sık makyaj yapmaya başladı. Göz altlarını kapatmaya çalışıyor. Sinirli olduğu kadar uykusuz da olmalı."

Ekin, Azra'nın dediklerinin ardından, "Şehit düştüğünü Laçin Komutan da bilmiyor olabilir. Sevdiğiniz biri ölürse öfke ve sinirle dolup taşmazsınız, saf üzüntü olur," dedi. Lafını bitirmeden önce kısa bir eklemede bulundu. "Tabii şehit olduysa." Leyla Hanım düşünmeye başlamışı. "Reis haklı. Ben son iki aydır bu kadar sinirli insan görmedim. Yani yengecim şöyle söyleyeyim, Abbas reis, Laçin Komutan'ın yanında pamuk gibi adam."

Leyla Hanım'ın kaşları havalandı. *O kadar mı?* diye geçirdi içinden. "Sonrasını sen de biliyorsun, yenge. Operasyon dışında göremez olduk. Muhabbetlerimize hiç katılmaz oldu. Tek tük laf alıyoruz ağzından. En önemlisi, deli gibi kendi kendine gülen komutanım, gülmez oldu," dedi Alper.

Azra duyabilecekleri şekilde mırıldandı. "İki aydır bir kere güldüğünü görmedim..." Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Masaya uzun bir sessizlik çöktü. "Bizim kızı konuşturmamız lazım. Fena tutulmuş." Masadaki herkes Leyla Hanım'a baktı.

Azra merak ettiği kısmı, "Nasıl konuşturacağız? Ben kaç kere denedim," diyerek sordu.

"Yenge, sen bir denesen konuşmayı? Belki seni kırmaz. Burada herkes biliyordur, komutanım her ne kadar göstermese de pamuk gibi kalbi vardır," diyen Fethi timdekilere baktı.

"Doğru söylüyor. Yenge sen denesen harbi?" Alper, Fethi'ye katıldı. Abbas ise Ata'ya bir şeyler yediriyordu onları dinlerken. Bu sırada kapı çaldı. Leyla Hanım hemen yerinden kalktı. "Geldi! Geldi bizim kız." Heyecanla gitti kapıya. Ardına kadar açıp karşısındaki Cemre'ye baktı. Cemre donuk bir suratla içeriye girdi. Leyla Hanım'ın sarılışına hafifçe karşılık verdi. "Neredesin kız sen? Özlettin kendini." Leyla Hanım geri çekildiğinde Cemre, "İşlerim vardı," dedi.

Leyla Hanım durumu her ne kadar bilse de bire bir görmek onu da fazlasıyla üzmüştü. Cemre mutfağa, timin yanına gittiğinde hepsi bir ağızdan, "Hoş geldiniz, komutanım," dediler. Cemre kısa bir baş selamıyla karşılık verdi. Ardından masanın ucuna oturdu.

"Nasılsın kız? Nasıl gidiyor hayat?" Cemre'nin tabağına yemeklerden doldurmaya başladı. "İyiyim, iyi gidiyor. Seni sormalı?" Her ne kadar farklı bir cevap beklese de *iyiyim* diyeceğini biliyordu Leyla Hanım. "Oğlanla uğraşıyorum. Paşamız 1 yaşına girdi." Gözleri daldı Cemre'nin. "Pastaya geçmedik, seni bekleyelim dedik. Hem Ata'nın ilk doğum günü. Hep beraber olmak önemli." Tabağı Cemre'nin önüne koyarken gülüşü havada asılı kaldı. "Ne oldu?" Cemre gözlerini daldığı yerden çekip elindeki tabağı aldı.

"Bir şey yok, dalmışım öyle. Teşekkürler, yemekler güzel görünüyor." Aklına Pars'a ilk *paşam* dediği zaman gelmişti. Leyla Hanım yerine geri oturdu. "Neler yaptın son iki ayda?" Tim sessizce ikisinin konuşmalarını dinliyordu. "Hiç, aynı... yaşamaya devam ettim."

Leyla Hanım'ın kaşları havalandı. "İşlerim var demiştin. O yüzden sordum." Omuz silkti. Cemre aklına gelen ilk şeyle cevap verdi "Ailemle falan uğraştım." Leyla Hanım başını onaylar şekilde sal-

ladı. "Anladım. Yesene bir şeyler. Tabağına hiç dokunmamışsın." Gözleriyle işaret etti.

"Çok iştahım yok, Leyla Hanım. Sağ olasın..."

Sağ olduğun sürece... Aklına Pars'ın dediği gelmişti. Kısa bir sözdü ama çok anlamlıydı. *Sen sağ olduğun sürece sağ olurum* demekti. Zihnindeki düşünceleri oradan çekmek için getirdiği poşeti uzattı. "Nedir bu?" Leyla Hanım uzanarak aldı poşeti. "Ata'ya ufak bir doğum günü hediyesi." Hediye paketini gördüğünde içi ısındı Leyla Hanım'ın. "Kız, ne gerek vardı? Çok güzel düşünmüşsün." Hediye paketini sakince açtı.

"Ata'nın fotoğrafları." Abbas hemen dönüp baktı. "Abbas abi uyanana kadar fotoğraf çekeceğime söz vermiştim. Yaşayamasa da oğlunun ilk aylarını görmek en büyük hakkıydı." Abbas küçük çerçeveler hâlinde olan fotoğraflara baktı. O zaman Leyla Hanım çok kendinde olmadığı için aklına hiç böyle bir şey gelmemişti. Abbas uzun uzun baktı fotoğraflara.

"Laçin..." Sessizce konuştu Abbas. "Nasıl düşündün? Bunlar çok güzel." Leyla Hanım da oldukça şaşkındı. Cemre ise omuz silkti. "Aklıma geldi hastanedeyken. Ne zaman uyanacağın belli değildi. Uyandığında gör istedim. Biraz geç oldu ama d..." Abbas, Cemre'nin lafını kesti. "Laçin, sen bana oğlumun ilk 5 ayını verdin. Sence geç olması umurumda mı?" Fotoğraflara tekrar tekrar bakıyordu. Kendisini uzun bir süre bakmaktan alıkoyamayacaktı. "Lafı olmaz," diye karşılık verdi Cemre. Tim ise oldukça etkilenmiş bir şekilde bakıyordu. Hediye konusunda cidden iyiydi.

Leyla Hanım elindeki pastayı masanın ortasına koydu. "O zaman hepimiz güzelce bir fotoğraf çekilelim." Abbas'ı koluyla dürttü.

Abbas başını fotoğraflardan kaldırdı. Ayağa kalkıp kamerayı açtı ve tüm timi alacak şekilde kadraja sığdırdı. Uzun masanın sağ tarafında Fethi, Alper ve Can vardı. Alper, Can'a kolunu atmışken Fethi

de Alper'e kulak yapıyordu. Masanın sol tarafında Ekin, Azra ve Leyla Hanım vardı. Ekin, Azra'ya bakarken, Azra ile Leyla Hanım gülümseyerek kameraya bakıyordu. Ata ise annesinin yanındaydı. Masanın baş ucunda Cemre vardı. Kollarını göğsünde bağlamış, arkasına yaslanmış bir hâlde sadece kameraya bakıyordu. En ön kadrajda ise Abbas vardı.

Fotoğrafı çektiği anda Ata'dan bir ses yükseldi. "An..." Herkes bir anda Ata'ya baktı. "Anne de oğlum." Abbas ısrarla Ata'nın yanına eğildi. "Ba..." Bu sefer Leyla Hanım atıldı. "Baba mı?" Herkes heyecanla izlerken Ata, "Anba," dedi.

Fethi diğerleri gibi şaşırarak, "Anba mı? O ne lan?" diye sordu. Abbas, "Ne var lan? Beğenemedin mi? Oğlum annesini de babasını da ayırmıyor. Değil mi aslanım?" diyerek Ata'yı kucağına aldı. "Baba." Fethi'ye kızarken bir anda Ata'ya baktı. "Baba? Baba dedi. E konuştu. Baba dedi. Oğlum baba dedi. ALLLAAHHHH! OĞLUM KONUŞTU!" Ata'dan neşeli kahkahalar yükseldi.

Abbas sevincini yaşayabilmek adına Leyla Hanım'ın kucağına bıraktı Ata'yı. "Anne." Ata küçük işaret parmağını kaldırıp annesinin burnuna yerleştirdi. "Abbas! Anne dedi! Ay oğlumuz anası babası olduğumuzu biliyor!"

Masada neşe yükselirken Abbas, Ata'yı yukarı fırlatıp tutuyordu. Küçük bebeğin kahkahaları da eksik olmuyordu. Alper gülerek, "Yalnız hurbi hayırlı evlatmış. İlk kelimesi hem anne hem baba oldu. 'Anba' diyen bebeği ilk defa gördüm," dedi.

"Acaba sonraki kelimeleri ne olacak?" Can merakını tabii ki gizleyemedi. "Vallahi konuşmaya başladı bu." Fethi de ekledi neşesini. "Bizim Baran gibi konuşkan olur." Leyla Hanım ve Abbas Ata'yla sevinirken tim kendi aralarında konuşuyordu. "Ne güzel işte," dedi Azra. Fethi hak verdi hevesle. "Gevezeliğini bile özledim onun. Konuşsun tabii." Cemre ise sıkıntıyla nefes verdi. Kendi doğum günü

geldi aklına. Pars'ı ilk öptüğü ana gitti... Her şeyin onu hatırlatması canını sıkıyordu...

3 Ay Sonra

"Biraz sol tarafa." Cemre elini kaldırıp adama mobilyayı koyması gerektiği yeri işaret etti. "İyi mi burası, abla?" Adamın sorusuyla başını onaylar şekilde salladı. "İyi, iyi, güzel." Adam tekli koltuğu bıraktı. "Bu eski mobilyaları ne yapalım?" Adam elinin tozunu attırdı birbirine vurarak. "İhtiyaç sahibi olursa verirsiniz. Onu dışında size kalmış ne yapacağınız." Adam sıcak bir tebessüm etti. "Tamamdır." Elini uzattı. Cemre kısaca tuttu.

"Yatak odasını yarın gelir, kurarız. Mutfak biraz sürer, haberiniz olsun." Şöyle bir arkasına baktı. "Dediğim gibi şu tezgâhı kaldırmanızı istiyorum. Onun yerine mutfak açık olsun. L şeklinde duvara sabit olursa sevinirim."

Evdeki çoğu şeyi değiştiriyordu Cemre. Ne zaman baksa Pars'la olan anıları canlanıyordu gözlerinin önünde. 3 ay olmuştu gideli ve dönmeyeli. Gerçi dönecceği de kesin değildi ya. Fazlasıyla tehlikeli bir göreve gitmişti. "Hallederiz, sıkıntı yok, ablam. Mutfak 1 hafta sürer en fazla. Geri kalanlar basit zaten." Elini çekti Cemre. "Anladım, kolay gelsin."

Adam baş selamı verip diğer çalışanlarına seslendi. Hepsi tek tek evden çıktılar. Yeni mobilyalar farklıydı. Artık iki tane değil, bir tane tekli koltuk vardı. Büyük bir L koltuk almıştı Cemre. Bal-

kon kapısının önüne kadar geliyordu. Orta masayı bile değiştirmişti. Yeni bir yatak odası takımı, yeni mutfak yaratıyordu kendine.

Televizyon ünitesini bile değiştirmişti. Fotoğraf ise hâlâ kapalı şekilde duruyordu...

5 Ay Sonra

"Yoğun baskı altındayız! Destek ekibi nerede kaldı?" Cemre telsize doğru konuştu. Ekin'den cevap geldi. "Haber verdim, komutanım. Yarım saat daha dayanmamız gerekiyor." Kurşunlar birer birer üstünden geçiyordu.

"Sikeyim yarım saatini! Mühimmat ne durumda?" Kendi şarjörlerini kontrol etti.

"2 şarjör. 1 tabanca."

"3 şarjör. 1 tabanca."

"1 şarjör. 1 tabanca."

"Son şarjör. 1 tabanca."

"Sadece tabanca."

"1 şarjör."

Cemre hızlı nefeslerini kontrol altına aldı. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Etrafına baktı. "Alper, dinle beni. Araçla üstlerine gideceğim. Arabayı durdurduğumda emrimle beraber araç deposuna ateş edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Kendi şarjörlerini çıkardı. Şarjör sayısı en az olan askerlerine attı. Elinde sadece tabancası vardı.

"Anlaşıldı, komutanım!"

Önündeki beyaz araca baktı. Tozdan topraktan çok beyazlığı kalmamıştı. "Kaos, araca biniş sağlayacağım. Koruyun!" İçinden üçe kadar saydı. "Sikeyim seni!" Üçe kadar sayarken, bu hâldeyken aklına Pars gelmişti. O üçe kadar saymaz, direkt 3'e geçerdi. Hemen siperden çıktı. Kaos aynı zamanda karşılık veriyordu hainlere. Araca bindiğinde hemen düz kontak yapmak için kabloları çıkardı. Araç çalıştığında dikiz aynasından baktı geriye. Vitesi takıp gazı kökledi. Etrafta olan kayalara çarpmamak için direksiyon kontrolünü de sağlıyordu. Teröristlerin neredeyse dibine kadar geldiğinde, arabayı yan olacak şekilde durdurdu. Kurşunların hepsi time değil, araca geliyordu artık. Bu, Kaos'a zaman tanıyacaktı. Hem nefes alabilmeleri hem de mühimmatlarını eşitleyebilmeleri için.

"Ateşi kes!" Telsizine doğru emir verdi. Kaos aynı anda ateş etmeyi bıraktı. Araçtan sessizce indi. Evet, aracı siper olarak ayarlamıştı fakat biraz zekâ kullanarak birkaç tane terörist avlayabilirdi Avcı. Araçtan iyice uzaklaştı. Bu sırada teröristler durdu. 5 kişi aynı anda arabaya doğru yaklaşmaya başladı. Nişanlarını şoför kısmından çekmiyorlardı.

"Alper, vur!" Tek bir cılız silah sesiyle yüksek bir patlama oldu. Ardından birkaç acı dolu haykırış. Araba, benzin deposuna gelen kurşunla havaya uçmuştu. Yakınındaki teröristler ise patlamanın etkisiyle yanarak leş olmaya mahkûm olmuşlardı. Haykırışlar bitmezken, tekrar ateş etmeye başladılar. Bu sefer daha azlardı. Cemre eğildi ve aracın altından gördüğü topuklara sıktı. Yere düşen iki terörist daha ateş edemez hâle gelmişti. Ne görüşleri vardı ne de hâlleri.

"Alper, ne görüyorsun?" Cemre ne kadar kaldıklarını öğrenmek istedi. "Komutanım, 13 kişiler. Geriye kaçıyorlar." Cemre nihayet rahat bir nefes aldı. "Komutanım, bastıralım. Yeteriz bu kahpelere."

Cemre, Ekin'e baktı. Sinirle, "Kalın siperlerinizde! Destek gelene kadar yerinizden çıkmıyorsunuz!" dedi.

"Komutanım, alırız biz bunla..." Cemre, Abbas'ın lafını kesti. "Kayıp veremem, Abbas! Bir kişi daha tek kurşun yemeyecek bu timde! Mermilerinizin farkında bile değilsiniz! Nereye doğru kaçıyorlar? Hangi sipere geçtiler? Hangi kayada kaç kişi var? Bunları öğrenene kadar mermileriniz kalır mı sanıyorsunuz?" Öfkeyle seslendi Kaos'a. "Ne zamandır emrimi sorgular oldunuz? Kalın olduğunuz yerde! Destek geldiğinde hepsi leş olup gidecek zaten. Şu an göreviniz yaşamak! Yaşayacağız ki yaşatacağız, Kaos!" Tim yaklaşık 5 aydır alışmıştı komutanlarının bu sinirli hâllerine. Fakat bir kere gülsün diye yapamayacakları şey yoktu...

7 Ay Sonra

Çalan kapıyla beraber ayağa kalktı Cemre. Kapıyı açtı ardına kadar. "Leyla abla?" Beklenmedik şekilde, "Ata nerede?" diye sordu.

Leyla Hanım içeri geçtiğinde eve baktı. "Abbas'a bıraktım. Şu aralar 'baba baba' diye tutturur oldu."

Eliyle oturması için işaret yaptı Cemre. Kapıyı kapattı. Oturmadan önce, "Bir şey içer misin?" diye sordu. "Yok, kahve içe içe hâl oldum. Malum, Ata diş çıkarıyor. Uykusuzluk had safhada."

Tekli koltuğa oturdu Cemre. Leyla'ya bakmaya başladı. "Leyla abla, bir şey mi oldu? Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?" Ziyaretini başka neye bağlayabilirdi ki?

"Sana sormak lazım, Laçin. Ne oldu?" Cemre'nin çatık kaşları düz bir hâl aldı. Neden geldiğini anlamıştı. "Ne gib..." Leyla Hanım salağa yatmasına izin vermeyerek lafa girdi. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Sence şu yedi aydır normal mi her şey? Anlatmıyorsun, içine atıp kendi kendine halletmeye çalışıyorsun. Ne olup bittiğini tam olarak kimse bilmiyor." Cemre arkasına yaslandı Leyla Hanım konuşurken. "Ve belli ki halledemiyorsun, Laçin. Tamam, sen hep yorgundun. Yani yorgun olduğun hissediliyordu. Fakat bu kadar değil. Gülerdin, eğlenirdin, aramıza katılırdın, hatta sen ayarlardın buluşmaları. Şimdi değil gülmek, yüzünü gören cennetlik. Çok sinirlisin, öfkelisin, hiçbir şeye hâlin yok gibi. Ayrıca uyumuyormuşsun da. Yapma kendine bu kadar. Farkında değilsin belki ama tim de seni özlüyor."

Farkındaydı. En çok o biliyordu. Lakin gülmek, eğlenmek içinden gelmiyordu. Öfkesi ve siniri tüm duygularının üstünü örtmüş gibiydi. "Onlar da merak ediyor seni. Bakma, korktukları için bir şey soramıyorlar. Azra gelmiş, kaç kere sormuş. Tek kelime etmemişsin. Söyle, anlat, her neyse yardımcı olalı..." Cemre burada ufak bir bilgilendirme geçti. "Yardımcı olamazsınız." Ardından anlatmasına izin vermek için susmaya devam etti. "Olamasak bile anlat ki rahatla. Yüzbaşı Emir... Bir şey mi yaptı?"

Cemre'nin oturuşu dikleşti. "İlişkiniz varmış. Ne olduysa o gittikten sonra olmuş sana. Ayrılmışsınız. Belli ki sevmişsin. Fakat bu hâlinin sebebi Emir Bey mi?" Cemre ne diyeceğini düşündü. Önce yutkundu. "Hani ne yaşandı aranızda da seni bu hâle getirdi bu ayrılık? Zor biraz ama sana bir şey mi yaptı?" Leyla Hanım'ın sorusuna cevap verdi. "Düşündüğünüz gibi bir şey yapmadı. Leyla abla, ben sadece unutmaya çalışıyorum. Unutacağım da. Ne yapıp edip unutacağım. Güzel bir ilişkimiz vardı, bitti. Bu, kurcalanması gereken bir nokta değil."

Leyla Hanım'ın kaşları havalandı. "Bitti? Daha çok sen bitmiş gibisin. Aranızdaki ilişki ya da bağ seni bitirmiş gibi. Neden unutmaya çalışıyorsun ki?"

Cemre'nin duydukları yüzüne bir tokat gibi yerleşmişti. "Unutmam gerekiyor çünkü. Unutulması gerekiyor. Mantıklı olan bu." Mantığını dinlemediğinde yanıldığını görmüştü. Bir daha aynı hatayı yapmazdı.

"Sen hâlâ seviyorsun, değil mi? O yüzden bu öfken, sinirin. Peki, Laçin, o seviyor mu seni?" Cemre sessiz kaldı. İlk soruya cevap vermedi. "Seviyor gibiydi. Seven, sevdiğinden gitmemeyi seçer. Kalmayı seçme şansı varken gitmeyi seçen seviyor mudur sence? Mantıklı mı? Bence hiç mantıklı değil. Ben sadece aptallık ediyorum. O aptallık da beni yiyip bitiriyor." Sigarasını çıkardı.

"Unutma. Sevmenin hiçbir mantıklı yanı yoktur, Laçin. Aşk mantık hatalarıyla dolu."

Sigarasını yakmak üzereyken durdu eli. "Eğer seviyorsa senden gitmez, yanından gider sadece. Bırakır ruhunu seninle. Ve eğer seviyorsa, her beden döner ruhunu bıraktığı yere."

Cemre sigarasını çekti dudaklarından. Öylece baktı Leyla Hanım'a. "Seviyorsun sen hâlâ. Bu çok açık. Unutmaya çalışmak bu yüzden sinirlendirir seni. Artırır öfkeni. Çünkü sen unutmaya çalıştıkça daha çok hatırlarsın onu." Ayağa kalktı Leyla Hanım. "Onu unutarak değil de onunla beraber onsuz yaşamayı öğren. Zira ruhlarınız birse, ne yaparsan yap unutamazsın." Cemre, Leyla Hanım'ın dedikleriyle baş başa kaldı...

1 Yıl Sonra
Suriye-Halep

Yoğun kar fırtınasının ortasında derin bir nefes verdim. Ağzımdan çıkan sıcak hava buhar olup gidiyordu. Silahımın dürbününü üçüncü kez silmek için bezi çıkardım. Yaklaşık 17 saattir olduğum yerde gizlenmiş, avımı bekliyordum. Normalde keskin nişancılık benim alanım değildi. Daha önce teklif gelmiş, birçok kez reddetmiştim. Fakat time bu hâlde daha fazla yük olmamak için iki aydır keskin nişancılık yapıyordum. Özel bir görevdeydim. İndirilmesi gereken büyük elebaşlarından bir terörist vardı. Yer belliydi. Suriye-Halep'teydim. Dağın tepesinde, karların içinde kamufle olmuş, 17 saattir bir gram uyumadan avımı bekliyordum. Eğer bir saat dahi uyursam öldürmem gereken şahıs gelip gidebilirdi. Yoğun kar fırtınası görüş açımı oldukça daraltıyordu. Atışımı ona göre ayarlamalıydım. Bu görevi kabul etmeme şansım vardı. Fakat beni Hakkari'de tutan hiçbir şey yoktu.

Dürbünümü sildikten sonra elimi yeniden tetiğe yerleştirdim. Sabırla bekliyordum. Gözümü bir an olsun ayırmamam gerekiyordu. Zaten hava şartlarından dolayı az görüş açım vardı. Mesafe 750 metreydi. Uzaktı. Burası terörle dolup taşan bir yerdi. Kısa mesafelerde birden fazla terör kampı bulunuyordu. Keskin nişancılık sabır işiydi. Nefesinizi ve kalp atışınızı ne zaman nasıl kontrol edeceğinizi iyi bilmeniz lazımdı. Mesafeyi ve rüzgârı saat başı hesaplamanız şarttı. Yoksa kurşun bir cm kenara kayar ve hedefi ıskalardınız. Keskin nişancılar genelde garanti olsun diye göğüsten iki kurşun vururlardı.

Bazı istisnai görevlerde kafadan vurmak şarttı. Bazen ise tercih. Sonuçta hedef olarak baktığınızda gövde, kafadan daha büyüktü. Iskalama şansınız daha az olurdu. İşin kötüsü 17 saattir hareketsiz bir şekilde yatmak değildi. Belli saat aralarında ufak konserve ye-

meklerinden yememiz gerekiyordu. Tansiyon ve benzeri bir durum yaşanmaması için bu da gerekliydi. Tabii ki konservelerden yemek yerken yine gözünüzü hedeften ayırmıyordunuz. Ayrıca yediğiniz konserveyi de gizlemeniz gerekirdi. Metal ve alüminyum folyodan yapıldıkları için yansıma gibi bir durumda yerinizi çok çabuk belli ederdi.

Bunlardan daha kötüsü ise yoğun kar yağışında saatlerce uzanmaktı. İliklerinize kadar ıslandığınızı hissedebiliyordunuz. Fakat sizin tek amacınız hedeften gözünüzü ayırmamaktı. Silahınızı kendinizle beraber çok iyi kontrol etmeniz gerekiyordu. Eğer soğuğu veya ne kadar üşüdüğünüzü düşünürseniz titreme gelirdi. Ve bu, keskin nişancılar için en istenmedik durumdu. Bizim hiçbir şekilde titrememiz gerekirdi. Özellikle silahımızı tutan ellerimizin. Sıcak su torbaları çoğu zaman işe yarardı tabii ama belli bir saatten sonra onlar da artık sıcak olmazdı.

Karların arasında parlayan araç farlarıyla dürbünü o tarafa çevirdim. Avım geliyor olmalıydı. Araçla beraber nişangâhımı da hareket ettiriyordum. Nihayet Avcı'sına gelmişti. Araba yavaşça durdu. İndirmem gereken şahsın yüzünü hafızama kaydetmiştim. Tanımamam mümkün değildi. Benim şu an avımı avlayıp buradan ayrılmam gerekiyordu. Türk askeriydim lakin Türkiye resmi olarak buraya gelmemişti. Yani tamamen gizli olmak zorundaydı. Bu yüzden hedefimi vurduğum gibi uzaklaşmam gerekiyordu. Aracın içinden önce zayıf bir puşili indi. Bu değildi. Kendisi şoför olmalıydı. Aracın önünden aceleci olmayan bir tavırla dolaştı. Ön koltuktan inen hedefimi gördüm. Parmağım tetiğe baskı uygulayacağı sırada arka koltuktan indirilen adamı gördüm. Nişangâhım oraya kaydı. Tetiğe baskı uygulayan parmağım hızla geri çekildi.

Emir... Sakalları uzamış, saçları birbirine karışmıştı. Bir zamanlar bana ışıltıyla bakan koyu yeşilleri boş bakıyordu. Dürbünü biraz indirdim. Elleri bağlıydı. Parmağında yüzük vardı. Belime dolanan

parmaklarında şimdi yüzük vardı... Kalp atışım yavaşladı. Titrek nefesim havaya karıştı.

Emir benden gitmişti...

Emir sadece bana değil, bize veda etmişti...

Cemre Laçin'in Defterinden

Yıllarca yalnız da kalabilirim
Belki umutsuz, mutsuz bir şekilde.
İlk değil yakamdaki nefret dolu eller
Ben yine hallederim bir şekilde.

Çekilir köşeme beklerim
Aklım kalbimi sustursun diye.
Konuşunca başım ağrır,
Unuturum unutmamam gerekenleri, yeminlerimi.

Dalarım uzaklara, belki anlatır seni.
Manzaralar, elimdeki en güzel resmin.
Yıllarca yalnız kalabilirim,
Lakin sensiz kalamam gibi.

Bedenim yaşar bir şekilde, dert değil.
Ruhuma toprak atarım, mühim değil.
Geleceksen eğer, inan bana beklemek zulüm değil.

Kalbimdeki boşluk sen dışında dolmaz.
Sözlerim sana bir benzetme bulamaz.
Gözlerin hiçbir şeye bedel olamaz.
Unutma, seni benden daha çok seven olmaz.

Cemre Laçin

"Bitti mi hikâyemiz, bu ne biçim son böyle?
Değmez miydi sevgimiz, savaşıp direnmeye?"
Model – Değmesin Ellerimiz

"Yokluğuna dahi ihanet etmem."

Emir'in sesi defalarca tekrarlandı zihnimde. Söylediği an gözlerimin önündeydi. Odaklanmam lazımdı. Tetiğe uyguladığım baskıyla silahımdan çıktı mermi. Hedefimi indirmiştim. Emir, beyni yarılan teröristi görünce başını çevirdi. Beni görmediğine emindim fakat sanki gözlerimin içine bakar gibiydi. Az önce şoför koltuğundan inen terörist Emir'i apar topar götürmeye çalıştı. Esir mi düşmüştü? Ya da yakalanmış mıydı? Terör kampına girerken hâlâ etrafa bakınıyordu. Başı öne düştü. Parmağında olan yüzüğü çevirdi, uzun uzun ona baktı. Evlenmiş miydi cidden? Yokluğuma da mı ihanet etmişti? Ben 1 yıl boyunca her saniyemi onunla yaşarken, o başka biriyle mi yaşıyordu? Ne düşünmüştü? Yüzüğe bakarak ne düşünmüştü? Endişelenmiş miydi karısı için? Tehlikede olup olmadığını mı merak etmişti? Aklımda binlerce soru vardı. Arkamdan duyduğum ayak sesiyle tabancamı çıkarıp sırtüstü olacak şekilde döndüm.

"Siktir! Lanet olsun!" Silahını bana doğrultan adama baktım. "Laçin, sen misin?" Adımı söylemesiyle tek kaşım havalandı. Sadece gözlerimi ortaya çıkaran maske vardı suratımda. "Sen kimsin?" Onun da yüzünde maske vardı. "Benim, Yakup. Yakup Yelken." Silahının namlusunu indirdi. Maskesini çıkardı. Ben de silahımı indirdim. Kalkabilmem için elini uzattı. Destek alarak ayağa kalktım. Üzerimdeki karları silkeledim. "Nasıl tanıdın beni?" Sadece gözlerim görünüyordu.

"Gözlerin... Unutulacak göz değil." Silahımı toparlamaya başladım. "Eyvallah," dedim kısaca. "Ne işin var burada?" diye sordum. Kara Harp Okulunda tanıştığım biriydi Yakup. Arkadaştık. İyi de anlaşıyorduk. Koyu mavi gözlere sahipti kendisi. Kumraldı. Boyu tahminen 1.92 civarlarındaydı. "Tim komutanıyım. Uzun süredir Suriye'de görevdeydim. Haber geldi, esir düşen yüzbaşı varmış. Kurt. Onu kurtarma operasyonundayız."

Arkasına baktı. Hemen ardından etraftan kar kamuflajlı askerler çıkmaya başladı. Emir bilerek esir düşmüş olmalıydı. Taktiği buydu. En iyi bilgiyi öldürmeden, çok basit bir şekilde kapıyordu. Ardından kurtulup çıkıyordu.

"Sen bu kampın yakınında ne yapıyorsun? Ayrıca hatırladığım kadarıyla keskin nişancılığı reddetmiştin." Başımı onaylar şekilde salladım. "Son iki aydır yapıyorum. Yalnız çalışmak daha iyi." Kimseye yük olmuyordum en azından. Ya da kimsenin modunu düşürmüyordum.

Başka bir keskin nişancı geldi Yakup'un yanına. Yakup askerine bakıp beni gösterdi. "Fehmi bak, kolay kolay denk gelebileceğin biri değil. Avcı. Keskin nişancı statüsünde rekor yapmış biri."

Fehmi bakışlarını bana çevirdi. Açık kahveleri vardı. Tabii hepsinin yüzünde maskeleri olduğu için birbirimizin sadece gözlerini görebiliyorduk.

"Meşhur Avcı. Eğitimde çok duydum adınızı. Gurur duydum." Uzattığı elini kısaca sıktım. "Eyvallah. Benim burada işim bitti. Size iyi görevler." Yanından geçeceğim sırada seslendi. "Sen gelmiyor musun kurtarmaya? Sayı olarak dezavantajlıyız."

Emir'i kurtarmaya mı? İlk tanıştığımız zaman gibi? Hayır. Ben almayım. "Siz halledersiniz. Benim görevim bitti." Bir adım attığım sırada tekrar konuştu. "Endişelenmiyor musun?" Omzumun üstünden baktım. "Neden?" Omuz silkti. "Ya kurtaramazsak?" dediği sırada önüme döndüm. "Türk askerisiniz. Başarılı olacağınıza eminim. Olamazsanız bile benim görevim değil."

Yürümeye devam ettim. Karda attığım her adımın izi çıktığının biliyordum. Kar fırtınası olduğu için hemen kapanırdı. Emir kurtulurdu. İstese tek de çıkardı oradan. Fakat o zaman düzgün bilgi toplayamazdı. Sayıca üstün oldukları için hepsini öldüremezdi. Kaçmak zorunda kaldığı için de bilgi toplayamazdı. Bu yüzden destek bekliyordu. Zekice miydi? Bir yere kadar evet. Zira şehit olma ihtimali fazlasıyla yüksekti.

Cidden gitmeyecek miyiz kurtarmaya? Ya Yakup haklı çıkarsa? Kurtaramazlarsa onu? O zaman hepsi şehit olabilir.

İlgilenmiyorum. Dediğim gibi. Bu benim görevim değil. Ben avımı avladım, gerisi umurumda değil.

Evlenmiş... Yüzüğü gördün. Sen bekle hâlâ. En başta demiştim. O da terk edecek bizi diye. Dinlemedin beni.

Sus artık, sus! 1 yıldır siktin kafamın etini, sus! Alıştım artık. Beklemiyorum onu. Kapa çeneni, yeter!

Sen başkasına bakamazken o evlenmiş. Hâlâ düşünüyor musun o sözlerin gerçekliğini? Kabul et. Kurt, rolünü çok iyi oynayan yalancı bir âşıktı. Baban da böyle yapmıştı. Hep süslü sözler söylerdi hatırlasana.

Hatırlamak istemiyorum. Rahat bırak beni.

Sevdiğini söylerdi hep sana. Canım kızım falan derdi. Sonra da çocuğu değilmişsin gibi davranırdı. Başını, itin başını okşar gibi okşardı yalandan.

Dinlemek istemiyorum diyorum. Bak, yalvarırım sus. Ne hâli varsa görsün. Bensiz de olsa mutsuz olmasın. Bırakalım mutlu olsun, sus.

Beni dinlemezsen böyle olur. Bak, ne hâle geldin. Yıllardır ne çabalarla ailenden koruduğun küçük Laçin'i ağlattın. Sen ağlattın. Eğer beni dinleyip izin vermeseydin ona ulaşmasına, küçük Laçin hiç zarar görmeyecekti. Sen küçüklüğüne ihanet ettin.

"Sus! Kapa çeneni artık! Ben hiçbir şey yapmadım! Kim olsa kanardı! İnanırdı! Kim olsa severdi onu! Sevilmeyecek gibi değildi..."

Dizlerimin üstüne çöktüm. Diz kapaklarım kara gömüldü. "Ben ona zarar vermedim. Sikeyim..." Elterimle dolan gözlerimi ovuşturdum. "Senden de bıktım," diye mırıldandım.

Ben senim.

"Biliyorum. Sadece biraz sus. Lütfen. 1 yıldır aynı şeyleri tekrarlıyorsun. Yapma... Başım çatlıyor artık. En azından dinleneyim biraz, sonra devam edersin." Çaresizdim. Her yolu deniyordum, az da olsa huzurlu bir uyku için ya da huzurlu bir an...

Cemre, beni susturan sen değildin. Mantığı susturan tek şey duygulardır. Ve sen duygularını 1 yıl önce kaybettin. Ben istesen de istemesen de susamam. Doktora da gidemezsin. Askersin sen. İlk reçeteli ilaçla meslekten ihraç edilirsin.

Zorlukla ayağa kalktım. Devam etmem gerekiyordu. "Senden... Kendimden nefret ediyorum."

Sen her şeyden nefret ediyorsun. Nefretle dolup taşan bir insanı kim sevebilir ki Cemre? Pars'a inan...

"Emir o. Pars değil. Artık değil." O, çoktan ölmüştü.

Ne fark eder? İkisi de aynı kişi ve ikisi de sevmedi seni. Kandırdı. Söylediği hiçbir cümle doğru değildi. Bunu da kanıtlamış oldu o yüzükle. Hepsi yalandı, Cemre. Hepsi...

Başımı iki yana salladım. "İllaki vardır aralarında doğru olan. Var olmalı. Biraz olsun sevmiş olmalı. Biraz olsun..." Gelen silah sesleriyle duraksadım.

Hâlâ düşünüyor musun doğru olduğunu? Bu kadar aptal olma. O kadının dediği doğruydu. Pars ciddi ilişki adamı değil...

"Emir! Adı Emir! Evveliyatını sikeceğim şimdi! İkimizi de silerim bu dünyadan!" Tabancamı şakaklarıma yasladım. "Kapa çeneni artık! Yoksa ikimizi birden susturacağım sonsuza kadar! Kes sesini!" Silahın emniyetini açtım. Arkamdan yükselen silah sesleri arttı. Benim ise parmağım tetiğe gitti...

"Nereden gördü bu piçler?" Yakup askerlerine bağırarak seslendi.

"Bilmiyoruz, komutanım. Fakat sayıları çok fazla. Diğer kampa haber vermeden çıkmamız lazım."

4 kilometre uzaklıkta olan diğer terör kampı da buraya üşüşürse daha sıkıntı olurdu.

"Yüzbaşıyı almadan dönmek yok. Habercileri vurun öncelik olarak!" Askerleri aldığı emirle haberci teröristlere doğru yöneldi. Yakup pencereden içeri baktı ve masanın ardından ateş eden teröristin vücuduna iki kurşun sapladı. İçeriye giriş yapan teröristi de vurdu. Kapıda yere yığılıp leş oldu. Koca kampı bitiremezlerdi böyle. Mühimmat dahi yetmezdi. Bir an önce Yüzbaşı'yı alıp çıkmaları gerekiyordu. Camdan içeri atladığı sırada duvara zincirlenmiş Yüz-

başı'yı fark etti. Timinden bir asker daha camdan gireceği sırada kapıda elinde silahla terörist belirdi.

Ateş edeceği sırada kafası dağılan terörist leş olup öne doğru düştü. O öne doğru düştüğünde, kapının girişinde Cemre belirdi. Avcı elindeki tabancayla giriş sağladı. Sniper silahı sırtındaydı. Yakup yüzüne takındığı gülümsemeyle seslenecekti ki Cemre işaret parmağını maskesinin üzerinden dudaklarına götürdü. Sus işareti yaparak eğildi. Pars'ın bilmesini istemiyordu.

Tabancasını tekrar kılıfına yerleştirdi. Vurduğu teröristin silahını aldı eline. Hepsinde kar kamuflajı olduğu için bembeyazlardı. Cemre başıyla işaret yaptı. Dışarıyı gösterdi. Yakup dediğini anlamış olacak ki askerine seslenip korumak için dışarıya çıktı. Cemre, Pars'ın zincirlerini açarken, Yakup onları korumalıydı.

"Kimsin sen?" Pars çatallaşmış, kalın ve tok sesiyle sordu. Cemre bilerek göz teması kurmuyordu anlamasın diye. İlk önce bileğindeki zincire ateş etti. Diğer eline geçtiğinde yüzüğü gördü. Duraksadı. Aklından yine bir ton şey geçti. Fakat devam etmesi gerekiyordu. Bir el de o zincire ateş etti. Bilekleri kurtulan Pars'ın kucağına silahı bıraktı. Hemen arkasını dönüp diğer teröristin silahını almak için yeltendi.

"Kimsin dedim? Rütben ne senin, asker!" Daha sert, sinirli bir şekilde sordu. Cemre umursamadı. Silahı da alıp camdan çıkmak için adımladı. Pars sinirle kolundan tuttuğu sırada refleks gösterdi. Aniden dokununca tutamadı kendini. "Dokunma bana!"

"Cemre..." Camın önünde durdu. "Sen... Sen gerçek misin?" Aralarındaki mesafeyi kapatıp tekrar koluna yeltendi. Cemre daha fazla dokunmaması için ona doğru döndü ve kolunu agresif bir tavırla çekti. "Çek o ellerini üstümden. Bir daha da dokunma!"

Pars'ın siniri kaybolurken, Cemre'nin öfkesi arttı. Bu sırada kapıdan içeri Yakup girdi. "Avcı, çıkmamız lazım. Yüzbaşım, timimle

beraber sizi kurtarmak için görevlendirildik. Bir an önce kamptan ayrılmamız gerekiyor."

Uzun zaman sonra gözleri kesişen iki askerin yanına geldi. Önce Cemre'ye, sonra Pars'a baktı. "Siz tanışıyor musunuz?" Cemre hızla Yakup'a baktı. Pars'ın cevap vermesine izin vermeden "Hayır," dedi. Pars, Yakup'a baktı. "Siz tanışıyorsunuz galiba?" Yakup kısaca başını salladı. "Kara Harp Okulundan, komutanım." Pars *anladım* dercesine başını salladı. Gitmek üzere olan Cemre'nin bileğinden tuttu. Cemre'nin canına tak etmişti artık. Bu kadar sinirliyken yapmaması gereken bir şeyi yapıyordu.

Bileğini kavrayan eli tuttu. Duvara yaslayıp silahın namlusunu avuç içine bastırdı. "Başkasının vücudunda gezinen ellerini, bedenimden uzak tut. Yoksa her iki eline de kocaman delik açarım." Pars anlamadığı için kaşları çatıldı. Cemre ise hızla uzaklaşıp camdan atladı.

Yakup, Pars'ın yanında bitti. "Gitmemiz lazım. Peşimize düşecekler." Pars hak vererek camdan atladı. Bu sırada Yakup, timine geri çekilmeleri için emir verdi. Hepsi geldikleri yönden geri geceklerdi. Ateş hattını koruyarak dağa tırmanmaya başladılar. Durmadan ilerlemeleri gerekiyordu. Peşlerine düşeceklerdi.

Pars, önünde ilerleyen Cemre'ye yetişmek için karlı dağa daha hızlı adımlarla tırmanmaya başladı. "Cemre!" Seslendi. O ise durmadı. "Ne dedin az önce? Ne saçmalıyorsun sen?" Yanına kadar geldi. Yakup ve timi birkaç metre arkadan geliyordu. "O ellerin sadece karına dokunsun diyorum." Tersleyerek cevap verdi. Pars, alaycı bir tavırla güldü. Elindeki yüzüğe baktı. "Evlendiğimi mi düşündün? Cidden seni sevdiğime hiç mi inanmadın?" Cemre bu lafların ardından, "Emir, bir siktir git." Sadece bunu dedi.

Pars hâlâ "Emir" diye seslendiği için fazlasıyla bozulmuştu. "Bir dakika. Sen ciddisin. Cemre, ben kimseyle evlenmedim." Cemre

umursamadan karşılık verdi. "İyi, nişanlınla bir ömür mutluluklar dilerim." *Evli değilse nişanlı,* diye düşündü.

"Cemr..." Lafı ağzına tıkadı. "Görev için zırvalıklarına girme bile. Umurumda değil. Açıkçası..." duraksadı ve Pars'ın gözlerinin içine baktı. "Söylediğin hiçbir kelimeye inanmam. Yorma kendini. İnsan gibi yollarımızı ayıralım." Onun görevi çoktan bitmişti.

"Yüzbaşım, Avcı. Peşimizdeler. Güvenli bir yer bulmamız lazım." Yakup yanlarına geldi. "Destek ekibe haber verdim. Gelmeleri epey zaman alır. Hava şartları çok kötü."

Avcı, Yakup'a baktı. "Ne kadar sürer?" Aklında bir şey vardı. Sonuçta ikisi de Türk askeriydi. Birbirlerine yardım etmeleri en doğal şeydi. Görevlerine karışamazlardı. Cemre inisiyatif kullanmıştı. "Bilemiyorum. Saatler sürebilir."

Düşünmek adına gözleri kısıldı. "Timine söyle, beni takip edin. Yakınlarda bildiğim sığınak var. Bizi birkaç saat idare eder. Sonrasına bakarız." Yakup timine seslenmek için arkasını döneceği sıra Cemre seslendi. "Arkalarında iz bırakmasınlar!" Yakup duyduğunu belirten bir el işareti yaptı. "Sığınak mı? Sen ne zamandır buradasın? Kaos?" Pars anlam veremiyordu. "Ne zamandır keskin nişancılığa büründün?" Sormak istediği çok şey vardı.

Cemre ise cevap vermiyordu. Sadece ilerlemeye devam ediyordu. Pars, "Cemre, cevap ver," diyerek peşinden ilerledi. "Askerlerin önünde seninle tiyatro çekecek değilim. Hesap vermek zorunda hiç değilim. Görevim Hamid'i indirmekti, indirdim. Rütbe olarak üst olsan da gizli görevde olan bir askere hesap soramazsın."

Pars'ın sinirleri iyice bozulmaya başlamıştı. "Madem görevin Hamid'i indirmekti, ne diye beni kurtarmaya geldin? Arkanı dönüp gitseydin." Sabırla sustu Cemre. "Ne diyeceksin şimdi? Diğer askerleri düşündüm falan mı? Bana yalan söyleyebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Laçin!" 1 yıldır Pars'a da tak etmişti. "Seninle konuşuyorum, gözlerime bak!"

Yüksek sesiyle beraber öfkesine dokunan adama baktı Cemre. "Gidemedim! Anladın mı? Arkamı dönüp, siktir olup gidemedim! Olmadı! Rahatladın mı şimdi? Salaklık yaptım yine! Tıpkı sana inanarak yaptığım salaklıklar gibi!" Omzuna çarparak devam etti yürümeye.

"Ne işin var senin burada? Kaos'a ne oldu?" Pars'ın siniri geçmese de daha sakin sordu. "Yaşıyorlar." Sadece kısa bir şekilde bilgi verdi. Pars'ın içi bir nebze olsun rahatlamıştı.

"Sen kendi isteğinle bıraktın. Neden? Bir şey mi oldu? Biri bir şey mi yaptı? Ne oldu, Cemre? Meraktan öldürme adamı!"

İkisinin de sinir seviyesi had safhaydı. Şu an ateş ve barut gibiydiler. "Bırak şu endişeleniyormuş hâllerini. Endişelenmen gereken kadın ben değilim." Parmağındaki yüzüğe baktı. Olduğu yerde durdu. Arkasına baktı. Silahı karın üstüne attı. Ardından botuyla zemini temizledi. Pars ise merakla ne yaptığını kontrol ediyordu. Cemre temizlediği yüzeye eğildi. Bıçağını çıkardı, sığınağın kapağına saplayıp açtı. Yer altı sığınağıydı. Ayağa kalktı, Yakup'a baktı. "Girin, burada bulunmamız zor." İmkânsız değildi. Farkındaydı. Yakup ve timi şaşırıp kalsa da hızlı olmaları gerekiyordu. Tek tek inmeye başladılar. En son Pars kaldığında başını kaldırdı Cemre. "Özel davet mi bekliyorsun, Emir?" Pars, Emir ismini duymaktan fazlasıyla bıkmıştı. Ters bakışlarla sığınağa doğru indi. Cemre de arkasından inmeye başladı. Çok büyük değildi ama idare ederdi.

"Askerlerin yorgun olmalı. Birkaç saat dinlensinler. Burayı bulacak kadar zeki değiller. Kapağa dair hiçbir iz yok. Ezbere biliyorum yerini. Fakat havasızlık sıkıntısı var. Ben tek olduğum için yetiyor genelde. Lakin belli bir süreden sonra içeriye hava girmesi lazım." Oksijensiz kalıp havasızlıktan ölmeleri hiç hoş olmazdı.

Dört sandalyesi olan tahta bir masa vardı. 7 metre uzağında bir yatak ve yanında küçük bir mutfak vardı. Masanın üstünde harita vardı. Bölgeyi ezberlemesi için günlerini vermişti.

"Ne kadar süredir buradasın?" Pars masada duran eşyalara baktı. "Belli ki yeni gelmemişsin. En az bir ay var burada," diyerek Cemre'ye baktı. "2 ay," diye düzeltti. Kaşları havalandı Pars'ın. Aklından bir sürü senaryo geçti. "Kendi isteğinle timin başından ayrıldığını düşünmüyorum. Ne olduğunu anlatacak mısın artık?" Cemre bu dediğine gülebilirdi fakat hâli yoktu. "Kendi isteğimle ayrıldım. Lakin geri döneceğim." Sandalyeyi çekip oturdu. Pars ise ellerini masaya yasladı. "Sebep?"

"Seninle uğraşamam." Hızlı bir şekilde verdiği cevap Pars'ı anlık olarak sarsmıştı.

"1 yıl sonra karşılaşıyoruz ve sen benimle uğraşamayacağını mı söylüyorsun?"

Cemre başını onaylar şekilde salladı. "Ben senin aksine yalan söylemem, Emir. En azından söylememeye özen gösteririm. Sana karşılaşırsak bir yabancı olacağımı söyledim."

Başını çevirip diğerlerine baktı. Herkes bir köşeye yaslanmış, dinleniyordu. Cemre de yorgundu. Saatlerdir, günlerdir, aylardır rahat bir uyku çekememişti. "Sen bana yabancı değilsin, istesen de olamazsın." Pars'ın cümlesiyle ona baktı. "Ama sen bana yabancısın, Emir. Seni tanıyan kadının yanında ol." Gözleri tekrar yüzüğe takıldı.

"Sen nasıl olur da hayatıma başka bir kadının girdiğini düşünürsün, Cemre? Gözünde o kadar mı öldüm?" Derin bir nefes aldı Cemre. "Neden esir düştüğüme dair bir fikrin var mı? Yok tabii ki. Düşündüğün gibi bilgi için değil. Canıma tak ettiği için." Diğer askerlere duyulmamak için sesini biraz alçalttı. "Sence böyle bir risk alır mıyım, Cemre? Ben sana döneceğimi söyledim. Ve dönmek için her türlü yolu denedim. Bana verilen görevi başardım. Fakat sana hızlı gelebilmek için aceleyle bitirdim görevi. Aceleci davranmamın bir bedeli oldu." Dinlemek istemiyordu Cemre fakat merak etmek-

ten kendini alıkoyamıyordu. "Ben sana döneceğimi söylemişken sen nasıl başkasına gittiğimi düşünürsün?"

Cemre suçlanmış gibi hissettiği için sert çıkıştı. "Ne önemi var? Geri dönmenin ne önemi var, Emir? Neyi değiştirecek dönmen? Ne sanıyorsun? Beni bırakmayı seçtiğin hâlde geri döndüğün için şükredeceğimi mi?" Oturduğu sandalyede doğruldu. "Senin kime gittiğinle ilgilenmiyorum. 1 yıl Emir! 1 yıl seni umursamamak için verdiğim çabayı şimdi iki süslü lafla kenara atamam. Boşa yorma çeneni o yüzden. Anladın mı beni?"

Pars sandalyeyi şiddetle çekip oturdu. "Sen beni dinlemeden hayatından siktir ettin, Cemre."

Pars'ın bu cümlesi ateşi daha çok harlamıştı. "Neyini dinleyecektim lan? Yeni masallarını mı? Bana öldüğünü söyleyip, siktir olup gidecektin! Ben de sana zorluk olmasın diye seni öldürdüm ve hayatımdan siktir ettim." Dişlerini sıkarak konuştu. Bağırmamak için zor tutuyordu kendini.

"Gitmek zorundaydım diyorum sana. Gitmeliy..." Lafı ağzına tıkadı. "Kalabilirdin! Kabul etmeyebilirdin! Sana seçenek sundular, 'Kabul etmiyorum,' diyebilirdin. Hiçbir şeyin eksilmezdi. Böyle görevlerde kişi zorlanmaz!" Görevi kabul etmeme gibi bir şansı vardı. Zira zorlu bir görevdi.

"Geri dönecektim diyorum!" Cemre sinirle burun kemerini sıktı. "Garantisi mi var, Emir? Beni öylece terk edip gidecektin! 5 dakika sonra yaşayacağının garantisi yokken, sen süresi belli olmayan bir görev için geri dönmekten bahsediyorsun! Sen 1 yılını nasıl geçirdin bilmiyorum ama ben 28 yılımı tekrar çekmeye razıydım." Sessiz ve öfkeli konuşmak zordu.

"Nasıl mı geçirdim? Meyve kokteylimi yudumladım her gün!" Pars'ın yakasını tuttu. "Benimle dalga geçme! Buna hakkın yok!" Yüzlerinin oldukça yakın olduğunu fark eden ilk Pars oldu. İstem-

sizce hasret kaldığı dudaklara kaydı gözü. Cemre bunu fark ettiğinde yakasını bıraktı ve uzaklaştı.

"Sana dönebilmek için her günümü seninle geçirdim. Senin yanına gelebilmek için en az 2 yıllık görevi 7 ayda bitirdim. Acele işe şeytan karışır derler... Ben şeytanla dans ettim. Esir düşmem zekâ oyunu falan değildi, Cemre. Şeytanla yaptığım dansın bir melodisiydi." Cemre iki eliyle şakaklarını ovaladı. "Pişman olduğum bir şey varsa, seni daha önce tanıyamamış olduğuma pişman olurum. Ayrıca sen odaya girdiğinde imzalamıştım. Geri dönme şansım yokt..."

Cemre araya girdi. "Beni öylece bırakmayı çoktan kabul etmiştin yani! Yaşadığımız onca şeyden sonra beni bırakmama şansın varken bırakmayı seçtin. Mecbur falan değildin!" Aralarındaki gerginlik anbean her tarafa yansıyordu. "Eğer ortada bir zorundalık olsaydı anlamayacak kadar sığ düşünceli biri değilim. Senin bu yaptığını ben sana yapmazdım. Kardeşin bile beni baban gibi olmakla suçladı. Terk etmeyi seçenin ben olduğumu sandı. Cidden o kadar duygusuz birine mi benziyorum?" Ters bir tavırla sordu. "Bencil biri miyim de seni elinde olmayan faaliyetlerden dolayı suçlayayım? Söylesene, Emir. Koskoca 1 yıl, seni nasıl unuttum?"

Pars sessiz kaldı. Düşündü. "Şarkılar? Kaos sayesinde mi? Alkol mü aldın? Sen yapmazsın. İlaç mı kullandın?" Cemre aldığı cevaplar karşısında alayla güldü. 1 yıl sonra ilk defa gülmüştü ve bu alaylı bir gülüştü. "Ben nasıl ki unutmadım, sen de unutma beni, unutama beni." Yüzüğe baktı. "Mutlu ol bensiz fakat unutma beni, Emir. Unutama beni." Ardından masadan kalktı.

Pars gitmesine izin vermeyip bileğinden tuttu. Geri çekti sandalyeye. "Sensiz mutlu olamıyorum. Sensiz mutluluğu da istemiyorum."

Cemre bileğini geri çekti. "Umurumda değil." Sesini öyle bir ayarlamıştı ki başkası duysa inanırdı. "Konuşacağız, Cemre. Suri-

ye'den beraber döneceğiz. İstesen de istemesen de. Görevim biteli çok oluyor. 5 aydır esirim ben. Şimdi konuşacağız, eğer susmak istiyorsan benimle şimdi konuşacaksın."

Susmak istiyordu. Konuşsa zihninin susmayacağını biliyordu. "Emi..." Bu sefer Pars böldü. "Hayır. Şimdi konuşmazsak sürekli gelirim sana. Fakat şimdi konuşursak istemediğin sürece seni rahatsız etmem."

İleriyi düşündü Cemre. Sürekli bu gözlere bakabilecek miydi? Henüz yokluğuna yeni alışmışken tekrar bozabilir miydi düzenini? "Anlat," dedi kısaca. Bir daha cesareti yoktu. 1 yıldır ne yaşadığını kendi çok iyi biliyordu. Aynı şeyleri tekrar yaşamaya ne gücü ne cesareti vardı. "Haklısın. K..." Cümleye başlar başlamaz kahkaha attı. "Haklısın mı? Sikeyim." Gülmeye devam etti. "Haklı olmak istemiyorum ben! Haklı olup olmamak kimin umurunda? Ne diye bana ailem gibi haklısın diyorsun!?" Kahkahası sinirle karıştı.

"Cemre, görevi kabul etmeseydim seni seçeceklerdi. Ve senin kabul etmeme gibi bir şansın olmayacaktı." Kahkahası yavaşladı. "Şimdi diyebilirsin, 'Bıraksaydın ben gitseydim keşke,' diye. Ben kaldıramazdım. Burada bencil olan benim. Senin gerçek olmasa bile öldüğünü kaldıramazdım. Yıllarca sürecek bir görev için buraya gelmeni kaldıramazdım." Parmağındaki yüzüğe baktı. "Düşündüm ki gidip hızlıca görevi tamamlar, geri dönerim. Yıllarca ayrı kalmamız gerekmez, dedim. Haklısın diyorum çünkü bencil olan benim. Yaşadığımı da söyleyemezdim. Biliyorsun, prosedür bellidir. Bu yüzük bizim, Cemre..." Yüzüğü parmağından çıkardı.

"3 gün önce almıştım. Evlilik konusunu açmadan 3 gün önce. Sonra albay çağırdı. Çıktım kuyumcudan. Bana, 'Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin Suriye'ye gidecek. Öldü, şehit göstermemiz lazım. Tim komutanı olduğun için bu ölümü sen ayarlayacaksın,' dedi. Benden ellerimle sana sahte bir ölüm düzenlememi istedi." Yüzüğü masaya bıraktı. "Yıllarca dönememe ihtimalini kattı araya.

Dosyayı uzattı bana. Her satırı defalarca okudum. En az 2 yıllık bir görevdi. O an düşündüm. Ben daha hızlı bitirmek için her şeyi yapardım. Yaptım da. Albaya teklif sundum. 'Ben gönüllüyüm,' dedim. Amacım sadece daha çabuk kavuşmaktı. Çekeceğin işkenceleri çekmekti." Elini boynuna götürdü Pars. "Albay teklifimi makul gördü. Evrakları hazırlayacağını söyledi. Evraklar belli bir süre uğraştırırdı. Fikrini merak ettim evlilikle ilgili. *Beni reddeder misin,* diye düşündüm. Senin gibi bir kadının beni reddetmesi olağan geldi. Sonuçta fazlasıyla mükemmelsin."

Boynunda duran diğer yüzüğü çıkardı. "Kaybederim diye boynumda taşıdım. Sana bu yüzüğü döndüğümde verecektim. Yani, kabul etseydin. Sanırım artık hiç şansım kalmadı. Yakışıklılığım da kurtarmaz gibi." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Sana söylediğim hiçbir şey yalan değildi. Seninle yaşadığım hiçbir an sahte değildi. Hepsi tüm benliğimle gerçekti. Bencilce davrandım fakat pişman değilim. Burada yaşadığım cehennemi yaşama diye bir kez daha imzalardım o kâğıdı."

Yüzüğü kendi yüzüğünün yanına bıraktı. Cemre sinirle elini masaya vurdu. İki yüzük de yerinde sekti. Cemre'nin yüzüğü masada yuvarlanarak yere düştü. "Ben cenneti mi yaşadım sanıyorsun? Bıraksaydın, karışmasaydın da ben işkence çekseydim. Vurulsaydım. Ölseydim. Ama sevgiyle kandırıldığımı zannetmeseydim. Her gün, her Allah'ın günü senin bıraktığın izleri temizlemek zorunda kalmasaydım." Cemre'nin öfkeyle dolan gözlerine baktı Pars. "Keşke ömür boyu görüşmeseydik de ben seni unutmaya çalışmasaydım. Keşke, Emir... Beni yalan bir sevgiyle sınayacağına, sensizlikle sınasaydın." Ayağa kalktı. Bir elini masaya yaslamışken, diğer elinin işaret parmağını ona doğrulttu. "1 yıl boyunca neler yaşadığımı bilmiyorsun. Seni unutmakla unutamamak arasında kalmanın ne demek olduğunu bilemezsin. Bu kafam." Elini kaldırıp başına vurdu. "1 dakika susmadı bu kafam. Şimdi kalkmış hepsinin boşa olduğu-

nu söylüyorsun. Allah kahretsin, Emir! Ölseydim de yaşamasaydım o 1 yılı!" Süzülen yaşını agresif bir şekilde sildi elinin tersiyle. "Bu 1 yılın bedelini sana çok ağır ödeteceğim, Emir. O zamana kadar seni affetmeyeceğim." Pars akan yaşını silmedi. "Ama sen benim gibi sevgimden şüphe ederek yaşamayacaksın. Ben o kadar kötü olamam. Seni sevgimle sınamam. Seni sevdiğimi hep bileceksin lakin o sevgiye ulaşamayacaksın."

Daha fazla dayanamayacağını anladığında, "Kendine gidecek bir kapı bul," dedi ve sığınaktan çıkmak için adımladı. Pars ise Cemre'nin ardından yere düşen yüzüğe baktı. Onlar ***meftun***du. Âşıklardı...

"Destek yaklaşmış. Helikopterin iniş yapacağı yer 500 metre ileride. En yakın düzlük orası. Oraya çıkmamız lazım." Yakup, Cemre'ye doğru konuştu. Aynı zamanda timine de anlatıyordu. "Avcı, yardımların için teşekkürler. Gözlerin, hafızamda unutamayacağım tek şey." Elini sıktı. "Eyvallah, Yakup. Allah'a emanetsiniz."

Sığınaktan çıkmışlardı. "Siz dönmüyor musunuz?" diye sorunca Cemre düşündü. "Varsa yer gelirim." Kendisi adına konuşmuştu. "Yüzbaşım?" Pars, Cemre'nin bu tekil konuşmasını fark etmişti. "Varsa yer gelirim." Aynı onun gibi cevap verdi. Yakup sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Var tabii. Başımızın üstünde yeriniz var."

Pars hiç mutlu değildi. Yakup'a fazlasıyla tutulmuştu. Az önce Cemre'nin gözlerine yaptığı iltifatı da kaçırmamıştı gözden. Helikopterin sesi duyuluyordu. Bekletmemek adına yürümeye başladı-

lar. Kar fırtınası yavaşlamıştı. Neredeyse hiç yağmıyordu. Bu, dönüşleri hızlı olacak demekti...

"Abi!" Sena karşısında gördüğü abisiyle şok oldu. "Sen yaşıyorsun!" Hemen abisinin boynuna atladı.

"Prensesim. Harap hâldeyim, dur."

Cidden öyleydi. Aylardır maruz kaldığı şeyler fiziksel olarak çökmesini sağlamıştı. Her yeri yara bere içerisindeydi. Saçı sakalı birbirine karışmıştı.

"Umurumda değil! Abi, sen yaşıyorsun! Hayal görmüyorum ben, değil mi?" Geri çekildi, kontrol eder gibi yokladı abisini. Pars ise evine girdi ve kapıyı kapattı. "Hayal değil, prenses. Görevden dönüyorum." Tekrar sarıldı abisinin boynuna. "Leş gibiyim, Sena! Dur kızım bir. Duşa atayım kendimi." Hafif bir isyanla geri çekildi. Kardeşini tanıdığı için hemen banyoya kaçtı. Sıcak bir duş ilaç gibi gelirdi.

Duştan çıktıktan sonra aynanın karşısına geçti. Sakallarını tıraş etmeye başladı. Saçlarını da kendi elleriyle hafif kısalttığında rahatlamış hissetti kendisini. Malum, uzamıştı saçları. Banyodan çıktı ve üstünü giyinmek için kendi odasına girdi. "Sena!" Kardeşine seslendi odanın hâlini görünce. Neredeyse her yer kıyafetti.

"Abi, hemen toparlarım." Suratına kapıyı kapattı, üstünü giyinmeye başladı. Uzun zaman sonra rahat bir şeyler giyebilecekti. Altına siyaha yakın koyu lacivert bir eşofman giydi. Üstüne ise uzun kollu, siyah boğazlı bir kazak geçirdi. Kış ayıydı. Hava soğuktu.

Odasından çıktığında kardeşine baktı. "Bu kadar dağınık olman hiç normal değil. Benimle büyüdün sen." Kardeşinin saçlarını karış-

tırıp mutfağa geçti. Su içmeye başladı. Sena, abisinin parmağındaki yüzüğü fark etti. "Abi, sen evlendin mi!?" Evire çevire yüzüğe baktı. "Kiminle! Aşk olsun, bizden habersiz evlendin mi abi?" Abisinin elini bıraktı dırılarak. "Yoksa Cemr..." Abisi lafını kesti. "Kabul etmedi, Sena. Evlenmedim. Sadece ben takıyorum." Kardeşinin yanağından öptü sakince. "Biraz konuşalım mı?" Abisi kolunu kardeşinin omuzuna attı. Salona geçip oturdular. "Ne konuşacağız? Sen gittiğin görevleri anlatmazsın." Abisi başını yavaşça salladı. "Cemre'ye herhangi bir şey söylemeni istemiyorum. Aramızda olan bir ilişki ve inan bana hiçbir suçu yok."

Sena abisine baktı. "Sevmiyor mu seni? Sen mi bir şey yaptın? Abi! Sana yengemi üzersen trip atacağımı söylemiştim!" Pars ufak bir kahkaha attı. "Yenge mi? Ne çabuk yengeliğe kabul ettin sen?" Şaşırarak kardeşine baktı.

"Kadın diğerlerine benzemiyor, abi. Farkındasın, değil mi? Sen yokken sürekli kira ödeyip durdu. Ayrıca gayet iyi biri." Edalı bir tavırla başını çevirdi. "Kira mı ödedi?" Pars'ın takıldığı konu buydu. "Evet. Aslında iyi oldu, para için annemi aramak zorunda kalmadım. Bu arada ilk sahneme çıkıyorum." Pars'ın bakışları daldı. Güldü. "Bu kadın..." Kendi kendine mırıldandı.

"Abi, sana diyorum. Sahne alacağım. 500 kişinin önünde keman çalacağım." Pars sevinerek kardeşine baktı. "Ne zaman?"

"Cumartesi akşam saat 20.00'de." Gururla söyledi. Pars başını sallarken duraksadı. "Sena," dedi. "Sana vereceğim bir parçayı çalabilir misin kemanla?" Sena abisine baktı. Tuhaf bir şekilde baktı. "Çalarım tabii de ne alaka?" Pars ayağa kalktı. "Sen orasını boş ver. Geliy..." Kapıyı açtığında karşısında Alper'i görmeyi beklemiyordu. Kapıyı çalmak üzere olan Alper'in eli havada kaldı. "K... Komutanım." Kekeleyerek Pars'a baktı. Pars'ın kaşları çatıldı.

"Abi, ne old..." Sena, Pars'ın arkasından kapıda belirdi. "Alper..." Pars omzunun üstünden kardeşine baktı.

"Ne oluyor lan?"

Sena ellerini kaldırıp abisinin göğsüne koydu. "Canım abim, sakin ol, lütfen."

Pars ise Alper'e döndü. "Lan senin kardeşimle ne işin var?" İki eliyle yakasına yapıştı.

"Komutanım be... ben..." Pars sinirle kesti lafını. "Sen ne lan? Katil mi edeceksin sen beni?" Alper'i döndürüp sırtını duvara yapıştırdı.

"Abi, Allah aşkına bırak. Sadece arkadaş..." Pars başını çevirip kardeşine baktı "Bu pezevenkle mi? Bu pezevenkle mi arkadaşsın? Kimi yiyorsunuz lan siz!" Pars, Alper'e baktı. "Senin o dalağını sikerim! Kardeşimin yanında ne işin var lan?" Attığı yumrukla yere serildi Alper.

"Abi! Ne yapıyorsun?"

Alper burnundan akan kanı sildi. "Komutanım b..." Pars bir tane daha yumruk attı. "Kardeşimin yakınında ne işin var lan?" Sena ne yapacağını bilemiyordu. Cemre'nin kapısını tıklattı. Ardı ardına çalarken Pars, Alper'e bir yumruk daha indirdi. "Sikerim lan senin o yarım aklını!" Cemre aniden kapıyı açtı. "Ne oluyor?" Sena'ya baktı. Hemen bakışları yerdeki Alper'i yumruklayan Pars'a kaydı.

"Hay!" Hızla davranarak Pars'ı Alper'in üstünden aldı. "Sena, Alper'i içeri al ve kapıyı sakın açma!" Sena hemen Alper'i yerden güçlükle kaldırarak eve soktu. "Götüne sokarım senin o aklını! Uzak dur lan kardeşimden! İbne!"

Cemre güçlükle Pars'ı kendi evine doğru ittirdi. "Gir içeri!" Tüm gücüyle ittirdi. Sarsılarak gerileyen Pars, Cemre'nin evine girmişti. Cemre ise hemen kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarı eline aldı.

"Ver şu anahtarı! Sikeceğim onu! Her kemiğini ayrı parçalayacağım!" Cemre'nin arkasına uzanıp anahtarı almaya çalıştı. "Geç şuraya! Kes sesini!" Tek eliyle göğsünden ittirdi ve kendinden uzaklaştırdı. "Ver dedim sana şu anahtar..." Cemre de aynı sinirle

kesti lafını. "Sakinleşene kadar bu anahtarı benden asla alamayacaksın, Emir!"

Pars elini ensesine götürdü. "Alper benim kardeşim ve sen az önce ağzını burnunu kırdın!" Pars da sinirle karşılık verdi. "Senin kardeşinin, benim kardeşimin yanında ne işi var? Pezevengin nasıl biri olduğunun farkındasın!"

İkisi de salondaydı. Cemre karşılık verdi. "Farkındayım! Alper senin kardeşine o şekilde yaklaşacak biri değil! Konuşmasına izin verdin mi?" Önüne gelen saçlarını sinirle geriye attı. "Kime nasıl yaklaşacağını gayet iyi bilir! Alper hovardanın teki olabilir fakat bir zamanlar komutanı olan adamın kız kardeşine o hovardalıkla yaklaşmaz! Benim askerim o!"

Pars burnundan soluduğu nefesini dizginlemeye çalıştı. "Tamam, sakinim. Ver anahtarı." Hiç de sakin olmayan bir tavırla konuşmuştu.

"Alnımda salak yazıyor ya benim." Cemre de ters bir tepkiyle cevap verdi. Giyinmek için odasına adımlayacağı sırada durdu. Evet, duştan yeni çıkmıştı ve üstünde sadece bornoz vardı. "Akşam akşam sikeceğim yapacağınız işi! Kal orada! Adam akıllı sakinleş. Uğraşamam sizinle."

Pars iki eliyle yüzünü sıvazladı. Başını çevirdiğinde televizyon ünitesindeki ters çevrilmiş çerçeveyi fark etti. Bakmak için adım attığı sırada Cemre bunu anladı. Odasına girmek yerine hemen Pars'ın yanına gitti. "Dokunma ona!" Eline vurdu. Acıyla elini geri çekti. "Sen fotoğraf mı koydun?" Çerçeveyi Pars'a göstermeden aldı. "Yaptım öyle bir hata."

Pars etrafa bakma fırsatını yeni bulmuştu. "Evi de değiştirmişsin. Hem de bayağı." Cemre ellerini arkada bağladı. Fotoğrafı görmesini istemiyordu. "Kızdın mı ev sahibi olarak?" diyerek dalga geçti. "Hayır, güzel olmuş. Şu ev mevzusu. Sena'ya kira ödemişsin. Sağ ol."

Cemre mutfağa geçip soğuk su çıkardı kendine. İçinden *sağ olduğun sürece,* demek gelse de demedi. "Kiramı ödedim sadece." Çerçeveyi kapatacak şekilde tezgâha bıraktı.

"Sena'ya para gönderemediğimi nereden öğrendin?" Cemre, Pars'ın yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için birçok yöntem denemişti. Banka hesaplarında hareket göremeyince Sena'ya para gönderemediğini anlamıştı. Bu yüzden Sena'ya kira vermişti. Abisinin ona para gönderemediğinin farkındaydı.

"Uzatma, Emir. Kira ödedim. Bu ayın kirasını da veririm." Tabii ki açık açık asla söylemezdi Cemre. "Şu fotoğrafı görmek istiyorum. Senin çıkardığın bir fotoğraf önemli olmalı." Cemre'nin yanına gitti. Cemre ise çerçeveyi alıp uzaklaştı. "Cemre, evdeyiz. Çıkarsam sikeceğim o sarı suratlıyı. Sen de bir yere kaçamazsın. Ver şu fotoğrafı."

Cemre'nin peşinden sakin adımlarla ilerledi. Cemre salondaki koltuğun tepesine kadar çıkmıştı. "İstemiyorum, Emir. Alper şimdi ben sikeceğim seni, aptal, sik beyinli!" Alper'e isyan etti. Pars, Cemre'nin dibine kadar girmişti. Uzanıp arkasındaki çerçeveyi almaya çalıştı. "Cemre, dur." Debelendiği için alması zorlaşıyordu. Daha fazla dayanamayıp iki bileğini de arkada yakaladı ve elinden çerçeveyi kaptı. "Vururum seni!"

Pars tek eliyle bileklerini tutarken fotoğrafı çevirip baktı. Cemre artık gördüğü için debelenmeyi bırakmıştı. Hastanede olan fotoğrafı görmüştü artık. "Tamam, baktın, gördün. Bırak artık." Gözlerini ayıramıyordu fotoğraftan. "Biz... Aile gibiyiz..." Cemre önüne düşen saçını üfledi. "Hiç olmadık." Şu an bu Pars'ın umurunda değildi. "Benim ailem sensin..." Koyu yeşil gözlerini Cemre'nin siyahlarına çevirdi. Yüzleri oldukça yakındı.

"Yapma..." Cemre, Pars'ın aklından geçeni oldukça biliyordu. "Yapma, Emir. Karşı koyamam, yapma..." Son bir çaba denedi ellerini kurtarmayı. "Yeni alışmışken yokluğuna..." Pars, Cemre'nin

bileklerinden elini çekti. Onun yerine beline doladı ve kendisine çekti.

"Karşı koyamayan tek sen değilsin. Cemre... Cemre'm, ben hatunumu özledim..." Dudakları oldukça yakınken, Pars yüzünü Cemre'nin çıplak boynuna gömdü. "Kokun en büyük özlemim. Gözlerin, bakışların, sinirin, öfken, her bir saç telin hasret yaram." Derin bir nefes alırken yavaşça geri çekildi.

"Senden nefret ediyorum..." Cemre zorlukla fısıldar tonda konuştu. "Ben de seni seviyorum." 1 yıl boyunca hayalini kurduğu dudaklar bu kadar yakınken karşı koyması imkânsızdı. Önce sakinlikle öptü. Daha sonra içindeki hasret kalmışlık yavaşça ortaya çıktı. Cemre aniden göğsünden itti Pars'ı. Nefes nefese kalmışken göz göze geldiler.

Cemre hissettiği dudaklardan uzak kalmak istese de o da başaramadı. Arzuları, isteklerini bastırıyordu. Bu sefer o aralarındaki mesafeyi kapattı. Tutkuyla harlanan öpüşleri, hasretleriyle karıştı. Sert fakat zarar vermek istemeyecek kadar nazik bir öpüştü. Pars elindeki fotoğrafı koltuğa bıraktı. Cemre'nin bacaklarından tutup kucağına aldı. Cemre ise içinde yanan ateşi söndürmek için çok geç olduğunun farkındaydı. Bacaklarını Pars'ın beline doladı. Pars'ın aceleci adımları Cemre'nin odasını buldu. Odaya girdiklerinde tek eliyle kapıyı hızla çarptı. Cemre'nin sırtı yatakla buluştuğunda, elleri Pars'ın kazağına gitti. Pars üstündeki kazaktan kurtulmuşken şehvetle parlayan gözleri Cemre'nin bornozuna takıldı. Bir eli yavaşça bacağından yukarı tırmandı ve bornozun fazlalık olan iplerini çözdü. Artık ruhlar bedenleri kontrol ediyordu...

Cemre Laçin

"Gülüşün diyorum, devlet kurdurur."

Gözlerimi açmamla beraber başım döndü. Uzun zamandır uyuyamamıştım ve şimdi, birden güzel bir uyku çekince ister istemez afalladım. Yatakta doğrulduğumda etrafa baktım. Kaşlarım çatıldı. Emir neredeydi? Dün gece yatakta fazlalık olan her şeyi bir köşeye fırlatmıştık. Şimdi yastıkların hepsi başımın yanındaydı. Ah, evet, dün gece... Aklıma gelmesiyle ister istemez sırıttım. Yataktan kalkıp başka bir köşeye fırlattığım bornozu aldım ve üzerime geçirdim. Kapıyı açacağım sırada ince kılcal bir çatlak fark ettim. Kapıyı o kadar hızlı çarpmasına gerek yoktu. Açar açmaz mutfakta mırıldanarak bir şeyler yapan Emir'i fark ettim. Altında sadece eşofmanı vardı. Sırtına baktığımda taze olan yaralarını fark ettim. *5 aydır esirim,* demişti.

"Sabah sabah ne bu keyif?" Sesimi duymasıyla hemen bana doğru döndü. Bir şarkı mırıldanıyordu, tanıdıktı da ama çıkaramıyordum. İki parmağını şıklatarak yanıma geldi. Bir anda elimden tutup beni kendi etrafımda döndürdü, hemen ardından sırtımı göğsüne yasladı. Yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. Uzaklaştım. "Günaydın, uyuyan güzel," dedi yavaşça mırıldanarak. "Bir sorun mu var?"

Sessiz kaldım. "Ben duşa giriyorum." Arkamı dönüp banyoya ilerledim. Rahat değildim. Onca şeyden sonra seviştik diye her şeyi bir anda kenara atmak zordu. Ya da bana basit gelmiyordu. Kendimi suyun altına bıraktım. Tuhaftı. Bir yılın ardından her şey çok hızlı ilerliyordu. Tamam, hız bir yerde iyiydi. Kabul ediyorum, dün gece hız fazlasıyla iyiydi. Emir çok iyiydi. Hatta fazla iyiydi. Asla sıkılmayacağım, aksine sürekli arzulayacağım bir şeydi. Fakat hız bazı yerlerde iyiydi. Sabah hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdim. 1 yıl bana yıllar gibi gelmişken şimdi bir günde silip atamazdım. Bu isteyip istememle alakalı değildi. Galiba fazlasıyla yorgundum. Hâlim yoktu. Bazı şeyleri tekrar yaşamaya, tekrar bilmeye... Hâlsizdim.

Suyu kapattım, havlumu alıp odama geçtim. Üstüme rahat bir şeyler giyip odadan çıktım. "Hâlin yok gibi. Yordum mu seni?" Kastettiği dün geceydi. Ben o konuda hiç yorulmazdım. "Emir, ne yapıyorsun Allah aşkına?" Mutfakta hazırladığı kahvaltıya baktım. Sabırla nefes alarak salona geçtim. "Ne yapıyorum? Güzeller güzeli hatunuma kahvaltı hazırlıyoru..." Lafını kestim. "Ne Emir? Seviştik, çözüldü mü her şey? Onca yaşananlar silindi mi? Yapmamalıydık. En azında..." Yanıma gelerek cümlemi kesti. "Bir saniye, pişman mısın?"

İki elimi de alnıma koydum. "Hayır, onu kastetmiyorum. Pişman değilim, çok güzeldi. İyiydi, hoştu. Yüksek ihtimalle bundan sonra ben seni yoracağım ama şimdi olmamalıydı."

Yanıma oturdu. "Neden, Cemre? 1 yıl olmuş, birbirimizi görmemişiz, duymamışız. Şimdi beraberken geçmişi mi düşüneceğiz?" Geçmişi düşünmek değildi bu. "Emir, ben yapamam. Tekrar aynı şeyleri yaşamak, bu bir yıl hiç yaşanmamış gibi saymak. Bana göre değil. Baksana, kalkmışsın sanki hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı hazırlıyorsun." Anlatırken dahi yoruluyordum. "Sanki sen hiç gitmemişsin de ertesi güne uyanmışız gibi. Hâlim yok. Yorgunum.

Bazı şeyleri yeniden yaşamaya mecalim yok. Ben sensizliğe alıştım. Şimdi sana alışmam çok zor." Daha nasıl ifade edebilirdim kendimi bilmiyordum.

"Cemre, zor olanı başaralım. Sen yorma kendini daha fazla. Ben hallederim. Sadece engel olma bana. Bırak bize alışmanı sağlayayım." Sehpanın üstündeki sürahiden bir bardak su doldurdum.

"Sana olan öfkem hiçbir zaman dinmeyecek, Emir. Sinirim, nefretim bitmeyecek. Her zaman hatırlayacağım. Beni yoran bu değil. Birinden nefret etmek, sinir olmak beni yormaz." Suyu içtiğimde bardağı geri bıraktım. "Sevdiğim adamdan nefret ediyor olmak, beni yaşamakla ölmek arasında tutuyor." Koyu yeşillerine baktım. "Seni istiyorum ama seninle de olamayız. En azından şimdi olmaz. Daha dün geldik Suriye'den. Ya sikeyim, Emir!" Her şey daha da zorlaşmıştı. "Uzak dur benden dedim. Hasret gidermenin sırası mıydı?" İşin kötüsü cidden pişman değildim. Bir daha olsa bir daha yapardım...

"Uzak durmak mümkün mü? Anlıyorum, yorgunsun farkındayım. Dinlenelim, Cemre. Hemen bir ilişkiye atılmak zorunda değiliz. Zaman mı istiyorsun? Kollarımın arasında istediğin kadar zamana sahipsin. Senden bir şey beklemem. Kendini zorlamanı hiç istemem. Ama şunu söyleyeyim..." Islak saçımı kulağımın arkasına attı. "Alışsan da alışmasan da bir nefes kadar yakınındayım."

Başım ağrıyordu yine. Kolundan tutup ayağa kaldırdım. "Ne? Ne yapıyorsun?" İterek kapıya kadar götürdüm. "Cemre, ne yapıyorsun kız?" Kapıyı açtım ve son bir kuvvet ittirdim. "Seni evden kovuyorum. Şeytan gibi soldan soldan vesvese verip durma. Kafamı dinleyeceğim biraz."

Şaşkınlıkla kahkaha atmak arasında bana baktı. "Bu hâlde mi? Saçmalama istersen." Haline baktım. "Evin karşıda, Emir. Hadi Allah'a emanet." Suratına kapattım kapıyı. Dırdırdır başımda. Ben

diyorum Ankara, o diyor götüme mantar tıka. Hiç oralı değil yani. Aklımı da karıştırıyor şerefsiz. Düşünmem lazım benim biraz.

"Bu yaptığın hiç hoş değil. Bil diye söylüyorum." Kapıdan seslendi. Sesi sinirli değil, keyifliydi. İşim gücüm vardı. Daha karargâha uğramam gerekiyordu. Kaos'a geri dönmenin zamanı gelmişti. Aklıma gelen şeyle koşa koşa kapıyı geri açtım. "Emir!" Tam arkasını dönmüş giderken durdu. "Ne oldu? Özledin mi?" Kaşlarım çatıldı. İçeriye geri soktum. "Atsan atılmazsın, satsan satılmazsın. Sen ne biçim adamsın?" Kapıyı kapatıp eve kilitledim. Bu sefer içeriden açmaya çalıştı.

Emir'in kapısını çaldım. "Sena, benim, aç kapıyı." Kapı yavaşça açıldı. "Yenge, sen miydin? Abim diye ödüm koptu." Duyduğum *yenge* lafıyla bir an kaldım. Bu Sena sürekli afallamama sebep oluyordu. "Ne yengesi? Yenge falan yok. Neyse, konumuz o değil. Alper içeride mi hâlâ?" Başını onaylar şekilde salladı. Elimi alnıma vurdum. "Sena, niye bu saate kadar evde tutuyorsun?" Yanından geçtim ve içeriye girdim. Salonda yatıyordu. Ağzı burnu dağılmıştı biraz. "Ya ne bileyim, abim yüzünden canı yandı. Yarası falan anca geçmiştir diye kaldırmadım. Dinlensin biraz, olmaz mı?" Ters ters Sena'ya baktım.

"Olmaz," diyerek Alper'e döndüm. "Kalk lan!" Dizimle omzunu dürttüm. Gözlerini mayhoş bir şekilde açtı. Beni görünce hemen koltukta doğruldu. "Komutanım? Oha. Yani pardon, şaşırdım." Şöyle yüzüne baktım. Ciddi bir şey görünmüyordu. Belki bir iki tane kırık vardı. "Kalk bir an önce, siktir git. Emir dinlendire dinlendire dövecek yoksa seni."

Hemen fırladı koltuktan. "Ben gideyim tabii. Sonra görüşürüz, Sena." Hiç akıllanmıyordu. "Görüşeceğim ben seninle! Bekle sen!" diye seslendim arkasından. Duyduğuna emindim.

Arkasından öylece bakan Sena'ya döndüm. "Ne diyeceksin şimdi abine? Ne var aranızda sizin?" Sabah sabah milletin aşkıyla

uğraşıyordum. Sanki kendiminki çok yolundaymış gibi. "Ya yemin ederim bir şey yaşanmadı. Sadece... İyi biri." Sabır dolu bir nefes çektim. "Abine de birazdan iyi biri olduğunu söylersin."

Kendi evime geçmek için adımladığım sırada seslendi bana. "Yenge, yengecim. Abimi ikna etsen? Sakin kalsa?" Hâlâ yenge diyordu. "Sena, uğraşamam. Bana mı sordunuz?" Kapıyı açtım. "Lütfen. Abim vallahi küplere biner yine. Azıcık destek atsan?" Yok, bana rahat yoktu. "Tamam bekle burd..." Bir anda boynuma atlayıp sarıldı. "Ay, canım yengem! Bir tanesin."

Ölüyor muyum ben? Niye herkesin bir anda aşkı kabarıyordu bana? Anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. Karşımda kollarını göğsünde bağlamış, çatık kaşlarıyla beni bekleyen Emir'i gördüm. "O sarı piç evdeydi, değil mi?" Bir hışım yanımdan geçerek çıktı. Gitmek üzereyken kolundan tutup geri çektim.

"Bana bak, kızın başını yiyip durma. Aralarında bir şey olmamış. Dediğim gibi, Alper nerede duracağını bilir. Ayrıca kardeşime sadece ben *sarı piç* diyebilirim." Sinirli gözleri bir bana, bir eve kayıyordu. "Sana diyorum, Emir! Hani yormayacaktın beni?" Gözlerindeki sinir yok oldu. Sadece bana odaklandı bir anda.

"Sen nasıl istiyorsan öyle olsun, hatunum. Ağzımı açmam." İstemsizce tebessüm ettim.

"Gülüşün..."

"Ne?"

"Gülüşün diyorum, devlet kurdurur."

Kolunu bıraktım. Omuzuna iki kere hafifçe vurup kendi evime geçtim. Odama geçmeden önce salona takıldı gözlerim. Tekli koltukta biri oturuyordu. "Sen... Senin ne işin var burada?" Bacak bacak üstüne atmış 18 yaşındaki hâlime baktım.

Sana sormak lazım, Cemre. Yani kontrolü nasıl kaybettin anlamıyorum.

Bıkkınca iki elini havaya kaldırdı. "Ne saçmalıyorsun sen? Kontrolü falan kaybetmedim." Sinirle ona baktım.

Öyle mi? Fotoğraf nerede o zaman? Cidden tekrar inanacak mısın ona?

Kaşlarını havaya kaldırıp rahatlıkla konuştu. Başımı çevirip koltuğun üstüne baktım. Dün buraya bırakmıştı. "Yalan söylemiyormuş işte. Gerçekmiş hepsi. Beni işkencelerden korumak için yapmış. Daha az ayrı kalalım diye." Etrafta fotoğrafı aramaya başladım.

Sen de inandın buna yani? Hâlâ iki çift lafa inanıyor musun sen? Laflara inanacaksan baban da sevdi seni.

Yoktu hiçbir yerde. "Sus, şurada bir şey arıyorum." Yastıkları kaldırmaya başladım.

Kelimelere inanacaksan annen de en çok sana değer verdi. Abin hep seni önceliği yaptı. Ablan fikirlerini önemsedi. Sayayım mı daha?

Elimdeki yastığı ona doğru fırlattım. "Kes sesini!" Fakat kayboldu bir anda.

Ne de güzel oynatıyor seni parmağında. Buldu tabii iki güzel söze inanan kadın, bol keseden sallıyor. Unutma, Cemre.

Arkamı döndüm. Şimdi de L koltukta yayılmış oturuyordu.

Güçlü insanların zayıflığı duygularıdır.

Mutfağa ilerledim. Çekmeceden bir bıçak çıkardım.

O senin zayıf noktanı biliyor.

Elimdeki bıçakla ona doğru adımladım. Aniden yok oldu.

Sıyırdın iyice. Olmayan şeyleri görmeye başladın. Gördün mü bak, bir yılda neler yaptı sana. Tekrar gittiğinde Allah bilir kaç yıl dönmeyecek.

Elimdeki bıçağa baktım. Haklıydı. Sıyırıyordum yavaşça. Başımı iki yana salladım. "Gitmez bir daha. Gitmeyecek. Söyledikleri de gerçek. Yalan değil hiçbiri." Bıçağı mutfak tezgâhına bırakıp odama geçtim.

Bizi gerçekten bırakmaması için ne yaşadığımızı anlamalı.

Gardırobu açtım. "İntikam mı?" Hayır. Saçmalıyordum iyice.

Bunun bedelini ödetmemiz lazım, Cemre. Ne yaşadığımızı anlasın ki bizi bir daha bırakamasın.

"Hayır. Ondan intikam falan almayacağım. Bu çok hastalıklı bir düşünce. Rahat bırak beni." Üstüme kalın bir şeyler çıkardım giymek için.

Zaten bunun bir bedeli olacağını biz söylemiştik. Hatırlasana. Sevgimizi bilip ulaşamayacaktı. Başaramadın ama. Hemen ulaşmasına izin verdin. Böyle olmaz. Daha sağlam intikam planı lazım. Bize asla ulaşamayacağı bir yere gidelim aniden. 1 yıl sonra çat diye döneriz.

Aynada kendime baktım. "Ona öyle bir şey yapmam." Bu hiç hoş değildi...

"Abicim, sen iyi misin?" Sena abisine yaklaştı. Elinin gözlerinin önünde aşağı yukarı yaparak salladı. "Kızmayacak mısın bana? Niye sıntıyorsun?" Pars başını çevirip kardeşine baktı. "Prensesim, sırası değil şimdi. Bırak mutluluğumu yaşayım." Dün gece yaşadığı senaryolar gözlerinin önünden bir an olsun silinmiyordu.

"Alooo! Abi, Alper hani... Dün ağzını burnunu kırdığın adam. Ben. Hiç umurunda değil mi?"

Pars kardeşine baktı. "Sana güveniyorum. Nerede durman, nerede haber vermen gerektiğini biliyorsun." Sena şaşkınlık içerisinden başka bir şaşkınlığa geçiyordu. "Helal olsun," diye mırıldandı. Pars anlamayarak, "Ne helal olsun?" diye sordu. "Yengeme diyorum ya. Helal olsun. Büyü falan yaptı herhâlde. Harika kadın." Abisinin ya-

nından kalktı. "Harika tabii... Çok harika. Kusursuz..." Kendi içinden sayıkladı. "Sen yengeme aşkını sayıklamaya devam et. Benim provaya gitmem lazım."

Pars, dalan gözlerini kardeşine çevirdi. "Sena, ne provası?" Nihayet ana dönebilmişti. "Dedim ya abi, cumartesi sahneye çıkacağım. Provasına gidiyorum." Aklına gelen şeyle Pars sehpanın üstündeki kalem kâğıdı aldı.

"Bana bak. Al şu şarkıyı çalış. Cumartesi izlemeye geldiğimizde yengene armağan edeceğim." Sena gülümsedi. "Ooo abi, sen bu kadar romantik miydin ya?" Eğilip abisinden kâğıdı aldı. Kapıdan çıkmadan önce duraksadı. "Bu arada biz yenge diyoruz da yengemin yenge olduğundan haberi yok gibi." Pars kardeşinin bu dediğine güldü. "Olur, olur. Sen git çalış hadi. Telefonun açık olsun, kontrol edeceğim." En son kaçırıldığından beri Sena'yı takip ettiriyordu.

Sena'nın haberi olmasa da abisi onun güvenliğini bir daha riske atmamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Enayii!" Fethi büyük bir kahkaha patlattı. Azra, Fethi kahkaha atarken araya girdi. "Sen salak mısın demeyeceğim, düpedüz salaklık bu."

"Ne bileyim ben yüzbaşının geleceğini. 1 yıldır yok adam. Gele gele bu zamanı bulmaz sandım." Alper kırılan burnuna dokundu.

Abbas keyifli bir sesle, "Sikmemiş seni, ona dua et," deyince Alper devamını getirdi. "Sikiyordu az kalsın." Can merakla, "Nasıl kurtuldun cidden?" diye sorunca Ekin tahminini ortaya attı. "Kaçmıştır pezevenk." Alper, "Laçin Komutanım ayırdı. Yoksa yakışıklı suratımdan eser kalmazdı," dediğinde hepsi aynı anda sessizliğe bü-

ründü. "Adam hem soru soruyor hem cevaplamama izin vermeden dövüyor. Eli de çok ağır anasını satayım. Kafam kopacak zannettim." Cümlenin sonuna doğru sesi alçalan Alper, time baktı. "Niye öyle bakıyorsunuz?"

"Alper, sen az önce ne dediğinin farkında mısın?" Alper, Azra'nın sorusuyla kısa bir duraksadı. Düşündü. "Ne dedim?" diye sorarken timin diğer üyelerine baktı.

Ekin anlamaya çalışırcasına tekrarladı. "Paraşütçü'yü sendeki uzaklaştıran Laçin Komutanımız mı? İkisi de döndü mü?"

"Eve..." Kendi de ne dediğini yeni fark ediyordu. "Hassiktir lan!" Nihayet aydınlanmayı yaşamıştı.

"Eyvah amına koyayım!" Fethi tutamadı kendini.

Abbas sıkıntıyla nefes verdi. "Şimdi duble sıçtık. Laçin bize yerin yedi kat altından solucan çıkarttırır artık."

Can dayanamayıp sordu. "Laçin Komutanım geri mi döndü? Abi, sen dayağın etkisiyle hayal görmüş olabilir misin?" Alper bir an hayal mi gördü diye hatırlamaya çalıştı. "Yok lan! Sabah da gördüm ben." Tim iyice dehşete düşmüştü. Azra fısıldar tonda konuştu. "Siktir... Kıyamet yakındır."

"Laçin..."

Azra, Abbas'a bakmadan konuştu. "Laçin, reis. Biz de onu diyoruz."

Abbas ayağa kalktı. "Laçin geldi lan." Herkes aynı anda arkasını döndü.

Can şaşkınlığını gizleyemedi... "Hepimizin şizofreni olma ihtimali nedir?"

Cemre Laçin

Hortlak görmüş gibi bana bakan timi izledim. Şadırvanda oturuyorlardı. Azra ayağa kalkıp üstüme doğru gelmeye başladı. "Sakı..." dememe kalmadan hayvan gibi sarıldı. Bayağı sarsmıştı beni. "Allah seni kahretmesin." Sarılışına karşılık verdim. Baktım hâlâ bırakmıyor, "Azra yeter, tamam. Altı tarafı 2 aydır yokum." Kendimi geri çektim. Çok temasa gerek yoktu. "2 ay mı? Yıllar geçmiş gibi, hayatım."

Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum kaç saattir. Adi adamın üzerimde bıraktığı etki çok sıkıntılıydı. "Oha! Lan! Sen gülüyorsun! Mutlusun! Sen neden mutlusun?" Sorduğu sorunun saçmalığını fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. "Ağlayayım mı istiyordun? Gerçi sen bana kazık girince mutlu oluyorsun ama." Kaos'a baktığımda fazla şaşkın görünüyorlardı.

"Neyiniz var lan sizin? Ne bu haliniz? Hortlak görmüş gibisiniz," diyerek yanlarına gittim. Özlemiştim ben bu insanları. "Yani bir nevi hortlak görüyorlar." Azra hâlâ aberta aberta konuşuyordu. "Ne alaka, Azra? Ölmedim daha ben." Hepsi bir tuhaftı.

Alper'i görmemle kaşlarım çatıldı. Elimle yüzünü tutup çevirdim. "Gördün mü dünyayı tersten? Aptal Sarı." Harbiden dağıtmıştı adamın suratını. Bana bakarak, "Gördüm büyük ihtimalle," dedi.

"Hak ettin. Uyardım o kadar seni." Eğilip daha dikkatli baktım. Suratını diğer tarafa çevirdim. "Ne var lan aranızda?" Bir de Alper'e sormak lazımdı. O açıklamasını hazırlarken, "Can," dedim ama sonra ayağının zaten ağrıdığı aklıma geldi. "Sen otur. Fethi, kalk bir buz kap gel. Üstüne de bir bez getir. Ağzı yüzü şişecek."

Fethi hemen fırladı. "Komutanım, vallahi kötü bir niyetim yoktu. Sena çok güzel keman çalıyor. Yakında da sahneye çıkacak. Dinlemem için çağırmıştı. Ben yüzbaşının bir anda geleceğini nereden bileyim?" Yanılmamıştım. "İyi, nerede durman gerektiğini biliyorsun en azından. Görüşmezsiniz bundan sonra olur biter," diyerek rahatça oturdum.

"Görüşmez miyiz? Komutan..." Lafını kestim. "Eceline mi susadın, Sarı? Ölmek istiyorsan söyle, sana daha acısız bir yöntem bulalım. Böyle çekersin gibi."

Abbas girdi araya. "Laçin, bu akıllanmaz, ben diyorum. Bırak ne hâli varsa görsün." Çok isterdim ama kıyamıyordum. "Alper mal mısın? Bak çok açık ve net bir soru bu. Mal mısın?" Bana baktı. "Komutanım, Sena'yı öyle düşünmüyorum. Yemin ederim takılmalık değil. Telefonumdaki bütün kadınların numarasını sildim ben. Sizce takılacak olsam bunu çoktan yapmaz mıydım?" Bu, soruma uzunca bir *evet* yanıtıydı. "Anlıyorum, aslanım. Götünü iyi kolla o zaman."

Gözleri açıldı bir anda. "Sena travesti mi?" Tim aynı anda kahkaha attı. Abbas aklımdan geçen soruyu sordu. "Katıksız geri zekâlı. Sence seni sikecek olan Sena mı?"

"Haaa siz yüzbaşıyı diyorsunuz. Anladım." Hiç anlamışa benzemiyordu. Alper de akıllanma sıfırdı. Eksilerde sürünüyordu. "Hacı baktı mı size?" Ben gittikten sonra tim komutanı otomatik olarak Ekin oluyordu. Elinde buz ve bir bez parçasıyla Fethi geldi. "Hiç bakmadı. Sizin gibi koruyup kollamadı. Kollarının altında beslemedi bizi." Hemen şikâyete geçti. Bir yandan da buzu Alper'e uzattı."

Ekin, Fethi'nin dediğine ithafen cevap verdi. "Allah bizi senden korusun, kardeşim."

Fethi yine abartacağı sırada dikkatim, gözümün kenarından geçen küçük çocukla dağıldı. Oturduğum yerde dikleşip arkaya doğru baktım. Küçük çocuk, ağacın arkasına doğru gitti. "Karargâhta çocuğun ne işi var?" Şadırvandan atlayıp ağaca doğru ilerledim. "Ne çocuğu?" Arkamdan anlamsız ifadelerini duysam da bir çocuk gördüğüme emindim. Adımlarımı hızlandırdım. "Hey, senin burada olmaman gerekiyor..." Lafım yarım kaldı çünkü çocuk falan yoktu. Ağacın etrafında tur atsam da dallara da baksam çocuk falan göremiyordum.

Korkuyor artık senden. Sen de ailen gibi zarar verdin ona. Senin yüzünden zarar gördü. Beni dinlemeliydin. O adama en başta güvenmemen gerekiyordu.

Arkamı döndüm duyduğum sesle. Önümdeki bankta oturuyorlardı. 18 yaşındaki hâlim ve küçüklüğüm... Küçük Laçin, korkuyla sarılıyordu ona. Sırtım şadırvana, time dönüktü. "Senin ne işin var burada? Deli sanacaklar beni, git şuradan." Ardı ardına cıklamaya başladı.

Sesini alçalt biraz. O, bağırılmasından hoşlanmıyor. Bu kadar mı umurunda değil? Sen de bağırıyorsun ona.

Elini kaldırıp küçük Laçin'in yüzünü kapattı. "Bağırmadım ben ona. Saçmalama, tabii ki umurumda. Sadece burada olmamanız gerekiyor." İnanmayarak baktı bana.

Onun istediği sadece biraz sevilmekti. Sen ise Pars denen adamla beraber onu sevgiyle kandırdın. Üstüne hâlâ evine alıyorsun o adamı. Hâlâ hayatında tutuyorsun. Bu kızın ne kadar ağladığından haberin var mı senin?

"Ben onu kandırmadım! Benim suçum değildi. Ne kadar ağladığından en çok benim haberim var. O yüzden kes sesini defol buradan!" Kaldırmak için kolundan tutacağım sırada, "Cemre, kiminle

konuşuyorsun?" diyen Azra'nın sesini duydum. Omzumun üstünden baktım. "Ben..." Tekrar banka baktığımda ikisinin de olmadığını fark ettim. "Kendi kendime konuşuyorum yine. Önemli bir şey yok." Yutkundum. Pek inanmışa benzemiyordu lakin normalde de kendi kendime konuşan biri olduğum için çok yadırgamadı. "Şöyle bir baktık da çocuk falan yok etrafta. Sen gördüğüne emin misin?"

Sağ sola bakındım. "Göz yanılsaması. Sıkıntı yok. Albayla konuştum, yarın göreve çıkacağız. Diğerlerine söyle hazır olsunlar. Rehine kurtarma," diyerek konuyu dağıttım. Başını onaylar şekilde salladı. "Tamam, ben haber ederim. Sen nereye gideceksin? Daha yeni geldin, otursaydık biraz." Özlemini anlayabiliyordum ama önemli bir işim vardı.

"Akşam gel bana, hasret gideririz." Aklıma Emir'le giderdiğimiz hasret gelince sırıtmadan edemedim. Azra'nın yanından ayrılarak motoruma ilerledim. Bu böyle olmayacaktı. Telefonumu çıkarıp Melis'i aradım...

Azra, Cemre'nin ardından öylece baktı. Şadırvana, timin yanına geri gittiğinde, "Sıyırdı iyice. Neyse, yarın rehine kurtarma operasyonuna çıkacakmışız. Haberiniz olsun," dedi. Tim, Azra'ya baktı. Can, "Burada çocuğun ne işi var ki?" diye sordu. Azra omuz silkti. "Göz yanılmasıymış. Yanına gittiğimde de kendi kendine tartışıyordu."

Tim garipseyerek bakmaya devam etti. Fethi anlam veremedi. "Normal mi bu?" diye sordu. Abbas, "Laçin'in kendi kendine güldüğüne, konuştuğuna şahidiz ama ilk defa tartıştığını duyuyorum," diyerek kendi düşüncesini dile getirdi.

"Suriye zordur. Belki psikolojik açıdan etkilenmiş olabilir," diyen Ekin, mantıklı bir kanıya varmaya çalıştı. Alper yüzünde gezdirdiği buzu geri çekti. "Allah adı için. Avcı'dan bahsediyoruz. Sence Suriye ona koyar mı, Hacı?"

Ekin, "Evet, farkındayım da başka açıklama yok gibi duruyor," diye yanıtlayıp yanında oturan Fethi'ye baktı. "Sen niye beni şikâyet ediyorsun lan? Siktir git, 5 kilometre koş gel." Fethi itiraz edecek gibi oldu. Lakin Ekin çoktan ayağa kalkmıştı. Azra'ya baktı ve başıyla yanına çağırdı. İkisi birden şadırvandan ayrılırken Fethi de oflaya oflaya eğitim sahasına ilerledi.

Abbas önünde oturan Alper'e baktı. "Sarı, sen harbi sildin mi lan tüm kadınların numarasını?"

"Sildim diyorum, reis. Neden inanmıyorsunuz?" Abbas, "Şaşırdım vallahi," dedi. Alper ters bir şekilde baktığında Can da ayağa kalktı. "Ben gideyim, bacağım ağrımaya başladı," diyerek hemen kaçtı. Abbas da eve, ailesinin yanına dönmek için hareketlendi.

Bu sırada Ekin, Azra'nın belinden tutup arşiv odasına girdi. Kapıyı da kilitlediklerinde Azra şaşkın şaşkın baktı. "Yine niye geldik buraya?" Ekin'in yüzüne büyük bir sırıtış oturdu. "Gönül isterdi aklımdakini göstermek fakat sürekli kaçıyorsun." Azra hemen kastettiğini anladı ve yutkundu. "Neyse, şu an konumuz o değil. Bak, sana ne aldım?" siyerek elini cebine attı, yumruk şeklinde geri çıkardı.

"Ne var avcunun içinde? Böcek falan atmazsın umarım," diyen Azra'nın saçma tahminiyle kaşları çatılsa da anı bozmamaya çalıştı. Avcunu açtı ve parmağıyla tuttuğu bilekliği gösterdi. "Ay gibi gülen kadına en az gülüşü kadar parlak bir hediye." Ciddi manada dolunay olan bir bileklikti.

Dolunay fazlasıyla parlıyordu. Ekin, bilekliği takarken, Azra etkilenmiş bir şekilde izliyordu sadece. "Özel yapım olmasının bir sebebi var," diyerek arşivin ışığını kapattı. Oda karanlığa büründüğünde Azra'nın bileğindeki bileklik parlıyordu. Dolunay oldukça

ışık saçıyordu. "Gülüşün de tıpkı böyle. Karanlığın en dibinde ufacık bir umut ışığı kadar değerli." Diğer cebinden de çikolata çıkardı. Ardından ışığı açtı. "Bu da promosyon tabii."

Ekin gülse de Azra dut yemiş bülbüle dönüşmüştü. "Çok güzel..." Diyebildiği tek şey bu olmuştu. Ardından Ekin'in boynuna atlayarak sarıldı. "Bu harika bir şey." Ekin sarılışına sıkıca karşılık verdi. "Çıkalım artık. Ne de olsa karargâhtayız hâlâ." Kilidi döndürdü ve kapıyı açtı. "Buyurun, hanımefendi, önden buyurun." Azra gülerek Ekin'in verdiği çikolatayı ısırdı. Isırmasıyla gülüşünün yerini acı dolu, ufak bir nida doldurdu.

Ekin bunu fark etmesiyle duraksadı. Endişeyle, "Ne oldu?" diye sordu. "Dişim. Bir haftadır ağrıyor." Eliyle yanağını tuttu.

"Bir haftadır ağrıyor ve dişçiye gitmedin mi?" Ekin'in mantıklı sorusuyla başını iki yana salladı. "Gidiyoruz," deyince Azra'nın gözleri açıldı. Yüzünü buruşturup, "Nereye?" diye sordu. "Dişçi tanıdığım var. Bugün hallediyoruz o dişi. Yarın görevde sana çok çektiriz." Karargâhtan çıkmak üzereyken Azra itiraz etti. "Hayatta olmaz. Mümkünatı yok. Gitmem." Ekin şaşırarak baktı. "Ne demek gitmem? Gideceğiz. Anyorum şimdi."

Telefonunu çıkardığında Azra başını iki yana salladı. "Olmaz diyorum, gitmem." İnat etti. Gülerek, "Sen dişçiden mi korkuyorsun?" diye sordu. "Korkmuyorum, sadece beni geriyor. Sırf dişçiye gitmemek için dişlerime nasıl baktığımı biliyor musun sen?" Tersleyerek konuştu. Diş ağrısı tüm tadını kaçırmıştı. "Dişçiden korkuyorsun yani." Gülmeye devam etti. "Tanıdığa götüreceğim seni. Eli hafiftir, yanında da ben olacağım." Azra her ne kadar istemese de dişinin farkındaydı. Mecburen gidecekti...

"2 ay Suriye'de kaldın ve onu 1 yıl sonra tekrar orada gördün, öyle mi?"

Karşımda oturan Melis teyit etmek amaçlı tekrarladı. "Aynen öyle." Melis psikiyatri doktoru olan bir arkadaşımdı. Kara Harp Okulunda psikoloji sınavından geçerken karşılaşmıştık. O günden bu yana süren bir arkadaşlığımız vardı.

"Aranızda olup bitenleri oturup konuştunuz mu?" Bir yandan not alıyor, diğer yandan beni dinliyordu. "Konuştuk. Anlattı. Söylediklerinin yalan olmadığını öyle fark ettim. Yani, sevdiği için yapmış aslında." Öyle umuyordum.

Sözleri ne kadar doğruysa artık... Seviyorum laflarına inandığın adama bak. Bizi ne hâle düşürdü. O küçük kızı ne kadar ağlattı.

Zihnim yine konuşmaya başlıyordu. Ne zaman Emir'le ilgili bir şey olsa susmak bilmiyordu.

"Konuştuktan sonra barışma yolunda herhangi bir adım atıldı mı?" Heee adım. Tabii. Sevişmemiz kaç adımdı? "Birlikte mi oldunuz yoksa? Ay inanmıyorum. Hem savaşıp hem sevişeni ilk defa görüyorum, helal olsun." Dudaklarını büzüp alkışladı.

"Melis, bırak dalgayı. O 1 yıldır görüşmediğimiz için çıkan hasret gibi bir şeydi." Kaşlarını kaldırıp imalı imalı baktı. "Şimdilik bir kenara bırakıyorum. Bu konuyu daha sonra ele alacağım. Malum, normalde insanlar ya savaşır ya sevişir. Siz ikisini birden aynı anda yapmışsınız."

Hay Allah'ım, sabır yarabbi. Boğazını temizledi ve ciddiyete büründü. "Tamam, devam edelim. Birlikte olduktan sonra herhangi bir değişiklik yaşadın mı? Manevi olarak." Düşündüm. "Hayır. Emir sabah hiçbir şey olmamış gibi kalkıp kahvaltı hazırlamaya çalıştı. Açık konuşmak gerekirse sinirlendim. Yaşananlar bana filmmiş gibi geliyor. Ben daha hâlâ kalbimin yavaşladığı yerdeyim."

Melis masaya doğru eğildi. "Kalbinin yavaşladığı?"

Derin bir nefes aldım. "1 yılın ardından, silahımın dürbününde gördüm. O an kalbim durmuş gibiydi. Zihnim kasırga kopar gibi karman çormandı. Fakat Emir her şeyi halletmişiz gibi kahvaltı hazırlama derdindeydi. Son 1 aydır halüsinasyon görmeye başladım. Beni tedirgin eden bu. Sana bunun için geldim."

Gözleri açıldı. Sabahtan beri not tuttuğu defterini alıp arkasına yaslandı. "Gördüklerini anlat bana." Aslında net şeylerdi. "1 yıldır zihnimin içerisinde dönen bir ses var. Yani, kendim. Bu uykularımı ne kadar etkilese de kafamın içinde olduğu sürece bir şekilde dayanıyordum. Sıkıntılı konu, son 1 aydır halüsinasyon olarak görmeye başlıyorum." Suriye'de başlamıştı. O sığınağa ilk yerleştiğim zamanlardı. "18 yaşımdaki hâlimi görüyorum. Yanında bazen küçüklük hâlimi de oluyor. Sürekli konuşuyor, Melis. O an gerçek olmadığını anlamıyorum. Ta ki ortadan kaybolana kadar. Sonradan fark ediyorum halüsinasyon gördüğümü. Fakat o anlar beni çileden çıkarıyor."

Fazla ciddiyete bürünmüştü. "Emir gittiğinden beri artık diyorsun?" Hızla cevap verdim. "Hayır. Her zaman konuşurdu. Bazen eğlenceli oluyordu. 1 yıldır konu sadece Emir. Sürekli, fırsatını bulduğu her saniyede sürekli bir şeyler söylüyor. Bazen bende haklı çıkıyor bazen haksız. Başım ağrıyor, çok sinirlendiriyor beni."

Defteri masaya bıraktı. "Laçin, durumun çok sıkıntı. Bu böyle bir saatlik konuşmayla olmaz. Teşhis ile ilgili sana hemen bir şey söyleyemem. Vaktin varsa sormam gereken daha çok şey var."

Al işte. Biliyordum anasını satayım. "Biraz var." Saate baktım. Akşam Azra gelecekti. "Öncelikle Emir'e kızmayı bırakmalısın. Evet, o şekilde gitmesi çok kötü olmuş. Şu an bu hâlde olmanın sebebi biraz da gidiş şekli. Saatli bombayı aktif etmiş." Buradaki saatli bomba zihnim mi oluyordu? "Şimdi sana bir şey soracağım. Zihninin sürekli konuştuğunu söylüyorsun. Bizim için sustuğu zamanlar daha önemli. Hiç sustuğu bir an oldu mu?"

Olmuştu. "Gurip gelecek, biliyorum, bana da hâlâ garip geliyor ama Emir'in kokusu sadece zihnimi susturmakla kalmıyor, geçmişte yaşadığım onca olaylar hiç yaşanmamışım gibi oluyor. Omuzlarımdaki tüm yükler hiç var olmamışçasına kayboluyor." Alışamadığım bir durumdu.

"Laçin, durumun fazlasıyla sıkıntılı. İlaç yazmam lazım ama s..." Sert bir tepkiyle lafını kestim. "İlaç olmaz. Ben sadece senden bilgi almaya geldim. Herhangi bir reçete mesleğimden ihraca sebep olur. Ayrıca ilaçları bağımlı yaşamak istemiyorum." Saate bakıp ayağa kalktım.

"Laçin daha da kötüye gidebilir. Gördüğün halüsinasyonlar kendinden ibaret olmayabilir." O da benim gibi ayağa kalktı. "Vaktim yok şu an, Melis. Sağ ol yine de." İlaç falan istemiyordum. Elimdeki tek varlığımı kaybedemezdim. Askerliğim benim yaşam tarzımdı. Meslekten fazlasıydı. Her şeye okeydim ama mesleğimin elimden gitmesine asla. "Laçin, böyle olmaz! Tekrar gel!" Arkamdan seslendiğini duydum. Tekrar gelir miydim? Hiç sanmıyorum.

Melis'in evinde buluşmuştuk. Hastanede görüşmemiz bile sıkıntılı bir durumken, bana reçete yazması felaketti. Hiç gerek yoktu o yüzden. Yolum uzaktı biraz. Melis, Hakkari'nin diğer ucunda oturuyordu. Kaskımı takıp motoruma atladım. Eve ancak giderdim. Tam gazı açacağım sıra telefonuma mesaj geldi.

Emir: *Karargâhta yoksun? Çıkalı birkaç saat oluyor. Evde misin?*

Eve geçiyorum. İşim vardı.

Emir: *İşin?*

Hesap mı veriyorum? İşim vardı.

Emir: *Anladım. Hayırlı işler, Cemre Hanım.*

Trip mi yedim ben? Yok, kafada kuruyorumdur. Adam akıllı *hayırlı işler* dedi. Ayrıca ona, onun yüzünden psikiyatriyle görüştüğümü söyleyemezdim. Suçlu olsa da kendini suçlamasına, yiyip bitirmesine gerek yoktu.

Adam yüzünden ne hallere düştün, hâlâ yok incinmesin dendindesin. Atacağın intikamı sikeyim.

İntikam falan almayacağım. Ben ona bu denli zarar veremem. Kapa çeneni trafiğe çıkıyorum. Motoruma zarar gelmesin...

Dişçi, Azra'ya bakarak, "Açın lütfen ağzınızı," dedi. Azra tedirginlikle açtı ağzını. Dişçi yaklaştığında gözlerini yumdu.

"Sadece kontrol ediyor." Ekin, sakin olması için ufak bir bilgilendirme geçti. Yine de gözlerini açmadı. "Çekilmesine gerek yok. Kısa bir kanal tedavisi yapalım," diyerek iğneyle yaklaştı.

"Ne o? Dişime iğne mi sokacaksınız?" Ağzını kapatıp geri kaçtı. Ekin, Azra'nın ellerinden tutup geri oturttu. "Bu uyuşması için. Normal iğneyle aynı acısı. Bunu enjekte ettiğinde hiçbir şey hissetmeyeceksin. Acımaması için yani."

Dişçi hafif gülse de işine devam etti. İğne enjekte edilirken Azra dayanamayıp Ekin'in elini sıktı. Acımasa da fazlasıyla gergin ve tedirgindi. Ekin'in bakışları ufak ellerine kaydı. Azra'nın elini çekti. "Burayı sık. Parmaklarımın kırılmasını istemiyorum." Yavaşça kaldırıp koluna yerleştirdi. Azra'nın şu an canına minnetti. İğneyle

ufak dokunuşlar yaptıkça Ekin'in kolunu dahada sıkıyordu. Ekin ise bu hâline gülmeden edemedi...

Saate baktım. Neredeydi bu Azra karısı? Dolaptan sütü çıkardım. Ufak bir mısır gevreği atıştırmalık iyi olurdu. Elimde kaseyle salona geçeceğim sıra kapı çaldı. "Geldi sonunda hanımefendi." Tek elimle kapıyı açtığımda, karşımda Azra değil, Emir vardı.

"Akşam yemeği niyetine mısır gevreği mi yiyorsun?" Başımı onaylar şekilde salladım. İçeri girip kapıyı kapattığı sırada ben salona geçmiştim bile. Ayaklarımı sehpaya uzatıp televizyonu açtım. Hayatımda Emir olmadan önce yaptığım tek ve en güzel aktiviteydi. Zihnimdeki sesin sadece esprilerden ibaret olduğu zamanlar. Yanıma gelip oturdu, kolunu da arkama attı. "Hatun, sen yemek yapmayı bilmiyor musun yoksa?" Kokusunun ciğerlerime dolmasıyla rahat bir nefes aldım. "Bilmiyorsam?" dedim. Omuz silkti. "Evde yemekleri ben yaparım demek. Sana da afiyetle yemek düşer. Bu şekilde beslenmek sağlıksız," diyerek mısır gevreğimi işaret etti.

"Yemek yapmayı biliyorum. Sadece yapasım yok. Neden geldin, Emir?" Böyle oluyordu işte. Gelince gitmesin istiyordum. Gidince de gelmesin. İkisinden birine alışmam gerekiyordu. Ve bu ikilemi dengelemem çok zordu. "Seni görmek için sebebe mi ihtiyaç var? Ya da bir bahanem mi olması lazım?"

Yandan ters bir bakışla baktım. "Kafana göre gelemezsin. Yani evet, bir sebebin olması lazım. Ayrıca birazdan Azra gelecek. Ne diyeceksen hızlı ol." Aklından ne geçti bilmiyorum ama kısa bir daldı gözleri.

"Cumartesi akşam saat 20.00'de bendesin. Sena sahne alacak. Uzun zamandır bunun için çalışıyor. Gelirsin, değil mi?" Bu adam harbi sinsi biriydi. Geleceğimi bilmesine rağmen soruyordu. "Sena için evet," dediğimde kaşları havalandı. Hafif şakayla karışık, "Kırıcı oluyorsun," dedi.

"Henüz bir şey demedim. Ayrıca gelemeyebilirim. Yarın operasyona çıkacağım. Ne kadar sürer bilmiyorum." Bugün günlerden neydi ki? Ondan bile haberim yoktu. "Albay Kaos'un tim komutanlığı için teklifle bulundu. Henüz net bir şey demedim. Suriye görevinden sonra izinliyim birkaç gün. Eğer evet dersen kabul edeceği..." Hızlı bir cevap verdim. "Hayır. İstemiyorum. Git kendine yeni bir tim kur. Benim timimi bana bırak."

Net cevabıma şaşırmış gibiydi. "Pekâlâ, zaten sarı suratlıyı görmemem daha iyi." Sabırla nefes aldım. Benim sarı piçime sürekli sarı suratlı diyordu. "Sana bir şey soracağım." En sevmediğim giriş şekliydi. Soracaksanız direkt sorun neden gerilirim yaratıyorsunuz ki? "Şu kâbuslar ne durumda?"

Ayaklarımı sehpadan çektim ve kâseyi masaya bıraktım. "Timden biriyle mi konuştun?" Başını iki yana salladı. "Kamera kayıtlarına baktım. Geldiğin, gittiğin saati öğrenmek için. Şu önemli işini merak ettim, malum. Şadırvanda otururken, birden 4 metre ilerideki ağacın yanına gidiyorsun. Hatta etrafında dönüp bayağı bir şeyler arıyorsun. Daha sonra banka bakıp sinirli şekilde konuşmaya başlıyorsun. Azra'nın gelmesiyle dikkatin dağılıyor." Kimseye söylemek istemiyordum bu durumu. "Çocuk görmüşsü..." Daha fazla konuşmaması için lafa atladım. "Göz yanılsaması. Ne çok abarttınız. Sizin gözünüzün kıyısından hiç mi bir şey geçmedi? Bana deli muamelesi yapmaya ne kadar meraklısınız." Ayağa kalkacağım sırada yanına geri oturttu.

"Yavrum, öyle değil. Kâbuslarının farkındayım. En son girdiğimiz çatışmada da dikkatin dağıldı. İyi olup olmadığını merak ediyorum."

Soracağını biliyordum. Fakat sence de biraz geç olmadı mı, Emir?

"İyiyim ben. Arada rüyalarıma giriyorlar o kadar." Tabii bazen evin içinde beraber yaşıyoruz. Geçen kendi gençliğimi bıçaklayacaktım. Neyse ki bunların önemi yok. "Tamam, Emir, git hadi. Sordun soracağını." Elimle kapıyı işaret ettim. "Azra gelene kadar dursam? Konuşmasan da olur. Karşımda dur yeter."

Hayır demem gerekiyordu. Gitmesi lazımdı. Tekrar alışamazdım, sonra yine o boşluğa düşemezdim. Hayır. Hayır lafını niye çıkaramıyordum ağzımdan anasını satayım! Ben niye Emir'e hayır derken bu kadar zorlanıyordum? Sebebi belli. Mantığım her ne kadar gitmesi yönünde olsa da ben kalmasını istiyordum. Emir neden böyle bakıyordu? Fazla içli, tutkulu bakıyordu. Modu düşük gibiydi. Koyu yeşilleri parlamaktan ziyade duygu dolu bakıyordu.

"Emir, bir şey mi oldu?" Cevap vermedi. Sessiz kalıp beni izlemeye devam etti. Bir sıkıntı vardı. "Babam gibi olan benim, değil mi?" O gün Sena'ya dediğim buydu. Ağzına mı gitmişti. "Babamı tanımıyorum," diyerek dürüst tepkimi sundum. "İyi adamdır. Severdi bizi. Biraz sinirliydi ama o da gayet normaldi. İşin garibi, o kadar sevmesine rağmen bir anda ortadan kayboldu. Kısa bir mektupla terk etmiş bizi, sonradan öğrendim." Sakin ve yavaş bir şekilde anlatıyordu. "Acaba geri dönecek miydi?" Onun gibi yan oturdum. Koltuğa attığı kolunun üstüne kendi kolumu attım. Aramızda çok bir mesafe yoktu.

"Fark eder mi?" diye sordum. Burukça gülümsedi. "Sana neler yaşattığının farkındayım, Cemre. Babamın yıllardır bizi gerçekten sevip sevmediğini düşünmek delirtici bir durum. Onca yaşanmışlığa rağmen." Başımı aşağı yukarı salladım. "Onca yaşanmışlığa rağmen..." Tekrar ettim.

"Fakat yine de cevap vereyim: Fark ederdi. Annemi öylece bırakıp gitmesine rağmen geri dönsün isterdim. Alışmamı zor olurdu,

kabul ediyorum ama hiç gelmemesinden iyi. Dönsün, tekrar sarılayım isterdim. Affetmekse affetmek... ne gerekiyorsa işte. Yeter ki dönsün." Bunu neden anlattığını anlıyordum. Lakin ben öyle değildim. "Senden beni affetmeni ya da beni hemen kabul etmeni beklemiyorum. Ne kadar zor olduğunun farkındayım. Ama ne olursa olsun yanında olacağımı bilmeni istiyorum. Bir daha aynı şeyi yaşatmam sana. Bu beni babamdan da daha kötü biri yapar, değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Abartmaya gerek yok," dedim. Gözleri dudaklarıma kaydı. Kaymaması mucizeydi. "Yapma, Emir," diye söylendim. "Neyi?" Yaklaştığında elim yeni kestiği sakallarına gitti. "Bunu işte. Ya sikeceğim yapacağın işi." Yan gülüşünü yaptığında daha fazla dayanamayıp ben öptüm. Karşı koyulması imkânsızdı. Ona olan sevgim ve tutkum, mantığımı hep geri plana atıyordu.

Üstüme doğru eğildiğinde bedenimi koltuğa bıraktım. Öpüşümüz şehvetin de etkisiyle şiddetlenirken zorlukla geri çekildim. "Azra gelecek." Tekrar öptü. Nefesi nefesimden hiç ayrılmasın istiyordum. "Gelecek gibi değil." Öyle görünüyordu. Her teması içimdeki yangına benzin döker gibiydi. Dudakları boynuma doğru indiği sırada kapı çaldı. "Evde yokmuş gibi davransak?" diyerek sunduğu çözüme gülmeden edemedim.

"Ben çağırdım, şimdi evde yokmuş gibi mi davranayım?" Güldüğüm sırada tekrar kısa bir öpücük kondurdu dudaklarıma. "Kalk üstümden, kapıda kaldı kız," dediğimde istemeye istemeye kalktı. Kapıyı açmak için ayağa kalktığım sırada bileğimden tutup kendisine çekti. "Emir, bekliyor kı..." Tutkuyla bastırdı dudaklarını. "Arsız adam." O da ayağa kalktı. "Arsız değilim, âşığım. Her bir zerrene." Kapıya giderken eli belimdeydi. "Ben bahaneler bulmaya gidiyorum. Azra'yla iyi sohbetler." Hızlıca bir kez daha öptü. Sırıtmadan edemedim.

Kapıyı açtım fakat gelen Azra değildi. Sena'ydı. "Ovv ben özür dilerim, sahneye çıkacaktım da davet için gelmiştim, yengecim."

Abisine tedirgin bir şekilde bakıyordu. Uzattığı zarfı aldım. "Sıkıntı yok, gelmeye çalışacağım," diyerek göz kırptım. Şu an böldüğünü sandığı için strese girmiş gibiydi. Rahatlasın diye göz kırpmıştım. Zaten hemen gülümsedi. Azra neredeydi? "Ben gideyim artık. Size iyi geceler." Ben Emir de çıkar diye beklerken kapıyı direkt kapattı. "Emir, suratına kapattın kapıyı!" Cıkladı. "Yok, kapatmadım. Kibarca iyi geceler dedim." Kibarca? İyi geceler?

Kolunu belime sarıp beni kendine çekti. "Azra gelmeyecek gibi. Bir ara istersen." Telefonumu çıkardım. Normalde gelirdi. Odamın kapısını açıp içeri girmemizi sağladı. "Kapıyı yavaş kapat. Kırılmak üzere." Oldukça nazik bir şekilde kapattı. "Sen iste yeter." Beni tutup kendisiyle beraber yatağa attı.

"Rahat dur, elimin tersindesin." Başını onaylar şekilde salladı. Azra'yı aradığımda uzun çalışlar sonucunda telefonu açtı. "Neredesin sen?" diye sordum fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Telefonu suratıma kapattı. Ardından mesaj geldi.

Azra: *Dişçiye gittim. Ağzım hâlâ uyuşuk, konuşamıyorum. Yarın görüşürüz.*

Kaşlarım havalandı. Azra mı dişçiye gitmişti? Azra? Fazlasıyla şaşırtıcı bir durumdu. Telefonu kenara bıraktığımda belime sarılmış olan Emir'e baktım. Başı bel hizamdaydı. Gözlerini kapatmıştı, oldukça huzurlu görünüyordu.

"Uyudun mu, Emir?" Başını karnımın üstünde aşağı yukarı salladı yavaşça. "Seviyor musun beni?" Uykulu hâlini birazcık kullanabilirdim. Çok tatlı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Gamzeleri de hemen çıkıyordu. Uykulu sesiyle mırıldandı. "Seviyorum." İşin kötüsü bana da uyku bastırıyordu. "Sarışınları?" Hızlıca sordum fırsattan istifade. "Ne?" Yakalanmış olabilirdim fakat benim sorumun cevabı bu değildi. "Mazin sarışın dolu ya hani... Cevap versene,

Emir." Kaşlarım çatıldı. "Seni seviyorum. Sadece seni." Makul bir cevaptı. "İyi, zıbaralım o zaman." Ben de kollarımı sırtına attım. "Zıbaralım." Hemen de onaylıyordu beni. Kokusunun verdiği huzurla kapattım gözlerimi...

17 Saat Sonra

Kurşunlar tepemize yağarken siperden çıkıp koştum. "Azra, iyi misin?" Kendimi öne doğru atıp yanına yetiştim. Elleri kan içindeydi. Vurulmuş olmalıydı. "Yaklaştırmayın şu şerefsizleri! Azra yaralandı!" Azra'ya ilk müdahaleyi yapmam gerekiyordu. Kan kaybından gitmesi an meselesiydi.

"Açık tut o gözlerini! Yaran çok derin, kurşun içeride kalmış..."

Anılar tuhaftır. Bir zamanlar yaşadığınız olaylar sizde film şeridi gibi kalır. Sizin yaptığınız tek şey ise o filmi tekrar tekrar oynatmak olur. Sonu değişmez. Çünkü geçmiştir. Yaşanmıştır. Sonunu değiştiremezsiniz. Lakin gelecek bazen bizim elimizde olan bir durumdur. Bazen diyorum çünkü bizim elimizde olmayan olaylar da vardır. İnsan kendini en çok da elinde olmayan sebeplerden sorumlu tutar. Emir'le olan anılarım benim için hiç geçmişte kalmıyor. Onunla

olan anılarımı tekrar tekrar yaşıyorum. Ona olan sevgim öyle bir boyutta ki sadece mantığımı değil, beni de geride bırakıyor. O an ne istersem onu yapıyorum. Ve çoğu zaman istediğim tek şey Emir oluyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sıkıntıyla gözlerimi yumdum. Daha yeni hareket etmiştim. "Operasyon var dedim ya, Emir. Gitmem lazım." Bana dolanan kolları daha da sıkılaştı. "Gitme. Uyuyalım biraz daha." Elim önüne düşen saçlarına gitti. Fakat geri çektim. "Gitmem gerektiğinin farkındasın." Sanki yıllık veda ediyordu. "1 yılda yorulan sadece sen değilsin. Bırak 5 dakika daha huzurla uyuyayım."

Saate baktım. "Sen nasıl oluyor da en ufacık hareketimde uyanıyorsun? Ben hep sen kahvaltı hazırlarken uyanıyorum." Kafama takılmıştı bir anda. Gülümsediğini gördüm. "Ben yanından kalktıktan 15 dakika sonra uyanıyorsun. Uyanacağını anladığım zaman kalkıyorum yanından." Kaşlarım havalandı. "Uyanacağını nereden anlıyorsun? Vahiy iniyor olamaz." Güldü, başını kaldırıp alttan bir şekilde baktı.

"Uyurken ne kadar güzel olduğunu bilseydin, sana neden uyuyan güzel dediğimi anlardın." Nasıl yani, sürekli uyurken beni mi izliyordu? "Uyanmaya başladığın zaman yüz mimiklerin oynamaya başlıyor. Ben de uyandığını fark ettiğim için kahvaltı hazırlamak için yanından kalkıyorum." Bunu bilmiyordum. Kollarını belimden çekti. Ellerinden destek alarak üzerime doğru eğildi. "Sen, seni izlediğimi bilmesen de olur. Sevdiğini bil, yeter." Göz kırptığında dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı. "Geç kalacaksın."

Siktir. Unutmuştum. Nasıl iki dakikada aklımı çelmeyi başarıyordu? Hemen yataktan kalktım. Üstümü değiştirmek için gardırobu açtım. Karargâhta zaten kamuflajlarımı giyiyordum. Maksat oraya gidene kadar düzgün bir şeyler giymekti. Hafif, rahat bir şeyler çıkardım.

Tişörtümü çıkaracağım sırada yatakta ayaklarını uzatmış, keyifle beni izleyen Emir'i fark ettim. Duraksadığımı görünce yarım gülüşü dondu. "Ne? Odadan çıkmamı beklemiyorsun herhâlde?" Güldüm. "Seni keser mi bu kadarı?" Tişörtümü çıkardığımda koyu yeşilleri anında parladı. Hava soğuk olduğu için, bir de malum kış ayındayız, siyah boğazlı kazak giyecektim. Askeriyeye gireceğim için resmi olmak zorundaydı her kıyafetim. "Acelen var. İdare edeceğim artık." Üstümü giydiğimde altımdaki pijamamı çıkardım. Rahat bir pantolon giyecektim. "İdare edemeyeceğim gibi..." Kısık sesle söylediğini gayet duymuştum. Eşofmanımı da giydiğimde yanına yaklaştım. Gözleri beklentiyle parlarken yanağından makas aldım. "Görüşürüz, paşam. Kaptırma fazla kendini, bozarsın kafayı benimle." Derin bir nefes verdiğini duysam da çıktım odadan. Üstüme ceketimi alıp evden ayrıldım. Asansöre bineceğim sırada içeride yine onu gördüm. Kaşlarım çatıldı.

"Sen beni bir rahat bıraksana." Sinirli bir tavırla bindim asansöre.

Ne o hemen paşam demeler? Kabullendin yani yaptıklarını? Hâlâ iki çift söze inanacak kadar salaksın.

Elimde tuttuğum kaskı gösterdim. "Bak, sana şununla bir vururum, feleğin şaşar. Yarım saat Allah'ını şaşırırsın. Salak falan değilim." Alaylı bir tavırla güldü bana.

Belli oluyor salak olmadığın. O yüzden küçüklüğüne ihanet edip yara almasını sağladın. Kara Harp Okuluna girerken verdiğin sözü hatırlamıyor musun?

Bir anda önünde küçüklüğüm belirdi. Başını kaldırıp bana baktı. O konuşmuyordu. "Hatırlıyorum. Kimsenin zarar vermesine izin verme..." Lafımı kesti.

Ne de güzel izin verdin. Bir de sen açtın ona yara. Ona bunları yaşatan adamdan intikam bile alamıyorsun. Hâlâ paşam demeler, koynuna girmele...

Dayanamayıp yumruğumu savurdum. "Siktir!" Elimi asansöre vurdum. "Sikeyim senin yayık ağzını, anına koyduğumun karısı! Kes sesini!" Elimi sallaya sallaya çıktım asansörden.

Zihnindeyim ben senin. Gerçeği bile ayırt edemez hâle geldin. Cidden ayıksın ona yaşatmadın vicdanın rahat edecek mi?

"Vicdanım gayet rahat. Emir'den intikamı falan almayacağım. Ne değişecek?" Motoruma binip kaskımı taktım.

Üzülen, ağlayan o küçük kızın gözyaşlarının intikamını almış olacaksın. Belki o zaman o kız rahatlar ve tekrar sana güvenir. O zaman bakarsın "paşam" demeye.

Sessiz kaldım. Motoru çalıştırıp gazı açtım...

"Diş doktoruna gittin, kanal tedavisi uyguladı ve sen de sakin kaldın, öyle mi?" Silahımın kurma kolunu çektim. "Ben abartıyormuşum. Acımıyor ki. Kadın dişimle bir tuhaf şey yaptı hissetmedim hiçbirini." Şaşkınlığını gizlemiyordu. Güldüm. "Azra, insanlar yıllardır bunu yapıyor, ben de sana yıllardır bunu anlattım. Nasıl ikna oldun diş doktoruna gitmeye?" Malum, ben ısrar ettiğimde hemen kaçıyordu. "İkna olmadım, Ekin zorla götürdü."

Bakışlarımı Ekin'e çevirdim. Diğerlerin yanında yürüyordu. "Bak sen. Alper!" Alper'e seslenmemle hemen arkasını dönüp yanıma geldi. "Emredin, komutanım." Silahın kurma kolunu gösterdim. "Alper bu silahların hâli ne? 2 ay yoktum silah temizliğini mi unuttun?" Yutkundu. "Görev bitiminde hiçbir yere gitmiyorsun. Bu silahlar pırıl pırıl olacak. Anlaşıldı mı?" Başıyla beraber onayladı beni. "Anlaşıldı, komutanım." Diğerlerinin yanına geri döndü. "Takıntılısın sen." Azra'nın lafıyla ona baktım. "Silahların temiz ve

bakımlı olması gerekiyor. Savaş alanında tutukluk yapsın, görürüm seni." Dediğim mantıklı gelmiş olacak ki sessiz kaldı.

Bir anda ayağımın dibine saplanan kurşunla durdum. "Mevzi al!" Kendimi hızla küçük kayaya attım. Keskin nişancı ateş etmişti ve bir adım önde olsaydım, şu an anneannemle sohbet ediyor olurdum. Siper aldığım kaya küçük olduğu için yüzüstü yerde yatıyordum. Silah sesleri artmaya başladığında taciz ateşi olduğunu fark ettim.

"Herkes sağlam mı?" Siperlerinde duran time baktım. Hepsi iyi durumdalardı. Azra neredeydi? Gece çıkan çatışma her zaman daha sağlıksızdır. Yakın mesafede gördüğünüz şey sadece namlulardan çıkan ateşler olur. Karanlığı bölen onlarca mermi. Namludan çıkan ateş yönüne göre hareket edersiniz. Gece görüşünüz yoksa iş fazlasıyla sıkıntıya biner. Başımı kaldırıp Azra'ya bakacağım sıra, siperime çarpan kurşunla geri eğdim başımı. Silahlarımızda ufak fenerler olur. Bunlar silah eklentisidir. Silahımda olan küçük feneri çıkardım. Eğer feneri yakarsam yerim hepsine belli olacaktı. Lakin Azra'yı göremiyordum. "Azra, ses ver!" Kurşun sesleri gece her tarafta yankılanıyordu. Feneri mecburen yakacaktım. Görmem için birkaç saniyem vardı. Hemen ardından üzerime kurşun yağabilirdi. Feneri yakıp başımı çıkardım. İlerideki kayada elleri kan olan Azra'yı gördüm.

Tahmin ettiğim gibi dördüncü saniyede üzerime tonla kurşun yağmaya başladı. "Abbas, hedef şaşırtın!" Kurşunlar tepemize yağarken siperden çıkıp koştum. "Sikeyim! Azra, iyi misin?" Kendimi öne doğru atıp yanına yetiştim. Elleri kan içindeydi. Vurulmuş olmalıydı. "Yaklaştırmayın şu şerefsizleri! Azra yaralandı!" Azra'ya ilk müdahaleyi yapmam gerekiyordu. Kan kaybından gitmesi an meselesiydi. "Açık tut o gözlerini! Yaran çok derin, kurşun içeride kalmış."

Nefes alışverişi nabzıyla beraber hızlanmıştı. İki elimi de kullanmam gerekiyordu. Feneri dişlerimin arasına aldım. Işık olmazsa yarasına yanlış bir müdahale yapabilirdim. Kamuflajını kestim. Kurşun derindeydi. "Cemre... Galiba senden önce gidiy..."

Feneri dişlerimin arasından aldım konuşabilmek için. "Kes sesini. Hiçbir yere gittiğin yok. Gücünü boş yere harcama." Sağlık malzemelerini çıkardım. "Gözlerini sakın kapatayım deme. Elimin tersindesin bak." Zorlukla güldüğünü gördüm. "Azra, kurşunu çıkarmam lazım. Bana güveniyor musun?" Konuşuyordum çünkü aklının yara dışında bir yere kayması gerekiyordu. "Her koşulda." Konuşurken nefesi zor aldığını anlayabiliyordum. "Güzel. Isır şunu." Toprak zeminden aldığım dal parçasını uzattım. Bıçağımın sert kısmını da verebilirdim ama o zaman dişleri yine kırılırdı. Dal parçası az da olsa baskı uygulandığında basınca karşılık veriyordu. "Gerek yok, dayanabilirim." Bok dayanırdı. "Isırmazsan dişlerin kırılabilir, diş doktorundan çıkamazsın," dememle beraber hemen ağzını açtı. Feneri de dudaklarının arasına yerleştirdim. Yanımızda cımbız olmadığı için bıçağın ucunu yaranın içerisine kadar soktum. Acı dolu haykırışını duysam da durmamam gerekiyordu. Bıçağın ucuyla kurşunu hafifçe yukarı çıkardım ve parmağımla kurşunu tuttum. Bu sayede tekrar bıçağın ucunu kaldırabilirdim. Kurşun da yaranın içerisinde geri kaymazdı.

Acıdan bayılacağını anladığımda bıçağın ucunu hızla yukarı kaldırdım. Mermi yaradan dışarı çıktığında alıp bir kenara attım. Azra'nın gözleri kayıyordu. Bayılacaktı yüksek ihtimalle. Böyle bir ortamda odaklanmanız zor olurdu. Her tarafında onlarca kurşun... Yanıp sönen silah namluları... Ateş sesleri... Silah arkadaşınızın acı dolu haykırışı... Yanlış bir hamle ölüm ile sonuçlanırdı. Hata yapma payınız yoktu. Önceliğiniz vatan ve yanınızdaki adamdı. Bu yüzden yaraya en iyi şekilde müdahale yapmam gerekiyordu. Azra'nın bedenini tutup kayadan kaldırdım. Kurşun neredeyse kar-

nının ortasına saplanmıştı. Yarayı gazlı bezlerle kapatmıştım. Fakat daha iyi tutması için belinin etrafını sarmam en mantıklı hareketti. Başı omzuma düşerken sargı bezini ardı ardına belinin etrafından geçirdim. Kan kaybı olmadığı sürece yaşama tutunması yüksek ihtimaldi. Savaş alanı düşünüldüğü gibi basit bir ortam değildi. Öyle çıkayım, iki terörist vurayım yoktu.

Savaş alanı kimsenin görmemesi gereken bir ortamdı. Lakin bazıları bu görevi üstlenmeliydi. Her çıktığımızda bir terörist vurmak hayal ürünüydü. Ben Azra'nın yarasına bakarken yarım saat geçmişti bile. Çatışma hâlâ devam ediyordu. Silah sesleri biraz olsun azalmıyordu. Bizler için ilk müdahalenin önemi çok büyüktü. Hemen ambulans gelmezdi. Çatışma ne zaman biterse tahliye o zaman gelirdi. Eğer Azra'nın yarasını kapatmasaydım, belki de saatlerce kan kaybederek şehit olacaktı. Yaşaması şu an garanti olmasa da yüksek ihtimaldi.

"Hacı, yanına Can'la Abbas'ı al, saat 3 yönünden bastırın. Alper, sen Fethi'yle uzaktan temas kur. Hacı, yaklaşırken önünüze çıkan uzak engelleri halledin." Benim Azra'yı burada bırakıp saat 10 yönünde ilerlemem gerekiyordu. Sağ ve sol baskısı kurarken, uzaktan yapılan ateş hem dikkat dağıtır hem de yaklaşmanızı sağlardı. Düşman uzaktan yapılan yoğun ateşe odaklanırken siz diplerine kadar girip gafil avlayabilirdiniz. Eğer avınızı tanır ve oynamasını bilirseniz, her savaştan sağ çıkardınız. Avcı olmak kolay değildi.

Azra'nın başını güvene aldıktan sonra etrafıma baktım. Fenerimi kapatmıştım. Bundan sonra sessiz ilerlemem lazımdı. Çömelerek hızlı adımlar atıyordum. Tepenin sol tarafına geçtiğimde gece görüşümü indirdim. Sekiz kişilerdi. Hepsi de hâlâ tepenin aşağısına bakıyordu. Tepenin sağ tarafında da Hacılar vardı. İşaretimle beraber yavaşça ortaya çıkıp tetiğe yüklendik. Neredeyse etraflarını dolandığımız için bir nevi arkalanmışlardı. Yedisini biz indirirken bir tanesini de Alper uzaktan halletmişti. "Can, tahliye çağır." Gece

görüşünü kaldırdım. Gereksiz yere kullanmak iyi değildi. Göz aşinalığınız bozulurdu bir yerden sonra.

"Komutanım, rehine var. Dönemeyiz." Ekin'in dediğine kulak verdim. "Askerim yaralandı, Hacı. Onu tahliye etmeden bir adım atmayacağız." Ekin anlamayarak baktı. "Kim yaralandı?" Duymamışlar mıydı? Sıkıntıyla nefes verdim. "Azra vuruldu. Kanamasını durdurdum. 1 – 1 buçuk saat oluyor." Koşarak yanımdan ayrıldı. Tepeden dengesini korumaya çalışarak inmeye başladı. Ben ise elimi alnıma götürdüm.

"Komutanım, tahliye çağırayım mı, çağırmayım mı?" Can'ın sorusu gergin olan sinirime sinir ekledi. "Çağır, Can! Sana çağır dediysem çağır! Emrimin üstüne emir verebilecek kim var burada?"

Timde rütbe olarak ben üstündüm. Tim komutanıydım bir kere. Çağır dediysem hemen çağırması gerekiyordu. Azra'ya bakmak için tepeden inmeye başladım. Yani bazen cidden sabrımı zorluyorlardı. Kurtarmamız gereken bir rehine olduğunu bilmiyordum sanki ben. Azra'nın yanına gittiğimde dizlerinin üzerine çökmüş Ekin'i gördüm. Dikkatle Azra'ya bakarken, başını kendi dizine yatırmıştı. Yanına gidip omzuna iki kere yavaşça vurdum. "Yaşayacak," dedim. Sinirli de olsam sakin kalması gereken kişiydim. Tim bana bağlıydı. Onların iradesi yıkılmazdı, biliyordum. Fakat sarsıldığında bunu fark etmelerini sağlamak benim görevimdi. Tim komutanları, yani ben. Onların sinirinden, üzüntüsünden, dalgınlığından, öfkesinden, tembelliğinden, çalışkanlığından, canından, kısacası her şeyinden sorumluydum. Bunların hepsini dengede tutabilmeleri için benim de kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

"Kendine gel. Operasyon devam ediyor. Hâlâ kurtarılması gereken bir rehine var." Ayılması gerekiyordu. Şu an Azra için nasıl endişelendiğini biliyordum. Ben de endişeliydim, hem de fazlasıyla. Lakin bunu törpülememiz lazımdı. "Hacı, tahliye gelene kadar kendini toparla. Yoksa seni de Azra'yla beraber gönderirim."

Yanından ayrıldım. Timin geri kalanına baktım. "Sabaha karşı terör üssünde oluruz. Kalabalıklar. İçeriye sessizce sızacağız ve rehineyi alıp çıkacağız. Ruhları dahi duymayacak. Devamı etmemiz lazım." Azra'yı tahliye etmeden gitmek istemiyordum. Omzumun üstünden Ekin'e baktım. Onları burada yalnız bırakmak da olmazdı. Düşünmem gerekiyordu.

"Abbas, gelsene bir." Timden biraz uzaklaştık. Abbas rütbe olarak alt sınıf olsa da tecrübe olarak hepimizden öndeydi. En az 15 yıllık tecrübesi vardı. "Araziyi benden daha iyi biliyorsun. Rehineyi kurtarmamız gerekiyor. 32 yaşında bir adam. Önemli bir savcı. Devam etmezsek geç kalırız fakat Azra'yı tahliye etmeden gitmek çok riskli. Yarası hafif bir sıyrık değil." Dikkatle dinliyordu beni. "Diyorum ki Can ve Alper, Hacı'yla Azra'nın yanında kalsın. Tahliye gelene kadar sen, ben ve Fethi ilerleriz. Alper zaten keskin nişancı. Uzak kalması sıkıntı olmaz. Bize her türlü yetişir. Can... İşte Can'ı ne yaparız bilmiyorum. Alper'le kalabilir. Onu kollasa iyi olur. Bölge sıkıntılı bir yer."

O da benim gibi düşünmeye başladı. "Dediğin mantıklı. Can, Alper'in yanında olursa iyi olur. Alper bu bölgede yalnız kalmamalı. Üç kişi burada Azra'nın tahliyesini bekler. Biz üç kişi önden gideriz. Peki, Hacı?" Güzel soruydu. "Hacı'yı Azra'yla beraber tahliye etmek istiyorum. Kafası burada olmayacak. Dalgın bir asker hiç işime yaramaz. Aksine kendisinin veya sizin canınızı tehlikeye atabilir." Başka bir çözüm yolu yok gibiydi. "Madem Can ve Alper sonradan gelecek, terör üssünün çapında güzel bir görüş alanı var. Uzaktan bize çok daha iyi destek verebilir." İşte bilgi ve tecrübe bu yüzden önemliydi.

"Neresi?" demesiyle haritayı çıkardı...

"Komutanım, tahliye sağlandı. Yola çıkıyoruz."

Telsizden gelen sesle sessiz adımlarım duraksadı. "Sağ salim yerinizi alın." Fazla ses yapmamaya çalışarak konuştum. Önümüzde devriye atan iki tane it vardı. İkisi de aylak aylak durmuş konuşuyordu. Abbas'a baktım. İçeriye sızmamız gerekiyordu. Bu yüzden olabildiğince sessiz halletmemiz lazımdı. Yaptığım el işaretiyle o da benim gibi komando bıçağını çıkardı. Başımla onay verdiğimde ikimiz de aynı anda kalkarak hevalleri arkadan yakaladık. Bir elimle ağzını kapatırken, diğer elimdeki bıçakla boğazını kestim. Ardından kollarının altından tutarak kör noktaya doğru sürükledim. Cesetlerinin görünmemesi gerekiyordu. O zaman bir şeyler döndüğünü anlarlardı.

Abbas'a baktığımda çoktan halletmişti. Fethi ise tam karşımızda gezen hevali yakalayıp karanlığın içine çekti. Savcı'nın tutulduğu binaya yaklaştık. Pencerede dikilen bir heval vardı. Abbas'a işaret yaptım. O da dünden hazır bir şekilde iti içeriden çekerek dışarı çıkardı. Kahpenin eniği yerle buluşunca bıçağı kafasına sapladım. Hızlıca eğilerek kafatasından geri çıkardım. Silahlarımızın uçlarında susturucu vardı. Zor durumda kullanmak gerekebilirdi.

Camdan içeri girdiğimde bulunduğumuz küçük odayı kontrol ettim. Ardından Abbas'ın elini tutarak onu da içeri çektim. Küçük odanın kapısını açar açmaz nişan alarak çıktık odadan. Uzun, dar bir koridordu. Yukarıya doğru tırmanan merdivenin başında iki kişi vardı. Abbas'la aynı anda tetiğe bastık. Tek mermiyle yere yığıldılar. Susturucuları seviyordum. Gereksiz sesi engelliyordu. Merdivenden çıkarken gelen sesle hemen yönümüzü çevirdik. Neyse ki gelen Fethi'ydi. Bıçağında duran kanı temizleyerek yanımıza yaklaştı. İkinci kata çıktığımızda koridorda nöbet tutan üç teröristi indirdik. Geldiğimizi anlamadıkları için hazırlıksız yakalanmışlardı.

Koridora adım atmamla beraber vücudum sarsıldı. Sırtım şiddetle duvara çarptığında boğazımdaki eller tüm gücüyle sıkmaya

başladı. Nefesim anında kesilirken yüzüm kan içinde kaldı. Elleriyle boynuma yapışan embesilin beyni dağılmıştı. Abbas yerdeki teröriste ayağıyla iğrenir gibi dokundu. "Geri zekâlı." Fısıldar tonda konuştu. Ben ise sakin bir şekilde soluklanıyordum. "İyi misin?" Abbas eğilip bana baktı. Başımı onaylar şekilde salladım. "Süperim."

Doğruldum ve silahımı tekrar elime aldım. Az önceki üç leşin dikildiği kapıya doğru ilerledim. Fethi ve Abbas hemen arkamdan geliyordu. "Diğer odaları kontrol edin." Sağ ve solda olmak üzere iki oda daha vardı. Kapıya geldiğimde bir elimle sakince açtım. Diğer elimde silahım vardı. İçeriyi biraz gördüğümde hareketlerim hızlandı. Odanın her yerini kontrol ettikten sonra elleri ayakları bağlı adamın yanına gittim. Siyah saçlı, açık yeşil gözlü biriydi.

"Sizi kurtarmak için görevlendirildik, korkmanıza gerek yok." Yüzlerimizde tabii ki maskelerimiz vardı. Böyle bir görevde şarttı. "Teşekkür ederim. İsminizi ve rütbenizi öğrenebilir miyim?" Adam bana fazla anlamlı bakıyordu. "Öğrenemezsiniz. Yetkim yok. Avcı diye bilin, yeter."

Ayağa kaldıracağım sırada acıyla sendeledi. "Sanırım bileğim kırık." Sesim maskeden dolayı eksira boğuk ve tok çıkıyordu. Sırtıma alacağım sırada odanın köşesinde dikilen Emir'i gördüm. "Senin ne işin var burada?" Öylece dikilmiş bana bakıyordu koyu yeşilleri. "Kim? Kimi kastediyorsunuz?" Başımı çevirip adama baktım. Tekrar aynı köşeye döndüğümde kimsenin olmadığını fark ettim. "Sırtıma atlayın. Çıkmamız lazım." Cevap vermek yerine adamı sırtıma aldım.

Odadan çıktığımda Abbas ve Fethi de diğer odalardan çıkmıştı. "Temiz, komutanım." Merdivenlere doğru ilerledim. "Abbas, önden git. Fethi, sen de arkayı kolla." Sırtımda bir rehine vardı. Sivil taşıyordum. Aynı zamanda Cumhuriyet Savcısı'ydı. Bu yüzden aralarında gitmem daha iyi olurdu.

"Az önce kimi gördünüz siz?" Savcı sorusunu hâlâ esirgemiyordu. Sesi kaçırılmanın verdiği travmayla titrese de konuşmaktan geri kalmıyordu. "Kimseyi," dedim kısaca. Uzatmanın manası yoktu. "Olmayan birilerini mi görüyorsunuz? Bir asker için şizofrenlik normal mi?" Ya şeytan diyordu at bir kenara, devam et yoluna. Fakat TSK *ille de kurtar* diyordu. "Şizofren değilim, Sayın Savcım." Sabırla cevap verdim. "Bu durumu normal karşılıyorsunuz yani? Bunun peşini bırakmayacağım, bilginiz olsun. Bir askerin bu şekilde bir psikolojiyle askerlik yapması inanılır gibi değil." Kulağımın dibinde konuşmasa yine iyi olurdu. "Sayın Savcım, istediğiniz soruşturmayı açabilirsiniz. Fakat şu an benim emirlerim geçerli. O yüzden sizden susmanızı rica ediyorum." Bu kadar sinirle en fazla bu kadar kibar olabilirdim.

"Ben sizin askeriniz değil..." Böyle bir ortamda sürekli konuşması sabır seviyemi sınıyordu. "Savcım, askerim değilsiniz fakat ben bir askerim. Şu an görevim sizi kurtarmak. Ve eğer konuşmaya devam ederseniz kurtaramam. O yüzden ya susarsınız ya da sustururum." Pencereden atlamamız gerekiyordu. Ya ben niye taşıyordum bu adamı anasını satayım? "Abbas, savcıyı sen al. Fethi, önden atla, koru Abbas'ı." Bir de boş boş konuşuyordu. Yok soruşturma falan. Sikime kadar yolu var.

Ben de binadan çıktığımda aramızda olan bu sefer Abbas'tı. Geldiğimiz noktadan dönmek üzereyken önümüze çıkan teröristle durduk. Silahını bize doğrultmasıyla yere yığılması bir oldu. "Hallettim, komutanım." Alper'in telsizden gelen sesi, zamanlamasıyla mükemmel orantıdaydı.

Yakalandın. Savcı bu işin peşini bırakmaz gibi. Ne diyeceksin? Nasıl kanıtlayacaksın?

Senin yüzünden geri zekâlı. Açsın soruşturmayı. Asıl o nasıl kanıtlayacak? Kafamı bulandırma şimdi.

"Komutanım tahliyeye haber verdim. Yarım saate buradalar." Can'ın kulaklıktan gelen sesini duydum. Bu yarım saatte yürüyebildiğimiz kadar yürümemiz lazımdı. Operasyon başarılıydı. Rehine gizli bir sızmayla kurtarılmıştı. Şimdi sağ salim dönmek lazımdı...

"Azra, ne bu hâlin?" Hastane yatağında uzanmış olan Azra'ya baktım. "Sorma, Ekin... Manyak mıdır, nedir? Deli etti kendini iyice." Ellerinden destek alarak doğruldu. "Saçlarım önüme geliyordu, toka istedim. Gitmiş bu saç bandanasını almış. Hastane odasının hasta koktuğunu söyledim, odaya bahçe dikti manyak."

Etraftaki çiçeklere baktım. Odaya girince cidden çiçek kokuları ciğerinize doluyordu. Azra'nın başında da pembe bir saç bandanası vardı. "Ne desem ciddiye alıyor. Konuşmaya korkuyorum artık. Bir ara üşüdüm, gece gece nereden buldu bilmiyorum ama sıcak su torbalarıyla doldurdu yatağı. Haşlanmış pilice dönüyordum." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Allah aşkına, sadece 'azıcık acıktım' dedim. Bu lafı neresiyle anlıyorsa anlamış, koca marketi odaya doldurdu. Yer olmadığı için eve götürmesini söyledim." Bizim Hacı'ya bak sen. "Sen de neyi beğenmiyorsun? Ne güzel, bir dediğini ikiletmiyor." Hafif dalga geçer bir tonda konuştum.

"Sıkıntı orada. İkiletmiyor, dediklerimi beşle çarpıp öyle getiriyor." Tatlı, güzel bir isyandı. Pek sorun görmüyordum. "İyi misin?" Çok da lafı dolandırmaya gerek yoktu. "İyiyim, ağrıyor sadece." Ağrıdı o bayağı. "İyiysen sıkıntı yok. Bir daha vurulayım deme, öbür tarafta bulurum seni." İki elini de kaldırdı. "Tamamdır, bende o iş. Azrail'e söylerim birazdan, listede adımı alta yazar." Benimle dalga geçmeye başladığına göre iyiydi. "Sen benden önce öle-

mezsin." Kaşları havalandı. "Hayırdır? Azrail'i mi ayarttın? Nasıl olacak o?" Güldüm. Cevap vermedim, sadece gülesim geldi. Aynı zamanda mesaj da gelmişti.

Emir: *Akşam seni alırım.*

Tabii. Bu akşam Sena'nın sahnesi vardı. Akşam alacaksa sabah neredeydi?

Gülümseyerek telefona baktı. Daha sonra cebine yerleştirip evden çıkmak üzere kapıyı açtı Pars. Tanı karşısında, Cemre'nin kapısının önünde bir kadın vardı. Kapıyı çalıp çalmamak konusunda kararsız gibiydi.

Pars dayanamayıp, "Kime bakmıştınız?" diye sordu. Evden çıkıp kapısını da kapattı. Kadın duyduğu sesle irkilerek arkasını döndü. "Ben Laçin'e bakmıştım. Evi burasıydı, değil mi?" Pars hâlâ kadının kim olduğunu çıkaramamıştı. "Evet," demesiyle kadın kapıyı çaldı.

"Evde değil şu an." Pars bilgilendirmek için konuştuğunda kadın şaşırarak Pars'a baktı. "Öyle mi? Siz kimsiniz? Arkadaşı mı?" *Evde olup olmadığını bildiğine göre tanıdıktır,* diye düşündü. "Sevgilisiyim. Emir." Kadının, duyduğu isimle gözleri açıldı. "Cidden mi? Şu Emir sizsiniz. Memnun oldum, ben Melis Hür." Melis'in uzattığı eli kısaca sıktı. "Şu Emir derken?" Takıldığı noktayı dile getirdi. "Laçin sizden bahsetti. Açıkçası sizinle konuşsam iyi olur."

Pars anlam veremedi. Cemre neden ve ne için bahsetmişti? Melis bunu fark ettiğinde kısa bir açıklama yaptı. "Ben psikiyatri dok-

toru, Melis Hür. Laçin'in arkadaşıyım. Geçenlerde yanıma uğradı, konunuz uzun uzun geçti. Fakat bir daha telefonlarıma dönmedi. Sebebini az çok tahmin ediyorum." Melis'in ısrarcı olacağını biliyordu. Pars buna oldukça şaşırdı. Merakı fazlasıyla kabarmıştı. Aynı zamanda içine endişe tohumu düşmüştü. "Tabii, konuşalım." Evinin kapısını tekrar açtı...

"Nedir bu?" Albay, önüne uzatılan dosyaya baktı. "Askeriniz, olmayan şahıslar görüyor. Hem de bu, önemli bir görev sırasında gerçekleşiyor. Bir sivilin, masum insanın canı söz konusuyken." Savcı kısa bir açıklama yaparken Albay dosyayı okumaya başlamıştı bile. "Şahit, bir Cumhuriyet Savcısı. Yani benim. Gerekli işlemlerin başlatılması için dilekçe verdim."

Albay dosyayı kapatıp masaya bıraktı. "Savcım, duyarlılığınızı anlıyorum. Fakat bahsettiğiniz asker, verilen görevi riske atacak bir asker değil." Savcı tekrar konuşacağı sırada devam etti. "Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin. Namıdiğer Avcı. Çıktığı her operasyondan başarıyla dönen, Kara Harp Okulu birincisi, tam donanımlı, eğitimli bir asker. Yıllarca Tim Komutanı ve profesyonel keskin nişancı olarak görev icra etmiştir." Sert tepkisini açık bir şekilde sunuyordu.

"Albayım, askerinizin geçmişi ortada. Psikolojik açıdan kötü durumda olmaya müsait bir asker. Annesi ve babası iki yaşında ayrılmış. Babası uyuşturucu madde bağımlısı, alkolik bir insan. Cezaevine bir sene girip, şartlı tahliye ile çıkmış. Sonraki hayatında karakola kaçırma ihbarlarında bulunmuş annesi." Birkaç belge daha çıkardı. "Bunlar, o zamanın tarihinde oluşan ihbarlar. Babası kızını kaçırmış. Öyle bir adamın elinde yetişen bir kız çocuğunun psiko-

lojik açıdan iyi olduğunu söylemek mümkün değil. Buna rağmen görevini başarıyla icra etmiş. Bana kalırsa bu bir mucize." Savcı bilgisayarını çıkardı. "Annesi sürekli ikametgâh değiştirmiş. Gittiği okullar sürekli değişkenlik gösteriyor. Doğru düzgün iletişim kurmaya vakti bile yokmuş. Yani insani olarak sosyal hayatı oldukça berbat durumdaymış."

Bilgisayarı masaya koyup Albay'a çevirdi. "Bu görüntüler de birkaç gün öncesine ait. Askeriniz bir anda oturduğu yerden kalkıp ağacın etrafında, hatta tepesinde bir şeyler aramaya başlıyor. Gördüğünüz üzere dikkati anında ağacın dibindeki banka kayıyor ve birkaç saniye orada kalıyor." Kamera kayıtlarını gösteriyordu. "Oraya bakarak sanki biri varmışçasına hararetli bir konuşma gerçekleştiriyor. Ta ki silah arkadaşı olan bir diğer asker gelene kadar."

Laptopu kapatarak bilgisayarını geri aldı. "Bu görüntüler ve benim şahitliğim ile beraber askeriniz soruşturma açılacak. İnsanların canını tehlikeye atmak istemeyiz, değil mi albayım?" Ayağa kalktı. "Askeriniz görevden süresiz alınacak. Soruşturma kesin bir sonuca ulaşana kadar herhangi operasyona çıkması söz konusu dahi olamaz. Askeriniz için son sözü ne siz söyleyeceksiniz ne de ben. Psikiyatri raporu her şeyi açıklayacak."

Baş selamı verip Albay'ın odasından ayrıldı...

"Açıkçası mesleki açıdan bu çok etik bir hareket değil. Fakat Laçin benim için hastadan fazlası. Arkadaşım. Ve durumunu göz önünde bulundurursak bir şekilde müdahale etmem gerekiyor."

Melis'in içinde tedirginlik olsa da arkadaşının iyiliği için yaptığını düşünüyordu.

Pars endişeyle, "Durumu? Cemre'nin durumunda ne var?" diye sordu. Az çok tahmin etse de aslını merak ediyordu. "Emir Bey, Laçin uzun süredir halüsinasyonlar görüyor. Dediğine göre bu iki aydır böyleymiş." Pars'ın yüreğine ağırlık çöktü. "Sizin gidişiniz onda ağır bir etki bırakmış. Ve tekrar gideceğinizi düşünüyor." Pars, duyduğu cümleyle afalladı. Tekrar gideceği falan yoktu. "Yanlış anlamayın. Durum sizlik değil. Laçin küçüklükten itibaren sevgiyle sınanmış biri. Ailesi, kendi anne babası ona sevgi sözcükleri söylerken aksine davranışlar sergilemiş. Laçin'in de bunu fark etmesi epey zaman almış doğal olarak. Sözlere olan inancı sıfır. Fakat ne olduysa bilmiyorum, orasını siz bileceksiniz."

Pars yaptığının altında ezilmeye başlamıştı. "Size güvenmiş. Hatta sevginize öyle inanmış ki zihni dahi susmuş. Tam bu sırada, gittiğinizde çökmüş. Yani biraz acımasızca olacak ama sevgiyle kandırıldığını düşünmüş. 1 yıl kendisi tarafından ihanete uğradığını düşünerek yaşamış. Zihni sürekli aynı şey tekrarlanmasın diye konuşuyormuş."

Pars neler yaşattığını daha detaylı bir şekilde öğreniyordu. "Aklı ve kalbi arasında kalmış. Zihninin bu konuşması artmaya, sadece sizden bahsetmeye başlamış. Laçin zihnine yenik düşmediği sürece zihni bunu diretiyor. Kısacası, aralarında bitmeyen bir savaş var. Zihni Laçin'in yenik düşmediğini fark ettiğinde daha farklı oyunlar oynamaya başlamış. Halüsinasyonlar... Ne gördüğünü sorduğumda 18 yaşındaki hâliyle küçüklük hâlini gördüğünü söyledi." Not aldığı defterini çıkardı. "Size olan sevgisinden kaynaklı olsa gerek, sizleyken zihninin sustuğunu söyledi. Büyük ihtimalle mantığı ve sevgisi arasındaki denge, sizinle bozuluyor. Sevgisi ağır basıp mantığını susturuyor. İlaç tedavisi uygulanması lazım. Şu an masum gibi görünen halüsinasyonlar ilerleyen zamanlarda birçok şeye dönüşebilirler. Gördüklerinin sıklığı ve gerçekçiliği artar." Şaşkınlığı artıyordu.

Cemre böyle bir hâldeyken nasıl hiç belli etmeden yaşıyor, diye düşündü. "İlaç kullanmaz," dedi tok bir sesle. "Biliyorum. Kabul etmedi. Reçetesi direkt kırmızı reçeteye giriyor. Mesleğinden olabileceğinin farkındayım. Sizden istediğim başka."

Pars tüm dikkatini vermişti. "Laçin'in yanından mümkün olduğunca ayrılmayın. Yani zihniyle baş başa kalmaması için elinizden ne geliyorsa yapın. Ayrıca ilaç tedavisi ne kadar kabul etmese de şart. Ben ilaçları bulacağım. Siz bir şekilde içmesini sağlayın. Eğer sorunsuz ilerlerse birkaç ay içerisinde bu durumdan komple kurtulabilir."

Yanından ayrılmamayı seve seve yapardı. İlaç konusunda emin değildi. Arkasından iş çeviriyormuş gibi olmak istemiyordu. "Laçin'in iyiliği için." Melis'in dediğine hak veriyordu. Zor da olsa yapacaktı. Sevdiği kadın iyi olsun diye yapamayacağı şey yoktu...

Saçlarıma son kez elimi daldırdım. Saat yaklaşıyordu. Hazırdım. Sena'nın sahnesi lüks bir yerdeydi. Gelecek kişilerin az çok nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu yüzden elbise tercih etmiştim. Siyah, baldırımda biten, hafif mini bir elbiseydi. Sağ bacağında yırtmacı vardı. Her ne kadar göğüs dekoltesi sevmesem de elbisenin tarzı böyleydi. Sırt dekoltesi belime kadar uzanıyordu. Güzeldi, güzeldim. En azından bu yönden sıkıntım yoktu. Kendimi seviyordum.

Kapı çaldığında odamdan çıktım. Hava soğuktu, o yüzden üzerime ceketimi alacaktım. "Geç kalacağı..." Emir'in sesini duyunca kapıyı açtım. Gözleri beni bulduğunda cümlesini bitiremedi.

"Daha 1 saat var başlamasına." Geç kalmamız imkânsızdı. Üzerine siyaha yakın, fazlasıyla koyu lacivert bir takım giymişti. İçine de siyah gömlek. Emir, kravat ya da papyon kullanmayı sevmiyordu. Yavaşça içeri adım attı ve kapıyı kapattı. "Saatlerce geç kalabiliriz." Koyu yeşilleri üzerimden hiç ayrılmıyordu. "Abartma, Emir. Vaktinde orada olacağız işte. Hatta su içip çıkalım." Mutfağa geçtim. Soğuk su çıkarıp bardağa doldurdum. "Abartmak mı? Ne söylesem yanında sönük kalır." Gülmemi saklamak için suyu yavaş içtim.

"Umarım bu gece cinayet işlemek zorunda kalmam." Gözlerindeki parıltıyı biliyordum. Ama gitmemiz gereken bir yer vardı. "Hiçbir şey olmaz. O dişini biraz sıkarsın." Ceketimi üstüme aldım. "Cemre, beni neyle sınadığının farkındasın, değil mi?" Çaresiz sorusuna, "Hı hım," diye mırıldanarak cevap verdim. "Güzelliğinin nelere bedel olduğunu bilseydin..." Parmakları belime sıkı bir şekilde dolandı. Tutuşu ve kavrayışı *benim* der gibiydi. Bu gece benim için fazlasıyla eğlenceli olacaktı. "Sen de bana layıksın, o yüzden rahat dur." Gecenin sadece benim için eğlenceli olabilmesi adına uyarımı yapmalıydım. Yüzüne sinsi bir gülüş oturdu. "Sana layık? Mükemmel olduğumu biliyordum." Kapıyı açtı. İkimiz de evden çıktık. Arabaya binene kadar Emir sürekli bana bakıp durmuştu. Allah'tan sürücü oydu, yoksa gözlerini benden hiç çekemeyecek gibiydi. Yola odaklanması gerekiyordu.

"Önüne bak, paşam." Güldü. Gamzesi ortaya çıkarken, "Senden başka bir şeyi görmek istemiyor bu gözler," dedi. Haberi yok, araba iki takla atsa bir daha göremeyecek. "Hatunum yanımda parlıyor, diğer yıldızlar kimin umurunda." *İflah olmazsın* dercesine başımı iki yana salladım...

"Leyla, emin misin güzelim?" Abbas karısına baktı. "Abbas, biraz rahat olsana. Yabancıya vermiyoruz. Ayrıca işe yarayacağından eminim." Ata'yı giydirmeye koyuldu. "Öyle de yine de içim rahat değil. Bir de telefonları kapayacağız diyorsun. Ya bir şey olur da ulaşamazlarsa?" Leyla Hanım kocasının ısrarına karşı ters bir bakış attı. Abbas hemen karısını onayladı. "Tamam o zaman bırakalım." O bakışların altında kalmaktansa her şeyi kabul ederdi. "Çantasını hazırla Ata'nın. Ben giydiriyorum." Abbas hemen Ata'nın çantasını hazırlamaya koyuldu...

"Keman sevdiğini bilmiyordum." Emir'in sesiyle dikkatim dağıldı. Sena çok güzel çalıyordu. Ve ben cidden keman seviyordum. "Sakin bir melodi. Hoşuma gidiyor." Konuşmak için bana yaklaştı. "Çalan şarkıyı tahmin edebilecek misin?" Anlamayarak baktım. "Ne?" diye sordum. Sessiz kalarak sahneye baktı. Sena'nın parçası bir anda değişti. Öyle güzel bağlanıştı ki notaları birbirine, geçişi kusursuzdu. Çalan şarkıyı kısa sürede anlamıştım. Emir'e baktım. "Müslüm Gürses'in Affet şarkısı... Sen mi ayarladın?" Başını usulca salladı. Sözlerini ezbere biliyordum. Ve Emir'in ne demek istediğini de çok iyi anlamıştım. Keman sesi eşliğinde sözler canlandı zihnimde.

"Eğer seni kırdıysam
Darıl bana
Ama bir gün beni ararsan
Bak ruhuna.

Birden gecem tutarsa
Güneşi çevir bana.
Sevgilim bağışla
Biraz zor olsa da."

Emir'e bakmadan edemedim. Armağan ettiği şarkı o kadar anlamlıydı ki sadece gözleri bile konuşmaya yeterdi.

"Affet beni akşamüstü
Gölgem uzarken
Öğleden sonra affet
Ne zaman istersen.

Affet beni gece vakti
Ay doğmuş süzülürken
Sabaha kalmadan affet
Tam ayrıldık derken

Çünkü sen, çölüme yağmur oldun
Sen, geceme gündüz oldun.
Sen, canıma yoldaş oldun
Sen, kışıma yorgan oldun..."

Şarkının sözleri kafamda canlanırken Emir hepsini süslüyordu. Onsuz hiçbir şeyi hayal edemez hâle gelmiştim. Bana uzattığı yüzüğe baktım.

"Sen ruhuma Cemre diye damladıktan sonra
Ben bu bedende neyleyim...
Aşk da sen
Hasret de sen
Ben de sen.
Ey gönlümün sol yarası
Aklıma koydum seni, aklını alınadı.
Yüreğime bıraktım, sana doymadı."

Mevlana'nın şiirini okudu güzel dudaklarıyla. "Kalan ömrüm ne kadar bilinmez. Lakin yaşadığım her saniye benimle ol istiyorum." Yaşadığım duygu karmaşıklığında hissettiğim, öne çıkan yoğun duygum, Emir'e karşı olan sevgimdi. Şiirle evlenme teklifi eden bir adamdı. Ve o şiir her şeyi gayet açık, net bir biçimde anlatıyordu. Keman sesi durdu. Emir'in gözleri benden hiç ayrılmadı. Alkışlar yükseldi. Sena'nın performansını takdir ediyorlardı. Lakin bizim için büyük bir sessizlik konusuydu. Dudaklarımı araladığım sırada telefonum çaldı. "Albay arıyor." Bana uzattığı yüzüğü avucunun içine aldı.

Kaşları çatıldı. Bu saatte araması normal değildi. Beni elimden tutup kaldırdı. Hızlıca sessiz bir köşeye geçtik. "Aç." Çağrıya yanıt verdim. "Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin. Emredin, komutanım." Bu saatte aramasının iki sebebi olabilirdi. Ya acil bir operasyon vardı ya da şehit..."

"Laçin, karargâhta seni bekliyorum. Hızlı ol." Telefonu yüzüme kapattı. "Bir terslik var." Kısık sesle konuştum. "Gidelim hemen." Adımlarımızı hızlandırdık. Üstümde elbise vardı. Neyse ki ev çok uzak değildi.

"Emir, ne olabilir?"

Karargâhtaydık. İkimizin de üstünde kamuflajları vardı. "Dua edelim, acil operasyon olsun." Tabii ki o da bilmiyordu. Albay'ın odasına geldiğimizde askeri nizama uygun şekilde içeri girdik.

"Kurt... Seni beklemiyordum." Albay kısaca baktı Emir'e. Ardından bana geri döndü. "Operasyon mu var, komutanım?" Sorumla beraber başını iki yana salladı. Daha kötüsü... Şehit mi vardı? Kim?

"Kim şehit old..." Lafımı öyle bir cümleyle kesti ki ölmeyi tercih ederdim.

"Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin. Görevinden süresiz olarak uzaklaştırıldın."

Hayatımda birçok şeyi sevdim. Bir zamanlar sevdiğim her şeyden şimdi nefret ediyorum. Fakat hiç sevgimin karşılığını görmedim. Hep kandırıldım, yalanlarla uyutuldum. Tüm benliğimle verdiğim sevgiyi kimse biraz olsun umursamadı. Vatanım... Vatanıma duyduğum sevginin nankörlüğünü görmedim. Ya da sevdiğim için pişman olmadım. Aileme verdiğim sevgiyi hep pişmanlıkla taşısam dahi vatanıma olan sevgimi her zaman gururla taşıdım. Her zaman da taşıyor olacağım. Sevgimin yolunda emek verdim. Emek vermek istedim. Hayatta pişmanlık duymadığım bir nokta vardı ve ben o noktaya ulaşmak için tüm yolları denedim. Ulaştım da. Lakin şimdi, şu an beni tek varlığımdan menediyorlardı.

"Anlaşılmadı, komutanım."

Albay elini şakaklarına götürdü. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Süresiz olarak görevinden uzaklaştırıldın, Laçin. Bu da hakkında açılan soruşturma."

Masanın üstündeki dosyayı bana uzattı. Hemen elinden alıp açtım. Her satırı dikkatle okuyordum. Kalbim göğsümde sıkışmış gibiydi.

Şahit ve delillerden oluşan psikolojik travma riski nedeniyle Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin'in görevine süresiz şekilde ara verilmiştir.

Tekrar tekrar okuyordum. Soruşturmayı açan, Cumhuriyet Savcısı Mehmet Hür. Bu isim bana nereden tanıdık geliyordu? Nereden tanıdık geldiği umurumda değildi.

"Buyurun, komutanım. Müsaadenizle." Dosyayı masaya bırakıp baş selamıyla çıktım. "Cemre, dur yavrum." Arkamdan gelen Emir'in sesi, içimdeki çığ gibi büyüyen öfkeye dokunmuyordu bile. "Sikeceğim o herifin dalağını. Böbreklerini eline sayayım da görsün organlarını." Karargâhın koridorunda hızlı adımlar atıyordum. "Cemre saçmalama, bir sakin ol." Aniden durup Emir'e döndüm. "Tek varlığım elimden giderken bana sakin ol deme! Deli değilim ben amına koyayım!"

Gözlerinden ayrılarak devam ettim yürümeye. Karargâhtan çıkmıştım. Soğuk gecenin havası yüzüme çarpmıştı. Sinirimi biraz olsun azaltmıyordu. "Ver şu anahtarı." Arabasının önünde durduk. "Ne yapacaksın? Bir Cumhuriyet Savcısını mı öldüreceksin? Sence izin verir miyim buna?" Elimi sabırla saçlarıma geçirdim. "Senden izin istemiyorum! Şu siktiğimin anahtarını ver, yoksa koşarak gitmeye başlayacağım!" Avcumu açıp ona uzattım.

O da derin bir nefes aldı. "Geri dönebilirsi..." Öfkemin gün yüzüne çıkmasıyla lafını kestim. "Siktir git, bana masal anlatma! Yıllardır uğraştığım, çabaladığım, umut ettiğim tek şey kaydı gitti ellerimden. Bunun hesabını ödetmez miyim sanıyorsun?" Koyu yeşillerinin içine baktım. Sessiz kalarak gözlerime odaklandı. Sanki ruhumun derinliklerine ulaşıyor gibiydi. "Çıktığı yere geri sokacağım onu! Anatomi çekeceğim üstünde. Kemik iliklerine varana kadar sikeceğim! Onu alt..." Cümlem Emir'in bana sarılmasıyla son buldu. Sarıldığında tüm şalterlerim kapanmıştı. Sinirle savurduğum kollarım aşağı doğru düştü. Burası olmak istediğim yerdi. Güvenli, huzurlu, sakin... Sanki yıllarca burada kalabilirim gibiydi. Gözlerimi yumup başımı iyice yasladım göğsüne. Kolları beni daha sıkı sardı.

"Geri döneceksin. Halledeceğim. Geri döndüğünde savcıya asılsız suçlamadan dava açarız. Bu onun canını yeterince sıkar. Ama sen canını sıkma." Saçlarıma bir buse kondurdu. "Eve gidelim, sakince

düşünelim, tamam mı? Geri dönmeni sağlayacağım." Başımı usulca salladım. "Beni nasıl bu kadar anlayabiliyorsun, Emir?" Kolları daha sıkı sararken derin bir nefes aldı. "Sen seni nasıl anladığıma şaşırıyorsun, bense seni bu zamana kadar nasıl anlamadıklarına..."

Ağır adımlarını timin önüne gelince durdurdu Ekin. Kaos şadırvanda sohbet ediyordu. "Hacı, hayırdır? Dikilme, gel şöyle." Abbas başıyla işaret etti. Azra henüz dönmemişti. "Laçin Komutanımın..." Kaos oturduğu yerde dikleşti. Fethi endişeyle, "Ne? Ne oldu?" diye sordu. Abbas ayaklanmıştı bile. "Başına bir şey mi geldi?" Can da dayanamadı, "Laçin Komutanıma ne oldu?" diye sordu. "Hacı, bir şey söylesene," dedi Alper.

Ekin ise derin bir nefes alıp, "Görevden süresiz olarak uzaklaştırılmış," dedi. Artık ayakta olan bir tek Abbas değildi.

"Ne?"

"Nasıl?"

"Sen ne dediğinin farkında mısın, Hacı?"

"Mümkün değil."

Hepsinden aynı endişeyle farklı sorular çıktı. Ekin ise başını aşağı yukarı salladı. O da fazlasıyla üzgündü ve anlam veremiyordu. "Sebebi tabii ki gizli. Lakin görevinden uzaklaştırılmış."

Abbas'ın siniri tavan yapmıştı. "Ne sebeple? Ne yaptı? O kadın görevini yapmak dışında ne yaptı da uzaklaştırıldı?" Sesinin desibelini ayarlayamıyordu.

"Reis haklı. Laçin Komutanım hayatımda gördüğüm en titiz insan. Mesleğini, askerliğini riske atacak tek bir hareket yapmaz." Fethi de oldukça ciddiydi.

"Kadının çıkmadığı görev, başaramadığı tek bir operasyon yok. Hangi mantıkla uzaklaştırılıyor?" Alper dahi mantığına sığdıramıyordu.

"Bu çok saçma. Laçin Komutanım herhangi bir hata yapmadı ki. Görevden uzaklaştırması için ciddi bir unsur gerekir." Can da fikrini beyan etti. Hepsi bu durumdan oldukça şikâyetçiydi. Abbas dayanamadı. "Ben gidip bakacağım. Bu böyle olmaz. Laçin perişan hâldedir," diyerek Ekin'in yanından geçti...

Emir Pars Boran

Elimde tuttuğum dosyaya baktım. Bir açık yakalamaya çalışıyordum saatlerdir. Ellerinde olan kamera kaydını biliyordum. Daha önce ben de izlemiştim. Savcı'nın tanıklığı tek başına yetmez. Lakin bu video, işi biraz zorlaştırıyordu. E tabii Cemre'nin geçmişi de bu durumda bize hiç yardımcı olmuyordu. Belirli bir dosya hazırlasam daha iyiydi. Zira kurul toplandığında benim de ifademi alacaklardı. Rütbem ve daha önce Cemre'yle çıktığım operasyonlar sebebiyle ifadem önem arz ediyordu. İşin içinden çıkılması zordu fakat imkânsız değildi. Aldığım notlara bir yenisini daha ekledim. Kara Harp Okuluna girerken psikolog raporu gayet temiz çıkmıştı. Bunu kullanarak geçmişinden etkilenmediğini öne sürebilirdik. Bu sayede geçmişinden kurtulmuş olurduk, ellerinde sadece video kalırdı.

Kapının çalmasıyla duraksadım. Kim gelebilirdi? Gözlüğümü çıkarıp orta masaya bıraktım. Arada gözlerimi dinlendirmek adına gözlük takıyordum. Ayağa kalktım ve Cemre'nin odasının kapısını kapattım. Sesten uyanmasını istemiyordum. Gece sabaha karşı anca uykuya dalmıştı. Tüm gece ne yapacağını düşünüp durmuştu. En sonunda bedeni dayanamamıştı. Yarım saatte bir yanına gidip beş

dakika uzanıyordum. Çünkü ben yanından kalktıktan yarım saat, kırk dakika içerisinde uyanmaya başlıyordu.

"Laçi..." Abbas'ın kelimesi beni görmesiyle yarım kaldı. Şaşırmışa benziyordu. "Yüzbaşım..." diyerek boğazını temizledi. "Evet, Abbas?" Kapıyı kapatmadan hafif öne çıktım. Cemre'ye ses gitsin istemiyordum. "Laçin Komutanıma bakmıştım." Kısık sesle konuşmaya özen gösteriyordum. "Uyuyor. Sıkıntı mı var?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Görevden uzaklaştırılmış... Merak ettim Laçin'i. İyi mi?"

Endişesini anlayabiliyordum. Zira kimse beklemezdi. "İyi. Dönecek görevine. Geldiğin iyi oldu. Kaos'a söyle, düzgün bir ifade hazırlasınlar. Kurul toplanacak. Görev yaptığı tim olarak sizi de sorgularlar. Cemre'nin psikolojik olarak uygun olmadığını beyan edecekler. Gerekirse kendi kendine güldüğünü bile söylemeyin."

Abbas dikkatle dinlemişti beni. "Hallederim ben o sıpaları. Başka yapabileceğimiz bir şey var mı? Ne olursa." Düşündüm lakin aklıma pek bir şey gelmiyordu. Bundan sonrası biraz şanstı. "Yok, başka bir şey yok. Dikkat edin kendinize." Elini uzattı. "Sen de yüzbaşım. Allah'a emanetsin." Kısaca sıktım elini. İçeriye geri girip kapıyı kapattım. Tam bu anda beklemediğim şekilde Cemre sırtını kapıya yasladı.

Çenemin altına yasladığı silaha baktım. "Cemr..." Konuşmama izin vermeden çeneme uyguladığı baskı arttı. Silahın soğuk namlusunu hissediyordum. Gözlerime baktı. "Korkuyor musun?" Sesindeki kin ve nefret bambaşkaydı. "Sence delirip seni vurur muyum? Ya da aklımı kaybedip yakar mıyım canını?" Gözleri gözlerimin arasında gidip geliyordu. Gülmeye başladı. Hatta kahkaha atıyordu. Yavaşça uzaklaştı, silahı çenemin altından çekti. "Sence deli miyim ben, Emir?" Silahını elinde döndürerek masaya ilerledi. "Şu an öyle gibi davranıyorsun. Ama bu hâlin de fena değil."

Koltuğa oturdu. Silahı masaya bırakıp uğraştığım dosyalara baktı. "Yok be rahat ol. Şaka yapıyorum. Arada lazım böyle gerilimler," deyip ciddiyete büründü. Manyaktı falan lakin ben her hâlini seviyordum. Nasıl oluyor da bana sürekli çekici geliyor bilmiyordum ama Cemre kesinlikle benim için kusursuz biriydi. "Bir dahakine bıçak mı dayayacaksın?" Yaptığı şakanın üstüne konuştum. Kağıtlara bakarken omuz silkti. "Kim bilir. Belki yaratıcılığımı konuştururum. Sen hangisini istersin? Ne de olsa kurban sensin burada." Normalde bu denli konuşan birini ciddiye almazdım fakat Cemre'nin potansiyeli oldukça yüksekti.

"Yavrum, bunları çok düşünme sen. Gerek yok öyle sürprizlere." Dayanamayıp kendime çektim, yanağına uzun bir öpücük bıraktım. Cemre'den hiç uzak durmak istemiyordum. İnanılmaz çekiyordu beni kendine. Ve ben hiç karşı koyamıyordum. Karşı koymak da istemiyordum.

"Psikiyatri raporu isteyecekler, değil mi?" deyip elindeki kâğıtları bıraktı. "Evet. O da senin elinde olan bir şey." Doğru cevaplar verirse psikiyatriden geçebilirdi. "Melis'i ayarlamamız lazım." Ona baktım. Melis'le konuştuğumu bilmiyordu. O yüzden tanımamazlıktan gelmem lazımdı. "Melis?" dedim. Başını aşağı yukarı salladı. "Psikiyatri doktoru bir arkadaşım. Hakkari'de o da. Eğer onu ayarlarsak sorunsuz geçer. Tek sıkıntı psikiyatri olarak Melis'i nasıl ayarlayacağımız." Telefonunu çıkardı. Yüksek ihtimalle Melis'e yazacaktı.

"Hallederim ben," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Nasıl?" diye sordu. Göz kırptım. "Var bizim de kendimize göre yollarımız. Sen rahat ol. Görevine döneceksin," diyerek tebessüm ettim. Kapının çalmasıyla ikimizin de bakışları o tarafa döndü. Ayağa kalkacağım sırada benden önce davranarak kapıya ilerledi. Ben ise masanın üstündeki dağınıklığı toparlamaya koyuldum. "Emir..." diye seslendiğinde kağıtları bir kenara bıraktım. "Söyle, hatunum."

Yanına gittiğimde şaşkınlıkla duraksadım. Yerde, pusette bebek vardı. Ata... Üstünde de bir kâğıt vardı. Cemre eğilip kâğıdı aldı ve sesli okumaya başladı. "Oğlumuz size emanet, iki gün yokuz. Ararsanız açmayız. Bir şey olursa mesaj atarsınız. Görüştürüz, çifte kumrular." Kâğıdı okuduktan sonra bana baktı. "Şaka gibi." Elini alnına götürdü.

Şu an ben de şoktaydım. Ata'yı bize bırakmışlardı. İki günlüğüne. "Bu kadın cidden çok fena." Ata'yla beraber puseti içeri aldı. "Bakacak mıyız?" Anlam veremedim. "Bilerek bırakmış. Leyla abla kendince bizi barıştırmayı düşünüyor. Biraz da tatil."

Elleri ayakları sürekli hareket hâlinde olan Ata'ya baktım. Bayağı büyümüştü. "Nasıl olacak? Bizde bebek malzemesi yok ki. Gidip alayım mı?" Gidecekken kolumdan tuttu. "Saçmalama, Emir. Sakin olsana bir. Annesi göndermiş yanında çantasını."

Sanırım heyecanlanmıştım. Çok tuhaf bir durumdu. Ata pusetinden kalkıp yürümeye başladı. "A! Cemre yürüyor bu," deyip şaşkınlıkla izledim. "Emir, Ata 2 yaşına girmek üzere. Yürüyor biraz biraz." Paytak paytak adımlar atıyordu. Ata ellerini masaya koydu. "Hop, paşam! Sen dur bakalım. Ben onları alayım," dediğinde kaşlarım çatıldı. Masanın üstündeki dosyaları alıp televizyon ünitesine kaldırdı. Bana baktığında başını yana yatırdı.

"Ne oldu Emir? Neden öyle bakıyorsun?"

Cemre Laçin

Çatık kaşlarının sebebini sordum. Ata'yı işaret etti. "*Paşam* dedin." Ciddi mi diye suratına bakmaya devam ettim. "Emir, iki yaşındaki bir bebekten bahsediyoruz." Omuz silkti. "Ben sadece bana paşam diyorsun sandım." Bayağı ciddiydi. Allah'ım ne güzel sınama yöntemlerin var. "İnanamıyorum. Yani ben başka bir şey demiyorum sana." Masanın etrafında tur atan Ata'ya baktım. "Sadece sana diyorum zaten, Emir. Yoldan geçene paşam demiyorum." Düşmesin diye gözlerimi ayırmıyordum. "E Ata'ya dedin." Bu sefer benim kaşlarım çatıldı. "2 yaşında bir bebek o. Sen de 34 yaşında bir bebeksin. Hiçbir farkınız yok," dediğimde kaşları havalandı. "Bebek falan değilim. Sadece bana özel dediğini sanıyordum." Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Tamam, sana özel. Bebeğe de demem. Şimdi şu tripkolik hâllerini bırak, paşam."

Hemen gülümsedi. Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu ve Ata'nın yanına gidip onu kucağına aldı. Arkamı dönüp mutfağa ilerledim. "Cemre, bu bebek aç galiba." Dolaptan soğuk su çıkarırken, "Nereden anladın?" diye sordum. Fakat sorumun cevabını arkamı dönünce aldım. Ata, Emir'in elini ısırıyordu. Emir ise ona bakarak kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

"Cemre, dişleri yok, gıdıklar gibi ham yapmaya çalışıyor." Bana da gülme geldi. "Ham mı yapmaya çalışıyor?" İkimizin de gülüşü kahkahaya döndü. Ata ise hâlâ Emir'in elini yeme derdindeydi. Görüntü o kadar komikti ki kendimi tutamıyordum. Önde iki üç tane dişi anca vardı. Emir gülmesini durdurmaya çalışsa da Ata'nın her ısırma darbesi daha çok güldürüyordu. Sakinleşmek adına bakışlarını oradan çektim. Yoksa gülmemi ben de durduramazdım. Komik bir manzaraydı. Dolaptan et ve brokoliyi çıkardım. 2 yaşında olan bir bebeğin et, süt, sebze, meyve yemesi falan lazımdı. Açıkçası brokoli gayet güzeldi. Ben severdim. Güzel bir sosla etin yanında harika oluyordu.

Ben yemekleri yapmaya başlarken Emir de Ata'yla oynuyordu. Bayağı da eğleniyor gibiydi. İkisinin de kahkahası evin içini dolduruyordu. Emir'in o sert ve tok sesiyle attığı kahkaha, hayatımda sürekli duymak istediğim nadir şeylerden biriydi. Emir sırtını koltuğa yaslamış, Ata'yı tutup bir yukarı bir aşağı kaldırıyordu. "Midesi boş onun. Mide sıvısını kusarsa görürüm seni." Uyarsam da hiç umurunda değil gibiydi. "Çok güzel gülüyor, Cemre. Baksana dişlere." Ellerinin arasındaki Ata'yı bana döndürdü. "Evet, güzel güldüğünün farkındayım." Çok sevimli bir bebekti. "Cimcim." Öylece bakakaldım. "Cimcim mi?" Küçücük işaret parmağıyla beni gösterdi. Emir daha çok kahkaha attı. "Cimcim dedi sana." Elinde Ata'yla ayağa kalkıp yanıma geldi. "Ne haber, Cimcim?" Dalga geçiyordu bir de. Bayağı zevk alıyordu bu durumdan. "Ata, Cimcim ne be oğlum?" Güleç bir suratla yine, "Cimcim," dedi. Normalde sinirlenirdim ama şu tipe sinirlenmek mümkün değildi. "Cimcim yemek yapıyor, Atacım." Emir'in diline de düşmüştük iyi mi. "Emir, Cimcim deyip durma. Sadece Ata diyebilir." O da bebek diye. Gülmesini tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam Cimci..." diyeceği sırada bıçağı ona doğrulttum. "Tamam, Cemre'm. Cemre'm benim.

Güzel hatunum. Sen sakin ol, gerisi kolay." Mükemmel bir U dönüşüyle saçlarıma öpücük kondurup, Ata'yla beraber salona geçtiler.

"Ata, Cimci... yani Cemre'yi rahat bırakalım. O güzel ellerinin lezzetini konuştursun." Alttan ters bir bakış attım. Gözlerini kaçırarak Ata'yı kaldırıyordu ki üstüne kustu. "Lan!" Ata'yı dikkatle koltuğun üstüne bıraktı. "Sikey..." Küfür de edemedi Ata olduğu için. "Abartma, paşam. Alt tarafı mide suyunu üstüne çıkardı."

Kazağını tutarak banyoya ilerledi. "Mide suyu değil bu. Saf asit bildiğin. Kazağını eritecek." Banyonun kapısını açtığında, Ata kendisini yavaşça koltuktan indirdi. "Cimcim, Cimcim." Tatlış tatlış koşmaya çalıştı. Bu arada Emir banyodan çıktı, üstünü çıkarmıştı. Ata bacağıma sarılmışken o hâlâ üstüne bakıyordu. Esmere yakın teni, yara izleriyle dolu kaslı vücudu tam bir şaheserdi. Teninin sıcaklığı aklıma geldikçe aklım kayıyordu. Bu yüzden bakışlarımı çektim ve eti doğramaya devam ettim. "Çoluk var çocuk var, kendine gel," diye sessizce mırıldandım. "Ne dedin?" diye sorarak yanıma geldi. "Bir şey yok. Ata'yı al, ben yemekleri yapayım." Eğilip bacağıma sarılmış olan Ata'yı aldım ve kucağına bıraktım.

Dağınık saçları önüne düşmüşken fazla kusursuz görünüyordu. Eline de ufak bir bebek yakışmıştı. Hay sikeyim, aklım kayıp duruyordu. "Emir, çık gözümün önünden Allah aşkına." Anlamayarak baktı bana. "İyi, çıkarız gözünün önünden." Yalandan sırıta sırıta geçti salona. Omzunun üstünden bakıp göz kırpmayı ihmal etmemişti. Sırtı bile yeme de yanında yat kıvamındaydı. Derin bir nefes alarak önüme döndüm. Emir, Ata'yı kucağında yatırmış, televizyondan da çizgi film açmıştı. İkisi de tüm odaklarını çizgi filme vermişti. Ben ise yemek yapıyordum. Yemek yapmayı seviyordum. Ama içim rahat değildi. Mesleğim, yaşam tarzım, yaşam amacım elimden alınmak üzereyken bu şekilde gülüp eğlenmek haramı geliyordu. Emir her ne kadar *döneceksin* dese de bir garantisi yoktu. Ona güveniyordum. Eminim ki elinden gelen ne varsa yapacaktır.

Fakat bazı konular onun da elinde olan bir şey değildi. Takıldığım bir diğer konu ise şu savcı. Mehmet diye birini ben nereden tanıyor olabilirdim? Tamam, daha önce Mehmet diye tanıdıklarım oldu, annem sağ olsun ama bu, o Mehmet değildi.

Başımın ağrıdığını fark ettiğimde düşünmemek adına kafamı kaldırdım. Emir'in zaten bana baktığını gördüm. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını usulca salladı. Sessiz kalarak televizyonda dönen çizgi filme baktım. Ata'nın gözleri kayarken, "Emir, uyutma sakın," diye uyardım. Şimdi uyuması hiç olmazdı. Hem gece uyumazdı hem de yemekler hazır olmak üzereydi 1 saate. Emir hemen kalkıp uyumak üzere olan Ata'yı oynatmaya başladı.

Bu hâlleri komikti. Zira Ata şu an Emir'in sırtında evi geziyordu...

"Açmıyor ağzını." Emir'in ufak isyanıyla baş başa kaldım. Ata onu hiç takmıyordu. "O, elini seviyordu," dedim dalgaya vurarak. Akşam olmuştu, ben yemekleri hazırlamıştım. Emir ise aralıksız Ata'yı oynatmıştı. Açıkçası eğleniyor gibiydi. Hem de fazlasıyla.

"Emir, ne yapıyorsun?" Yanlarına oturduğumda izlemeye başladım. "Bir şey deniyorum." Elini Ata'ya uzattı. Ata, Emir'in elini ısırmak için ağzını açtığında sırada, Emir hemen yemeği Ata'nın ağzına attı. Başarılıydı. Sonuçta ağzını açtırmıştı. Ata küçük olduğu için onun etlerini bayağı küçültmüştüm. Aynı şekilde brokoliyi de. Ona yemeğin sosundan eklemedim sevmez diye. Emir'le benim tabağımda vardı. Ata ağzındaki küçük eti çiğnerken Emir de yemeye başladı.

"Brokoli seviyor musun?" Emir'in sorusuna kısaca başımı salladım. "Ben sevmem." Çiğnediğim lokma yavaşladı. "Hayvan gibi yeme o zaman." Hem sevmem deyip hem de tabağa koyduğum tüm brokolileri yiyordu. "Hayır, bu çok güzel olmuş. Elinin lezzeti farklı. Hatta varsa biraz daha alırım." Etten önce brokolileri bitirmişti. "Emir, sevmiyorsan yeme. Sevmediğin şeyi sırf ben yaptım diye sana zorla yedirmem." Ardı ardına cıkladı. "Ben, 'Brokoli sevmiyorum,' dedim. 'Senin yaptığını sevmiyorum,' demedim. Ayrıca laf olsun diye söylemiyorum. Cidden tadı çok güzel." Tabağımda duran brokolilerimden çaldı. "Sen böyle yemek yapmayı nereden biliyorsun?" diye sordu. Cevap vermemi beklerken Ata'ya yine elini verir gibi yapıp et verdi. "Annem aşçıydı bir ara. Ondan öğrendim." Şaşırmış gibi kaşları havalandı. "Merakım kabarmıyor değil. Ne zaman tanışıyorum annenle?"

Derin bir nefes aldım. "Gönül ister ki hiçbir zaman tanışma. Bu arada fazla merak kediyi öldürür derler. Uyarayım." Abim aklıma geldikçe daha da sinirleniyordum. Bir ton iş. Uğraş dur sonra. Durdum. "Çok mu istiyorsun tanışmak?" Bir anda böyle sormamı beklemiyordu. "Yani, merak ediyorum." Telefonumu çıkardım ve annemi aramaya başladım. "Ne yapıyorsun?" Hoparlöre alıp masaya bıraktım. Madem eşeğin sikini tutturur gibi tutturuyordu, sonuçlarına katlanacaktı. Annem telefonu uzun bir çalıştan sonra açtı.

"Ooo! Hayırsız kızım annesini nihayet aramayı akıl etmiş." Klasik cümlesinden sonra su içip boğazımı temizledim. "Anne, bu hafta gel, damadınla tanış." Lokması boğazında kalan Emir öksürmeye başladı.

"NE?" Annemden de ufak bir şaşkınlık geldi. Elimle Emir'in sırtına hafif hafif vururken, "Evet, damadın maşallah ille de kaynanamı tanımak istiyorum dedi. Şimdiden çok sevdi seni." Öksürüğünü zar zor bitirmişken Emir telefona uzanıp kapattı. "Cemre, ne yapıyorsun?" Kendine anca geliyordu.

Kaşlarını çattım. "Kaynananın suratına kapattın." Annem zaten hemen geri aradı. Telefonu açtım tekrar. "Ne diyorsun kız sen? Ne damadı?" Ben bu durumdan zevk almaya başlamıştım. Artık korkması gereken ikisiydi. "Cimcim." Tam bu sırada Ata konuştu. O da gülüyordu şapşal. Hemen minik bir et parçası verdim. "Çocuk sesi o? Kız! CEMRE!"

Emir'in gözleri açıldı. "Cemre, çocuğumuz var sanıyor annen! Bir şey desene." Annem duymasın diye kısık sesle çaresiz bir biçimde konuştu. Omuz silktim. "Bana ne. Yok, anneciğim, çocuğum yok. Evlatlık falan almadım. Misafir bebek o. Bak, sen beni dinle. Sen bu hafta çık gel. Damadın çok sabırsız." Anneme inme iniyor olabilirdi. Neyse ki çok da önemli değildi. "Geliyorum oraya." Tehdidkâr bir cümleydi. Emir annemi tanımadığı için bilmiyordu tabii ne demek istediğini. "Oldu, anneciğim. Sen gel görüşüz. Ben damadımlayım, merak etme."

Telefonu kapattım. Yemeğimi yemeye devam ederken Emir olduğu gibi kalmıştı. "Ne oldu? Sana bir kal geldi. Çok istiyordun ya, tanışın, görüşün şimdi." Bir şeyin tutturulmasından hiç hoşlanmazdım. Emir aile değerlerini önemseyen biriydi. Farkındaydım. Zaten onun ailesiyle onun için tanışmayı kabul etmiştim. Fakat benim aileme gerek yoktu. Telefonuma abim ve ablamdan bildirim gelmeye başladı. Susmazdı da. "Birden damadın demeni beklemiyordum."

Kızarmış mıydı o? Ata anlamış gibi gülerken etinden yedirmeye devam ettim. "Utandın mı sen?" Gülerek baktım Emir'e. "Hiç kusura bakma. Kardeşin beni bir anda annene 'gelinin' diye taktim etmişti." Ufak bir intikam olmuştu. "Utanmadım, sadece bu kadar hızlı beklemiyordum. Alıştıra alıştıra söylersin sanıyordum." Omuz silktim umursamazca. "Artık bol bol kaynaşırsın. Yanında promosyon olarak ablam ve abim de var." Hayal edemiyordum fakat Emir'i düşündükçe gülesim geliyordu. "Sen mutlu oldun, zevk alıyorsun," diyerek bana baktı. Gülümseyerek başımı salladım. "Çok. Utanınca

küçük, masum bir çocuğa dönüşüyorsun." Yarım şekilde tebessüm etti. Beni kendisine çekip yanağına uzun bir öpücük bıraktı. "Sen mutlu ol, ben utançtan yerin dibine de girerim, hatunum," deyip bir daha öptü. Benim tüm odağım kaymıştı. Ne güzel utanmasından zevk alıp dalga geçecektim. Şimdi hiç kıyasını gelmiyordu.

Ata'ya baktığımda bizden bağımsız tabağa gömüldüğü gördüm. İki eliyle beraber brokolileri ağzına götürüyordu. Emir'in telefonu çalınca ikimiz de duraksadık. Bana *sakin* der gibi göz yumdu. Telefonunu açıp kulağına yerleştirdi. "Evet." Telefon açış şeklinin *evet* olması garipti. "Yarın sabah? Saat?" Ne? Ne vardı yarın sabaha? Umarım kurul değildir. Eğer kurul toplantısıysa işler biraz daha zorlaşır. Lütfen yanılayım. Bir kere yanılayım. "Anladım. Yarın sabah görüşürüz."

Telefonu kapatıp bana baktı. "Kurul yarın sabah toplanıyor. Seni psikiyatriye sevk edecekler. O sırada timin ve benim ifademi alırlar, dosyanı incelerler vs. Son sözü senin psikiyatriden gelen raporun söyleyecek. Melis demiştin, değil mi?"

Yanılmadım... Hay sikeyim ben şansımı! Normalde haftalarca anca toplanan kurul, bir günde toplanmıştı anasını satayım. "Melis'i nasıl ayarlayacaksın? Yarına kadar neredeyse imkânsız. Psikiyatri olarak Melis'i seçmeleri düşük ihtimal." Normal psikiyatri kesin anlardı. Zira insan bir şeyleri saklamak için çırpındığında daha çok ortaya çıkarırdı. Benim elim kolumdan dahi anlardı yalan söyleyip söylemediğimi. Hazırlanmam lazımdı. Ellerimi, mimiklerimi, kelimelerimi her şeyi hazır etmem gerekiyordu. Riske atabileceğim bir konu değildi. Ya rapor bir işe yaramazsa? Sikeyim, düştüğüm hâle bak! Bir boku beceremedim. Kendime nasıl hâkim olamam?

"Hanımefendi, sakin olun, arkanıza yaslanın. Müstakbel kocanıza bırakın, sizin için imkansıza imkân kılsın. Siz sadece rahatlayın." Beni kendisine çekip sarıldı. "Düşünmeyi bırak ve bana güven. Şimdi sadece Ata'yla ilgilenelim." Ata yemeği bırakmış, çekmece-

leri kurcalıyordu. "Ata, evimi karıştırıyor," dedim çıplak göğsündeyken. Buradan hiç ayrılmak istemiyordum.

"Şimdi yakalarım ben onu. Yalnız sen itiraz etmedin?" Düşündüm. "Neye itiraz etmedim?" Baş parmağı sakince yanağımı seviyordu. "*Müstakbel kocan* dedim hayır demedin. Bu evet demek mi oluyor?" Cevabı biliyordu da bilerek soruyordu. Fenaydı bu adam. "Kullanıyorum seni. Evlenelim, zehir katacağım yemeğine, evimi geri alacağım." Dalgaya vurdum işi. "Ne demek kullanıyorum? Hanımefendi, siz ne dediğinizin farkında mısınız? Ben sizinle çıplaklığımı paylaştım. Kendimi kirlenmiş hissediyorum şu an." Hızla doğruldum.

"Adi adam, sözde gençken yemediğin bok kalmasın, ben seni zehirleyeceğim deyince mi kendini kirlenmiş hissettin?" Gülerken gülüşü kaçtı. "Şaka yaptım. Sen de şaka yaptın. Ayrıca sürekli şu gençlik hatalarımı önüme koyacak mısın?" Başımı onaylar şekilde salladım. "Gençlik hatalarının hepsi, ölene kadar evet." Ata'yı alıp ona baktım. "Yaşlı, yaşlı moruk, seni ben almasam kimse almazdı. Yakında bastonla gezersin."

Sırıtmaya başladığında odama doğru yol aldım. Sersem gibi olan Ata'yı yatağa bıraktım. Onu uyumadığımız için uykusu bayağı bastırmıştı. Bir anda benim de sırtım yatakla buluştu. "Bence yaşlı olmadığımı gayet güzel kanıtladım." A kesinlikle çok güzel bir kanıttı. Peki, ben belli eder miyim? Asla. "İnanamadım ben, böyle tam anlayamadım." Sinsi, yarım gülüşü belirdi. "Tekrar göstereyim. Anlamazsan bir daha, sonra tekrar... Defalarca gösterebilirim." Dudakları çok yakınken konuştum. "Ata var." Sırıtma sırası bendeydi. "Bilerek yapıyorsun değil mi?" Yakıcı nefesi dudaklarıma çarparken başımı salladım, "Hı hım," diye mırıldandım. Bir anda geri çekildi. "Cemre, bir koku var." Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Cidden bir koku vardı. Başımı çevirdim dehşetle. "Hayır ya." Benim baktığım yöne baktı. Ata'ya.

"Emir..." Başını iki yana salladı seslenmemle. "Cemre, olmaz. Hayatta altını almam. Olmaz. Sakın isteme bile." Ata, bezine kakasını yapmıştı. "Hiçbir güç bana o bebeğin altını temizlettireme..." Gözlerimi yumup sakince geri açtım ve koyu yeşillerine odaklandım. "Ne yapıyorsun sen? Sen... Hassiktir..." Başını yana yatırdı. "Hanımefendi, çekin o bakışlarınızı benden..." Odağımı hiç bozmadım. "Lütfen..." Rica eder tonda, sessiz bir biçimde konuştum. Dudaklarından birkaç küfür kaçırdı. "İnanamıyorum. Bir insan gözlerini böyle kullanamaz. Bu çok farklı bir silah yani."

Çaresizlikle yatağa uzanıp Ata'yı kucağına aldı ve odadan çıktı. Odadan çıktıklarında keyifle güldüm. Ben taktiğimi bulmuştum bir kere. "Cemre, Sağlık Bakanlığını ara, imha etsinler şunu. Karantinaya falan alsınlar." İçeriden sesleri geliyordu. Emir isyan ettikçe Ata daha çok gülüyordu. "İnsan müstakbel kocasına bunu yapmaz." İsyanını duydukça gülmeden edemiyordum.

Keyfime keyif ekleniyordu. Süper...

Yüzüme yediğim tokatla, hızla gözlerimi açtım. "Cimcim." Minik bir el çarpmıştı suratıma. Hemen kalkıp doğruldum. Komodinin üzerindeki telefonumdan saate baktım. "Emir kal..." diyecektim ta ki uyuyuşunu görene kadar. Ata aramızda yatmıştı. Emir ise kolunu uzatarak hem Ata'ya hem de bana sarılıyordu. Boğazımı temizledim. "Emir kalk, geç kalacağız." Kolunu kendi üstümden attım. Benim yataktan çıkmamla beraber Ata da ayaklandı. Yatakta zıplamaya başladı. Üstümü hızlıca giyinirken aynadan Ata'nın Emir'le uğraştığını görüyordum. Üstümü giyindiğimde Emir aniden kalktı çünkü Ata üzerine zıplamıştı.

"Aferin Ata, tam zamanında." Dediğimi anlamış gibi güldü. Ata'yı annesine ve babasına bırakmamız lazımdı. Zira bugün kurul toplanacaktı. Kısacası, yoğun bir gün olacaktı. Sonra karar verilecekti. Karar verilmesi uzun sürebilirdi. Emir yataktan çevik bir şekilde kalktı ve Ata'yı omuzlarına aldı. Yanıma gelip duraksadı. Yüzünde tatlı gülümsemesi vardı. Aynada kendimize baktığımda güzel bir görsel vardı. Emir'in de aklından aynısının geçtiğine emindim. Fakat tabii ki konusunu açmazdı. Açamazdı... "Günaydın, uyuyan güzelim." Yanağıma bir buse kondurdu. Derin bir nefes aldım. "Sakin ol, müstakbel kocan psikiyatri işini halletti." Dönüp ona baktım. "Ne zaman?" Ne ara yapmıştı? "Dün gece birkaç yere telefon etmem yetti. Sen orasını düşünme. Hatta hiç düşünme. Rahatla ve keyfine bak."

"Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin, bir Türk askeri. Halüsinasyon gören bir asker..." Savcı'nın cümlesiyle Pars sert bir tepki verdi. "İddia edilen, Sayın Savcım. Halüsinasyon gördüğü iddia ediliyor, bizzat sizin tarafınızdan. Ne hikmetse sizden başka iddia eden de yok."

7 kişilik büyük bir masaydı. 7 koltuğu da doluydu. Savcı, aynı ses tonuyla cevap verdi. "Yüzbaşım, kanıtlar ve bizzat gözümle gördüğüm bir şey iddia olmaktan çıkar."

Pars, "Hangi kanıtlar?" diye sordu. Savcı önce Cemre'nin geçmişi ile ilgili olan dosyayı uzattı. Masada oturan diğer önemli şahıslara da açıklayarak, "Kendisinin psikolojisi bozuk olması şaşırılacak bir durum değil. Böyle bir ailede yetişen her çocuk, bu şekilde çıkar." Dosyayı önce masadaki psikiyatri uzmanına uzattı.

Böyle toplantılar normalde 48 saat önceden haber verilmeliydi. Fakat Pars yine de iyi hazırlanmıştı. Dosya elden ele gezdi.

"Savcı doğru söylüyor, Yüzbaşı Boran." Psikiyatri doktoru konuştu.

"Evet, dediğiniz doğru olabilir. Öyle bir ortamda büyüyen çocukların geneli ya madde bağımlısı ya alkolik ya da suçlu olur. Fakat Cemre Laçin'in o genellemede olmadığı aşikâr. Buyurun, Sayın Savcım. Cemre Laçin'in Kara Harp Okuluna girerken geçtiği psikoloji testi." Pars kâğıdı uzattı. "Ayrıca Cemre Laçin'in bu genellemeye girmediğini, bu zamana kadar temiz sabıka kaydından da anlayabilirsiniz. Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin bu zorluklara rağmen sağlam bir şekilde çıkıp, vatan uğrunda adım atmayı seçmiştir. Bu onu deli değil, güçlü yapar."

Savcı incelediği kâğıdı huzursuzca masaya bıraktı.

"Lütfen, Sayın Savcım, insanları geçmişine göre yargılamayın. Sonra beklenmedik biri çıkar, yıkar ön yargılarınızı." Pars'ın cümleleri diğer koltuk sahiplerine de mantıklı gelmiş olacak ki Tümgeneral, Savcı'ya, "Savcım, ne diyorsunuz bu konuda?" diye soru yöneltti. "Yüzbaşı Boran haklı. Bu tarz olaylardan etkilenen şahıslar, mutlaka gördüğü çevreye adaptasyon sağlar. Cemre Laçin'in ne bir suç kaydı ne de bir madde bağımlılığı gözükmektedir. Belli ki psikolojisini sağlam korumuş. Aslında biz şu an burada, psikolojisi sağlam bir askeri tartışıyoruz. Tabii bu psikoloji ileri zamanlarda patlak vermediyse." Savcı'ya baktı doktor.

Savcı, "Vermiş gibi duruyor," diyerek bu sefer görüntüleri öne sürdü. "Başında olduğu tim, Kaos Timi. Gördüğünüz üzere bir şeyler arayıp, daha sonra hararetli bir konuşmaya giriyor. Olmayan kişilerle..." İmalı bir şekilde Pars'a baktı. Pars, içindeki öfkeye ve sinire sahip çıkmakta zorlansa dahi sakin fakat keskin bir dille cevap verdi.

"Timde bulunan askerlerin ifadesini göz ardı ediyorsunuz. O gün yaşanan olay benim de dikkatimi çekti. Bizzat gidip kendim de sordum, soruşturdum. Arkasında olan sebep, düşündüğünüz gibi olmayan kişiler değil." Tek tek timin ifade kâğıtlarını sıraladı, önlerine sundu. "Kedi sesi gelmiş. Bir kedi nerede olabilir? Ya ağacın etrafında ya da ağaç tepesinde. Üsteğmen kalkıp kediye bakmak için ağacın yanına gidiyor, etrafında göremeyince doğal olarak ağacın tepesine bakıyor. Kediyi orada da göremeyince kendi kendine yanlış duyup duymadığını tartışıyor." Pars diğerlerine döndü. "Siz hiç kendi kendinize düşünmüyor musunuz? Eminim bunu her insan yapıyordur. Değil mi, doktor?"

Doktor elini çenesine yasladı. "Evet, bu düşük miktarda normal bir şey. Abartılmadığı sürece bir tehlike arz etmez. Cemre Laçin'in hareketlerine bakılırsa, büyük ve şiddetli bir şeymiş gibi görünmüyor."

Pars, zafer kazanmış bir edayla arkasına yaslandı. Savcı ise iyice bozulmuştu. "Gözümle gördüğüme ne demeli?" Hâlâ çırpınıyordu. "Savaş alanında bulunan bir askerin nasıl düşündüğünü bilir misiniz? Sanmam." Başını iki yana salladı. Tabii ki burada Tümgeneral varken savaş alanının nasıl bir şey olduğunu Savcı'ya anlatmayacaktı. "Pekâlâ. Albayım, sizin görüşlerinizi zaten aldık. Mutlaka göz önünde bulunduracağız. Sayın Savcım, iddialarınızın hiçbir karşılığı yok. Eğer psikiyatri raporu temiz gelirse, karar açık ve net bellidir." Tümgeneral acelecı olmayacak şekilde konuştu. "Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin görevine geri iade edilir. Sizin de bir özür dilemeniz iyi olacaktır. Şimdilik sadece bekleyeceğiz. Yüzbaşım, siz çıkabilirsiniz." Pars askeri nizama uygun şekilde kalktı ve baş selamı vererek odadan ayrıldı.

Tüm Kaos kapıdaydı. Abbas hemen atıldı. "Komutanım, nedir olanı?" Azra yarası daha tam iyileşmemişken kalkıp gelmişti. Duyduğundan beri şok içerisindeydi. "Hallettik, son psikiyatri raporu

kaldı. O da zaten temiz sonuçlanacak." Kaos'tan ufak bir sevinç çığlığı çıktı. Fethi tutamadı kendini. "Adamsınız, komutanım," dedi. Tam bu esnada koridorda Cemre'nin sesi yankılandı. "Emir..."

Psikiyatri odasından çıkmıştı. Pars, Cemre'nin sesindeki tuhaflığı anlamıştı. Kısaca Kaos'a bakıp Cemre'nin yanına gitti. "Ne oldu? Neyin var? Ben sundum her şeyi. Kaos'la beraber hallettik, Melis de zaten temiz raporunu verecek. Döneceksin görevine, askerliğin..." Cemre daha fazla dayanamayıp kesti lafını. "Kaos'un başına geç. Tim komutanları ol. Onlar deli doludur, hareketlidir. Dikkat et başlarına bir şey gelmesin. Onlara Kaos denmesinin bir sebebi var." Cemre'nin neden böyle konuştuğunu anlayamıyordu. "Cemre, ne diyorsun? Halloldu, Melis içeride raporu hazırlayıp vermedi mi sana? Gecikecek mi biraz?"

Cemre derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu. "Hallolmadı hiçbir şey. Sen beni dinle. Şimdi meslekten uzaklaştığımı duyunca Kaos duramaz, savcıyla uğraşır. Yakmasınlar başlarını. Benim ayakta durmaya hâlim yok. Sadece başlarında dur, kendilerini yakacak bir şey yapmasınlar." Gitmek için adımladığında Pars kolundan tutup durdurdu. "Melis rapor..." Cemre içindeki öfkeyi saklayamadı. Tabii ki tek varlığı gideceği için sinirliydi, öfkeliydi, bitikti...

"Savcı, Melis'in eşi. Evli onlar. Hem de 5 senedir, Emir, 5 sene! Kadından zaten mesleki ahlâk kurallarına aykırı davranmasını istedik. Yalan bir rapor yazacaktı. Etik olmayan bir davranışın üstüne bir de kocasını haksız yere satmasını mı bekliyorsun? 5 yıllık kocasını, arkadaşına mı tercih etmesini bekliyorsun? Hem de kocası haklıyken. Nereden tanıdık diyorum. Mehmet değil, Hür soyadı tanıdıktı." Elleriyle yüzünü kapatıp yere çöktü. "Bitti... Bittim..."

11 Yıl Önce

Ankara

Kavurucu Ankara yazının ortasında yürüyordum. Kara Harp Okulu için mülakatlara gelmiştim. Normalde geceden girerdim sıraya fakat sonradan acelem olmadığını fark ettim. İçimde heyecan vardı bolca. Telaşım yoktu. Uzun zamandır hayalim olan, her bir hususu için alın teri dökttüğüm okulun mülakatlarına gidiyordum. Vatan yolunda nihayet gerçek bir adım atmak için fırsattı. İster istemez heyecanlanıyordum. Yüzümde oluşan gereksiz gülümseme de bu yüzdendi. Ta ki duyduğum bağırış sesine kadar.

Başımı kaldırıp gelen sese doğru baktım.

"Siktir git bu evden! Benim senin gibi bir kızım yok!"

Bir adam yaka paça kızını sokağa atıyordu.

"Baba, dur. Ben bir şey yapmadım." Kadın eşyalarını ellerinin arasında tutarken ağlayarak babasını ikna etmeye çalışıyordu.

"Hâlâ baba diyor! Allah'ın cezası! Annen iyi ki bu hâlini görmedi. Kahrolurdu kadın senin yüzünden!"

Kapıdan birkaç eşya daha fırlattı. Etrafta toplaşan insanlar fısıldaşmaya başladı. Bayılırdı bizim millet dedikoduya. Kadın babasını durdurmak için kolundan tuttuğunda babası elini kaldırıp kızına tokat attı.

"Hooağğğ!" Kendimi tutamayıp kalabalığın arasından sıyrıldım. Babası tekrar vurmak için elini kaldırdığı sırada seslenmemle durdu. "Evladına vurmak ne lan? Geç şöyle."

Sırt çantam tek omzumda olduğu için düşüp duruyordu. Onu düzeltip kadını uzaklaştırdım. Ağlamaktan bir hâl olmuştu. "Sana ne lan? Sana ne oluyor? Kızım o benim. İster döverim ister söverim!"

Kadının yüzüne bakıp bir şeyi var mı diye. Babası tekrar seslenecği sırada konuşmasına izin vermedim. Dibime kadar girmişti bir de. "Malın değil o senin, kızın! Sevmekten başka hiçbir şikim

yapmaya hakkın yok, kal orada!" Bir adım daha yaklaşmaması için uyardım. Kadının ağlamaklı, titrek sesini duydum. "Sana da zarar verir."

Güldüm. "Hiçbir şey yapamaz, sen iyi misi..." Omzumda adamın elini hissetmemle refleks olarak kolunu yakalayıp, başımın üstünden geçirerek çevirdim. Hareketimle takla atarak sırtüstü yere düştü.

Kara Harp Okulu için yıllar önceden başlamıştım çalışmaya. Yumruğumu geçirecektim ama aklıma mülakatlara gittiğim geldi. Ayrıca kızının önünde yapmam hoş bir hareket değildi. Acı ile yüzünü buruşturarak bıraktım kolunu. "Evine gir," diyerek son uyarımı yaptım. Zaten hemen ayağa kalkıp, yalpalayarak eve girip kapıyı kapattı. "Dağılın siz de! Ne çok seviyorsunuz izlemeyi! Anca izleyin!" Kadının daha fazla utanmasına gerek yoktu. "İyi misin sen?" Yere çökmüş hüngür hüngür ağlayan kadını kaldırdım yerden. "Adın ne?" Ağlamasını durdurmaya çalışıyordu. Başını yukarı kaldırıp havaya baktı. "Melis..." Adı Melis miydi? Güzel ismi vardı. Rahatlaması için sırt çantamdaki suyu çıkarıp verdim. "Cemre ben, Cemre Laçin. Laçin derler." Öyle demelerini istiyordum. Titreyen elleriyle içti suyu. "Teşekkür ederim," derken hıçkırdı. "Teşekkür edilecek bir şey yok. Lafı olmaz. Senin kalacak, gidecek yerin var mı?" Malum, babası evden atmıştı. Duyduğum diyaloglara göre, tahminen annesi vefat etmişti.

Kol saatime baktım. Çok geç kalmak istemiyordum. Daha vaktim vardı. "Hallederim ben. Giderim bir yere. Sağ ol." Belli ki gidecek yeri yoktu. "Olmaz öyle. Ben buranın yabancısıyım, yeni tuttum buradaki evimi. Yedek anahtarı vereyim, kal istediğin kadar bende." Gözyaşlarını silip kızarmış gözleriyle bana baktı. "Korkma, sapık falan değilim," diyerek yedek anahtarımı çıkardım. "Ver numaranı bana, ben sana adresi atarım. Biraz acelem var, kusuruma bakma," diyerek anahtarı ona uzattım. "Sapık olduğun için bakmıyorum. Ne olduğunu, ne yaptığımı sormayacak mısın?"

Yani, merak ediyordum tabii fakat şu an sormak hiç aklıma gelmemişti. "Beni çok ilgilendirmez sebebi, sonuca bakarım. Ne hırsız falansan evde çalacak çok bir şey yok ama canın sağ olsun yine de."

Gülerek anahtarı aldı. "Ankara'ya neden taşındın?" Soru sormayı seven biriydi. "İstediğim okul burada." Kaşları havalandı. "Asker mi olmak istiyorsun?" Şaşırmışa benziyordu. Ankara'da bilinen ve şu an bize en yakın okul, Kara Harp Okuluydu. Tahmin etmesi zor değildi. "Nasip. Ama evet, istiyorum. Hem de çok fazla. Ve şu an geç kalmak üzereyim. Ben sana numaramı yazıyorum, mesaj at. Evin adresini yollayım." Kâğıda yazıp eline tutuşturdum. Elbette tuhaf karşılasa da gülümsemişti. Yanından uzaklaştığımda arkamdan seslendi. "Tanıştığıma memnun oldum, Laçin!"

"Ben de Melis, akşam görüşürüz."

Şimdi

Emir: *Hatun, ne yapıyorsun?*

Ofladım mesajı görünce. Dakika başı yazıyordu. Yani, dakika başı olmasa da her fırsatta yazmayı ihmal etmiyordu. Fakat oflama sebebim bu değildi. Ben sürekli aynı cevabı veriyordum.

Yatıyorum, Emir. Evet, hâlâ yatıyorum. Uzun bir süre de yatacağım.

Emir: *Biraz da salonda yat bari. Odaya kapatma kendini. Film falan izle. Hızlı gebertmeye çalışıyorum şu itleri.*

Normalde gülümserdim fakat hâlim yoktu. Emir, Kaos'la beraber görevdeydi. Dün kurul toplantısından sonra acil görev çıkmıştı. Ben tabii ki gidemezdim. Karar mı? Kararı dünden beri bekliyordum. Hâlâ çıkmamıştı. Ve dünden beri yaptığım tek şey yatmaktı. Başka hiçbir şeye hâlim yoktu.

Kaos nasıl?

Dünden sonra hepsi oldukça sinirliydi. Tahmin ettiğim gibi Savcı'ya yüklenecekler di ki acil görev çıkmıştı.

Emir: *Hatunum dur, Abbas konuşturmamız gereken teröristi boğuyor.*

Sinirleri gergin olmalıydı hepsinin. Bence boğacak olan tek kişi Abbas değildi. Hepsi sinirlerini çıkarır gibi. Telefonu yüzüstü kapattım. Yastıkta başımı çevirip gözlerimi yumdum. Canım başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sanki mesleğimle beraber ruhum da beni terk etmiş gibiydi. Gibi falan değildi. Terk etmişti. Mesaj gelmesiyle gözümü açtım. Emir yazmış olmalıydı. Telefonu elime aldım. Fakat yazan Emir değildi.

Melis: *Laçin, bana gelir misin?*

Kaşlarım çatıldı. Ne alakaydı şimdi? Ondan özür falan da beklemiyordum. Sonuçta işini düzgün yaptı diye kızacak değildim. Lakin sanırım kırgındım.

Sen gel.

Hiç yataktan kalkıp, hazırlanıp, motora atlayıp bir sürü yol, trafik çekemezdim. Evet, hâlim yoktu.

Melis: *Kurul kararı çıktı. Sana ulaştırmam için bana verdiler. Psikiyatristin olarak.*

Kaşlarım havalandı.

Sende kalsın. Sonuç belli zaten.

Mesajıma bakmadı. Bir anda çevrimdışı oldu. Anlam vermeye kalmadan kapı çaldı. Kapımda mıydı? Yataktan kalktım. Derdi neydi? Üstüme hafif bir şey aldım ve odamdan çıkıp kapıya ilerledim. Açtığımda karşımda Melis vardı cidden. "Dalga mı geçiyorsun?"

Soruma karşılık vermeden içeri girdi. Arkasından tuhaf bakışlarımı çekmeden kapıyı kapattım. "Gelmeyeceğini biliyordum. Sadece bana olan kızgınlığını merak ettim." Salona oturup çantasını koltuğa bıraktı.

Tekli koltuğa oturdum. "Eee, yani?" Parmağındaki yüzüğe baktı ve çevirdi. "Melis, sana kızgın değilim. Senden en başta istediğim şey bile sıkıntılı bir durumdu. Üstüne kocan çıkınca gayet normal yan..." Bir anda gözlerini bana kaldırdı. "Boşanıyorum." Ağzım açık kaldı. "Ne?" Yaslandığım koltukta doğruldum. "Ne yaptın? Ne? Ne boşanması? Melis, saçmalama!"

Ne demek boşanmak? 5 yıllık ilişkisi vardı. 5 yıllık evlilik söz konusuydu. "Laçin, dostumu kocama tercih etmem. Dostumu kocam için satmam. Fakat k..." Lafını sertçe böldüm. "Melis, manyak mısın? Manyak mısınız lan siz? Sizi bana seçerek mi yolluyorlar? Ben sana ne dedim?" Kurul toplantısı sırasında odasına girmiştim. Malum, psikiyatri raporu için muayene lazımdı. Uyarmıştım.

Dün

"Sen savcıyla mı evlisin?" Masasında olan isimliğe tekrar tekrar baktım. "Hür..." Farkında olmak kötüydü bazen.

"Laçi..." Melis'in sözünü kestim. "Tamam, önemli değil. Ne gerekiyorsa onu yap, Melis. Benim yüzümden evliliğinde tatsızlık çıksın istemem." Oturduğum koltuktan kalktım. "Adam haklı zaten. Sen de biliyorsun olayı. Raporda neyse gerekli olan, yaparsın onu. Neyse... Ben hava alacağım biraz. Sen de kusura bakma, seni zor durumda bıraktım." Kapıya ilerledim ve odadan çıktım. Nefes almam gerekiyordu. Koridorda Kaos'la konuşan Emir'i fark ettim...

Şimdi

"Melis, benim yüzümden evliliğini mi bitirdin?"

Cevap vermiyordu bana. En nefret ettiğim şeylerden biriydi. "Laçin, senin yüzünden değil." Gözleri doldu. Ne bu şifreli konuşmalar? Açık açık ne diye anlatmıyordu. "Bu, kurul toplantısının kararı. Askerliğe, görevine geri dönüyorsun." Çantasından belgeyi çıkarıp bana uzattı. Elinden alıp detaylıca baktım. Evet, görevime geri dönüyordum. "Kendini suçlama. Mehmet'le olan ilişkimiz daha öncesine dayalı ve bizimki artık ilişki değildi. Alışkanlıktı. Yani ortada zaten bitmesi gereken bir durum vardı. Ayrılmayı da ben istedim." Açıklamaya başladı. "Babam beni sokağa attığında, evlatlıktan reddettiğinde sorgusuz sualsiz yanında duran Mehmet

değil, sendin. Sana hiç anlatmadım, sen de beni hiç sıkmadın fakat babamla aramızda çıkan tartışma Mehmet yüzündendi."

Bir iki kere sormuştum. Lakin söylemek istemediğini fark ettiğimde zorlamamıştım. Zorlamazdım da. "Hamileydim o zamanlar Mehmet'ten. Psikiyatrist olma yolunda henüz yeni adımlar atıyordum, tıpkı senin gibi."

Hamile miydi? Ben bunu fark ederdim. 4 yıl aynı evde yaşamıştık. Gerçi ben mülakatları geçtikten sonra 1 yıl hazırlık sınıfı için İstanbul'a gitmiştim.

"Babam bunu öğrendi. Zaten gerisine sen şahit oldun. Düşük yaptım. Mehmet'le olan aşkımız o günden sonra bitti. Bağımlılığımız başladı. Birbirimizden sıkılsak dahi ayrılamıyorduk. Zira ikimiz de birbirimize mahcup hissediyorduk. Lafı fazla uzatmayacağım. Sadece kendini suçlamanı istemiyorum. Aksine iyi oldu." Çantasını da alıp ayağa kalktı. "Ben gideyim artık. Azra'ya selam söyle, onunla ne zamandır görüşemiyoruz."

Ben bir şey diyemeden evden çıktı. Melis'in tabii ki biriyle konuştuğunu biliyordum. Fakat bana hiç adını söylememişti. Kendi içinde yaşıyor, söyleyemiyordu. Söylemek istemiyordu da.

Anlamadığım bir konu da şuydu. Ben şimdi ne yapmıştım? Mantıklı düşündüğümde ve Melis'in dediklerine bakılırsa kötü bir şey yok gibiydi.

Hay sikeyim, kafam allak bullak oldu. Telefonuma gelen mesajlara baktım. Ablam ve abim hâlâ mesaj atıyordu. Onun dışında Emir'den mesaj gelmişti.

Emir: *Görev bitmek üzere, dönüyoruz.*

Emir: *Estirleri kurtardık, iki tane beyinsizi konuşturacağız. Akşama evde olurum.*

Emir: *Hatunumun benden bir dileği var mı?*

Emir: *Uyuyor musun?*

Emir: *Uyuyan güzel, akşam geleceğim uyandırmaya :)*

Son mesaja sırıtmadan edemedim.

Nasıl uyandıracaksın? Ona göre uyuyacağım.

Çevrimiçi... Yazıyor... Çevrimiçi...

Ufak bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan.

Emir: *Çok tehlikelisin. Girdiğim hiçbir savaşa benzemiyorsun.*

Ne diyebilirdim ki? Harika biriyim. Melis içime oursa da görevime dönmenin mutluluğu vardı üzerimde. Emir'e henüz göreve döndüğümü söylemeyecektim. Akşam geldiğinde bizzat söylerdim.

Savaşalım... Sevi- sevelim yani.

Şu an yanında askerler olmalıydı. Eminim ki mesajı dahi zar zor okuyordu.

Emir: *Bilerek yapıyorsun, değil mi?*
Evet :D Ne yapabilirsin ki?
Emir: *Neler yapabileceğimi gayet iyi biliyorsun.*
A yok, hiç bilmiyorum. Unutkanlık var biraz. Hatırlatsana...

Şu an aldığım keyif çok başkaydı. Neyse, o kendi kendine kudururken benim uğraşmam gereken başka şeyler vardı. İçim hiç rahat değildi. Azra'yı ararken soğuk su içmek için mutfağa geçtim. Üçüncü çalışta telefon açıldı. "Efendim?" Göreve çıkmamışı çünkü yarası tazeydi. Evde olması gerekiyordu. "Ne hâldesin?" diye

sordum. Bir bardak suyu hemen içtim. "Oturuyordum. Bir şey mi oldu?" Motor süremezdi şimdi bu kız. "Hazırlan, konum atacağım. Melis'e bir uğrayalım."

Dertleşmeyeceğini bilsem de eğlenebilirdik. Sonuç olarak şu an onun sayesinde mesleğime geri dönmüştüm. Arkada birkaç hareket sesi gelirken Azra, "Şimdi mi?" diye sordu. Güldüm, "Evet, şimdi. Ekin'e söyle seni arabasıyla bırakasın. Bu hâlde motor kullanma egzozu bir tarafına sokarım senin," dememle o da güldü. "Tehdit hemen. At konumu hadi." Telefonu kulağımdan çekip kapattım.

Emir'den gelen mesajı fark ettim.

Emir: *Hafızam öyle bir tazelerim ki Cemre...*

Akşam evde bulursan tazelersin, paşam.

Emir: *Çıkıyor musun? Nereye? Sen benden bir şey mi saklıyorsun?*

Hemen de anla. İnat değil mi? Söylemeyeceğim gelene kadar.

Azra'yla işim var.

Emir: *Akşam alırım seni.*

Net ve yormayan insan tipi. Bayılırım. Harbi seviyorum ben bu adamı. Lakin benim duş alıp, üstümü giyinip çıkmam lazım. Hâlâ oyalanıyorum...

Kaskımı çıkarıp saçlarımı geriye attım. Melis'in evine gelmiştim. Yeriz içeriz diye birkaç bir şey de almıştım. Kapıyı çaldım. Uzun bir sessizlikten sonra açıldı. Melis beni görünce burnunu

çekti. Rimeli akmıştı. "Laçin?" Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Hemen durdurmuştu ağlamasını. "Senin ne işin var burada?" Beklemiyordu herhâlde.

"Azra da geliyor şimdi. Hasret giderelim dedik." İçeri geçmem için kenara çekildi. Melis'in evi büyüktü. İki katlı müstakil bir evdi. "İyi yapmışsınız da sen kutlama falan yapmayacak mısın?" Poşeti masanın üzerine bırakıp koltuğa oturdum. "Kutlama?" dedim. Başını onaylar şekilde salladı. "Sen mesleğine, askerliğine geri döndün. Kara Harp Okulunu kazanınca neler yaptığını hatırlamıyor musun?"

Utançla alt dudağımı ısırdım. Mülakatları geçince biraz fazla sevinmiştim. "Tamam işte, Melis. Geldik kutlama yapmaya. Sizinle kutlamayacağım da kiminle kutlayacağım?" Kapı çaldı bu sırada. Azra gelmiş olmalıydı. Melis kapıyı açarken omzunun üstünden benimle konuşmaya devam etti. "Ne bileyim, Emir'le falan kutlarsın diye dedim." Azra gözlerini açarak Melis'e baktı. "Ne Emir'i?" Kızın ilk sorduğu şey bu muydu cidden? "Hoş geldin, gel geç içeri." Azra içeri geldiğinde Melis'le kısa bir sarıldılar. "Ben hâlâ neyi kastettiğinizi anlamadım." Anlama zaten canım ciğerim, anlama. "Operasyondalar, akşam gelecek." Melis'in sorusuna cevap verdim.

"Ona daha söylemedin mi?" Melis kahve yapmak için mutfağa geçti. "Siz neyden bahsediyorsunuz?" Azra isyan ederek karşıma oturdu. "Emir'den bahsediyoruz. Laçin daha söylememiş galiba göreve geri döndüğünü." Azra gözlerini kırpıştırdı. "Söylemedim, akşam gelince söyleyeceğim." Yüz yüze söylemek istiyordum. "Siz barıştınız mı?" Melis bu sefer şaşırarak baktı. "Senin haberin yok mu?" Hepimizin kahvelerini tepside getirdi ve yanımıza oturdu. "Bunlar en son birbiriyle kanlı bıçaklıydı, savaş hâlindeydi." Abartıyordu bir tık. "Ohoo Azra, bunlar hem savaşıp hem sevişmişler bile." Hassiktir ama Melis. Azra'nın kahvesi burnundan geldi. Ardı ardına öksürmeye başladı. "NE?" Madem şaşırıyordu, tek şaşıran o

olmasın diye, "Evleniyoruz biz," dedim. Bu sefer ikisi aynı anda, "NE?" diye bağırdılar.

"Ne zaman?"

"Evlenme teklifi mi etti?"

"Tarih?"

"Bizim niye şimdi haberimiz oluyor?"

İkisi ardı ardına soru yağdırmaya başladı. "Evet, evlenme teklifi etti. Ben de kabul ettim. Tarihi daha almadık. Yarın bakarız." Neyse ki konuyu sevişmemizden hızlı bir şekilde çekip almıştım. Melis'in de maşallah hasta gizlilik anlayışı süperdi.

Azra su içerken, "Şaka yapıyorsun? Siz ciddi ciddi evleniyor musunuz?" diye sordu.

"Emir Bey seviyor ama seni. O belli." Bakışlarımı Melis'e çevirdim. "Nereden belli? Sen daha önce gördün mü Emir'i?"

Melis gözlerini hiç çekmeden bana baktı. Omuz silkti. "Yok, görmedim. Anlattıklarından biliyorum. O yüzden dedim." Gerçi neredeyse tüm yaşadıklarımızı biliyordu.

"Ben izin vermiyorum." Azra tripli bir şekilde sohbete daldı. "O ne demek?" Baktım ona. "Onca şey olmuş, hiçbirinden haberim yok. Ben Melis'ten mi öğrenecektim seviştiğinizi?" Elimi alnıma vurdum. "Melis, senin hasta gizlilik anlayışını, hastane koridorlarında dört nala giderken sikeyim." Dayanamayıp sövdüm. Azra'nın diline mükemmel şekilde düşmüştüm. "Ayrıca sana niye özel hayatımı haber veriyorum? Size ne benim özelimden. Deşerim sizi bak." İkisinin de kaşları havalandı. "Birincisi, sen hastam değil, arkadaşımsın." Doğru, hastası olsam raporu da ona göre verirdi. "İkincisi, biz arkadaşız." Devamını Azra getirdi. "Hatta arkadaştan da öteyiz. Artık maşallah aynı anadan çıkma gibiyiz," diye ekledi üstüne.

E bu da doğruydu. "Yine de özel hayat diye bir şey var," dedim. Çünkü benim dediğim de doğruydu. Onlar da başlarını sallayıp birbirine baktı. "Haklı," dedi ikisi de aynı anda. "Aklıma Kara

Harp Okulunda beraber yaşadığımız zaman geldi." O yıllar güzeldi cidden. Gerçi benim hayatım okulu kazanınca daha güzel olmuştu. Bana göre yani.

"Laçin bizi kaç kere bıçaklamaya çalıştı. Hatırlıyorsun, değil mi?" Melis, Azra'yı dürttü. "O huyu hâlâ varmış..." Kahvemden bir yudum aldım. "Abartıyorsunuz," dedim. Çok bir şey yapmamıştım. "Abartmak? Silah bile doğrultttun bize. Doğum gününde hatırlarsan." Odaya operasyon yapar gibi girmişlerdi. Hiçbir suçum yoktu. "Odam karanlık, uykudayım. Siz de elinizde maytaplı bir pastayla içeri giriyorsunuz. Normal değil mi?" Maytabın yanması malum biraz ateşliydi. Bir de bunlar pastaya maytap doldurmuşlardı.

"Normal falan değil. Bulaşıkları yıkamadım diye ağzıma sabun döküyordun." Azra'nın dediğine Melis de ekleme yaptı. "Senin yüzünden korku filmi izleyemiyorduk. Kahkaha atıp dalga geçiyordun." Korku filmleri komik geliyordu bazen. Hareketleri falan. Azra, Melis'i işaret etti eliyle. "Kıza doğum gününde el bombası hediye ettin!"

"Hakkımı yedirmem. O el bombası özeldi. Çok iyi bakıyordum ona." Melis'in gözleri daldı. "Travmam hâlâ. Patlayacak sandım." Hiç bilgi yoktu. Pimi üstündeyken bombanın patlama ihtimali düşüktür. Yani ateş edilmediği sürece falan o bomba patlamaz. "Beni kahve kesmedi. Sana sormuyorum bile ama Azra, sen içer misin?" Alkol alacaktı. Zaten dağıtmaya oldukça müsaitti. "İçer miyim..." Bana baktı. Yabancı bir ortamda değildik. Gözlerimi yumdum kısaca. "İçerim o zaman ben de." Umarım göttü başı fazla dağıtmazlar...

"Allah sizi kahretmesin!" Kendini merdivenden sarkıtan Azra'nın yanına gittim. "İn aşağı, geri zekâlı, düşeceksin." Kolundan

tutup indirmeye başladım. "Cemre, saçların ne güzel öyle." Parmağıyla öndeki saç tutamımla oynamaya başladı.

"Melis! Zıplama masanın üstünde, kıracaksın." Şarkı eşliğinde bayağı zıplaya zıplaya dans ediyordu. Azra'yı koltuğa oturttum. Melis'i de elinden çekip yanına bıraktım. Üstleri başları ne hâldeydi.

Melis elini sallayarak beni işaret etti. "Bu niye bize kızıyor?" Konuşamıyorlardı bile. Akşam olmuştu. İlk başlarda Melis ağlasa da şimdi coşuyordu. "Hep kızıyor, çok kızgın bu. Acaba kızgınlık dönemine mi girdi?" dediğinde kaşlarım çatıldı. "Kızgınlık dönemi mi?" Melis, Azra'yı sallayarak kahkaha atmaya başladı. Azra da tutamadı kendini. Telefonum çalmaya başladığında eğilip koltuktan telefonumu aldım. "Evet?" diyerek açtım telefonu. Bir elimle de diğer kulağımı tıkadım. "Cemre, neredesin sen? Arkadan müzik sesi geliyor?" Melis son ses açtığı için müziği. "Ee bir şey yok. Ben sana atayım konum, gel." Şimdi Melis'teyim desem anlardı hemen. "Umarım düşündüğüm gibi bir yer değildir." Tereddütle konuştu. "Ben sen miyim, Emir, clublarda gezip DJ'lik yapacağım? Kapat şu telefonu." Kulağımdan çekip telefonu kapattım.

Konum attığımda arkamı döndüm. Fakat karşılaştığım manzara rezaletti. "Alkol komasına gireceksiniz!" Azra viski şişesini kaldırmış, tepeden Melis'in ağzına döküyordu. "Aklınızı sikeyim sizin." Elinden şişeyi aldım. Ruh hastası artık içe içe profesyonel olmuştu, boğazı da yanmıyordu anasını satayım. "Şu şişeye oturturum sizi. Yeter bu kadar." Televizyondan çalan müziği de kapattım. "Alkol komasından hastaneye gitmek istiyorsanız orası ayrı tabii."

Bu ilk şişeleri değildi. Leş gibi de alkol kokuyordu etraf. "Sizin be..." Sövecektim ki hâllerini gördüm. Mayışmışlardı. Azra'nın kafası Melis'in omzundayken, Melis'in başı da Azra'daydı. Seviyordum Allah'tan bunları. Tam dalmasalar da 5 dakikaya uyurlardı.

Alkolün etkisi ağır basardı. Kullanmasam da etkilerini oldukça iyi biliyordum. Zamanında çok yakından görmüştüm, babam sağ olsun.

İnce pikeyi üstlerine örttüm. Melis zar zor konuşup, "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu. Azra da eklemeden edemedi. "Girsene koynumuza."

Sessizce telefonumu alıp kapıya ilerledim. Havanın soğukluğu yüzüme çarparken ellerimi ceketimin cebine koydum. Not: Deri mont sizi kolay kolay sıcak tutmuyor. İçinin yün falan olması lazım. Ki ben salak gibi deri ceket giyen biriyim. Kaskımı takıp motorumun başına geçtim. Emir'e yazmak istesem de ellerimi cebimden çıkarmaya çok üşeniyordum. Zaten Mercedes arabası görünmüştü. Maşallah paşama, hızlı geliyordu. Yanıma geldiğinde arabayı döndürüp durdu. İçeriden kurban olduğum boyuyla posuyla indi. Saçları ıslaktı. Duş mu almıştı manyak bu soğukta?

Koyu lacivert kazağını ve üstüne siyah ceketini giymişti. Altında da siyah pantolonu ve botları vardı. Koyu yeşilleriyle ne güzel duruyordu.

"Sen bununla üşümüyor musun?" diyerek yanıma gelip vizörü kaldırdı. "Sana sormak lazım. Bu havada duş mu alıp çıktın askeriyeden?" Ellerim saçlarına gitti. Hiç kurulamamıştı. "Hatunumun yanına hızlı ve temiz gelmek istedim. Suç mu?" Gözleri Melis'in evine kaydı. "Hasta olursan ne yapacaksın?" Gayet mantıklı bir soru sordum. "Hatunum bakar bana." Gayet mantıklı bir cevap verdi.

"Kimin evi burası?" En sonunda o merakını gizleyemedi. İkimiz de meraklı insanlardık. "Yarışalım mı?" dememi beklemiyordu. Fakat dudağının kenarı kıvrıldı. "Motorun var." E tabii avantajlıydım. "Biliyorum. Kazanamayacağım yarışa girmem," diyerek göz kırptım. Kollarını göğsünde bağladı. "Yarışalım o hâlde." Vizörü indirdi. Arabasının kapısını açtı fakat durdu. Bana doğru geri gelirken ceketini çıkarmaya başladı. "Emir gerek yo..." Beni hiç dinlemeden ceketini omuzlarıma geçirdi. "Gerek var mı diye sormadım.

Bunu giymeden seninle yarışmam." Gülümsesem de o görmemişti. Ceketini giydiğimde kokusu kaskıma rağmen ciğerlerime dolmuştu. Allah'ım beni ne güzel ödüllendiriyordu.

Fermuarı çekti, arabasına ilerledi. "Bol şans," deyip bindi. Ana yol araba doluydu. Öyle bir trafikte beni geçmesi imkânsıza yakındı. Omuz silkerek motoruma bindim...

"İnanamıyorum sana! Hile ile kazanmaktan bıkmadın." Asansöre doğru ilerledim. "Hile yapmadım." Bir de hâlâ hile yapmadım diyordu. "Emir, ben ana yoldan giderken sen ara sokaklardan gitmişsin. Sence adaletli mi?" Adi adam, trafik olduğunu biliyordu. Bu yüzden ara sokakları kullanmıştı. Hayır, ara sokakları kullanacağını bilsem ben de oradan giderdim. "Senin motorun vardı." İkimiz de asansöre bindik. "Sen ana yoldan gideceksin diye ben de oradan gittim. Ayrıca trafik tabii ki motorları da etkiliyor."

Gülüşünü duydum. Kolunu belime sarıp beni kendine çekti. "Sinirli hatunum benim," diyerek saçlarımdan öptü. E ama sinir falan gidiyordu bu böyle yapınca. İnsan gibi sinirlenemiyordum da. Ben de ona sarıldım. Beraber eve doğru yürürken Emir'in beni ekstra kokladığını fark ettim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Kapıyı açtığımda bana baktı. "Alkollü ortamda bulunmuşsun. Sen kimin evine gittin?"

Maşallah K9 gibiydi. İçeri girdiğimizde kapıyı kapattım. "Melis'in yanındaydık. Azra da vardı. Onlar biraz dağıttı." Kaşları havalandı. Anlamaya çalışır gibi baktı birkaç saniye. Hemen ardından gözleri ışıldadı. "Yoksa?" Sesine hemen mutluluk oturmuştu ama emin olmak adına bana soruyordu.

"Evet, göreve geri dönüyorum." Beni bir anda belimden tutup kaldırdı. Gülmemi tutamazken kendi etrafında döndürmeye başladı. Kahkahamın arasından seslendim. "Emir, dur!" Beni kendisiyle beraber döndüre döndüre salona kadar taşıdı. En sonunda koltuğa oturduğunda, ben de kucağındaydım. Yüzündeki mutluluk en az benimki kadardı. Dayanamayıp öptüm dudaklarından. Öpüşüme karşılık verirken zorlukla ayrıldım.

Merakla, "Nasıl oldu?" diye sordu. "Melis raporu beklediğimiz gibi yazmış. Yani yaptığı büyük bir şey. Öğrendiğim kadarıyla eşiyle araları limoniymiş. Şu an boşanma aşamasındalar." Tabii Melis'in hayatını anlatamazdım o izin vermediği sürece. "Süper haber bu. Yani boşanmaları değil, senin görevine dönmen." Başımı onaylar şekilde salladım. "Time döneceğim, yarın ilk işim karargâha geçmek zaten. Sanırım yine senin askerin olacağım." Saçımı kulağımın arkasına attı. "Eskisi gibi olacak diyorsun." Evet, bir nevi öyle oluyordu. "Eskisi gibi," dedim. Beni kalçalarımdan tutup kendine çekerken dudaklarını benimkilerin üstüne bastırdı.

Bu zevke hiçbir zaman hayır diyemeyeceğimin farkındaydım, farkındaydı. Kim tutkunun doruklarından inmek isterdi ki? "Hafızamı tazeleyelim." Nefesi dudaklarıma çarparken gülümsedim. Kucağındayken ayağa kalktığında odaya adımladığını biliyordum. Ruhlarımız gibi bedenlerimiz de ayrılmaz bir parçaydı...

Çalan telefonumun sesi kulaklarıma işkence ettiği için gözlerimi zorlukla açtım. "Emir..." Telefonumu vermesi için seslendim. "Güzelim, siktir et." Onun da uykulu sesi kulaklarıma doldu. Sabaha karşı ancak uyumuştuk. Malum, gece hafızamı yeniliyorduk beraber.

"Tamam o zaman." Çıplak göğsüne daha da sokuldum. Kolları beni daha çok kendine çekti. Telefonum tekrar çalınca ikimizin de dudaklarından aynı anda küfür kaçtı. Emir uzanıp telefonu bana verdi. "Ablan arıyor." Ablam mı? Telefonu açıp kulağıma yerleştirdim.

"Cemre, nasılsın ablacım?" Sesi endişeli geliyordu. "İyi, abla. Sen? Bir şey mi oldu?" Emir'in kolunda yatıyordum, bir yandan saçlarımı seviyordu. "Oldu biraz. Ben şimdi annemin yanına geçiyorum. Eniştenle kavga ettik. Annemde bir iki gün kaldıktan sonra yanına gelsem olur mu?" O adama bu kadar uzun dayanabilmesi mucizeydi. "Tamam, gel tabii. Sen iyi misin?" Yatakta doğruldum, tek elimle saçlarımı geriye attım. "İyiyim, iyiyim. Sadece kavga ettik biraz. Gelince anlatırım." Hiç birazmış gibi gelmemişti bana. "Tamam, haberleşiriz." Gelince anlatırdı. Ablamı tanıyordum ne kadar sorsam da telefonda anlatmazdı. "Tamam, ablacım. Görüştürüz." Telefonu kapattı.

"Sıkıntı nedir?" O da benim gibi doğruldu. "Ablam eşiyle kavga etmiş. Ayrılırlar yüksek ihtimalle. Bu zamana kadar katlanması mucize." Etrafı dağıtmıştık yine bayağı. "Eşi dayanılmaz biri galiba." Şakağıma öpücük kondurdu. "Buraya gelecek bir iki güne. Anneler de peşinden gelir." Omuz silkti. "Gelsinler, yavrum. Sorun değil. Onlar kalır senin evinde, sen benim eve," diyerek göz kırptı. Sinirlerim bozulsa dahi gülümsetebiliyordu. Ayağa kalktığımda ıslık çaldı. "Bir ömür verseler yine doyamam şu güzelliğe." Bornozu üstüme geçirip iplerini bağladım.

"Giyin sen de. Karargâha geçelim." Timi özlemiştim, kamuflajımı giyip göreve çıkmayı... Evet, çok olmamıştı fakat yine de hasret kalmıştım. Ayağa kalktığında altında sadece siyah boxerı vardı. Onu ne ara giymişti? "Kahvaltı yapmayalım mı?" Salona geçtik. "İştahım yok, açıkçası şu konuşması gereken teröristi merak ediyorum. Avucum kaşınmıyor değil."

İnsan özlüyordu canım. Özellikle sinir stres atmayı. Duşa girmek için banyoya adımını attım. Kapıyı kapatacağım sırada Emir engelledi. "Ne oldu?" Kapıyı geri açıp baktım. Yüzüne sinsi bir gü-

lüş oturdu. "Yalnız mı alacaksın duşu?" Aynı gülümseme bende de oluştu. Kapıyı biraz daha açtım. "Bilmem, yalnız mı bırakacaksın beni?" Banyoya girip kapıyı kapattı. "Seni yalnız bırakmak? Asla." Beni kendine çekip öpmeye başladığında kollarımı boynuna dolayıp karşılık verdim...

"Geç kaldık senin yüzünden!" Arabadan inip karargâha doğru adımladım. "Ne bileyim, ben sadece duş alırız sanmıştım." O da hızlı adımlarla yanıma geldi. "Salağa yatma, gayet de biliyordun," dememle güldü. "Unutma diye işimi garantiye alayım dedim. Malum, senin hafıza sıkıntılı biraz." Sabır çekerek güldüm. "Salaksın sen. Gör bak nasıl unutuyorum hemen."

Hayatta unutamazdım. Unutulacak gibi değildi. Üçünün de zihnimde, hayallerimde yeri hep kalacaktı. Büyük ihtimalle bundan sonrakilerin de. Unutmazdım tabii ki. Maksat sinir etmekti. "İşime gelir, hanımefendi." Doğru. İşine gelirdi adi adamın. Üniformamı giymek için koridordan döndüm. Hızlı bir şekilde özlediğim kamuflajlarımı giydim ve askeriyenin koridorunda postallarımla adımlamaya başladım. Albay'ın odasına geldim, askeri nizama uygun şekilde içeriye giriş sağladım. Yüzümde gururlu bir ifade vardı. Tıpkı sürekli olduğu gibi.

"Gel, Laçin. Ait olduğun yere gel." O da aynı ifadeyle bana bakıyordu. İzniyle beraber oturdum. "Görevine döneceğini biliyordum. Sen iyi askerlerimdensin. Kaos'a geri dönüyorsun tabii ki. Yalnız yeni görev eskilerden." Kaşlarım havalandı. "Kurt zaten biliyor. Deli Sahra'nın manevi kardeşim dediği Terc. Hatırlarsın."

Evet, hatırlıyordum. Fakat o en son deliklere saklanmamış mıydı? "Mühimmat depoladıkları tüneli bulduk. MİT sayesinde yerleri

tespit edildi. Suriye-Halep'e gidiyorsunuz. Girdiğinizi tabii ki kimse bilmeyecek." Kaos olarak gizli göreve gidiyorduk. "Paraşütle bırakılacaksınız. Geri dönüş için sınıra kadar yürümeniz gerekiyor. Sizi oradan zırhlı araçlar tahliye edecek. Detayları Yüzbaşı Boran anlatır sana. Tekrar hoş geldin, Avcı."

Aynı anda ayağa kalktık. Uzattığı elini saygıyla sıktım. "Sağ olun, komutanım." Baş selamı verip yanından ayrıldım. Karargâhın çıkışına yürüdüğümde, şadırvanda öylece oturan Kaos'u fark ettim. Azra henüz gelmemişti. Daha ayılamamış mıydı o? Hâlâ geldiğimi fark etmeyen time seslendim. "KAOS!" Seslenmemle hepsi başlarını kaldırıp bana baktı. Şaşkınlıkları yüzlerine vururken mutlulukları gözlerinden belli oluyordu.

Aynı anda ayağa kalkıp üzerime geldiklerinde kaçış olmadığını fark ettim. "Komutanım." Hepsi özlemle sarıldı. Aralarında boğulurken sarılışlarına karşılık vermeye çalıştım. "Dönmüşsünüz..." Fethi daha da sıkı sarıldı. Allah'ım, bunlar öldürecekti beni. Açıkçası ölüm onların elinden gelecekse sıkıntı yoktu. Kaos, silah arkadaşlarından fazlasıydı benim için. Hepsi birer kardeşim gibiydi. Sanki söylemeseler farklı kandan olduğumuzu anlamazdım. Onları seviyordum, korumak içinde elimden ne gelirse yapardım. Zira onların da benim için yapacakları gibi. Kaos, yalnızca ölümle dans eden bir tim değildi. Kaos aynı zamanda sessizliğin öfkesi, neşesi, siniri, üzüntüsüydü. Nefretleri her bir haini boğacak kadar fazla, sevdaları her bir vatan çiçeğini kanla sulayacak kadar büyüktü.

Bizler vurulduklarında değil, unutulduklarında ölenlerdik. Türk askeri ölmez, şehit olur ve yeniden doğardı. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştu. ***Bir ölür, bin dirilirdik...***

23 Saat Sonra

"Geri çekilin!"

Cemre tüm gücüyle bağırdı. "Komutanım, yüzbaşı yaralandı, kurtarmamız lazı..." Cemre neler yaşandığının gayet farkındaydı. "Size geri çekilin dedim! Siktirin gidin buradan!" Haykırışı öfkeyle taştı. "1 dakika içerisinde terk edin bölgeyi! Derhâl, asker!" Düşman oldukça bastırmaktaydı. Mühimmat deposunda oldukları için düşmanın elinde çok fazla silah ve cephane vardı. "Komutanım, sizi bırakamay..." Cemre'nin alnından terler akarken Kaos'a baktı. "Size son kez emir veriyorum! Şimdi burayı sağ salim terk edin! Hemen!"

Tim kararsız şekilde baktı komutanına. Bu tünelden çıkmaları gerekiyordu. Fakat savaşta esas olan, verilen emirdi. Komutanlarını dinleyip içleri hiç rahat olmayacak şekilde tünel çıkışına ilerlediler. Cemre, timi rahat bir şekilde çıksın diye sis bombasının pimini çekip attı. Onlara fırsat yaratmıştı. Cemre geri çekilemezdi. Sevdiği adamı yaralı bir şekilde alçak hainlere bırakamazdı.

Fakat Kaos'u da göz göre göre tehlikeye sokamazdı. Şimdi Cemre'nin yapması gereken tek şey, hızlı bir plan düşünmekti. Silahının şarjörünü kontrol etti. Az kalmıştı. Sakin kalıp düşünmesi gerekiyordu. Başka çaresi yoktu...

Kurak topraklarda adım atmadan önce paraşütü omuzlarımdan çıkardım. "Komutanım, özlemişiz sizinle göreve çıkmayı." Güldüm. Hâlbuki sadece bir kere çıkmamıştık. Lakin ben de özlemiştim. O yüzden anlayabiliyordum onları.

"Bol bol hasret gideririz," dedim Fethi'ye bakarak. Hepimiz paraşütlerden kurtulduğumuzda yola devam etmek için yürümeye başladık. Azra da katılmıştı, ben her ne kadar katılmasını istemesem de inat etmişti.

"Bana bak, senin yaran ne durumda?" diyerek Azra'nın yanına yaklaştım. Başını çevirip bana baktı. "Yaram iyi de başım ağrıyor." O kadar alkole baş ağrıması iyiydi bile. "Miden de bulanıyordur." Kusarsa şaşırmazdım. Yüzünü buruşturdu. "Biraz bulanıyor, evet." Sonra anında sırıttı. "Siz ne zaman evleniyorsunuz? Enişte diyeyim mi? Şok olsun. Gerçi operasyon sırasındayız."

Hiç değişmiyordu. "Evet, Teğmen Azra Kuzgun, operasyon sırasındayız." Askeri nizamdan çıkmaması için uyardım. Yoksa görev boyunca yerdi başımın etini. "Çok adisi..." Ona baktığımda sustu. "Yürüdüğümüz yolu süründüreyim istiyorsun galiba?" Başını iki yana salladı. "Yok, komutanım. Almayım ben, sağ olun." Heh şöyle. Zaten özlemiştim askeri nizamı. Cidden meslekten çok, yaşam tarzımızdı. İnsan bir kere alışınca bir daha vazgeçemiyordu.

"Reis, bizim en son dere kenarında mangal işi vardı. Ne oldu ona?" Fethi çok alakasız bir şekilde konuşmaya başladı. Fakat mangaldı bu. Abbas'ı tav eden nadir şeylerden biriydi.

"Doğru diyorsun lan zibidi. Şu operasyon bir bitsin, yapalım. Hem uzun zamandan sonra bir araya gelmişiz. Eski günlerin hatırına şöyle." Keyfi yerine gelmişti bile.

Can başka bir konuya değindi. "Ata'yı tutabilecek miyiz? Suya atlamasın?" Göğsünü gere gere konuştu. "Atlasın, babası yüzdürür onu."

"Kim kim olacağız?" Alper'in sorusuyla Emir duraksadı. Kaşları çatılmış ve sinirli bir şekilde omzunun üstünden Alper'e baktı. Alper'in neyi merak ettiği açıktı. Yoksa böyle salak saçma bir soruyu sorması mantıksızdı. Zira hep aynı takım olurduk. Kaos Timi ve Leyla abla. "Kimi bekliyorsun sen?" Emir tehlikeli bir ses tonuyla

sordu. Alper yutkunarak duraksadı. "Kimseyi, komutanım. Ben sadece kaç kişi olacağımızı merak ettim." Alper tedirgin olmuştu bile. "Sebep?" Tekrar o ses tonuyla sordu Emir.

Alper sebebini düşündü. Sessizlik uzun sürmeye başlayınca, "Sürpriz yani, hediyem var sizlere. Ekstra biri katılacaksa ona göre şey edecektim," dedi. En saçma bahaneyi ortaya attı. Emir tekrar konuşacağı sırada araya girdim. "Tamam o zaman, görürüz mangalda hediyeni." Emir'e baktığımda sıkıntılı bir nefes vererek susttu. Benim sarıyı daha fazla hırpalasın istemiyordum tabii ki. Emir önüne dönüp yürümeye devam ettiğinde Alper'e yaklaştım. "Kendini siktiresin mi var? Sus, kapa çeneni. Görev esnasında yapma bari," diye uyardım. O ise bakışlarını benden kaçırdı. Hâlâ aklı Sena'daydı. Emir'in şu an sinirli olduğu bildiğim için yanına gittim. Benim sarı pipiyi güvence altına almam lazımdı. "Komutanım, sinirlisiniz." Sakin bir ses tonuyla konuştum. Çatık kaşlarının düzeltmemekte ısrarcıydı. "Öyleyim. Zira pezevenkliğiyle nam salmış biri kardeşime sulanıyor." Tamam, Alper biraz hızlı olabilirdi ama kadınlara saygısı vardı. Kimseyi aynı anda yürütmeye çalışmazdı. Yapamazdı zaten ben geçirirdim bir tane.

"Alper'in kardeşine o gözle yaklaşmayacağını ikimiz de biliyoruz. İzin ver, denesinler." Sinirli bakışları benim gözlerimi buldu. "Emir, ağzını burnunu dağıttın Alper'in. Sence amacı takılmak olsa hâlâ Sena için çabalar mı?"

Sessiz kaldı. Mantıklı düşünüldüğünde haklıydım. O da biliyordu. Fakat Emir'in biraz abilik duyguları kabarıktı. Normaldi. Ben olsam ben de kardeşimi her şeyden sakınırdım. "Şhh paşam, biraz sakin ol. Bir kere ben izin vermem öyle şeye." Yaklaşıp hafifçe omzumla dürttüm. Kaşları hemen düz bir hâl alıp gülümsedi. Gamzesi belli olmuştu. Bu da beni gülümsetmişti. Yürümeye devam ederken telsizden kesik bir şekilde ses gelmeye başladı. Emir'le bunu fark ettiğimizde durduk. Emir telsizi eline aldı ve iletişime geçmeye ça-

lıştı. Fakat ses kesikti, az geliyordu. "Çekmeyen yerdeyiz." Öyle illet yerler vardı ki telsiz dahi çekmiyordu. "Devam edeceğiz o hâlde." Devam etmemiz lazımdı, evet. "Önce çeken bir yer bulsak? En azından nerede olduğumuzu bilelim." Başını onaylar şekilde sallayıp bana hak verdi. Arkamı dönüp Can'a seslendim. "Can, harita." Hemen haritayla beraber yanımıza kadar geldi.

Konumumuzu öğrenmek, etrafı tanımak için en iyi fırsattı. "Tünele kadar çekmeme ihtimali yüksek. Bir tepe var fakat tünelden 2 kilometre uzaklıkta." Elimle haritadan tepeyi işaret ettim. "Her türlü önce tünele girmemiz gerekecek. Orada bulunan itleri avladıktan sonra tepeye gider tahliyeye haber veririz. Ardından sınıra kadar tekrar yürümeye başlarız."

Timdeki herkes toplanmıştı. "Destek gerekirse?" Abbas'ın sorusuyla başımı kaldırdım. "Desteklik bir durum yok. Orada yalnızca biz olacağız. Öyle bir ihtimal olsa en baştan haber verilirdi." Emir cevap verdi. "Tünelin içinde bulunan itler belli. Destek gerekirse bile yakın bölgelerde bulunan silah arkadaşlarımız gelir."

Suriye'de görev yapan askerler yalnızca biz değildik. Ayağa kalkıp diğerlerine baktık. "Hızlı olmamız lazım. Hava kararmadan tünelde olmamız şart. Tünelin bilinen bir girişi var. Oradan temkinli bir şekilde gireceğiz, itleri halledip çıkacağız. Kalan mühimmatları MİT gerektiği gibi halledecektir." Emir konuşmasını yaptıktan sonra yeniden önüne döndü. Tekrar yola koyulmaya başladık. Akşama kadar orada olmamız gerekiyordu. En azından saat daha sabahın altısıydı. Saatlerce durmadan yürümemiz gerekiyordu.

"Cemre'm." Emir'in seslenmesiyle ona baktım. İkimizin de ellerinde silah varken, hızlı adımlarla yürümeye devam ediyorduk. "Hı?" diye mırıldandım. "Döndüğümüzde diyorum, şu nikah gününü alsak mı?" Dişlerim gözükecek kadar sırıttığımda ona baktım. Koyu yeşilleri dağınık saçlarının arasında parlıyordu. "Daha timin bile haberi yok, biliyorsun değil mi?" Gerçi görev dönüşü Azra

hepsine ilan ederdi. "Söyleriz. Sıkıntı yok. Ben sana doya doya yaşamak istiyorum." Bakışlarını kaçırdım. "Zaten aynı evde yaşıyor gibiyiz," dedim. "Gibi olmasın. Öyle yaşayalım. Evimiz olsun, içerisinde seninle benim hatıralarımızdan olsun. Sadece ikimizin olduğu bir ev. Sana eşim, karım demek istiyorum. 'Ben bu kadının kocasıyım,' diyebilmeyi istiyorum, daha nasıl anlatayım?" Ya bu adama neden olur olmadık yerlerde aşk geliyordu? Şikâyetçiyim.

"Emir, şu zamanlamanı hiç sevmiyorum, bil. Bak ben az önce itlere ne çeşit muamele uygulasam diye düşünüyordum, şimdi aklımı çok başka yerlere çeldin. Şeytan gibi solumdan solumdan vesvese veriyorsun." Evet, tam da sol tarafımdaydı. Hep öyle olacaktı. Tok gülüşünü duyduğumda içim ısınıyordu. "Balayı ister misin?" Gözlerim açıldı. "Ne balayı? A kafayı yedin iyice. İşimiz var, gücümüz var. Alt tarafı iki imza atacağız." Başını iki yana salladı. Sanki *ya sabır* der gibiydi. Bunu eğlenerek yapmıştı.

"Sus bak. Operasyon sırasında gelmesin sana şu aşk. Kafamı karıştırma." Sinir olmuştum yine. Tabii bu sinir oluşum diğerlerine göre daha sakindi. "Bana 'Emir' demesen artık. 'Pars' olsam yine senin için?" İçten bir istekti. Sessiz kalıp önüme döndüm. Demek isterdim fakat dilim varmıyordu...

"Girişte olanları indireceğiz. Ardından sessizlikle aşağı doğru inmeye başlayacağız." Tüneli görüyorduk. Hava kararmak üzereydi. Saatlerdir dinlenmeden yürümüştük. Dinlenmeye ihtiyacımız yoktu. Silahlarımızda susturucularımız vardı. Emir'in işaretiyle aynı anda ayağa kalktık. Önce tünelin girişinde bulunan iki terörist leş oldu. Ardından sakince girişe yaklaştık. Aşağı doğru uzanan

merdivenler vardı. Temkinli inmemiz gerekiyordu. Sağda ve solda olmak üzere tekli sıra hâlinde inmeye başladık. Fakat iner inmez yoğun bir ateşe tutulduk. Kurşunlar hızla üzerimize yağarken kendimizi mühimmat sandıklarının arkalarına attık.

"Sikeyim! Bunların bu kadar kalabalık olmaması gerekiyordu!" Aldığımız bilginin tam tersi yönündeydi. "Bir terslik var!" Sandıkların köşeleri parçalanmaya başlamıştı. Karşımda geldiğimiz merdiven vardı. Fakat o merdivene ilerlediğim anda sırtım delik deşik olurdu. Çıkıp ateş dahi edemiyorduk. Sadece korkutma, baskılama ateşi yapabiliyorduk. Ve bu çok sıkıntıydı.

Emir bir anda eğilerek yer değiştirmek için harekete geçti. "Emir!" Atılacağım sırada önümden geçen kurşunla tekrar sipere dönmek zorunda kaldım. Ne yapıyordu o manyak? Göz ucuyla baktığımda yerde kan olduğunu fark ettim. Az önce hareket ederken vurulmuş olmalıydı.

Siktir! Emir vurulmuş muydu? Geri çıkmamız lazımdı. 2 kilometre ötede bulunan tepeye çıkıp destek çağrılmalıydı. Yoksa burada hepimiz ya esir düşecektik ya şehit olacaktık. Time baktım. Onlara zarar gelmemesi gerekiyordu.

"Geri çekilin!" Tüm gücümle bağırdım. Sesim zaten kurşunlar tarafından baskılanıyordu. "Komutanım, yüzbaşı yaralandı, kurtarmamız lazı..." Biliyordum. Bu yüzden onlar gidecekti. Emir'i burada yalnız bırakamazdım. "Size geri çekilin dedim! Siktirin gidin buradan!" Sinir ve öfke tavan yapmıştı. Aynı zamanda sakin kalıp düşünmek gerekiyordu.

"1 dakika içerisinde terk edin bölgeyi! Derhâl, asker!" Bölgeyi terk edip tepeye ulaştıklarında desteği çağırabilirlerdi. "Komutanım, sizi bırakamay..." Nefret ederdim emrimin ikiletilmesinden. "Size son kez emir veriyorum! Şimdi burayı sağ salim terk edin! Hemen!"

Sis bombasının pimini çekip ortaya doğru yuvarladım. Onlar merdivenlerden çıkarken hainlerin görüşlerini kapatacaktı. Tabii bu sis biraz da göz yaşartıyordu. Onlar çıkmaya başladığında akıllarının burada kalacağını biliyordum. Fakat ben bir kez daha kayıp vermeyecektim. Sisi kullanarak siperden çıktım ve Emir'in kanlarını takip ettim. Kendini bir duvar çıkıntısına bırakmıştı. Nefesi hızlı, alnından akan terler oldukça fazlaydı. Yanına gidip eğildim. "Kafanı sikeyim senin!" Kan gelen yere baktım. Küfretmemle güldü. Hâlâ gülüyordu. "Sevişecek miyiz?" Yarasına bakmak için palaskasını çözmem lazımdı. Bakışlarımı ters bir şekilde gözlerine çevirdim. "Vurulduğun yere bakılırsa bir süre hayır." Adonis kasından vurulmuştu. Ben yarasına bakarken şu itlerin oyalanması gerekiyordu. El bombasını üzerinden aldım ve pimi çekip hainlerin üzerine doğru attım.

Yaptığım tehlikeli bir hareketti. Zira kapalı bir ortamdı ve el bombası duvara sekip bize geri dönebilirdi. Bu yüzden yerden yuvarlamak en mantıklısıydı. Kamuflajını biraz indirdim. Kurşun içindeydi. "Sen hep böyle müdahale edeceksen, kurşun yemeye razıyım." Allah aşkına, koyun can derdinde, kasap et derdinde. Şimdi sikeceğim aklını!

"Kapa çeneni! Senin salaklığın yüzünden düştüğümüz hâle bak." Bıçağımı çıkardım. Cımbız şu an imkânsızdı. El bombası patladığında büyük bir sarsıntı oldu. Dengemi kurmak adına elimle duvara yaslandım. "Kurşunu çıkaracağım, ardından bizi buradan çıkarmak lazım." Yarası dikilse iyi olurdu. Lakin burası dikilmeye hiç müsait bir ortam değildi. Bıçağı yaraya temas ettirdiğimde kendini sıktığını fark ettim. Normaldi. Zira içinden kurşun çıkarıyordum. Dişlerini kıracağını sanmadığım için ağzına herhangi bir şey vermedim. Alışkın olmalıydı. Hatta ben kurşunu çıkarırken düşündüğümden daha sakin kalmıştı. Kan içerisinde olan kurşunu kenara attım. O da derin nefesler almaya başladı. Sargı bezi çıkarabilecek

durumda değildim. Yaklaşıyorlardı. Kamuflajımı yırtıp uzun bir bez hâline getirdim. Yarasını kapatırken bileğimden tuttu. "Git. Ben hallederim." Salak salak konuşmanın sırası değildi.

Yarayı sarmaya devam ettim. Adım sesleri yaklaşıyordu. "Cemre, git." Elini kaldırıp bir diğer el bombasını gösterdi. Kendisini tuzaklayacaktı... Bu yüzden önden gitmişti. Timi kurtarmak adına kendi bedenini tuzak hâle getirecekti. "Beyin kıvrımlarını sikerim senin!" Elinden almak için hareketlendim fakat elini kaldırarak geri çekti. "Cemre, Cemre'm yapma. Çıkamayız buradan, sayıları belli değil. Emin olduğum bir şey var. O da hepsinin başıma üşüşeceği."

Avuç içim kaşınıyordu. Komutanım olmasa şu an elimin tersiyle bir tane vururdum. Bileğinden tutup elini kendime çektim. "Çıkamayacak bile olsak, bu beraber olacak, paşam." El bombasını elinden alıp yaklaşan adım seslerine doğru attım. Havada patladığında zemin iyice sallanmıştı. Üzerine herhangi taş parçası düşmesin diye Emir'e doğru eğildim.

"Gel buraya." Beni tek koluyla kavrayıp hızla çevirdi. Artık altta olan bendim. Bu hamle canını oldukça yakmış olmalıydı ki acı ile yüzünü buruşturdu. Nefes alışı daha da hızlanmıştı fakat kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Acı bağırış sesleri yankılanıyordu. El bombasına patlayanlar olmalıydı. Bedenini bana siper ediyordu. "Çekil şuradan." Ona zarar gelmesini istemiyordum. Vücudunu ittirmeye çalışsam da kendini oldukça sıkıyordu. "Cemre, hatunum... Bak bana, son kez göreyim güzel gözlerini." Yutkundum. Koyu yeşilleri hafif kızarmıştı. Attığım sis yüzünden olmalıydı.

"Son kez değil. Çıkacağız buradan." Yavaşça gülümsedi. "Belli değil." Haklıydı. Hiçbir zaman çıkıp çıkmayacağımız belli olmazdı. "Kıpırdama!" Adım sesleri artık durmuştu. Zira dibimize kadar gelmişlerdi. Emir'in bedeninden fazla bir şey göremesem de sayıları azdı. İki el bombası da leş etmişti çoğunu. Şu an 5 kişi bize silah doğrultuyordu.

"Çekil şöyle!" Emir'in omzundan tuttukları sırada aniden ayağa kalkıp elinin tersiyle hevali tüm gücüyle vurdu. Yerle bir olan itle birlikte diğerine iki el ateş etti tabancasıyla. Tam o esnada ona ateş edecek haine de ben sıktım. O yere yığılırken diğer ikisi hangimize yöneleceğini şaşırmıştı. Önümdekinin önce ayağına sıktım. Acıyla yere düştüğünde kafasına da bir el ateş ettim. Emir ise diğerinin kafasına delik açmıştı. Öfkesi nasıl kabardıysa tabancanın tüm şarjörünü boşaltmıştı. Yerde, Emir'in ilk vurduğu it silahına uzanmaya çalışırken botumla eline bastırdım. Emir yarasını tutarken etrafı kolaçan ediyordu.

Mühimmatlar tünelin sonundaydı. Bu yüzden attığımız el bombalarından etkilenmemişti. Bu da bizim şansımızdı. Botumla ezdiğim elini tuttum. "Hiçbir savaşı kaybetmeyen Emir Timur ne demiş?" Elini iyice büktüm.

"Türklüğü yüceltmek için yaşa,
Türk'e kılıç kaldıran eli kır!"

Elini kırdım. Acı ile bağırdı. Emir bana doğru yaklaştı. "Devamı nerede bunların amına koyayım?" Ben de şaşırmıştım. El bombalarına gitmişlerdi demek. Acı ile kıvranan piçi bıraktım ve tünelin ilerisine doğru ilerledim. Yer ceset doluydu. Çoğunun da beden bütünlüğü gitmişti. Parçalanmış hâldelerdi. Adım bile zor atılıyordu. "Leş olmuş hepsi!" diye seslendim. Ardından yanına gittim. Az önce elini kırdığım iti öldürmüştü. "Gel, çıkalım." Benden destek alsın diye kolunun altına girdim. Yarasından dolayı merdivenleri biraz zorlanarak çıkıyordu.

"Orospu çocukları yerin yedi kat altına inmiş." Sinirliyken ne güzel oluyordu öyle. "Kucağıma da alayım mı?" diye sordum. Bana baktığında, "Şaka. Şaka, paşam. Maşallahın var." İyice köpürmesin diye hafif sırıttım. Sabır çekerek önüne döndü. "Göstereceğim ben

sana şakayı. Gül gül." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama elimde olan bir şey değildi. Sinirli hâli gözüme çok çekici ve tatlı geliyordu.

Tünelden çıktığımızda kararmış hava ile karşılaştık. Tim tepeye çoktan varmış olmalıydı. Eğer destek çağırdılarsa birazdan burada olurdu. Emir'i rahat bir kayaya oturttum. "Dikiş atsam iyi olabilir." Zira sınır dışında oldukça uzaktaydık. "Dayanabilir misin?" Başını onaylar şekilde salladı. Anestezi veremezdim şu an. Canlı kanlı dikecektim. Hissedecekti yani kısaca. Tekrar yarasını açtım. Palaskasını çıkarıp kamuflajını indirdim. "Her seferinde heyecanlandırıyorsun beni." Koyu yeşillerine baktım.

"Allah bilir daha kaç kişi heyecanlandırdı. Adi adam." Yine aklıma şu muhteşem gençlik yılları gelmişti. "İntikamını almayacaksın herhâlde?" Omuz silktim dediğine karşılık. "Bakacağız." İğneyi ayarladığında yaraya yaklaştım. "Cemre, güzelim, delirtme beni." Kaşlarımı çattım. "Ben mi delirtiyorum seni? Çok merak ediyorum, senin mazin bende olsaydı tepkin ne olurdu?" İlk dikişe geçtim. Tabii ki düzgün dikecektim. Sonrasında iz kalmasına falan gerek yoktu. Yine de sinirliydim. "Hepsini bulup gebertmek dışında mı?" Dişlerinin arasından konuştu. Malum, etini dikiyordum. Kendini ister istemez sıkıyordu. Yine de acıya dayanıklıydı. E tabii tecrübe de vardı biraz. "Sus, Emir. Konuştukça sinirimi bozuyorsun bu konuda." Dikişe devam ettim. Bir an önce yapıp bitirsem daha iyiydi. Bir yarayla ne kadar oyalanılırsa o kadar acırdı.

"Sinirlenince ayrı hoş oluyorsun." Duraksadım. Elimi aşağıya indirdim. "Seni hoş olmayan durumlarda bırakırım, Emir." Yavaşça yaraya doğru geri çıkardım elimi. "O yüzden uslu bir adam ol." Son dikişleri de hızlıca attım. Dikişi bitirdiğimde rahat bir nefes aldı. Canı oldukça yanmış olmalıydı ki bu normaldi. Palaskasını geri taktım. "Sen hiç uslu bir kadın değilsin ama." Ayağa kalktığımda gözlerimi ondan çekmedim. "İtirazın mı var?" diyerek elimi uzattım. Destek alarak ayağa kalktı. "Hayır, hoşuma gidiyor."

Gelen araç sesiyle başımı çevirdim. Zırhlı araçlar geliyordu. Destek gelmişti. Gelmişti gelmesine de pek gerek kalmamıştı artık. Araçlar önümüzde durduğunda ilk Kaos Timi indi. Hepsi endişeyle etrafımıza toplaştı. "Komutanım, iyi misiniz?" Destek gelen ekip temkinli şekilde az önce çıktığımız tünele girdi. Can kendini tutamayıp, "Nasıl çıktınız oradan?" diye sordu.

En doğru cevabı ise Fethi verdi. "Biri Avcı, diğeri Kurt. Ellerinden hangi hain kaçabilir ki?" Hepsi hak vererek sessiz kaldı. Azra ise hâlâ beni kontrol etme derdindeydi...

"Lan ibne! Getir şu maşayı!" Abbas, Fethi'ye seslendi. Fethi ise elinde tuttuğu maşayı koşarak Abbas'a getirdi. "Al, reisim, al. Sen yeter ki sakin ol." Abbas, Fethi'ye ters bir bakış attı. Sabır çekerek önüne dönüp mangalda bulunan etleri ters çevirmeye başladı. Ata ise ortada koştura koştura geziyordu. Leyla abla Abbas'a yardım ederken diğerleri masayı kurmuştu bile.

Eğilip Emir'e, "Yaran nasıl?" diye sordum. Kamp sandalyesinde oturuyorduk. "Harika, mükemmel, fazlasıyla dayanıklı." Güldüm. Arsız adam, hemen de konuyu oraya çekiyordu. "Göreceğiz bakalım," deyip Ata'yı kucağıma aldım. "Cimcim." Kaşlarım çatıldı. Tim aynı anda kucağımdaki Ata'ya baktı. Ters bir şekilde baktım hepsine. Kendilerini gülmemek için sıkıp önlerine döndüler.

"Ata, sen niye bana 'Cimcim' diyorsun? Hiç yakışıyor mu benim gibi birine?" Kollarıyla Emir'in kucağına gitmek için çırpındı. Emir doğrulup uzandı ve Ata'yı benim kucağımdan aldı. "Gel bakalım, küçük beyefendi." Emir'in kucağına gider gitmez hemen elini ısırmaya başladı. Bu Emir'i güldürmüştü. Beni de öyle. "Ko-

mutanım!" Alper'in seslenmesiyle o tarafa baktım. Tam o anda flaş patladı. Fotoğraf çekmişlerdi. Emir yanımda, kamp sandalyesinde otururken. Üstüne Ata, Emir'in kucağındaydı. Kızmadım bu sefer. Gülümsemem de gitmedi. Fotoğraflar güzeldi.

"Haftaya Ata'nın doğum günü. O zaman yine hep beraber bir fotoğraf çekeriz." Leyla abla keyifle çektiği fotoğrafa baktı. "Siz yoktunuz, Emir Bey. Ata'nın birinci yaş gününde hepimizin olduğu bir fotoğraf çekmiştik. Bunu her sene tekrarlayalım diyoruz. En azından hep beraber bir anımız olsun." Leyla abla fotoğrafı sallarken anlatmayı da ihmal etmiyordu.

"Öyle mi? Fotoğraf nerede peki?" Bir yandan Ata'yı eliyle oynatırken, diğer yandan Leyla ablayla konuşuyordu. O fotoğrafı hatırlıyordum. "Bizim evde. Size bir kopyasını veririm muhakkak."

Leyla abla elindeki fotoğrafı uzattı. Uzanıp aldım. Benimle beraber Emir de eğilip baktı fotoğrafa. "Gülüşün ne güzel belli olmuş. Evimizin en orta yerine tablo yaptırmak lazım bunu." Yan yana güzel çıkmıştık. "Eviniz? Komutanım, siz aynı eve mi çıkıyorsunuz?" Gülüşüm hemen ciddiyete büründü. Can'ın bu sorusuyla Azra hemen canlandı. Aklına gelmiş olmalıydı.

Tam bağıra bağıra söyleyeceği sırada gözlerimle susmasını işaret ettim. Zar zor yuttu. Ardından ağlamaklı bir yüz ifadesiyle başını Ekin'in omzuna yasladı. Boğazımı temizledim. Bence de açıklamanın zamanı gelmişti.

"Biz evlenmeye karar verirdik. Yakında nikah gününü alacağız..."

Hepsi aynı anda alık alık bakmaya başladı. Azra omuzlarını gere gere, "Ben biliyordum ki," dedi *i* harfini uzatarak. Abbas'ın elinden maşa kaydı. Hepsinin ağzı bir karış açılmıştı. Bu kadar şaşırmalarını beklemiyordum.

"Abartmayın..." dememe kalmadan Fethi yerinde zıplamaya başladı. "Ciddi misiniz?" Elleri heyecandan sallanmaya başladı. Ne oluyordu?

"O nasıl soru lan?" Emir kendini tutamayıp cevap verdi. Haklıydı. Öyle soru mu olur? Daha nasıl ciddi olabiliriz? Bu evlilik denen şey zaten resmiyet değil mi? Fethi bir anda bağırarak Alper'le Can'ın yanına koştu. "ALLLAAAAHHH!" Alper'i aniden kucağına aldı. "Lan ne yapıyorsun?" Fethi, kucağında Alper'le masanın etrafını turladı. "Birader, komutanım evleniyor! Oğlum kalkın lan! Oynayacağız! Kalk!" Alper'i indirip Ekin'le Can'ı oturduğu yerden zorla kaldırdı.

Gülmeye başladım. Emir de sırıtıyordu. Dişleri görünüp gamzesi belli olmuştu. Ata da alkış yaparak ritim tutmaya çalışıyordu. "Komutanım, düğün ne zaman?" Yanıma gelip sordu. Başımı iki yana salladım. "Düğün yok, sadece nikah kıyılacak," dedim. Omuz silkti. "Biz de şimdi oynarız. Kalkın lan! Kalkmayanı yakarım!" Bir anda çiftetelli oynamaya başladılar. Leyla abla bana sırıta sırıta yaklaştı. Ben bu sırıtışı biliyordum. "Şhh kız. Siz işi pişirdiniz mi?" diyerek kolumu dürttü. Emir'in duymaması için hafif eğilmişti. "Bana bak, sen az fena değilsin," diyerek sarıldı. Sarılırken kulağıma fısıldamayı da ihmal etmedi. "Yüzük nerede? Parmağında yüzük yok senin." Hafif geri çekilip tekrar ellerime baktı. Emir başını çevirip bunu fark ettiğinde cebinden yüzüğü çıkardı. Nişan yüzüğüydü bildiğimiz. Taşlı şeyler sevmediğimi fark etmiş olmalıydı. "Bizim damat, çok şanslısın. Kıymet bil," dedikten sonra kısaca Emir'i de kutladı. Leyla abla eğilip oğlunu kucağına aldı. Emir ise yüzüğü parmağıma geçirdi. Fısıldayarak, "Bir ara içine bak," dedi. Merak etmiştim.

"Reis, bırak mangalı Allah aşkına. Bizim Kuzgun, kalk sen de!" Abbas'ı ve Azra'yı da oturduğu yerden kaldırdı Fethi. Sanki yıllardır bu anı bekler gibiydi. Hepsi neşeli kahkahalar eşliğinde oynarken bize izlemek düşüyordu. O kadar güzel bir zamandı ki... İçimde sadece saf mutluluk vardı. Gerçi Emir'le olduğum sürece çıkmıyordu zaten, hatta konuşmazdı bile. Fakat nedense Emir bir günlük operasyona gittiğinde de çıkmamıştı. Herhâlde uyuduğum içindi.

Şu an bunu düşünmek istemiyordum. Kardeşim bildiğim, değer verdiğim insanların mutlulukları beni huzurlu hissettiriyordu. Baran yanımızda değildi belki bedenen. Fakat biz onu içimizde yaşatmayı unutmuyorduk. Kaos bir aileydi. Dağılmayacak, ayrılmayacak olan bir aile... Benim ailem onlar olmuştu. Emir farkında olmasa da ailemle zaten tanışmıştı. Üstelik onlar da Emir'i sevmişlerdi.

"Enişte, sen damatsın. Asıl senin oynaman lazım. Eniştem benim." Fethi büyük bir kıvraklıkla, üstelik yüksek cesaretle Emir'in yanına geldi.

Emir gülmesini bastırırken başını iki yana *iflah olmazlar* dercesine salladı. "Hadi ama enişte." Alper de geldi. Utanmış mıydı beyefendi? Ben de kolundan ittirdim. "Kalk hadi, gerçek ailem boyunu posunu görsün bir." Yeterince görmüşlerdi de ben işi biraz da dalgaya vuruyordum. Malum, Emir utanınca misafirlikte övülen küçük çocuklara dönüyordu. Zorla kalktığında kollarını yukarı kaldırarak çiftetelliye ortak oldu. Hemen de adapte olmuş maşallah. Boyunu posunu sevdiğime her şey yakışıyordu. Bir insan oynarken bile karizmatik gelebilir miydi? Geliyordu.

Leyla abla kolumdan tuttuğunda dikkatim dağıldı. "Kalk kız, madem düğün yapmayacaksınız bari burada karşılıklı oynayın." Başımı iki yana salladım. "Yok, ben selvi boylumu izleyeyim sadece. Yeter o bana." İtiraz ettiğimi Azra da fark edince o da geldi. "Utanıyor musun, Cemre? Oyna, kalk kalk." Uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu maşallah.

Leyla abla sol kolumdan, Azra ise sağ kolumdan tutmuş beni kaldırmaya çalışıyordu. "Oynamam diyorum." Bunlardaki katır inadı da bir başkaydı. Ben de inat ediyordum ki Emir'le göz göze geldim. Koyu yeşilleri bende durduğunda çiftetelli oynamayı bıraktı. Hâlbuki çok da iyi oynuyordu. Dudağının kenarı yavaşça kıvrıldı. Sıcak bir yarım gülüştü bu. Öyle içtendi ki oturduğum yerden kalktım.

"Hah şükür. İki çifteteli oynayacaksınız alt tarafı." Leyla abla rahatlamış bir şekilde bana bakarak Abbas'ın yanına geçti. Fakat benim gözlerim Emir'in koyu yeşillerinden ayrılmıyordu. "Çifteteli değil," dedim bir adım atarak. Oynayan tüm bizi fark ettiğinde oynamayı yavaşça bıraktı.

"Ne oluyor?" Can'ın merak dolu sesi kulağıma dolarken Ekin çiftetellinin müziğini kapatmıştı. Fethi, "Birader galiba ya çatışacaklar ya da..." derken, Alper devamını getirmemesi için hızla, "Oynayacaklar, güzel kardeşim. Başka ne yapacaklar burada?" diyerek girdi araya. Aklımdan geçeni dilime dökmeden önce aynı içtenlikle benim de dudağımın kenarı kıvrıldı. Tebessümün en güzel hâliydi gülüşlerimiz.

"Harmandalı açın, Hacı," dedim net bir ifadeyle. Saçlarımı saldığımda Emir kendisinden oldukça emin şekilde bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi olması gerektiği gibi ayarladı. Bildiğinden şüphem yoktu fakat mesafeyi düzgün şekilde ayarlayarak Harmandalı Zeybeği'ni bildiğini göstermişti. Üstüne tam oturan koyu lacivert gömleğinin kollarını sıvadı. Bunu yaparken de göz temasını kesmemiş, üstüne gülüşü büyümüştü. Müziğin girişi başladığında kollarımızı ikimiz de olması gerektiği gibi hizaladık. Ritmi takip ederken başlamamız gereken o nokta gelmişti ve Emir dizini sertçe yere vurarak elini toprağa götürdü. Benim gülümsemem büyürken o yavaşça ayağa kalktı. Kalkmasıyla beraber ben de olması gerektiği gibi hareket ederek kollarımı kaldırdım ve sağ tarafıma döndüm. O da kollarını genişçe bir efe edasıyla açmış, benim gibi sağına, yani bana doğru dönmüştü. Hazırlık kısmını atlamış, şimdi düzlemedeydik. Çember şekilde, birbirimizin etrafında dönüyorduk. Hemen ardından müziğin de eşliği ile selam konumuna geçtik. İkimiz de ezbere biliyorduk. O tüm endamıyla tekrar diz çöktüğünde bir kez daha içim gitti. Kollarımızı salladığımızda tekrar çemberi dönmeye başladık. Sona yavaşça yaklaşırken hissettiğim bu duygu

mutluluktan, huzurdan öteydi. *Kimse her şeye sahip değildir,* derler. Ben istediğim her şeye sahiptim. Ne kadar şanslı olduğunuz, ömrünüz son bulana kadar belli olmazdı. Ben ne kadar şanslı olduğumu çoktan anlamıştım. Müzik bittiğinde ikimiz de kollarımızı yavaşça indirdik. Tam bu anda gözlerimi nihayet Emir'in gözlerinden ayırabilmiştim. Fethi'nin ıslığı kulağımı sağır edecek cinstendi. Gülmeden edemedim. Hepsi alkışlamaya başladığında gülüşüm kahkahaya döndü.

Hepsi başkaydı bu çocukların. Hepsinin hikâyesini bilirdim.

Ekin, kendisine vurmasına rağmen seviyordu Azra'yı. Ekin Hacı, şiddet dolu bir ailede büyüdüğü için devlet koruması altına alınmış bir çocuktu. Bu yüzden timde kimse ona şaka dahi olsa vurmazdı. Ekin'in umursamazlığı, çocukken maruz kaldığı şiddeti görmezden gelmeye çalışarak gelişmişti.

Fethi, aralarında en neşeli, en şen şakrak olanıydı. Ailesi tarafından terk edilmiş bir çocuktu. Yıllarca yetimhanede büyümüştü. Oradaki çocuklarla birlikte eğlenmeyi ve onları eğlendirmeyi öğrenmişti.

Alper, en hovarda olan olsa dahi kadınlara saygısı olan bir insandı. Hiç aynı anda ilişki yürütmemişti. Ya da bir kadına hakarette bulunup sesini yükseltmemişti. Aksine, tam bir İstanbul Beyfendisi'ydi. Annesi madde bağımlısı bir kadındı. Alper çocukken annesinin elinden alınmıştı. Babası ise o doğmadan vefat etmişti.

Can, normal bir ailenin tek oğluydu. Bir tane kız kardeşi vardı. Ailesi evlatlarını iki gözü gibi sakınarak büyütmüştü. Buna rağmen Can, okuduğu okullarda sürekli dışlanan bir çocuktu. Arkadaşlık ilişkileri zordu. Çekingen yaklaşırdı.

Azra, kısıtlayıcı bir ailede, istediği gibi özgür ve hür yaşamaya çalışan bir kız çocuğuydu. Kısıtlayıcı, dar görüşlü ailesine rağmen hayalleri dar olmayan, oldukça geniş biriydi.

Hepsinin bir hikâyesi vardı. Hikâyelerini zamanında tek tek dinlemiştim. Zor da olsa anlatmışlardı. Lakin hiç bilmiyormuş gibi devam ettik. Zira bildiğimizin farkında olunması yeterliydi. Bu çocukların ortak aşkları vardı. Hepsi birer **MEFTUN**'du. Aşkları, vatanlarıydı.

Devletine, bir avuç toprağına, milletine sahip çıkan çocuklardı. Vatan diye bir aşkları vardı, diğer tüm sevdaları kenarda bırakan. Vatan diye bir sevda vardı yüreklerinde onları buluşturan, ayırmayan.

Ve daha niceleri vardı bu yolda, sevdası ***"Vatan"*** olan...

"Rahat ol, ablam da annem de sever seni." Başımı çevirip fazla heyecanlı olan Emir'e baktım. Derin bir nefes aldı "Sen öyle diyorsan."

Yani, annemler bu kadar heyecanı hak etmiyordu. Ablam en son eniştemle olan kavgasından sonra önce anneme geçip daha sonra annemle beraber gelmişti. "Onlar ben dışında herkese fazlasıyla alçak gönüllüdür. Rahat ol, bir sorun çıkmaz. En azından senin açından." Garaja geldiğimizde arabayı park etti. "O ne demek?" Gözlerimiz kesiştiğinde tebessüm ettim. Koyu yeşilleri beni rahat ve güvende hissettiriyordu. "Görürsün birazdan."

Kapıyı açıp arabadan indim. Garaja girdiğimizde yanıma geldi ve kolunu belime sarıp beni kendisine çekti. "Cesur adam." Dalgaya alarak konuştum. Şakaklarıma kısa bir buse bıraktı. "Cesur bir adamı hak ediyorsun." Emir ve cevapları beni hep iyi anlamda düşündürüyordu. "Kısacası beni." Övünmeyi de ihmal etmiyordu. E hakkıydı tabii.

Annemleri gördüğümüzde elini belimden çekmedi. Aksine parmakları sahiplenici bir tutuşla sıkılaştı. Ablam ve annem, sonuna kadar açmış olduğu gözlerle Emir'e bakıyordu. Emir ilk adımı atıp elini uzattı. "Emir Pars Boran. Kızınızın nişanlısı, sizin damadınız."

Hey maşallah, ne de yürekli bir denemeydi. Annem beklediğim gibi yüzüne her zamanki gülüşünü yerleştirdi. Başlıyordu melek kadın rolleri. Ablamın ağzından, "Karşı komşu..." cümlesi döküldü. Emir samimi bir tebessüm takındı. Ortamdaki yabancı gerilim, Efe'nin Emir'e sarılmasıyla son buldu. "Anne, bak. Dev." Gülmeden edemedim. Emir cidden Efe'nin yanında dev kalıyordu. "Maşallah, damadımız boylu posluymuş." Annem de kendi yorumunu kattı. Ablamın aksine onun keyfi yerinde gibiydi. Ablam daha çok bitkin duruyordu.

Tanışma sohbeti eşliğinde arabaya geçtik. Kardeşim babasındaydı. Efe ise Emir'in omuzlarındaydı. O oraya nasıl çıktı derseniz, Efe'nin Emir'e, "Oradan insanlar nasıl görünüyor?" diye sormasıyla oldu. Emir de bizzat göstermek için omuzlarına alıp arabaya kadar taşımıştı.

Arabada giderken annem, "Senin mesleğin ne, oğlum?" diye sordu. Hemen başlamıştı oğlumlar. Bu kadın beni hiç şaşırtmıyordu. "Askerim, kızınız gibi. Aynı timdeyiz." Annemin dudaklarından şaşkın bir nida döküldü. Bir anda arkadan uzanıp omuzuma el attı. "Kız, sen niye bize hiçbir şey anlatmıyorsun!" Ciddi bir soru olsa da Emir var diye pek ciddi soramamıştı. "Vakit olmadı," dedim uzatmamak adına. Emir yoldan çok bana odaklıydı.

"Aaa sen de mi teyzem gibi askersin? Sen de helikoptere biniyor musun?" Efe'nin bu tatlı sorusuna gülümsedi. "Ben de teyzen gibi askerim, evet. Helikoptere de biniyorum." İki sorusuna da cevap vermişti. İlişkimizden daha çok Emir ile ilgili soruları yol boyunca sormuşlardı. Emir bazı sorularda ne cevap vereceğini bilemese dahi

sabır ile cevap vermişti. E tabii biraz çekingenlik de vardı. Nasıl da uslu duruyordu efendi efendi.

Nikah yarın akşamdı. Eve geldiğimizde annemleri eve yerleştirdikten sonra ablamı dinlemiştim. Eniştemle boşanma aşamasına girmişlerdi. Efe'nin velayeti annesinde kalacaktı. Ablamla konuşurken annem daldı odaya. "Kız, sen bu oğlanı nasıl tavladın?" Sorduğu soruyla alık alık yüzüne baktım. "Ne tavlaması, anne? Saçmalama şimdi Allah aşkına." Yüzünü buruşturdu. "İyi aman be. Sormuyorum bir şey. Zaten sen kendi kafana göre ayarlamışsın her şeyi." Kaşlarım çatıldı. Ona mı sormam lazımdı? Bence hayır.

Ayağa kalktım. "Burada istediğin kadar kalabilirsin, dert etme. Anneme de çok bakma, saçmalar yine o bir şeyler." Ablamla akşama kadar oturmuştuk. Biraz fazla dolmuştu. İçini dökmesi onun için iyi bir şeydi. Yalnız kalması için kapıyı kapatıp öyle çıktım. Annem yine mutfakta yemek pişiriyordu. Bana gelince aşçılık duyguları mı kabarıyordu bu kadının? İstemesem de yanına gittim. "Ablamın üstüne gitme. Zor bir süreçten geçiyor. Geçmişi açıp durma kadına," diye uyarıda bulundum. Annemin konuşmalarını ezbere biliyordum. "Ben artık hiçbirinize bir şey demiyorum. Benim kıymetimi ben gidince anlarsınız." Aynı muhabbetler artık sıktığı için istemsizce ofladım. "Merak ediyorum, sizden önce gidersem, 'Niye önce gittin?' diye suçlar mıydınız beni?" Ben kapıya doğru adımlarken, o durakladı. "Sen nereye gidiyorsun? Kalmayacak mısın bizimle?" Başımı iki yana salladım. "Karşı dairede olacağım."

Bir şeyler demek için dudaklarını aralasa da dinlememek için kapıyı kapatıp çıktım. Emir'in kapısını çaldığımda hemen açtı. Ev hâliyleydi. "Misafir kabul ediyor musun?" Dalgaya vurarak baktım gözlerine. Annemlerin yanında olmak bile bana yorgunluk çöktürüyordu. "Kalıcı olarak, evet." Sıcak bir tebessümle elimden tutup beni içeri çekti. Kapıyı kapattığında göğsüne yaslandım. Kollarını bana dolayıp saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. "İyi misin sen?"

diye sordu. Olduğumuz yerden hiç kıpırdamıyorduk. "Yorgunum biraz." Sesini kısık çıkmıştı. Anlamış gibi sarılışı daha da sıkılaştı. Gibi değildi, anlamıştı. O beni konuşmadan anlıyordu. Bir anda beni belimden tutup kaldırdı ve sırtına attı. "Benim karımı kimse yoramaz."

Gülmeden edemedim. Odaya girdiğimizde beni yatağa attı. "Henüz karın değilim." Nikah yarındı ve ben bunu kullanıyordum. Kollarının arasındayken bana *öyle mi?* der gibi baktı. Kaşları havalandı. "Bak sen. Cemre Hanım, yatağımda ne işiniz var o zaman?" Güzel köşeye sıkıştırıyordu. Lakin aklıma gelen şeyle gülümsemem gitti ve kaşlarım çatıldı.

"Şerefsiz..." Sinirle fısıldadım. Anlamayarak baktı bana. Yastığı tutup bir anda suratına vurdum. Kendini yatağa sırtüstü bırakırken, "Güzelim, ne yapıyorsun?" diye sordu. Hırsımı alamayıp diğer yastığı da aldım. "Yatağına giren o kadınların hepsi karın mı oluyor, adi adam!" Sağlı sollu vuruyordum. Bu konuda ona fazlasıyla kinliydim. "Cemre saçmalam..."

Konuşmasına fırsat vermeyip ağzının ortasına vurdum bir tane. "Bir de ben saçmalıyorum, ha? Öldürürüm, Emir seni! Sürünürsün!" Yapmadığı saçmalık kalmamışken bir de bana saçmalama diyordu adi. Ona vurduğum yastıklardan birini tutup kendine çekti. Çekmesiyle beraber üzerine düştüm. Sinirle önüme gelen saçımı üfledim. Yüzlerimiz dip dibeyken ikimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu. İyi geçirmiştim.

"Sen benim her şeyimsin. Hiçbir boş vakitle kıyaslanamazsın. Varlığın bana armağanken, geçmişi düşünüp seninle olan geleceğimize ihanet etmem." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını kendi dudaklarımla örttüm. Güldüğünde ben de gülümseyip geri çekildim. "Sen bu lafları nereden öğreniyorsun?" Elim yeni çıkmak üzere olan sakallarına gitti. "Seni görüp de öğrenmemek mümkün mü?" Başımı yavaşça kalbinin üstüne, göğsüne bıraktım. Kalp atış-

larını dinlerken kokusu ciğerlerime dolmuştu. Benim için en huzurlu uykuydu. Gözlerimi yumduğumda rahat bir uykunun içine çekildim.

"Hastalıkta sağlıkta z..." Nikah memuru iyi hoş konuşurken araya girdim. "Bu kısımları atlasak? Yetişmemiz gereken bir operasyon var da."

Nikah memuru anlayışlı bir gülümsemeyle başını onaylar şekilde salladı. Silahımı omzuma atıp bana doğru çevrilen yere imzamı attım. Ne mi yapıyorduk? Ben evleniyordum, nikahımız kıyılıyordu şu an. Fakat bize acil bir operasyon emri geldiği için tim olarak kamuflajlarımızlaydık. Tam teçhizat operasyona hazır şekilde nikah dairesine gelmiş, nikahı kıyıyorduk.

"Tebrikler." Nikah memuru elini uzattığında sırasıyla sıktık. Koşar adım nikah dairesinden çıktığımızda zırhlı araca bindik Kaos timi olarak.

"Komutanım, hayırlı olsun." Ekin'le başlayıp hepsi tek tek tebrik etmeye başladı. "Ama böyle olmadı ya bir düğün yapsaydık şöyle kırk gün kırk gece." Fethi'nin lafıyla herkes güldü. Alper cevaben, "Sen kendi düğününü kırk gün yaparsın, kardeşim," dedi. Onlar kendi aralarında dalgalarını geçerken Emir eğilip kulağıma fısıldadı. "Yüzüğün içine baktın mı?"

Aklıma gelmesiyle yüzüğü parmağımdan çıkarıp iç kısmına baktım. "Senin mi bu?" Cevap vermek yerine kendi yüzüğünü çıkarıp içini gösterdi. "Evet, burada da senin, güzel karımın kalp atışları var." Yüzüklerin içine ciddili kalp ritimlerimizi işlettirmişti. "Bu yüzük çıktığında atmasın, dursun sadece sana atan kalbim."

Gözlerinin içine baktım. Bir insanın gözleri bu kadar anlamlı bakamazdı. Bu kadar ince düşünemezdi. Bazen durup düşünüyordum. *Acaba ben hayal mi görüyorum*, diye. Lakin Emir her seferinde gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Araç durduğunda tim tek tek inmeye başladı. Ben ne diyeceğimi bilemediğim için öylece Emir'in gözlerine bakıyordum. Bunu fark etmiş olacak ki yarım gülüşünü yaptı. "Operasyon?" dedi. Anlık kendime gelip başımı farklı yöne çevirdim. Baktıkça etkisi altına daha çok giriyordum. "Operasyon, tabii..İnelim."

Önünden geçip zırhlı araçtan atladım. "Yüzbaşım, Avcı." Kemal'in uzattığı eli sıktık. Kemal, Polis Özel Harekattan bir arkadaşımdı. Aynı zamanda kendi timinin komutanıydı. "Tere yaklaşık 20 dakika önce ayrılmış binadan. Gerekli ekipler etrafa yayıldı. O soysuzu fazla uzaklaşmadan yakalarız."

Bize kısa bir rapor geçti. Emir benim de aklıma gelen şeyi öne sürdü. "İlçe giriş çıkışlarına sıkı denetim gelsin. Değil bu şehirden dışarı çıkmak, ilçe bile değiştiremesin. İllaki köşeye sıkışacak. Aynı zamanda polis ekiplerine hainin fotoğrafı ulaştırılsın. Gözlerini dört açsınlar."

Kemal başını olumlu şekilde salladı. Hilal bıyığı vardı. "Anlaşıldı. Biz gerekeni yaparız. İçeriye dokunulmadı siz geleceksiniz diye. Buyurun, lütfen." Tere'nin barındığı yerde birçok ipucu olabilirdi. Kaos diğerleri ile etrafa yayılmışken, biz harabe binaya giriş sağladık. Terk edilmişti. Kaldığı yere girdiğimizde burnumuza iğrenç bir koku geldi. Maalesef bizler bu kokuya da alışmıştık. Bu itlerin genel iğrenç kokusuydu. Benim ilgimi çeken şey, eski masanın üstündeki benim fotoğraflarım oldu.

"Komutanım..." Emir'e seslendim. Kemal'le ikisi yanıma geldi. Benim gibi fotoğraflara bakmaya başladılar.

"Seni bayağı takip etmiş. Fazlasıyla açık hedefsin." Emir'in dediğini ben de fark etmiştim. "Sahra'nın intikamı için bana taktığı

aşikâr." Evimin kapısına kadar biliyordu. Ve şu an Tere ortalıkta yoktu. Emir'e dönüp baktım. "Annemler evde." Gözlerimiz kesiştiğinde hızla yanından geçtim. Kemal'e bir şeyler söylediğini duysam da merdivenlerden hızlı bir şekilde inmekle meşguldüm. Telefonumu çıkarıp annemi aramaya başladım. Annem, ablam, hatta Efe bile tehlikede olabilirdi. Annem telefonunu açmıyordu. Acilen yanlarına gitmem lazımdı.

"Emir, telefonu açmıyor annem." Arabayı durdurduğunda hemen kapıyı açıp arabadan atladım. İkimiz de koşar adım apartmana girdik. Asansör yerine merdivenlere yöneldim. Zira şu an asansörden daha hızlı çıkıyordum. "Tere, seni sikmezsem bana da Avcı demesinler. Ölümün benim elimden olacak." Öfkem anında alevlenmişti. Kapıya geldiğimizde anahtarımı çıkarıp içeri daldım. Salonda kimse yoktu. Televizyonda çizgi film kanalı açık kalmıştı. Odama girdiğimde annem bir anda sıçradı. "Ne oluyor?" Uyuyor muydu? "Anne, telefonunu neden açmıyorsun?"

Ablamlar neredeydi? Cevap vermesine izin vermeden tekrar, "Ablamla Efe nerede?" diye sordum. Ne olduğunu anlamayarak bana bakıyordu. "Bilmiy..." Sikeyim! Tabii bilmezsin! Odamdan geri çıktığımda kapıda bana bakan Emir'i gördüm. "Ekiplere haber ver. Tüm çevreyi tavaf etsinler." Ne yapacağımı şaşırmıştım. "Sakin, düşünmeye çalışalım. Markete gitmişlerdir."

Binadan çıkmak üzere adımlarımı hızlandırdım. Bu sefer ablamı arıyordum. Onun telefonu hep sessizde olurdu. Kapıya çıktığımda ellerinde poşetlerle ablamı ve yanında Efe'yi gördüm. Rahat bir nefes alırken telefonu kapatıp yanlarına gittim. "Neden haber venni-

yorsunuz, abla?" Efe'nin bana sarılmasıyla saçlarına elimi daldırdım. "Markete kadar gittik, Cemre. Abartmasan mı?"

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. "Etraf terörist kaynıyor! Geçin içeri. Yarın dönüyorsunuz. Burada daha fazla kalamazsınız." Efe'yi kucağımdan indirdim. Hemen annesinin yanına gitti. Ablamın elinden poşetleri aldığım sıra Emir dibimde bitti. "Sakin ol, hatun." O sakin, ağır sesiyle konuştu. "Bak, markete gitmişler. Ekiplere haber verdim. Yarından itibaren buraya ek güvenlik sağlanacak." Saçlarıma derin bir öpücük bırakıp elimdeki poşetleri aldı ve eve doğru ilerledi.

"Neler oluyor, Cemre?" Beraber eve yürüyeceğimiz sırada arkaya aniden beyaz, kasalı bir araç geldi. İçinde çıkan silahlı iti gördüğümde ablamı kenara çektim. Çekmemle beraber silah ateşlendi. Karın boşluğuma saplanan ilk kurşun nefesimi kesti. "Abla, gidin..." Ablamın çığlığı kulaklarıma dolarken ikinci kurşunu yedim. Nefes alamazken elim silahıma gitti. Ablam hâlâ yanımdaydı ve yeğenim Efe de annesinin yanındaydı. Eğer bu soysuzu öldüremezsem onlar ölebilirdi. Silahımı çektiğimde aynı anda ateş ettik. Ben üçüncü kurşunu yemiştim. Acıyı her yerimde hissedebiliyordum. Tam kalbinden vurduğum it yere yığılırken ben sertçe dizlerimin üstüne düştüm. Yıkılmak üzereydim. Kafamı kaldırdığımda şoför koltuğuna geçen kadını fark ettim. Camdan silahını çıkardığında kolumu son bir güçle kaldırıp ateş ettim. Ellerim titriyordu, düzgün göremiyordum. Ateş ettiğimde vücuduma dördüncü kurşun saplandı. Tere'yi vurduğuma emindim. Fakat nasıl aracı kullanıp uzaklaşabiliyordu işte onu bilmiyordum.

"Cemre!" Emir'in sesini duymamla yüzüstü yere yığıldım. Vücudumdan akan kan gölünü görebiliyordum. Kendi kanımın sıcaklığını hissediyordum... Felçli gibi hissediyordum. Parmağımı dahi hareket ettiremiyordum. Ablamın ağlama sesi bile boğuklaşıyordu. Emir'in sesi yaklaştı. "Cemre! Hayır, yapma! Yapma, güzelim, yap-

ma!" Nefes almak kurşunlardan daha acı vericiydi. Bedenim yerden yükseldi. Tanıyordum bu kokuyu, teni... Emir'in kolları arasındaydım. Ağlıyor muydu? Duymakta da görmekte de zorluk çekiyordum. "Cemre, kapama o gözlerini! Yalvarırım sana gitme!" Beni göğsüne çekti saklamak istercesine. Ağlıyordu... Hıçkırdığını anlayabiliyordum.

"Pars..." Konuşmak istedim onunla. ***"Sağ ol."*** Teşekkür etmeden gidemezdim. Bana bu dünyada gerçek sevgiyi, huzuru, güveni tattırmıştı. Şimdi de vatan uğrunda can vermek üzereydim. Ben daha ne isteyebilirdim ki? ***"Sağ olduğun sürece!"*** Eliyle önüme düşen saçımı geriye attı. "Cemre, yaşadığın, sağ olduğun sürece yaşarım. Cemre, yapma!" Süzülen gözyaşımı sildi. "Ağlama, Pars..." Sanırım daha fazla konuşamayacaktım. Son söze gelmiştim. "Vatan sağ olsun..."

Ben Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin, namıdiğer AVCI... Sevdiğim adamın kolları arasında şehit oluyordum...

6 Yıl Önce
Şırnak

"Sen ne yapıyorsun burada?" Karşımda duran kıza baktım. Silahımı yerine yerleştirip cevap bekledim. Ne zaman ateşe gelsem bu kız hep burada oluyordu. Kumraldı. Açık mavi gözlere sahipti. Sert ve tehlikeli bakışları bana şu an hayranlıkla bakıyordu.

Saçları kahvenin en açık tonuydu, hafif sarıya çalıyordu. "Hiç... Öyle geçiyordum."

Ellerini arkada birleştirdi. "Adın ne senin?" diye sordum. Ufak bir şaşkınlıkla kaldı. Eliyle kendisini gösterdi. "Benim mi?" diye sorduğunda hafifçe güldüm. "Evet, senin," dedim. Heyecanla "Öyke," dedi. "Öyke Harçana." Çok güzel ismi vardı. "Cemre Laçin," deyip elimi uzattım. Gözleri bir elime, bir bana kaydı. Heyecanı fazlaydı. Elimi sıktı gülümseyerek. "Kaç yaşındasın?" Soru sordukça bu heyecanı artıyordu. "17." Gençti. "Sen, yani pardon, siz?" Meraklıydı da. "23 yaşındayım ve yalancıları anlayabiliyorum."

Bir anda yanakları kızardı. "Ben yalan söylemek istemedim..." Utanmıştı hemen. Pişmanlıkla bakışlarını eğdi. "Sorun yok. 2 aydır geliyorum. Her geldiğimde bu tellerin ardından beni izliyorsun. Neden?" Yakalanmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Ya ben yalan söylemek istemedim. Kızarsınız diye öyle dedim." Masum bir yalan olduğu belliydi zaten.

"Sıkıntı yok," dedim. "Sen soruma cevap ver bakalım." Açık mavi gözleri ışıldadı. "Sizin gibi asker olmak istiyorum. Nenem bana hep, vatan yolunda adım atmanın önemini anlatır." Demek bu yüzdendi bu merakı. "Asker olduğumu nereden anladın?" diye sordum. Sonuçta burası askeri bir eğitim sahası değildi. Omuz silkti. "Basit. Giyinişiniz çok özenli, duruşunuz ve korumacı yapınız bir sivile fazla. Bir de buraya ilk girdiğinizde sizi gördüm. Kimliğinizi göstererek girdiniz. Askeri kimlikti."

Zekiydi, güzeldi, gençti. Gözleri ile belimde duran silahımı işaret etti. "Tabii bu da var." Gülümsedim. Hoşuma gitmişti. "Ayrıca atışlarınız buraya gelen çoğu insandan çok daha iyi. O silahla hiç ıskaladığınızı görmedim." Nenesi her kimse onu iyi yetirmişe benziyordu. "O silah KNT-308, ilk bin kilometreyi vuran Türk keskin nişancı tüfeği. Ve ilk çıktığı zaman en hafif KNT silahıydı. Fa-

vorimdir kendisi." Pürdikkat dinlemişti. "En hafif mi?" Başımı onaylar şekilde salladım. "5 kilo 35 gram." Etkilenmişe benziyordu. "Vay be..." Hem de oldukça.

"Sana öğretmemi ister misin?" Madem vatan yolunda bu kadar adım atmak istiyordu, o zaman o adımı atabilmesi için her türlü desteği verirdim. "Siz ciddi misiniz?" İnanamayarak başımı yana yatırdı. "Vatan yolunda her adımını desteklerim, ufaklık. Yeter ki hakkını ver." Hafifçe yerinde sekmeye başladı. "Ciddisiniz... Ay siz ciddisiniz!" Fazlasıyla sevinmişe benziyordu. "Ciddiyim. Sen de bana etrafı gezdirirsin. Buraya yeni tayin oldum sayılır. Pek bilmiyorum."

Heyecanı o kadar fazlaydı ki yerinde duramıyordu. "Her yeri avucumun içi gibi bilirim. Bu haberi hemen gidip neneme anlatmalıyım! Sonra da Barlas'a ve Arsel'e!" Gideceği sırada seslendim. "Dur bakalım! Yarın müsait misin?" Hemen geri döndü. "Her zaman müsaitim!" dediğinde gülmemi tutamadım. "Tamam o zaman. Yarın saat birde burada ol." Başıyla onayladı beni. "Tamam, tamam, siz merak etmeyin." Gitmeden önce son kez seslendim.

"Bana siz demene gerek yok," dedim.

"Ne diyeyim?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ne istersen."

"AVCI diyeceğim sana."

"Avcı mı?" Şaşırmıştım.

"Evet, sen tam bir Avcı'sın. Avını hep on ikiden vuruyorsun."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Sanırım bundan sonra Avcı olacaktım...

1 Yıl Sonra

"Anne, Cimcim." Ata parmağı ile işaret etti. Annesi süzülen gözyaşlarını silmeye gerek duymadan oğlunun başını sevdi. Şehitlikte artık Cemre'nin de mezarı vardı. Kıdemli Üsteğmen Cemre Laçin, evlendiği gün, sevdiği adamın kolları arasında şehit olmuştu... Abbas, dalgalanan Türk bayrağını düzeltti. Her hafta ziyarete geliyorlardı. Ata koşar adım görüş açılarına giren Alper'le Can'ın yanına gitti. "Sarı amcam." Alper buruk bir tebessümle Ata'yı kucağına aldı. Can, elindeki çiçekleri Cemre'nin mezar taşının hemen dibine koydu. "Sarı amca, Cimcim özledim," diyerek Alper'e Cemre'yi işaret etti. "Biz de özledik amcam." Alper'in cevabı ile Ata'nın parmağı Alper'in sağ gözüne gitti. "Gözün uf olmuş." Alper başını onaylar şekilde sallayıp Ata'yı kucağından indirdi.

Alper, iki hafta önce yola tuzaklanan mayının patlaması sonucunda sağ gözünü kaybetmişti. Gözüne şarapnel parçası saplanmıştı. Alper de tıpkı Can gibi gazi olmuştu. Can, 4 ay önce platin takılan bacağını el bombası sonucunda kaybetmişti. Artık geri dönüşü yoktu. O da bu vatan yolunda gazi olmuştu. Abbas, Cemre'nin şehit olmasının ardından emekliliğe ayrılmıştı. Ömrünü vatan yolunda heba etmişti. Tıpkı her Türk askerinin yaptığı gibi. Ekin yeni bir time, tim komutanı olarak atanmıştı.

"Fethi nerede?" Ekin ve Azra geldi yanlarına. Azra'nın göz pınarları kurusa dahi henüz gözyaşı dökmeyi bırakabilmiş değildi. Leyla Hanım'ın yanına gidip ona sarıldı.

"Buradayım." Fethi'nin sesi ile hepsi o tarafa döndü. Neşesi eksik olmayan adamın sesinde bir tutam enerji yoktu. Fethi de gazi olmuştu. 3 ay esir düştüğünde iki parmağını ve yüzünün yarısını kaybetmişti. Evet, yüzünün yarısını canlı canlı yakmıştı soysuz köpekler. Lakin tek kelime dahi alamamışlardı Fethi'nin ağzından.

Türk askeri hiçbir koşulda satmazdı vatanını. Ne demişti Mehmet Akif Ersoy? *"Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı."*

Kaos belki artık bir tim değildi lakin hep bir aile olarak kalacaklardı. Cemre'nin ailesi, onu hiçbir koşulda yalnız bırakmamak adına her hafta ziyaret ediyordu. Sevdiği adam mı? O zaten Cemre'yle beraber o gün hayattan kopmuştu. İntihar edemezdi. Bir Türk askeri ne olursa olsun görevinden, vatan yolunda verdiği intikam yemininden dönmezdi. Fakat Pars artık kendisini tehlikenin iki kat içine atıyordu. Şimdi ise o görevlerden birindeydi. Sırtını kayaya yaslamış, kanlı yüzüğüne bakıyordu. Karısının kanı bulaşmıştı yüzüğüne. Asla da silmeye cesaret edememişti. Silahını kenara bıraktı. Cebinden defalarca okuduğu mektubu çıkardı. Cemre'nin ona bıraktığı bir mektuptu... Ezberlemişti artık. Lakin yine de vazgeçemiyordu. Aklında dönen tek bir şarkı vardı... Son şarkı...

Hasretinle yandı gönlüm
Yandı, yandı, söndü gönlüm
Evvel yükseklerden uçtu
Düze indi şimdi gönlüm

Gözlerimde kanlı yaşlar
Hasretin bağrımda kışlar
Başa geldi olmaz işler
Binbir dertle doldu gönlüm

Gelecektin, gelmez oldun
Hâlimi hiç sormaz oldun
Yaralarımı sarmaz oldun
Yokluğundan soldu gönlüm

Gözlerimde kanlı yaşlar
Hasretin bağrımda kışlar

Başa geldi olmaz işler
Binbir dertle doldu gönlüm

Aramızda karlı dağlar
Hasretin bağrını dağlar
Çaresizlik yolu bağlar
Yokluğundan öldü gönlüm

Seha Okuş - Hasretinle Yandı Gönlüm

Tekrar okudu. Her okuduğunda ıslanıyordu mektup kâğıdı gözyaşlarıyla. Lakin bu sefer kâğıda bulanan tek şey gözyaşı olmayacaktı. Duyduğu ince, tiz sesle başını kaldırdı. Kaldırmasıyla beraber göğsünün orta yerine kurşun saplandı. Sıçrayan kan, Cemre'nin ona bıraktığı mektuba bulaştı. Nefesi kesildi. Pusuya düşmüşlerdi.

"Mevzi al, asker!" Son gücüyle bağırıp askerlerini uyardı. Hemen ardından kurşun sesleri arttı ve ikinci kurşun saplandı. Ağzından kan gelirken yüzüne bir tebessüm oturdu. Çokça hasret kaldığı, canından çok sevdiği kadına, karısına kavuşacaktı nihayet. Görmemişti yoğun sisten dolayı kör kurşunu. O kayada, elinde mektup ile şehit düştü Yüzbaşı Emir Pars Boran. Bu dünyada olan hikâyeleri mahşerde devam edecekti. Belki de hikâyeleri bu kadardı. Lakin:

Yol vatansa, sona olmaz.
Vatan yolunda hikâyeler yarım kalmaz.

CEMRE LAÇİN'İN MEKTUBU

Nasıl başlayacağım bilmiyorum, Pars. Uzun süredir aklımda olan bu mektubu yazıyorum sana. Son günlerde aklımda olmasından ziyade hissediyorum. Sanki yazmamın zamanı gelmiş gibi. Mektubumun amacı sana hep söylemek istediğim teşekkür konusu. İnsan verilenlere şükretmeli ki olmayanlarla sınanmasın. Hayatımda kolay kolay güvenmedim, güvende hissetmedim ya da huzurlu. Kaos'ta aile duygusunu tattım. Sende ise bu yapamadıklarımın hepsini. Sen bana nasıl olduysa aileden fazlası oldun. Kelimelere dökemiyorum lakin sen beni konuşmadan da anlıyorsun. Uzatmayacağım. Sağ ol, Pars. Bana mutluluğu, sevgiyi, güveni, aşktan fazlasını tattırdın. Sen benim yaşayamadığım hayatımsın. Seni seviyorum, paşam. Ve bu sevginin sonu yok. Gerçi ben hâlâ beni nasıl bu denli anlıyorsun şaşırıyorum. Ben mutlu gelmedim fakat mutlu gideceğim. Mahşerde devam edeceğiz. Sonumuz yok, Pars, bizim hikâyemiz mutlu. Yolumuz vatan, nasıl sonu olabilir ki? O yolda Kaos'u, yani ailemi ve seni buldum. Söylesene, Pars. Daha fazlasını istemeye hakkım olabilir mi? Sanmam. Yaşadığım hayattan ne olursa olsun pişman değilim. Belki duymadın hiç ama benim bir sözüm vardır:

"Sevgisi vatan olanın
Ömrü pişmanlık olmaz..."

SON SÖZ

Bu insanlar, Türk evlatları, Türk askerleri aldıkları her nefeste vatan çiçeğini yaşatmak için yaşadılar. Vatanları, milleti, al sancağı onlar için geçilmez bir kırmızı çizgidir. Bu askeri olayların çoğunluğu gerçektir. Abbas, gerçek hayatta bu kadar şanslı değildi. Evet, bir Türk askeri hastanede şehit olurken, biricik karısı evladını dünyaya getirdi. Bizler için, bu vatan için hainler tarafından şehit edilmeseydi, hikâyemizdeki Abbas gibi o da evladını doya doya öpüp koklayabilirdi. Ata gibi babasına sarılabilir, "baba" diyerek atlayabilirdi kucağına. Can, Alper ve Fethi gibi nice askerlerimiz uzuvlarını, ailem dediği silah arkadaşlarını kaybetti. Cemre gibi tek amacı yaşatmak olan niceleri var bu vatan uğruna şehit olan. Pars gibi sevdalarını kaybeden... Leyla gibi, Baran'ın annesi gibi evde savaş verenler var. Yürekleri ağızlarında geçiyor her saniyeleri. Hepsinin ağzında tek bir cümle: ***"Vatan sağ olsun."***

Eğer olmasaydı hiçbiri, bizler için savaşmasaydı bu insanlar, dağda -şimdilerde şehirlerde- olan hainler, sokaktan geçerken sırf Türk olduğunuz için neler yaparlardı size, annenize, babanıza, bacınıza, kardeşlerinize, sevdiklerinize? Sizler ve sevdiğiniz insanlar, her sabah rahatça görebiliyorsanız güneşi, birileri bedelini ödediği içindir. Bu vatan evlatlarının sizden istediği hiçbir şey yok. Sadece dedelerinden, atalarından kalan emanet al sancağı, tıpkı kendileri gibi korumanızı beklerler. Sizler için, bu vatan için savaştıklarını unutmamanızı isterler. *UNUTMAYIN!*

Onlar vurulunca değil, unutulunca ölenler. Ve lütfen gereğinden fazla merhamet etmeyin. *UNUTMAYIN!* ***Gereğinden fazla merhamet, vatana ihanettir.*** Türk evlatlarını; sizin için, bir avuç toprak için savaşan insanları şehit eden hain soysuzlara merhamet etmeyin!

UNUTMAYIN İSTİKLAL MARŞI'NI!

Düşünün her bir cümlesini. Zira o, her şeyi özetler nitelikte.

İSTİKLAL MARŞI
KAHRAMAN ORDUMUZA

Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül; ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım,
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım.
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım,
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
"Medeniyet" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın,
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın,
Kim bilir, belki yarın belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak" diyerek geçme, tanı,
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı,
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak, toprağı sıksan şüheda.
Canı, cananı, bütün varımı alsın da Hüda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden İlahî, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
Bu ezanlar, ki şehadetleri dinin temeli,
Ebedî, yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecdile bin secde eder, varsa taşım,
Her cerihamdan, İlahi, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruhumücerret gibi yerden naaşım,
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal.
Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.

Mehmet Akif Ersoy

İLKNUR CEMRE USLU

MEFTUN 2

Esir düşen Üsteğmen Cemre Laçin kurtulmanın yollarını ararken, Kaos Timi de komutanlarını, Yüzbaşı Emir Pars Boran'ın önderliğinde bulmak için canla başla çalışırlar. Gün geçtikçe her şey daha farklı olmaya başlar. Duygular yoğunlaşmaya, olaylar büyümeye, verilen savaşlar ise daha fazla can yakıcı hâle gelmeye başlar. Bu karmaşıklığın ortasında düşmanlarının karşısında dimdik duran Kaos Timi'nin, içlerinde yaşadıkları yıkıma karşı ellerinden hiçbir şey gelmez. Bir arada durup, birbirlerine yaslanmaktan başka çareleri yoktur. Neler geldi başlarına? Neler oldu da ellerinden hiçbir şey gelmedi? Neydi onları çaresiz bırakan? Yoğunlaşan duyguların sonuçları neler oldu? Bu sefer yaşanan acı ve dökülen gözyaşları ne içindi? Yaşanan mutluluklar size yetecek mi? Çünkü Kaos Timi, mutlu oldukları her anı bir ömür yaşayacaktı. Hazır mısınız bu hayatlara?

ulysses yayınları

Websitemizi Ziyaret Edin

9 786259 695136